

МАЙКЪЛ РИДПАТ

66°

СЕВЕРНА ШИРИНА

PRO
BOOK

ПОРЕДИЦА „ОГЪН И ЛЕД“

МАЙКЪЛ РИДПАТ 66 ГРАДУСА СЕВЕРНА ШИРИНА

Превод: Матей Тодоров

chitanka.info

Майкъл Ридпат е работил в продължение на осем години като брокер, преди да се откаже и да се отдаде на писането. Получава признание много бързо и се нарежда сред най-продаваните автори на трилъри във Великобритания и САЩ с поредицата си от финансови трилъри.

„Където тегне мрак“ е първата книга от поредицата „Огън и лед“, с която Майкъл Ридпат навлиза в една сравнително нова за него територия — приключенските трилъри. Настоящото заглавие е втората книга в поредицата за детектив Магнус.

През януари 2009 г. има демонстрации в центъра на Рейкявик. Според една малка група протестиращи те са твърде мирни и спокойни и недостатъчно буйни и яростни. Напиват се заедно, а след това излизат на улиците, където нападат и случайно убиват banker, бивш приятел на един от тях. Смъртта официално е представена като самоубийство.

Осем месеца по-късно високопоставен исландски banker е убит в Лондон. Детектив Магнус работи с британската полиция по случая. Той открива връзка между смъртта на двамата банкери. Става ясно, че има заговор да се убиват хората, върху които исландците стоварват вината за икономическата криза в тяхната страна. Магнус трябва незабавно да разкрие конспираторите, преди да убият отново.

Междувременно Магнус прави и неприятни разкрития за неговото исландско семейство, които го отвеждат няколко поколения назад. Свързано ли е това със смъртта на неговия баща в Масачузетс, когато Магнус е бил студент?

Смело е от страна на Ридпат да се опитва да победи скандинавските криминални автори на тяхна територия, но той се справя отлично, което е наистина добре.

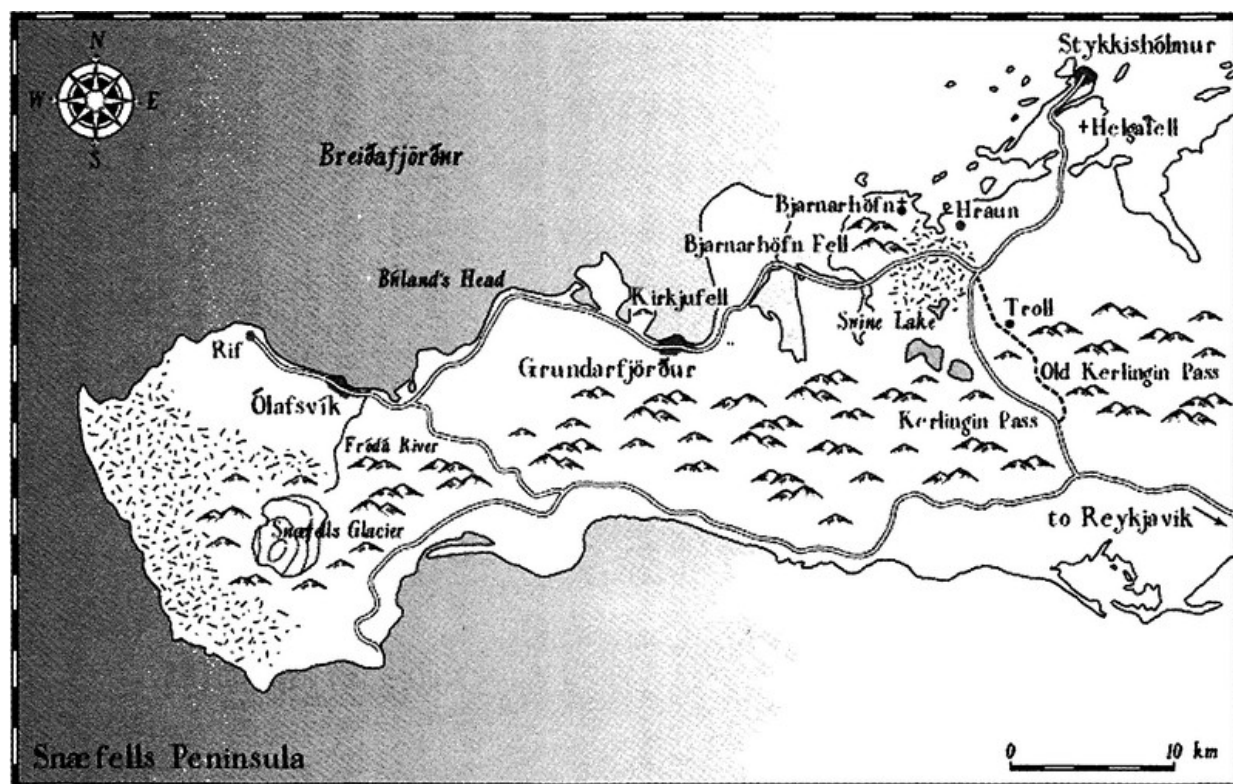
The Guardian

Ще е голяма изненада, ако хората не се редят на опашка, за да хвалят великолепната сюжетна

проницательност.

The Good Book Guide

На Джулия, Лаура и Николас

ГЛАВА 1

Януари, 2009 г.

Исландия беше разгневена. Досега подобен гняв страната бе изпитвала само веднъж — преди хиляда години, когато първите викинги стъпили на брега до днешния Рейкявик.

А най-разгневена от всички беше Харна.

Заедно с още четири хиляди исландци, тя стоеше на площада пред сградата на парламента и викаше, скандираше и блъскаше с черпак по един празен тиган. Хората около нея държаха кухненски прибори, дайрета, барабани, свирки, тромби и всякакви други приспособления за вдигане на колкото се може повече шум. А една бабичка дори тропаше по земята с металната си проходилка и крещеше с блеснал поглед.

Врявата се усили и стана хаотична. Първоначалният ритъм на тълпата се изгуби, възцари се какофония от гневни викове: „Олафур вън!“, „Издници!“, „Оставка!“.

Беше средата на януари. Земята беше покрита със сняг, но викането и блъскането не позволяваха на Харпа да усети студа. Най-накрая имаше възможност да излее омразата и гнева, които се трупаха в нея месеци наред също като вулканична пара, която сега излизаше със свистене от недрата на сърцето ѝ.

Започна да притъмнява. Фенерчетата, които много от хората носеха, засветиха по-ярко в настъпващия мрак. Светлини имаше и в парламента — малка сграда от черен базалт.

Хората се събраха тук за седемнайсети пореден път, за да накарат политиците да извадят страната от кризата, в която я вкараха. За разлика от предишните демонстрации, които винаги бяха в събота, тази беше във вторник — първият работен ден на парламента. Викове се усилиха, шумът на тълпата отиваше към кресцендо: премиерът и правителството трябваше да подадат оставка и да насрочат нови избори. Олафур Томасон, бивш шеф на Исландската централна банка, а сега премиер, който приватизира банките и им

позволи да вземат повече заеми, отколкото могат да върнат, също трябва да си подаде оставката.

Днес Харпа за първи път се включи в демонстрациите. Отначало не ги одобряваше, защото смяташе, че насилието и скандирането не са характерни за исландците, че демонстрантите не разбират колко е заплетено всичко. Но, подобно на хиляди свои сънародници, тя също остана без работа. Харпа можеше да смята и знаеше, че дългът, който натрупаха исландските банки, ще се погасява десетилетия наред. Маркус, тригодишният ѝ син, щеше да го плаща чак докато стане на четирийсет.

А това не е редно. Изобщо дори!

Олафур Томасон е виновен, както и останалите политици. Банкерите са виновни. И най-вече Габриел Орн.

Харпа разбира се също има принос. Точно затова не се присъедини към демонстрантите по-рано. Но сега, докато блъскаше и викаше, чувството за вина само подклаждаше гнева ѝ.

Всичко започна по обичайния начин — с пламенни речи от писател, музикант и осемгодишно момиченце. Развяха се исландски знамена, заплюяха протестни лозунги — всъщност обстановката бе по-скоро празнична, отколкото бунтарска.

Но гневът на хората нарастваше.

Полицаи с черни униформи и каски образуваха кордон около сградата на парламента и започнаха да превеждат пристигащите политици през навалищата. Служителите на реда носеха палки, щитове и флакони сълзотворен газ. Някои от тях стояха гордо с лице към тълпата, а други притеснено хапеха устни.

Във въздуха полетяха яйца и кофички *скир* — исландското кисело мляко. Демонстранти с черни дрехи и кърпи или шалове през устата се нахвърлиха срещу полицейските редици. Тълпата се развълнува. Много от хората на площада започнаха да викат на демонстрантите да не закачат полицаите. Други пък ги насърчаваха. Полицейският кордон зае защитна позиция. Във въздуха вече не летяха само кисели млека, а и павеа. Една униформена жена се строполи на земята, по лицето ѝ запълзяха кървави вадички.

Чуха се свирки. Полицаите извадиха сълзотворния газ и започнаха да пръскат тълпата.

Демонстрантите отстъпиха. Харпа залитна и се спъна в някакъв човек зад нея. За момент помисли, че тълпата ще я стъпче. Един ботуш се стовари върху крака ѝ. Тя легна по гръб и вдигна тигана пред лицето си, за да се предпази. Гневът премина в страх.

В този миг две силни ръце я вдигнаха и я изправиха на крака.

— Добре ли си? Извинявай, че те спънах.

Мъжът беше строен и силен, с гъсти черни вежди и тъмносини очи. Харпа го погледна и се сепна — не успя да каже нищо.

— Хайде да се махаме оттук!

Тя кимна и последва мъжа, който си запробива път през тълпата към края на площада, където хората бяха по-нарядко. Дланта, която държеше ръката ѝ, беше голяма и мазолеста — рибарска длан, дланта на баща ѝ.

— Благодаря — каза Харпа, разтривайки пиццала, пострадал при падането.

— Много ли се удари? — мъжът се усмихна сдържано, но загрижено.

— Ще се оправя.

Край тях притича едно момче — плюеше, ругаеше и търкаше очите си. Със сигурност нямаше петнайсет години. Някакъв по-възрастен демонстрант го хвана, наклони главата му назад и поля очите му с мляко, за да успокои смъденето.

— Идиот! — каза Харпа. — Полицията не е виновна за това.

— Може би — отвърна мъжът, — но ние искаме политиците да ни чуят. Може би трябваше да се стигне дотук.

— Пфу, жалка работа! — избоботи басов глас зад тях.

Харпа и спасителят ѝ се обърнаха. Широкоплещест мъж на средна възраст с подпухнали очи, рядка сива брада и коса на опашка ги гледаше строго. Шкембето му висеше над дънките, а на главата му се мъдреше широкопола кожена шапка. На Харпа ѝ се стори, че го познава отнякъде, но не можеше да се сети откъде.

— Какво искаш да кажеш?

— Исландците са жалки. Време е за истинска революция. Не може само да си седим, да си говорим учтиво и да потропваме с тигани и тенджери. Народът трябва да вземе властта и то веднага.

Очите на Харпа се разшириха, докато го слушаше. Но с рибаря до себе си, тя усети как страхът ѝ отново преминава в гняв. Той беше

прав, по дяволите! Беше абсолютно нрав!

— Ти си Синдри, нали? — попита рибарят. — Синдри Палсон? Мъжът кимна.

— Чел съм книгата ти „Смъртта на капитала“.

— И? — едрият мъж повдигна вежди.

— Стори ми се малко крайна, но вече не съм сигурен.

Мъжът се засмя.

Харпа се сети откъде познаваше лицето му. Синдри беше бивш пънкар от началото на осемдесетте, когато си спечели слава с едина-единствена песен — огромен хит за времето си. Двайсет години по-късно отново се появи, този път в ролята на исландски писател — анархист.

— Казвам се Бьорн — представи се рибарят и се ръкува със Синдри.

— А ти? — обърна се писателят към Харпа.

Тя усети алкохолния му дъх и разпозна интереса в очите му, докато я оглеждаше. Харпа бе самотна майка на почти четирийсет години, но мъжете все още я харесваха, особено по-възрастните.

— Харпа — отвърна тя и хвърли бърз поглед към Бьорн. Той се усмихна. Боже, много беше хубав! Имаше нещо особено в него, или пък Харпа се чувстваше особено, след преживяното на демонстрацията.

Но със сигурност бе по-хубав от Габриел Орн. Жалко, че е рибар. Златното ѝ правило още от тийнейджърските години беше да не се захваща с рибари.

— Олафур вълн! — изрева Синдри и размаха юмрук.

Едрият мъж изглеждаше внушително, докато изпразваше мощните си дробове, а опашката му се поклащаше.

Харпа погледна към Бьорн.

— Олафур вълн! — извика тя.

Здрачът се съгъстяваше, а протестите се нажежиха. По-възрастните демонстранти си тръгнаха и процентът на хората с вдигнати качулки и скрити лица рязко нарасна. Коледната елха в средата на площада падна на земята и след миг избухна в пламъци. Забиха барабани, хората затанцуваха. Харпа и Бьорн се залепиха за Синдри, който си пробиваше път през тълпата, като обменяше по някоя дума с околните, когато не крещеше лозунги. Докато вървеше

след него, Харпа се почувства като част от тълпата и гневът ѝ се възпламени отново.

Най-накрая на полицията явно ѝ писна.

— Газ! Газ! — чуха се викове в навалищата.

В следващия момент Харпа усети силно смъдене в очите. Тя се преви и Бьорн я издърпа встрани. Нещо подразни гърлото ѝ. Побягнаха от площада заедно със стотици хора, които искаха да се спасят, преди дори частица от газа да попадне в дробовете им. За момент изгубиха Синдри от поглед, но после го видяха да говори на един младеж, който се бе съблякъл до кръста и топеше главата си в кофа вода. Момчето имаше червена коса на гребен и тялото му розовееше в студа на светлината от фенерите. Синдри явно го поздравяваше за нещо и го тупаше по гърба. Момчето трепереше, но гневът бе по-силен от студа.

Тълпата се разбяга. Поне за момента. Сълзотворният газ превърна площада в истински ад.

Харпа, Бьорн и Синдри спряха на двестатина метра от площада, при внушителната статуя на Инголфур Арнарсон — първият викинг, стъпил на този бряг.

— Него поне газът не го притеснява — каза Синдри. — Ако в момента на власт беше някой като него, веднага щеше да измисли как да постъпи с всички политици и банкери.

Харпа огледа с възхита здравите мускули на викинга.

— Дали наистина е изглеждал така? — попита тя.

— Според мен е бил мека китка — обади се Синдри. — Виж как се е облегнал на щита и каква чупка има в кръста.

— Е, не! — възрази Харпа. — Бил е мъжкар!

— Сигурно е бил нисък, дебел и с двойна брадичка — обади се Бьорн.

Тримата се засмяха.

— Елате у нас да пийнем по едно — обърна се Синдри към Харпа и Бьорн. — Много съм наблизил.

Двамата поканени се спогледаха: „Ако ти отидеш, ще дойда и аз“.

— Добре — съгласи се Харпа.

Тръгнаха след Синдри — тя, Бьорн и младежът, който все още бе гол и размахваше ризата си с отвращение.

— Още едно, Харпа?

Харпа кимна и Синдри напълни чашата ѝ с бренди. Главата ѝ бе приятно замаяна. Алкохолът се смеси с адреналина в тялото ѝ, стигнал доста високи стойности по време на демонстрацията. От седмици не беше пийвала като хората. Винаги бе гледала с подозрение на хора, които пият в средата на седмицата, но този вторник не беше като другите.

Седяха в малкия апартамент на Синдри. Общо петима души: Синдри, Харпа, Бьорн, червенокосият младеж и един нисък, елегантно облечен мъж, може би студент, който се бе присламчил към тях на идване от площада. Младежът се казваше Фрики, а студентът — Исак.

Синдри се забавляваше. Правеше всичко възможно да впечатли малката си публика, но най-вече Харпа. Настани я до себе си на протърканото диванче, Бьорн и Исак седяха на двете стари кресла срещу тях, а Фрики полегна на пода. Апартаментът беше пълна дупка — малък, с напукан таван, надраскан дървен под, покрит с книги, вестници, списания и пепелници, преливащи от фасове. В нишата, която служеше за кухня, се виждаше мивка, пълна с мръсни съдове. Единственото нещо, което придаваше чар на апартамента, бяха няколко картини по стените. На най-голямата се виждаше селянин, който носи през полето припаднало момиче.

Първо изпиха бутилка червено вино, след това минаха на бренди.

Харпа отговаряше на задевките на Синдри — ласкаеше я вниманието му, а и това, което той говореше, беше интересно, но най-много я интересуваше Бьорн. Той седеше спокойно в креслото и слушаше Синдри с каменно изражение и гневен блясък в очите. Бьорн не се съревноваваше по класическия мъжки начин за вниманието ѝ, но тя забеляза, че от време на време хвърля по един поглед към нея.

Харпа се чувстваше отлично. За момент ѝ стана гузно, че остави Маркус вкъщи, но майка ѝ нямаше нищо против да го гледа. Все повтаряше на Харпа да не се ослушва, а да излиза по-често и да се среща с мъже. И с право. Откакто Габриел Орн я предаде, Харпа прекарваше почти цялото си време затворена в къщичката си в Селтярнарнес.

— Знам, че не изглеждам така — започна Синдри, — но аз всъщност съм фермер. Или поне съм от семейство на фермери, докато банката не ни застави да продадем всичко.

— Какво се случи? — попита Харпа.

— Всички ще изцоцат — каза Синдри, — дори и фермерите. Сега брат ми върти фермата, но не може да си плаща вноските. Значи: *финито*. — Синдри илюстрира последните си думи, като прокара палец през гърлото си. — Ей така, ферма, която я има от стотици години и дори е спомената в Книгата на заселниците, просто ще изчезне. Сърцето ми се къса!

Доколкото Харпа знаеше, фермите бяха единственият сектор, който не беше покосен от спада на кроната, но тя реши да не противоречи на Синдри, точно когато е набрал скорост.

Той се обърна към нея.

— А точно фермерите са душата на Исландия. Ето, Бяртур например — той посочи към картината на селянина и момичето. — Аз съм я рисувал.

— Хубава е — каза Харпа. И не излъга. Личеше си, че четката е била в ръката на аматьор, но картината успешно изобразяваше благородство в неприветливия, но красив пейзаж.

— Фермерите и рибарите — продължи Синдри, отчитайки безмълвно комплимента, — това са мъже, които работят здраво при трудни условия, които пестят, които се борят за хляба си на нивата или в морето. Не само мъжете, но и жените. Няма по-корави и независими жени от исландките. Нашият народ е оцелял благодарение на тях. А сега някакви bankerчета, адвокатчета и политици взеха да правят единственото, което могат — да харчат и да грабят, да харчат и да грабят. Децата в наши дни не знаят какво е истинска работа, какво е да се луташ по ливадите по време на буря, за да намериш някоя заблудена овца.

— Някои знаем — обади се Фрики. — Допреди две седмици прекарвах цялото си време в една отвратителна кухня — готвех храна за същите тези тарикати. А какви пари хвърлят само! Десет хиляди крони за някаква риба — меч, докарана специално от Тихия океан, все едно тук си нямаме хубави риби.

— Извинявай, Фрики — каза Синдри. — Прав си, не всички са забравили. Много от нас все още сме готови да се хванем на истинска

работа. И винаги сме били тук. Просто никой не чува гласа ни.

Харпа се запита дали Синдри някога се е занимавал с „истинска работа“, откакто е напуснал семейната ферма. Но независимо от това, той беше прав. Допреди два месеца, тя би помислила човек като него за невеж идеалист, но сега бе склонна да приеме гледната му точка.

— Какъв шанс имам аз да си намеря истинска работа? — обади се Фрики. — Това никой не го предлага.

— Ти с какво се занимаваш, Бьорн? — попита Синдри.

— Рибар съм — отговори Бьорн. — Живея в Грундарфиордур. Тази сутрин дойдох с мотора за демонстрацията. И съм съгласен с теб, Синдри. Излизам за риба толкова често, колкото ми позволява квотата, но все пак не печеля достатъчно, за да погасявам дълговете си. И много хора са като мен. В банката ни посъветваха да вземем заеми в чуждестранна валута, защото лихвите били по-ниски. А сега ми сервират, че не само дълговете ми са се удвоили заради спада на кроната, ами и че трябва аз да изплащам всичките пари, които банките са заели от англичаните и холандците, за да ми отпуснат заем. Това е пълен абсурд.

Харпа се почувства леко неудобно от посоката, в която се насочи разговорът.

Исак, студентът, сякаш долови неспокойството й.

— А ти какво работиш, Харпа? — попита той и се втренчи в нея.

Харпа разбра, че той някак е надушил каква е тя, или каква е била преди да остане без работа преди няколко месеца. Може би по начина, по който говореше? По дрехите? По държанието й? Исак й беше антипатичен. Имаше нещо изкривено в безстрастното му присъствие, нещо, което бе в разрыв с гнева на останалите. Но трябваше да отговори на въпроса му.

— Аз също съм без работа като Фрики.

— Господи! — обади се Синдри. — И ти ли!?

— А какво работеше преди? — попита тихо Исак.

Харпа усети как се изчервява. Обля я вълна на притеснение, срам, вина. Всички я гледаха с очакване, но тя отбягваше погледите им, забила очи в брендито пред себе си, скрита зад тъмния си къдрав бретон.

Настъпи неловко мълчание. Бьорн се покашля. Тя вдигна глава и го погледна в очите.

Харпа трябваше да приеме каква е била и какво са направили хората като нея. Трябваше да си признае, че и тя е била използвана.

— Бях банкер. Работех в „Одинсбанки“ допреди два месеца, когато гаджето ми ме уволни. И някак си не успях да се докопам до големите пари като другите банкери. Всичките ми спестявания отидоха за акции в „Одинсбанки“, които в момента не струват нищо.

— Не усети ли накъде отиват нещата? — попита Исак.

— Не, нямах представа — отговори тя. — Вярвах на всичките лъжи: че ние сме финансови гении, че сме по-млади, бързи и умни от всички други, че сме финансовите викинги на двайсет и първи век, че поемаме преценени рискове и печелим от това, че богатството само нас чака, че това е само началото на възхода ни, а не краят му — Харпа поклати глава. — Но явно не бях права. Съжалявам!

Отново настъпи мълчание.

— Капитализмът носи семето на собствената си разруха — заяви Исак. — И това е толкова вярно днес, колкото е било преди сто и петдесет години, когато Маркс го е казал. И ти си писал за това, Синдри.

Синдри кимна. Явно му стана драго от препратката към книгата му.

— Тя поне съжалява — каза той.

— Всички сме прецакани — обади се и Бьорн, — без изключение.

— Не можем ли да направим нещо? — попита Фрики. — Понякога ми идва да ги пребия всичките тези копелдаци.

— Напълно те разбирам — каза Бьорн. — Политиците няма да си мръднат пръста, нали? Да не мислите, че Олафур Томасон ще прати всичките си дружки в затвора? Да, назначават разни специални прокурори, но никога няма да приклепят банкерите — те всички се покриха в Лондон и Ню Йорк. А сега искат с нашите пари да оправят техните бакии.

— Така е — каза Харпа. — Оскар Гунарсон, шефът на нашата банка, още в началото замина за Лондон и не се е връщал в Рейкявик от три месеца. Но някои от другите още са тук. И знам, че са скътали немалко пари за себе си.

— Кой например? — попита Исак.

— Габриел Орн Бергсон, бившият ми шеф. Докато ме увещавахе да си купя акции в „Одинсбанки“, за да се вдигне цената им на борсата, той вече е разпродавал своите. Когато отпусна рискови заеми на компании в Англия, цялата вина падна върху мен, макар да го предупреждавах да не сключва тези сделки. А когато национализираха банката и възстановиха старата политика, че хора в интимни взаимоотношения не могат да работят заедно, уволниха мен, а не него.

— Явно е душа човек — подсмихна се Бьорн.

Харпа поклати глава.

— Всъщност, никога не е бил такъв. Беше забавен. Беше преуспял. Но винаги си с бил копелдак.

— И къде е той сега? — попита Исак.

— Точно сега ли? — отвърна Харпа.

Исак кимна.

— Нямам представа — отвърна тя. — Вторник вечер... Сигурно си е вкъщи. Сигурна съм, че не е бил на демонстрацията. Той живее в една от новите кооперации в Квартала на сенките, на няколко преки оттук.

— Той знае ли къде са парите, според теб?

— Може би — каза Харпа. — Най-вероятно.

— Хайде да го питаме — предложи Исак.

Синдри се усмихна. Подпухналата кожа под очите му се набръчка.

— Ами да! Доведи го тук да ни разкаже къде са скрили парите онези крадци. А и да обясни защо се е отнесъл така с теб. С всички ни, всъщност.

— Да! Пък аз ще му размажа мутрата! — изломоти Фрики.

В първия момент Харпа бе на път да откаже. Габриел никога не би разказал на група пияни непознати за подробностите по заплетената мрежа от заеми, които „Одинсбанки“ бе отпуснала на други компании. Дори да им разкажеше, те не биха го разбрали. Но от друга страна... От друга страна, защо пък Габриел да не се срещне с хората, които прецака? Защо и той да не признае вината си, както направи тя преди малко? Защо не, по дяволите!? Онова копеле заслужава точно това. Заслужава го и още как! А и отмъщението става по-вкусно, когато си обърнал две брендите.

— Добре — каза Харпа, — но няма да е лесно. Не знам как да го накарам да дойде тук.

— Не можеш ли да му кажеш, че искаш да обсъдите нещо? — предложи Синдри.

— В заведение — да, или у тях, но не в къща, пълна с непознати.

— Тогава го извикай на среща в някой бар, а ние ще го пресрещнем по пътя — предложи Исак — и ще го доведем тук.

Харпа обмисли предложението на Исак.

— Става — каза тя. — Ще опитам.

Беше почти полунощ. Баровете в Рейкявик още бяха отворени, но нямаше да е лесно да изкара Габриел от дома му.

Харпа извади мобилния си телефон и набра номера му. Изненада се, че не го е изтрила от списъка, при положение че искаше да го изтрие от живота си.

— Да? — отговори прегракнал глас.

— Аз съм. Трябва да се видим. Веднага!

— Уф... колко е часът? Точно бях заспал! Какво ти става!?

— Много е важно!

— Хайде утре тогава...

— Не! Трябва да се видим сега!

— Харпа, да не си пийна? Напила си се, нали?

— Изобщо не съм пийна! — сопна му се Харпа. — Но съм уморена и разстроена и искам да се видим.

— Какво става? Кажи ми по телефона.

Главата на Харпа бе размътена, но в нея се зароди една идея.

— Такива неща не се казват по телефона.

— Господи, Харпа, да не си бременна!?

Габриел явно бе стигнал до същата идея.

— Казах ти — не по телефона. Ела в Б-5 след петнайсет минути.

— Добре — каза Габриел и затвори.

Харпа прибра телефона си.

— Готово.

Б-5 беше бар на „Банкастрайти“ — улица, която се изкачваше на изток по хълма от „Аустурвюлур“, площадът пред парламента, до „Лаугавегур“, главната търговска улица в града. С Габриел Орн често ходеха там с приятели в петък вечер.

— Знам откъде ще мине, можем да го пресрещнем.

— Хайде — каза Фрики.

Апартаментът на Синдри се намираше на „Хверфисгата“ — мръсна уличка, успоредна на „Банкастрайти“ и „Лаугавегур“ от страната на залива. Когато излязоха навън, Харпа се почувства ободрена от чистия въздух. Стресът и неприятните емоции от последните месеци сякаш се стопиха. Да, за всичко бяха виновни bankerите и политиците, но един-единствен човек бе съсипал живота на Харпа.

Габриел Орн.

След броени минути той щеше да се изправи лице в лице срещу нормалните, почтени хора, които акулите като него презираха толкова много. Щеше да се опита да се измъкне, но тя нямаше да му позволи. Щеше да го *застави* да ги погледне в очите, да им се извини и да им обясни защо е такова лайно.

Студът не отрезви Харпа, напротив — изпълни я с енергия. Тя поведе останалите с бърза крачка. Скугахверфи, Кварталът на сенките, беше построен наскоро и се състоеше от високи луксозни сгради, наредени по брега на залива. Само няколко блока бяха завършени, преди строителите да фалират — те гледаха към недостроените си събратя и сградите за срутване около тях, каквато бе кооперацията на Синдри. Харпа бе само на стотина метра от мястото, където Габриел Орн щеше да пресече „Хверфисгата“ на път към Б-5.

Валеше лек сняг. Беше късно, но по улиците още имаше хора, превъзбудени от демонстрацията. В подножието на хълма, близо до парламента, се виждаше горяща кофа за боклук, около която се въртяха качулати силуети. Някъде гръмна пиратка.

Харпа поведе останалите по една странична уличка към маршрута, по който Габриел щеше да се появи. И наистина, след малко го видя: вървеше, забил поглед в земята.

Тя спря пред него.

— Габриел Орн!

Той вдигна очи изненадан.

— Харпа? Нали щеше да ме чакаш в бара?

Харпа усети прилив на погнуса, когато видя лицето му. Той беше с две години по-млад от нея, с отпусната кожа на лицето и оредяваща

руса коса. Какво му бе харесвала изобщо?

— Не, искам да дойдеш с нас.

Габриел Орн погледна зад гърба й.

— Кой са тези хора?

— Те са мои приятели. Това е Габриел Орн — представи го тя.

— Искам да си поговориш с тях. Затова трябва да дойдеш с нас.

— Ти май си пиана, Харпа!

— Хич не ми пука! Хайде, тръгвай!

Харпа се протегна и хвана Габриел за ръкава. С едно грубо дръпване, той се освободи. Фрики изръмжа и пристъпи към него. Младежът не носеше палто, само тениска на Челси, но бе прекалено пиан, за да се притеснява от студа.

— Нали я чу? — каза той и спря на сантиметри от лицето на Габриел. — Идваш с нас! — Фрики го хвана за реверите, но Габриел го изблъска назад. Младежът замахна към него. Ударът бе широк и бавен — Габриел, който беше трезвен, го избегна без никакъв проблем. Той бе поне с петнайсет сантиметра по-нисък от Фрики, но с един точен ъперкът в брадичката го свали на земята.

Фрики остана седнал и започна да разтрива челюстта си. Харпа бе стъписана. Никога не бе подозирала, че Габриел е способен на такива подвизи.

Габриел се обърна да си ходи.

Гневът избухна в главата на Харпа и сякаш спусна червена завеса пред очите й. Той *не може* просто да си тръгне! Това няма как да стане!

— Габриел! Спри! — пресегна се да го хване за палтото, но той я изблъска. Харпа залитна към ниския зид на паркинга до тях. Върху него видя празна бирена бутилка. Взе я, пристъпи напред, прицели се в плешивото петно на темето на Габриел и разби бутилката в главата му.

Той се олюля, залитна и падна. Главата му се удари в железния болард на входа на паркинга. Чу се глухо изхрущяване.

Тялото му остана неподвижно на земята.

Харпа пусна бутилката и прикри устата си с ръка.

— Боже мой!

Фрики изрева, засили се към безжизненото тяло на Габриел и силно го изрита в ребрата. Успя да го ритне два пъти в гърдите и

веднъж в главата, преди Бьорн да хване момчето през кръста и да го хвърли на земята.

В следващия момент Бьорн коленичи до Габриел да види как е.

Банкерът не помръдваше. Очите му бяха затворени. Бледото му лице започваше да придобива възбужден оттенък. Една снежинка кацна на бузата му. Изпод рехавата му коса течеше кръв.

— Защо не диша!? — прошепна Харпа.

А после изкрещя:

— Защо не диша!?

ГЛАВА 2

Август, 1934 г.

— А-а-а!

Халгримур замахна с брадвата си, когато се нахвърлиха срещу него. Бяха осмина. В пристъп на ярост, той отсече крака на първия воин и главата на втория. Брадвата разцепи щита на третия на две. Четвъртия удари със собствения си щит. Още два удара — още двама повалени. Последните двама си плюха на петите, пък и можеш ли да ги виниш?

Халгримур се стовари тежко върху камъните. Бойният бяс го бе оставил без дъх.

— Нафрасках ги и осмината, Бени! — заяви гордо той.

— Да. Дори и мен ме фрасна — отвърна приятелят му, разтривайки устата си. — Потече ми кръв и зъбът ми се клати.

— Той е млечен — отбеляза Халгримур — и без това ще падне.

Отпусна се и остави бледото слънце да погали лицето му. Винаги се чувстваше отлично, след като изпаднаше в берсеркски пристъп^[1]. Той усещаше, че в него има толкова много потиснат гняв и агресия, че се смяташе за един съвременен берсерк.

А и това бе любимото му място. Точно в средата на морето от вкаменена лава, наречено Берсеркяхраун — Каменното поле на берсерките. Беше красиво, зловещо и вълшебно място с най-различни камънаци, тук-там покрити със светъл мъх, пирен и блатни боровинки.

Полето от застинала лава носеше името на двама войни, докарани преди хиляда години от Швеция като слуги от Вермунд Слабия — човекът, който държал Бярнархьофн, семейната ферма на Халгримур. Шведите можели да изпадат в берсеркски гняв преди битка и с нечовешка сила да повалят всеки, който се изправи насреща им. Фермерът от Бярнархьофн не успял да излезе на глава с тях и ги пробутал на брат си Стир в Храуп — фермата на Бенедикт в другия край на полето от лава.

Но Стир също не се спогодил с новите си слуги и в крайна сметка берсерките били убити и погребани под камъните на полето от лава, точно там, където Халгримур си почиваше сега.

Той бе откърмен с историята за двамата берсерки, а приятелят му Бенедикт едва наскоро започна да чете исландските саги, но вече откриваше интересни подробности, като например че единият берсерк също се е казвал Хали. Бенедикт бе на осем години, с една година по-малък от Халгримур, но четеше много. Любимата им игра беше да кръстосват полето от лава и да си представят, че са берсерки. Получаваше се много добре. Бенедикт измисляше историите, но пък Халгримур бе много по-убедителен в ролята на берсерк. А в крайна сметка, това беше най-важното.

— Какво ще правим сега? — попита Халгримур.

Това беше по-скоро команда за Бенедикт да предложи нов сюжет, отколкото въпрос.

— Вашите къде са? — попита Бенедикт.

— Татко няма да се върне скоро. Тръгна да търси една овца на бърдото. Сега ще видя къде е мама.

Бойната им арена се намираше в малка падина, скрита от очите на възрастните, което я правеше идеално място за игри. Халгримур се качи по пътеката между двете ферми, издълбана в лавата хиляда години преди самите берсерки, и погледна на запад към Бярнархьофн. Голямата, добре поддържана ферма бе залепена до един водопад, който се спускаше по бърдото, носещо името ѝ. Беше обградена с пояс от тучна трева — яркозелено петно на кафявия фон от пирен. Една малка дървена църквичка стоеше самотна между фермата и сивите форми на Брейдарфиордур — широкият фиорд, изпъстрен с ниски островчета. По бреговата ивица бяха издигнати дървени рамки, на които се сушеше осолена риба. Халгримур не видя никакви признаци на живот. Майка му бе казала, че смята да чисти църквата — правеше това с налудничаво старание. Халгримур не разбираше защо я чисти толкова често, след като пасторът влиза в нея само веднъж месечно.

Но с майка му не можеше да се спори.

В момента Хали трябваше да е в стаята, която споделяше с брат си, и да решава задачи по аритметика. Но той се измъкна тайно, за да играе с Бенедикт.

— Значи — каза Бенедикт, — чух, че хората на Арнкел са откраднали няколко от нашите коне. Трябва да ги намерим и да си върнем конете. Но трябва да ги нападнем изненадващо.

— Добра идея — каза Халгримур. Не беше напълно сигурен кой точно е Арнкел — сигурно някой вожд от сагите, Бенедикт беше по подробностите.

Запристъпваха тихо на юг през полето от лава. Тя бе избила от планинските недра преди няколко хиляди години и бе стигнала до фиорда, който разделяше двете ферми — място, наречено Храунсвик, Заливът от лава. Скалното образувание бе дълго няколко километра и представляваше назъбена верига от камънаци и мъхове — сиви, зелени и лилави, която стърчеше двайсетина метра над заобикалящата ги равнина. Пукнатините и нишите в лавата предлагаха отлична възможност за криене, промъкване, лазене и дебнене. На едно място, погледнати под определен ъгъл, камъните приличаха на два коня, пасящи заедно. Точно натам отиваха момчетата.

Пет минути, след като започнаха да се борят с трудния терен, Халгримур изведнъж чу пръхтене.

— Какво беше това? — обърна се той към Бенедикт.

— Не знам — изписука приятелят му. Лицето му бе изопнато от ужас.

— Прилича на някакво животно.

— Може би Тролката от Керлингин е слязла от Прохода.

— Не се излагай! — каза Халгримур, но преглътна неспокойно. Пръхтенето се усилваше. Звучеше като човешко.

След това се чу и кратък, висок писък.

— Това е майка! — Халгримур запълзя напред, без да чуе молбата на Бенедикт да стои скрит. Сърцето му блъскаше. Той нямаше представа какво ще види. Дали наистина това е майка му? Дали я грози някаква опасност?

Може би берсерките отново бродеха из полето от лава.

Халгримур се спря за момент — едва не се поддаде на страха. Но той е смел! Преглътна пак и продължи напред.

И там, върху легло от мъх, скрито в една ниша, той видя гол мъжки задник, който мърдаше нагоре-надолу върху полугола жена. Тя лежеше под мъжа с лице, закрито от златните вълни на косата ѝ.

Жената не видя Хали — очите ѝ бяха затворени, а от устата ѝ излизаха тихи мяукащи звуци.

Майка!

На вечеря майка му беше в отлично настроение. Баща му се върна от полето — беше намерил загубената овца в един овраг.

Майката на Хали много обичаше децата си. Или поне някои от тях. Тя се гордееше с трите му сестри, които възпитаваше да бъдат трудолюбиви, честни и добри домакини.

А Халгримур... Тя просто го харесваше.

— Хали! Къде си одра коленете!? — емна го тя.

— Не съм ги одрал! — отвърна сърдито Халгримур. Винаги упорито отричаше всичко и номерът никога не минаваше.

— Напротив! Нали ги виждам, че са мръсни и оцапани с кръв!

Халгримур погледна надолу. Така беше.

— Ами... паднах по стълбите.

— Пак си ходил да играеш на полето от лава, нали? Изрично ти казах да си напишеш домашното!

— Не! Заклевам се! Тук си бях през цялото време!

— Не ме прави на глупачка! — майка му повиши глас. — Гунар, скарай му се, де! Кажи му да не лъже майка си!

Баща му не го обичаше особено много. Но пък обичаше жена си още по-малко, въпреки красотата ѝ.

— Остави момчето на мира! — сопна се той.

Доброто настроение на майка му отдавна се бе стопило.

— Марш в стаята, Хали! Веднага! И няма да слизаш, докато не си напишеш домашното! Брат ти ще ти изяде десерта.

Халгримур стана и погледна жално към купичката кисело мляко с боровинки, от която го лишиха. Затътри крака към коридора и стълбите.

На вратата се спря.

— Права си, майко. Наистина ходих да си играя с Бени на полето.

За негово удоволствие, бузите на майка му пламнаха.

— Видях те с бащата на Бени — продължи той. — Какво правехте?

— Вън! — изкрещя майка му. — Марш в стаята! Тази вечер, след като децата си легнаха, в мрака на къщата Хали чу как баща му

вика, а майка му плаче.

Малкото момче заспа усмихнато.

[\[1\]](#) Берсерки — скандинавски бойци, които изпадали в състояние на неконтролируем гняв преди битка. — Бел.пр. [↑](#)

ГЛАВА 3

Сряда, 16 септември 2009 г.

Детектив Магнъс Джонсън от бостънската полиция затвори очи и се потопи в приятно топлата вода. Тялото му потръпваше от трийсетте дължини, които направи, и от разликата в температурите между въздуха и водата. Навън бе шест градуса, а водата в геотермалната вана беше четирийсет. Дебел облак от пара се стелеше над олимпийския басейн, в който останаха само по-сериозните плувци. Часът беше шест — пиков момент за откритата обществена баня Лаугардалур, където жителите на Рейкявик се събираха след работа да поплуват и да поприказват. Никой не се притесняваше от факта, че стои гол в тази студена септемврийска вечер.

— О-о-х, че хубаво! — каза високият, мършав мъж, който се намести до Магнъс. — Много бързо плуващ.

— За да се отърва от излишната енергия, Арни, и от агресията.

— Агресия ли?

— Да. Не съм свикнал по цял ден да седя в класната стая.

— Значи предпочиташ да кръстосваш улиците на Бостън и да стреляш по разни отрепки със своя Магнум 357?

Магнъс погледна събеседника си. Въпреки че живееше в Рейкявик вече четвърти месец, Магнъс все още не можеше да разбере кога един исландец се шегува и кога говори сериозно. Този проблем бе особено подчертан при Арни Холм, който обичаше да иронизира с каменно изражение. От друга страна, от време на време ръсеше и невероятни глупости.

— Нещо такова, Арни.

— Чувам, че твоят курс не бил за изпускане. Знаеш ли, че има списък с чакащи да се запишат при теб?

— Ела и ти.

— В списъка съм.

Магнъс водеше курс в националната полицейска школа на тема градската престъпност в САЩ. Харесваше му да преподава — никога

не се бе занимавал с това преди, но явно му се удаваше.

Изпратиха Магнъс в исландската полиция по молба на националния полицейски комисар, който се тревожеше, че престъпността на големия град е на път да завземе и малката му родина. Не че в Исландия нямаше престъпност. Наркотици се продаваха навсякъде, а в почивните дни арестът в полицейската централа се пълнеше с пияници. А и демонстрациите пред парламента тази зима прераснаха в така наречената Революция на тиганите, която свали правителството и натовари местната полиция до максимум.

Комисарят се страхуваше, че е само въпрос на време престъпленията, които ставаха в Амстердам и Копенхаген, или дори в Бостън, да пристигнат и в Рейкявик — чуждестранни наркобанди, ножове, може би дори пистолети... Комисарят искаше хората му да са готови за подобно нещо. Затова помоли да му изпратят американски детектив с опит, който говори исландски.

Подобна комбинация от качества не се срещаше често сред кадрите на американската полиция. Магнъс, който бе напуснал Исландия заедно с баща си още на дванайсетгодишна възраст, отговаряше на изискванията, а когато се опитаха да го убият, за да не свидетелства по дело срещу корумпиран полицай, набързо го изпратиха в Рейкявик, както за негова безопасност, така и за да помогне на исландските си колеги.

— Какво става в централата? — попита Магнъс.

— Погнали сме един крадец на птици — отговори Арни.

— На птици!?

— Да. Някой краде екзотични птици. Предимно папагали. Почти не са останали в цял Рейкявик. Това е голям проблем. Този мъж — мислим, че е мъж, а не жена — е много умен.

— Не се ли занимавате само със сериозни престъпления?

— Занимаваме се, с каквото има. За последните шест месеца кражбите с взлом се удвоиха, а вече съкратиха двайсетина души, заради кризата. Знаеш за какво говоря, сам виждаш как се пестят средства в полицейската школа.

Финансовата криза бе любима тема за разговор на исландците в момента.

— Някакви улики?

— Да, но не достатъчно. Убеден съм, че ще разрешим този случай до края на седмицата. Ти кога се връщаш при нас? Със сигурност опитът ти ще ни е от полза.

— След около два месеца май — въздъхна Магнъс.

Комисарят настоя Магнъс да мине за шест месеца едногодишния курс на исландската полицейска школа, за да му дадат значка. Магнъс прие без особен ентусиазъм, но не можеше да спори с комисаря — няма как да пази реда, ако не познава законите.

И така, от четири месеца насам, Магнъс беше ту ученик, ту учител. Втората роля му допадаше повече.

Водните струи забълбукаха, Арни затвори очи и се облегна назад. Магнъс се възползва от възможността да огледа белега на гърдите му. Хирургът в Националната болница го беше закърпил много добре. Магнъс бе виждал много по-ужасни белези от огнестрелни рани.

Веднага след пристигането си от Бостън преди четири месеца, Магнъс започна да работи с Арни по един случай. Арни не беше сред най-добрите детективи в Рейкявик и дори се говореше, че е на тази работа само защото чичо му, Торкел Холм, е шеф на полицията. Понякога Арни изкарваше Магнъс извън релси, но Магнъс го харесваше и ценеше предаността му.

Освен това, Магнъс никога нямаше да забрави, че Арни спаси живота му, като застана на пътя на куршума.

Двамата излязоха от джакузито, взеха по един студен душ, а после и по един топъл.

Докато се обличаха, Арни провери телефона си.

— Балдур ме е търсил — каза той, загледан в екрана. Натисна няколко копчета и залепи слушалката до ухото си.

Инспектор Балдур Якобсен беше шеф на Криминална полиция. Исландец, добро ченге и традиционалист, който гледаше с недоверие на методите на Магнъс. Магнъс го разбираше, но все пак не хранеше особени симпатии към него.

Явно имаше някакъв важен напредък по разследването с папагалите. Арни вдигна учудено вежди, докато го слушаше, а адамовата му ябълка започна да играе като луда. Бузите му пламнаха от вълнение.

— Да — каза той. — Да... да. Добре, веднага!

Разговорът събуди интереса на Магнъс.

— Какво става? — попита той, когато Арни затвори.

— Трябва да се връщам в централата — отвърна Арни. — Знаеш ли кой е Оскар Гунарсон?

— Мисля, че да — отвърна Магнъс. — Банкерът, нали?

Това беше голям проблем за Магнъс. Макар че успя да събуди знанията си по исландски и вече говореше почти без акцент, в малкия град Рейкявик всички се познаваха, за разлика от Магнъс, който не познаваше никого.

Арни започна бързо да се облича.

— Бившият шеф на „Одинсбанки“. Преди година го уволниха. Финансовата полиция и специалният прокурор го разследват. Снощи са го застреляли в Лондон.

— Има ли някаква връзка с Исландия?

— Английските ченгета още не знаят, но Балдур иска и ние да проверим.

— Има си хас!

— Трябва и ти да се включиш — добави Арни, докато обличаше якето си. — Като чуждестранен експерт.

— Балдур няма да ми се зарадва — отвърна Магнъс.

— Че това ли ще те спре? — подсмихна се Арни, грабна сака си и изхвърча от съблекалнята.

Магнъс отключи входната врата на малката къща в центъра на Рейкявик. Стените ѝ бяха измазани в сиво и, подобно на повечето исландски къщи, покривът беше боядисан в ярък цвят — в случая светлозелено. Къщата беше на Арни и сестра му Катрин, макар че само тя живееше тук. Магнъс ѝ плащаше скромен наем.

Качи се по стълбите до стаята си. Извади от хладилника една бира „Викинг“, отпусна се в креслото и я отвори. Исландците не пиеха в работни дни, пестяха силите си за героичните запои през уикенда, но в това отношение Магнъс си остана американско ченге, което има нужда от една бира след края на смяната.

Тялото му бе ободрено след плуването. Стаята бе малка, но достатъчна за Магнъс. Той нямаше много неща. Преди да дойде в Исландия, Магнъс живееше заедно с бившата си приятелка Колби, но

там винаги се чувстваше като гост с няколко лични принадлежности сред купчините нейни вещи. Магнъс обаче имаше много книги. Част от тях бяха наредени върху дълга лавица на стената, а останалите лежаха на пода. В средата на тази неразбория, прилежно бяха наредени любимите му саги на исландски, много от тях донесени от баща му преди много години, с орфани от прелистване страници.

През прозореца, на няколкостотин метра нагоре по хълма се виждаше голямата църква Халгримскиркия. Високата ѝ кула бе обградена със скеле, като ракета, готова за изстрелване.

Магнъс въздъхна и отпи от студената бира. Почувства се по-добре.

В Бостън смяната му често включваше поне един труп. Разкриването на престъпленията обикновено не означаваше безразборна стрелба по лошите, както каза Арни. То изискваше преди всичко разговори с най-различни хора — хора, съсипани от загубата на някой любим, хора, съсипани от мрачното си съществуване, свидетели, които искаха да говорят, свидетели, които не искаха... Най-много време се отделяше на това разследването да тече гладко, свидетелските показания да се записват точно и уликите да се съхраняват на подходящо място, за да не изчезнат.

Смените бяха дълги, мъчителни, стресиращи и потискащи, но Магнъс не можеше да им се насити. Всяка жертва си имаше семейство, или поне *някой*, който тъжеше, и Магнъс се опитваше да направи всичко възможно този *някой* да научи истината.

Разбира се, Магнъс съзнаваше, че прави това и заради себе си. Баща му бе убит в едно малко градче до Бостън, когато Магнъс беше двайсетгодишен студент. Местната полиция не успя да разреши случая. Магнъс също не успя, макар да посвети цяла една година на това. Всъщност, той продължаваше да опитва — така и не се отказа. Ето защо започна работа в бостънската полиция. Ето защо винаги бе готов да се заеме с още един труп.

А сега е в Исландия. Когато пристигна през пролетта, Магнъс участва в едно много интересно разследване, но оттогава насам само учеше и преподаваше. Оранжевият наказателен кодекс го чакаше върху масата до прозореца. Вече знаеше около три четвърти от него.

Не можеше да се каже, че момчетата в отдел „Убийства“ са крайно заети. През юни един мъж бе намушкан на улицата в четири

часа сутринта в неделя. Полицаяте, пристигнали първи на местопрестъплението, веднага разрешили случая — бяха стигнали до извода, че извършителят най-вероятно е осемнайсетгодишният юноша, надрусан до козирката с екстази, който размахвал окървавен нож и заплашвал да заколи всеки, който се приближи до него.

Магнъс даде дума на Снори Гудмундсон, националния полицейски комисар, че ще остане в Исландия две години. Чувстваше се задължен към него, че го подслони, когато бандата доминиканци от Бостън го преследваха. Чувстваше се задължен и на Арни, който спря с тялото си куршума, изстрелян от наемния убиец, пратен в Рейкявик от доминиканците.

Но нямаше да му е лесно да издържи толкова дълго. Беше на този режим едва от четири месеца, а безделието вече го побъркваше.

Арни е прав. Магнъс трябва да се обади и да помоли да го назначат по случая с Оскар Гунарсон. Може случаят да се окаже интересен или поне да разнообрази скучното му ежедневие. Пък и щеше да е хубаво да поработи в тандем с британската полиция.

Но на кого да се обади? Балдур със сигурност ще го отреже. Магнъс знаеше, че комисарят ще се отзове на молбата му, но пазеше този коз за краен случай. Торкел Холм, шефът на полицията — към него трябва да се обърне. Това ще ядоса Балдур, но какво да се прави!

Магнус извади телефона, обади се на полицейския диспечер и помоли да го свържат с директора.

В този момент Магнъс чу хихикане.

Вдигна глава.

В леглото му лежеше гола жена.

— Ингилейф! Какво правиш тук!?

Тя отметна завивките и изприпка до креслото му.

— Не ме видя, нали? Що за ченге си изобщо, като не можеш да видиш една гола жена в леглото, която те чака за секс?

— Беше се скрила! — оправда се Магнъс.

— Хайде, хайде!

Тя го възседна. Красивите ѝ, добре познати гърди се полюшнаха на сантиметри от лицето на Магнъс, когато тя се засмя. Русите ѝ коси закриваха лицето ѝ.

— Откъде взе ключ?

— О, я стига, Магнус! От половин час те чакам. А ти още си облечен!

— Ама...

Тя го целуна. Страстно. Той сложи ръце върху голите й бедра. Не го интересуваеше как е влязла. Желаете я. И то сега.

Приглушен глас се чу от телефона му, който бе паднал на пода. Ингилейф се наведе и го вдигна.

— Да?

— Дай ми го! — извика Магнус и протегна ръка да го вземе.

Ингилейф се извърна.

— Съжалявам, но сержант Магнус в момента е зает. Ще ви се обади, когато свърши. Най-вероятно след две минути — обикновено толкова му трябват.

— Ингилейф! — Магнус я избута от коленете си на пода. С победоносно изражение Ингилейф натисна червеното копче за приключване на разговора, преди Магнус да успее да вземе телефона от ръцете й.

— Това беше някакъв полицейски директор — каза Ингилейф. — Спокойно, той каза, че ти влиза в положението.

Магнус я вдигна от пода и я хвърли на леглото.

Ужасно е трудно да любиш жена, която не спира да се смее.

— Може ли вече да гледам „Мързеланите“?

Харпа погледна в чинията на сина си — беше празна.

— Гледа ли телевизия при баба?

— Не — Маркус поклати къдравата си главица и я погледна право в очите. Харпа знаеше, че малките деца обичат да послъгват, но Маркус беше изключение. Той никога не лъжеше, или поне не нея. На кого се бе метнал толкова честен? Със сигурност не на баща си.

Не и на нея.

— Добре, хайде.

Харпа последва сина си, който затопурка към хола, и сложи диска в гнездото на видеоплейъра.

Върна се в кухнята и нареди мръсните чинии в съдомиялната. Обичаше да вечеря със сина си, макар да беше рано.

От прозореца на кухнята се виждаше заливът Факсафлой. Вдясно, зад нефтените цистерни беше Рейкявик — джунгла от цветни къщи, наредени под зора на Халгримскиркия, чиято висока кула бе обвита със скеле. От другата страна на залива клечеше връх Еся — хоризонтална крепост от гранит, все още без снежната си шапка по това време на годината. А вляво, в самия край на полуострова се виждаше градчето Арканес, откъдето комините на циментовата фабрика изпускаха тънки струи дим към небето.

Къщичката на Харпа се намираще на „Нордурстрьонд“ — пътят, който минаваше по североизточния край на богаташкото предградие Селтярнарнес, разположено навръх самия нос навътре в залива. Къщата беше скъпа заради гледката, но Харпа успя да вземе голяма ипотeka и да я купи. Ипотeka, която изплащаше без проблем с банкерската си заплата. Трябваше да вземе стандартен ипотечен заем, но подобно на много исландци, Харпа реши основната сума на дълга да бъде свързана с инфлацията. Предимството беше, че месечните вноски са по-малки.

Недостатъкът беше, че при висока инфлация, например след главоломното обезценяване на исландската крона, стойността на заема скоро надхвърли цената на къщата.

Харпа вече не получаваше банкерска заплата и не можеше да плаща вноските. Къщата вече струваше по-малко от ипотечния заем. Щеше да загуби дома си, това бе неизбежно. Единствената причина още да живее тук беше, че правителството застави банките да дадат отсрочка за всички заеми до месец ноември.

Какво щеше да се случи тогава? Дали банката щеше да се смили над нея? Или с Маркус щяха да се преместят при родителите ѝ, като малолетна майка, току-що завършила гимназията?

Но това щеше да е възможно, само ако и те не останеха без дом. Тя знаеше, че имат финансови проблеми — все пак, точно тя бе отговорна за тях — но не знаеше колко са сериозни. А и не смееше да попита.

Защо ѝ трябваше да взима този глупав ипотечен заем? Имаше магистърска степен по бизнес администрация от Рейкявикския университет. Наясно беше с теоретичните рискове, но се зарази от всеобщия нездрав оптимизъм, който заля Исландия.

Пусна си новините. Говореха за някакви исландски министри, които заплашвали с оставка заради решението на правителството да върне четирите милиарда евро, които бе заело от британските управници, за да спаси дадени вложители в Айссейв — лондонското онлайн представителство на исландските банки.

Изведнъж Харпа чу едно добре познато име.

„Исландският банкер Оскар Гунарсон, бившият шеф на «Одинсбанки», е бил застрелян в лондонската си къща“.

Харпа сякаш замръзна, докато горещата вода се стичаше по чиниите.

„Исландските власти разследваха Оскар Гунарсон за предполагаеми измами до национализацията на «Одинсбанки» преди близо година. Не е ясно дали убийството е свързано с банковото му минало“.

Харпа грабна лаптопа си и го отвори, за да потърси още подробности. Докато чакаше компютъра да зареди, спомените ѝ се върнаха към харизматичния банкер. Но и към Габриел Орн. Един убит финансист. И още един.

Дали щеше да настъпи момент, в който Харпа да не мисли за Габриел Орн?

Провери сайта на Би Би Си. Там откри още малко информация. Къщата на убития се намирала в Онслоу Гардънс, Кенсингтън. Харпа си спомни, че Оскар я бе купил точно преди тя да завърши двугодишния си стаж в Лондон през 2006 г. По това време Оскар живееше в Рейкявик, но често пътуваше до Англия. А миналата нощ някой бе влязъл в къщата и го бе застрелял. Приятелката му също била там, но не пострадала.

— Ехо? — Предната врата шумно се отвори. — Харпа?

— В кухнята съм, татко!

След миг баща ѝ влезе при нея. Чу се топуркане на малки крачета, когато Маркус влетя тичешком в кухнята и се хвърли в прегръдките на дядо си.

— Афи!

Ейнар Бярнасон вдигна момчето и го завъртя във въздуха, ухилен до уши.

— Здравсти, Маркус! Как си? Радваш ли се да видиш дядо си?

— Сега гледам „Мързеланите“. Афи, ела да го гледаме заедно!

— Ей сега, Маркус, ей сега.

Загрубялата обветрена кожа на лицето му се нацепи в усмивка. Ейнар беше рибар и докато още изкарваше лодката си в морето, беше известен като най-строгия капитан в района. Но не беше такъв с внука си и с дъщеря си.

Той отвори ръце за прегръдка. Пряко волята си, Харпа се откъсна от компютъра и отиде при него. Двамата бяха на един ръст, но баща ѝ бе широкоплещест и силен и тя се почувства сигурно, когато усети здравите му ръце на гърба си.

Той винаги се бе отнасял нежно към нея, но никога не я беше прегръщал толкова, колкото през последните няколко месеца.

Знаеше, че тя има нужда от това.

За своя изненада, както бе гушната в обятията му. Харпа се разплака.

Ейнар отстъпи назад и я погледна.

— Какво? Какво става?

— Убили са шефа на „Одинсбанки“ Оскар Гунарсон.

— Така му се пада!

— Татко! — Харпа знаеше, че баща ѝ изобщо не обича bankerите, особено онези, които бяха уволнили скъпата му дъщеря, но това бе твърде грубо изказване, дори за него.

— Съжалявам, миличка. Ти познаваше ли го?

— Не, не точно — каза Харпа. — Малко.

Ейнар я погледна. Сините му очи сякаш надникнаха в душата ѝ. „Той знае, че го лъжа!“ помисли тя панически. „Както знаеше, че лъжа, когато говорех с полицията за Габриел Орн“. Харпа усети, че се изчервява.

Отстъпи назад, седна на един стол и заплака отново.

Ейнар сипа по едно кафе за двама им и седна срещу Харпа.

— Искаш ли да поговорим за това?

Харпа поклати глава. Някак успя да спре сълзите си. Баща ѝ чакаше.

— Как е? Кълве ли? — попита тя.

Имаше предвид улова му с мухарката. Преди петнайсет години Ейнар по неволя изостави риболова с лодка, след като една вълна заля „Хелги“ и счупи коляното му. Известно време той управлява лодката от брега, но след това я продаде, заедно с квотата си, за стотици

милиони крони и се превърна в богат пенсионер. Докато не се вслуша в съвета на дъщеря си.

Първоначално той инвестира парите си във високолихвени сметки в „Одинсбанки“, което му осигуряваше нелош приход. Но някои от приятелите му правеха цели състояния, като спекулираха с валута или инвестираха в исландската стокова борса. И така, той се обърна към умната си дъщеря за съвет.

Тя му каза да избягва валутните спекулации и да не купува какви да е акции. Но банковите акции бяха нещо съвсем различно, гаранция за печалба с минимален риск. И особено акциите в „Одинсбанки“, беше нейният съвет. Защото там работеше финансовият елит на Исландия.

И така, Ейнар инвестира всичките си спестявания в акции на „Одинсбанки“. Тези акции загубиха всякаква стойност, когато правителството национализира банките предната есен.

Харпа се чудеше как баща ѝ все още може да си позволява да ходи за риба.

— Слаба работа. През цялото време валя. Но другия уикенд пак ще ходя. Може да ми излезе късметът. — Той прегърна дъщеря си с една ръка. — Сигурна ли си, че не искаш да поговорим?

За момент Харпа се замисли. Дали да не му каже всичко? Той я обича безрезервно, нали? И би я подкрепил, независимо какво е направила. Нали?

Но това, което направи, беше ужасно. Непростимо! Тя не можеше да си прости. И никога нямаше да може. Баща ѝ беше добър човек. Как би могъл той да ѝ прости?

А ако не ѝ прости, това ще я съсипе.

Загова Харпа само поклати глава.

— Не, татко. Няма нищо.

ГЛАВА 4

Октомври, 1934 г.

Бенедикт имаше отлична идея за игра.

Точно свърши Сагата за Ейр, където прочете за един вожд на име Бьорн от Брейдавик, живял от другата страна на полуострова Снайфелс, отвъд планината, като тръгнеш от Храун и Бярнархьофн. Този вожд прекосил цялото море и стигнал до далечни земи в другия му край. Бенедикт предполагаше, че става дума за Америка, където Бьорн станал вожд на местните диваци. Планът за игра беше Халгримур и Бенедикт да открият Америка.

Халгримур също искаше берсерките да тръгнат на това пътешествие. Там щяха да се бият със Скрайлингите — както викингите бяха нарекли индианците. Бенедикт каза, че е възможно.

Но трябваше да тръгнат на дълго пътешествие в непознати територии. Халгримур предложи да отидат до Свинското езеро, издълбано в застиналата лава няколко километра на юг от тях. Макар майката на Бенедикт да се радваше, когато той се губеше с часове, улисан в игри навън, майката на Халгримур бе много по-строга. Затова той изчака баща му да тръгне към Стикисхолмур, най-близкото градче, а майка му да отиде на гости при една съседка.

През полето от лава се напредваше изключително бавно и трудно, особено когато момчетата се опитваха да останат незабелязани. Беше слънчево, но студено. От североизток духаше постоянен мразовит вятър. Предишната седмица върховете се бяха покрили със сняг, който в момента падаше и върху бърдото Бярнархьофн. Момчетата спряха и се загледаха в един автомобил, който се зададе с тракане по пътя откъм прохода Керлингин. Един кон изцвили уплашено.

— Буик! — каза Бенедикт. Той разбираше от автомобили, или поне така твърдеше, макар че Халгримур силно се съмняваше. За Бени, всички автомобили бяха буици.

Двойка патици прелетя ниско над тях на път към върбите по брега на потока на Бярнархьофн.

Момчетата продължиха нататък. Бенедикт вече бе уморен. Както и Халгримур. Може би планът за тази игра не беше чак толкова добър. Но пък викингите, открили Америка, се бяха справяли с много по-тежки условия. А Халгримур беше берсерк — не може да се откаже.

— Хали, да се връщаме, а?

— Стига си хленчил, Бени!

— Ама уморих се!

Халгримур въздъхна.

— Добре. Ще отдъхнем две минути. Но после продължаваме към Америка!

Намериха една удобна ниша и седнаха в нея. Лавата ги пазеше от вятъра, а слънцето топлеше бузите им. Халгримур погледна нагоре към злокобния силует на прохода Керлингин и фантастичните скални образувания по краищата му. Оттук се виждаше силуета на Тролката от Керлингин — огромна жена с торба на гърба. Торбата бе пълна с непослушни деца от Стикисхолмур. Слънцето заварило Тролката, докато се прибирала към пещерата си, и я вкаменило на място за вечни времена.

Могат ли берсерките да победят Тролката в честен двубой? Това се чудеше Халгримур. Няма да е лесно. Може би ако я нападнат заедно, ще успеят.

Обърна се към Бенедикт за мнение и тогава чу развълнувани гласове.

— Някой ще го намери — това беше гласът на майката на Халгримур, която плачеше.

— Изключено! — баща му. Гласовете приближаваха. — Вече е на дъното на езерото и там ще си остане. Рибите ще го изядат. Той това заслужава!

— Ти си ужасно зъл човек! Няма да се върна с теб!

— А искаш ли да те пратя при него, курва такава!? Кажи де! Искаш ли!?

Халгримур чу как майка му хлипа.

— Мълчиш! Оставих коня на пътя. Хайде, тръгвай!

Вече бяха съвсем близо. Халгримур и Бенедикт трябваше да се скрият на всяка цена. Хали само предполагаше колко ще се ядосат

родителите му, ако го видят тук. Момчетата се притиснаха плътно към земята и заровиха лица в мъха. Едва когато се убеди, че родителите му вече са далеч, Халгримур надигна глава.

— Бени? Те за какво говореха? Какво е „курва“?

Приятелят му не отговори. Стоеше загледан към Свинското езеро, а по бузите му се стичаха сълзи.

Четвъртък, 17 септември 2009 г.

Беше още тъмно, когато Харпа тръгна по „Нордурстрьонд“ към пекарната. Работеше там от два месеца. През лятото разходката бе приятна — светлините на Рейкявик сънено проблясваха, докато градът се будеше пред очите ѝ, а слънцето чертаеше златна пътека през залива. Но тази сутрин изгревът бе просто едно стоманеносиво петно на хоризонта. От морето подухваше студен бриз. Харпа с нетърпение очакваше да усети приятния аромат на хляб от фурните в пекарната.

Когато я уволниха от „Одинсбанки“, Харпа прекара два месеца в ступор, затворена като буба в къщата с Маркус. Но в един момент ѝ стана ясно, че трябва да си намери работа. Сети се за пекарната, където се отбиваше всеки ден, на път за банката. Хората там я харесваха и Харпа бе сигурна, че ще я наемат. Но си мислеше, че ще намери нещо по-добро.

Оказа се, че не може. И така, след два месеца безрезултатно търсене, тя се представи на Диса — шефката на пекарната. Диса бе мила, но отказа. Нямаха свободни места. Чак тогава истината блъсна Харпа с цялата си сила. В кризата няма работа за хора като нея. Никаква.

Харпа опита късмета си къде ли не, но чак в края на юни Диса ѝ се обади да ѝ каже, че се е освободило място при тях. Работата не беше лоша, хората бяха приветливи, а смените — гъвкави, което ѝ позволяваше да прекарва повече време с Маркус. Родителите ѝ го гледаха сутрин и го водеха на градина. А тя изкарваше някакви пари, които далеч не стигаха да погасява месечните вноски по заема.

Отново се замисли за смъртта на Оскар. И за Габриел Орн. Добре позната тревога сви стомаха ѝ в стоманена хватка. Харпа спря.

Обърна лице към морския бриз. Вдиша дълбоко няколко пъти и се разплака.

Бьорн. Имаше нужда да се види с него. Той винаги ставаше рано, за да си търси работа по рибарските лодки. Харпа извади мобилния телефон и набра номера му. Бьорн вдигна веднага.

— Здравсти, Харпа, как си?

— Не съм добре — каза тя. Около Бьорн се чуваше шум от мотор и плисък на вълни. — Ти за риба ли си?

— Току-що излязохме. Какво става?

— Гледа ли новините? Чу ли за Оскар Гунарсон?

— Банкерът ли? Да. Ти познаваше ли го?

— Малко.

— Това не е ли онзи копелдак, който те е уволнил?

— Е, да, но...

— Но какво?

Харпа преглътна.

— Просто пак се замислих за Габриел Орн.

— Аха — в гласа на Бьорн имаше съчувствие. — Да, логично.

— Бьорн? Извинявай, че те тормозя, но можеш ли да дойдеш в Рейкявик?

— Малко ще ми е трудно. Прибираме се чак довечера, а утре следобед излизаме пак за два дни. В неделя става ли?

— Няма ли как да дойдеш довечера? Наистина искам да те видя!

Грундарфиордур беше на два часа и половина път от Рейкявик, макар че Бьорн го взимаше за много по-малко с мотора. Все пак, това беше доста път за след дълга работна смяна.

— Добре — каза Бьорн. — Ще дойда. Късно, но ще дойда.

— Благодаря ти, Бьорн — Харпа усети как сълзите отново напират в очите ѝ. — Наистина имам нужда от теб! Само с теб мога да говоря за това.

— Харпа, напълно те разбирам. Наистина. Ще се видим довечера. Ще ти се обадя, когато тръгна.

— Обичам те! — каза Харпа.

— И аз теб.

ГЛАВА 5

— Добро утро, Магнус.

Балдур посрещна Магнъс с леден тон в кабинета си, където го очакваха още двама детективи: Арни и Вигдис Аударсдотир.

Магнъс не срещна никакви трудности да се включи в разследването. Най-големият му проблем се оказа да се пристраши да върне обаждането на директор Торкел.

По телефона Торкел бе делови, макар да започна разговора със закачка:

— А, Магнус, забави се повече, отколкото ми казаха.

— Виж, съжалявам за това — замънка Магнъс. — Просто... изтървах телефона и...

— Искам да се включиш в разследването по случая с Оскар Гунарсон — прекъсна го Торкел.

— Добре — каза Магнъс.

— Затова ми звъня, нали?

— Ами... да.

— Добре. Яви се в кабинета на Балдур утре в осем. Той ще те чака. Ще говоря и с шефа на полицейската школа.

— Чудесно. Благодаря.

Торкел затвори, но Магнъс чу подсмиване, точно преди сигналът да прекъсне. Нещо му подсказваше, че Торкел няма да опази предишния им разговор в тайна.

Е, какво пък! Магнъс погледна към Арни. Все още не се бе нахилил, значи не е чул. Вигдис, другият детектив в стаята, беше прекалено голяма професионалистка, за да се влияе от клюки. А скоро щеше да разбере дали и Балдур е разбрал.

— Малко сме гроги тази сутрин, а? — подхвърли Балдур с тънка усмивка.

Беше разбрал. Не беше точно усмивка, а по-скоро леко трепване на едното ъгълче на устата му. Балдур имаше издължено, мрачно лице

и високо чело. Не беше сред най-големите майтапчии в рейкявикската полиция.

— Напротив, много съм бодър — отвърна Магнъс, опитвайки се да не мисли за спящата в леглото му Ингилейф, а за работата, която го очаква.

— Вчера говорих с една служителка на британската полиция в Лондон — започна Балдур. — Казва се... — погледна в записките си — сержант Шарън Пайпър. Към този момент няма причина да смята, че убийството е свързано с Исландия. Което е странно, при положение че англичаните смятат всички исландци за терористи.

Балдур намекваше за едно решение на британците от миналия октомври да конфискуват лондонските активи на исландска банка по силата на антитерористичните им закони. Случаят още не бе отшумял, особено след скандала с преговорите по изплащането на Айссейв.

— Даде ли някаква информация за убийството? — попита Магнъс.

— Не много, разследването е в самото начало.

Английският на Балдур не беше добър. Магнъс се зачуди дали е разбрал всичко, което му е казала Пайпър.

— Обади й се и виж дали не е излязло нещо ново.

Балдур продиктува телефонен номер, който Магнъс си записа.

— Арни, Вигдис, какво открихте снощи?

— Оскар няма криминално досие — каза Арни. — Обадих се в отдел „Финансови престъпления“. Казаха, че специалният прокурор го разследва.

— За какво?

— Манипулиране на пазара и измама с ценни книжа — отговори уверено Арни.

— И какво ще рече това? — попита Балдур.

— Не съм сигурен — призна Арни. — Давал е някакви пари на хора, които са купували акции... Или са продавали... Нещо такова.

Балдур отчаяно поклати глава.

— Вигдис?

Вигдис беше около трийсетгодишна, много съвестен детектив. Носеше бяла блуза с надпис на баскетболния отбор в Кефлавик, а смущаващо дългите й крака бяха прибрани в дънки.

— Оскар е на трийсет и една години. До миналия октомври е бил шеф на „Одинсбанки“. Също така е и основен акционер чрез семейния си холдинг ОБиДжи Инвестмънтс, регистриран в Тортола, на Британските Вирджински острови. Както знаете, той беше един от най-преуспелите „финансови викинги“ — бизнесмени, които пробиха зад граница с компаниите си.

— И ни оставиха в лайната — добави Балдур.

— Бил е любимец на другите банкери преди началото на кризата миналата година. Оттогава пребивава предимно в Лондон. Миналия ноември го заставиха да подаде оставка като шеф на „Одинсбанки“.

Магнъс забеляза, че в папката, която държеше Вигдис, има снимка.

— Може ли да погледна? — попита той.

Тя плъзна снимката към него. Хубав мъж с разрошена коса гледаше самоуверено в обектива. Имаше големи кафяви очи и широка брадичка с трапчинка. Изглеждаше преуспял, но и отзивчив.

— Женен ли е? — попита Балдур. — Шарън Пайпър спомена, че бил с някакво гадже, когато го убили.

— Сключил е брак с Камила Симонарсдотир през 1999 г. През 2004-а се развеждат. Имал е и гадже руския, Таня Прокорова. За нея ли става дума?

— Пайпър не ми каза името ѝ — отговори Балдур. — Дотук добре. Няма нужда да се престаряваме и да помагаме на британците с този случай, но искам да е пределно ясно, че убийството не е свързано с Исландия. Разбира се, ако откриете нещо интересно, очаквам да ми докладвате — Балдур каза последното изречение с явно съмнение, че подчинените му ще открият нещо интересно.

Излязоха от кабинета на Балдур. Магнъс разполагаше с едно бюро в отдел „Убийства“. Чувстваше се ободрен: отново участваше в истинско разследване, нищо че беше извън центъра на събитията, на хиляда километра от тялото на убития. Вигдис и Арни влязоха при него и Магнъс набра лондонския номер.

— Детектив Пайпър.

— Здравейте! Казвам се Магнъс Джонсън от полицията в Рейкявик.

Магнъс усети, че се е представил с американското си име. Той имаше две самоличности. Исландското му име бе Магнус, с

подчертано „у“. Баща му се казваше Рагнар, а дядо му — Йон, така че баща му беше Рагнар Йонсон, а той — Магнус Рагнарсон. Дотук добре. Но когато Магнъс пристигна в Щатите на дванайсетгодишна възраст, властите не успяха да преглътнат факта, че той не носи фамилията нито на баща си, нито на майка си, която се казваше Маргрет Халгримсдотир, и Магнъс, подобно на хиляди имигранти преди него, прие име, което да не дразни американското ухо. Прекръсти се на Магнъс Джонсън. Когато се върна в Исландия започна да се представя като Магнус Рагнарсон, но това звучеше странно в разговор с англоговорещ.

— Радвам се да ви чуя — каза Пайпър.

— Нещо против да ви пусна на високоговорител? — попита Магнъс. — С мен са още двама детективи: Арни и Вигдис.

— Няма проблем.

Магнъс натисна едно копче на телефона и го остави на бюрото.

— Инспектор Балдур ни даде обща информация за убийството. Можете ли да добавите още нещо?

— Говорите отличен английски — каза Пайпър. — Много подобър, отколкото инспектора ви. Изобщо не бях сигурна доколко ме разбира.

Магнъс погледна през рамо към затворената врата на кабинета на Балдур.

— Благодаря — каза той, но се въздържа от хаплив коментар. — Вие също — доколкото можеше да прецени, Пайпър говореше с лондонски акцент.

— Значи — започна Пайпър, — Гунарсон е бил убит в 0:45, сряда сутринта. Прострелян е в гърдите в къщата си с три куршума от Зиг Зауер П226. Починал е, преди линейката да пристигне.

— Някакви свидетели? — попита Магнъс.

— Приятелката му си била легнала. Каза, че на вратата се позвънило, Гунарсон отишъл да отвори и тя го чула да говори с някого. Вратата се затворила. След няколко секунди се чули три изстрела и входната врата отново се затръшвала. После чула как извършителят пали мотора си и заминава.

— А съседите чули ли са?

— Да, и тримата. Чули са изстрелите, чули са писъците на приятелката и са чули мотора, макар че единият смята, че е било

скутер — малко моторче. Разполагаме със снимки на няколко такива мотора от пътните камери в района по това време. В момента ги издирваме.

— Някаква връзка с Исландия?

— Нищо сигурно. Приятелката каза, че чула Гунарсон да говори с госта си на чужд език. Може би исландски. Или руски. Или друг език, различен от английски и испански. Момичето е от Венецуела, между другото.

— Руски ли? Защо пък руски?

— Намерихме бележка с адреса на Гунарсон, написан с руски букви. Как беше... на кирилица. Беше смачкана и хвърлена до вратата в градината.

— Един наемен убиец не може да допусне такава елементарна грешка — каза Магнъс.

— Така е — съгласи се Пайпър. — Но може би не е бил наемен убиец. Може да е бил някой познат на Гунарсон. Той все пак го е поканил вътре.

— В такъв случай, трябва да е бил исландец — каза Магнъс. — Не е изключено убийството да е свързано с Русия. Оскар е имал приятелка рускиня, нали? — Магнъс провери записките си. — Таня Прокорова.

— Вече я разпитахме. Твърди, че го зарязала преди два месеца. Тя е манекенка, слаба, с крака до раменете, но не е въздух под налягане. Завършила е счетоводство. Разбрала, че Гунарсон е разорен и затова го изоставила.

— Тя има ли приятели руснаци?

— Има. Движи се из милиардерските кръгове в Лондон. А там има доста съмнителни субекти. А при вас какво става? Открихте ли някаква връзка с Русия в Рейкявик?

— Още не — отговори Магнъс, — но ще разпитаме. Тук са разследвали Оскар за измами с ценни книжа и за пазарна манипулация.

— В Сити се носи слух, че някои от исландските банки работят с парите на руската мафия — каза Пайпър.

Магнъс повдигна вежди и погледна към колегите си. Арни изглеждаше объркан. Вигдис поклати глава.

— И това ще проверим — каза Магнъс, засрамен от невежеството си. — Ще ви се обадим пак в края на деня.

— Добре. Благодаря, Магнъс.

Магнъс се обърна към колегите си.

— Разбрахте ли всичко? — попита той на исландски.

Беше сигурен, че Арни е разбрал. Той бе завършил криминология в една школа в Индиана и говореше английски много добре. Вигдис обаче твърдеше, че не говори английски. Магнъс не ѝ вярваше. Всички исландци под трийсет и пет годишна възраст говореха поне малко английски и нямаше причина тя да прави изключение, само защото е чернокожа.

Вигдис се отличаваеше с това, че беше единственият чернокож служител на полицията в Рейкявик. Беше ѝ писнало да се отнасят с нея, сякаш не е исландка. Както бе обяснила на Магнъс, баща ѝ бил офицер в американската авиобаза в Кефлавик, но тя не го познаваше, нямаше желание да го вижда и се чувстваше точно толкова исландка, колкото самата Бьорк.

Магнъс я харесваше. Тя бе съвестен полицай, а и за американското ченге беше по-приятно да вижда поне едно черно лице сред всичките си бледолики колеги.

Арни кимна, а Вигдис не реагира.

— Да разбирам, че да? — каза Магнъс. — Добре. Хайде да разпределим задачите.

Централата на „Одинсбанки“ се намиреше на булевард „Боргартун“, който следваше извивките на залива. От двете страни на улицата се издигаха скъпи стъклено мраморни сгради. Тук нямаше гора от небостъргачи като във всеки американски финансов център. Този район бе по-спокоен и някак по-бездушен.

Арни и Магнъс спряха на паркинга зад една от най-лъскавите сгради. Влязоха през въртящи се врати, под надпис „Нова Одинсбанки“. Из лобито се носеше ромоленето на вода, идващо от различните каскади, фонтанчета и декоративни басейнчета.

Посрещна ги асистентката на директора, която ги качи с асансьора до най-горния етаж. Минаха през конферентна зала за поне четирийсет души, която бе злокобно тиха, с угасени монитори и

празни столове, като се изключат десетина човека, скупчени в далечния край на помещението. Зад групата се разкриваше красива гледка към залива и вулкана Еся, в момента захлупен от сиви облаци.

— Днес е много спокойно — каза асистентката. А после добави с кисела усмивка: — Всеки ден е спокойно.

След още няколко завоя по коридорите, тримата най-сетне стигнаха до кабинета на главния директор. Той бе висок мъж, към шейсетте, с волево, четвъртито лице, гъста сива коса и вродено строго изражение. Казваше се Гудмундур Расмусен, беше пенсиониран, но преди около година го бяха привикали да поеме банката. Кабинетът му беше впечатляващо празен — едно бюро, няколко удобни стола и маса за съвещания. В единия ъгъл се виждаха два кашона. Това напомни на Магнъс за полицейската централа, от която идваше.

— Това, което се случи с Оскар, е ужасно. Ужасно! — каза Гудмундур. — Аз не го познавах добре. Той беше от младото поколение. По мое време действахме по различен начин — той поклати глава и изцъка с език, — много различен. Затова от една година насам се опитвам да оправя бакиите на Оскар и ортаците му.

— Харесваха ли го колегите му в банката? — попита Магнъс.

— Да — каза Гудмундур. — Дори след като всичките му грешки излязоха наяве. Той беше харизматичен, хората обичаха да работят за него. — Строгата бръчка стана по-дълбока. — Много ми е трудно да се съревновавам с това. Служителите си спомнят с носталгия годините, когато Оскар им е бил шеф. Явно не осъзнават, че тези години бяха пагубни за банката. Нещата трябва да се променят. Банката е вече собственост на правителството. Трябва да внимаваме и да не правим нищо прибързано.

На вратата се почука и в стаята влезе мъж на около трийсет години. Беше самоуверен, със зализана назад коса и скъп костюм. Облак одеколон обяви появата му. Той подаде на шефа си лист хартия.

— Може ли един подпис, Гудмундур?

Гудмундур дръпна листа и го прегледа.

— Тези хора са банкери, нали?

— Да. Често работим с тях.

— Не! Банката няма да плаща за това. Вече ти казах: ако не си клиент, ще си плащаш от собствения джоб! — той закова младия banker с поглед и му върна неподписания документ.

— Ама...

— Бях пределно ясен! — отсече Гудмундур.

Банкерът взе листа и излезе от кабинета, без да обели дума.

Гудмундур поклати глава.

— Тези хора не могат да проумеят, че светът се е променил. Така... За какво говорехме?

— Че Оскар е бил всеобщ любимец. Значи не е имал врагове в банката? — попита Магнъс.

— Мисля, че не. Но може да е имал извън банката. Той все пак беше от шайката млади bankerчета, които разориха страната, и хората го винят за това — Гудмундур поклати глава. — Те просто нямаха *опит* да управляват банки. Беше безотговорно да им се поверява тази работа.

Магнъс долови както огорчение, така и задоволство в коментара на Гудмундур за подвизите на юпитата.

— Разбрахме, че специалният прокурор разследва Оскар за пазарна манипулация. За какво точно става дума?

— Заемал е пари на клиенти и приятели, за да си купуват акции в банката, и го е правел тайно. Поне в това го обвиняват.

— Някои от въпросните клиенти да са били руснаци?

Гудмундур се смръщи.

— Съмнявам се, но не съм сигурен. Съществува цяла мрежа от холдинги на места като Тортола и Лихтенщайн и е истински кошмар да разбереш кой всъщност е собственикът. Но нашата банка има много малко клиенти руснаци... Всъщност, не се сещам за нито един.

— Предполагам, че Оскар е бил собственик на някои от тези офшорни компании?

— Да. Основният холдинг е ОБИДжи Инвестмънтс. Подобно на „Одинсбанки“, те имат дял във верига хотели и магазини в Германия и Англия. Но това е обществено достояние. Компанията се управлява от Емилия Гунарсдотир, сестрата на Оскар. Офисите им са тук, на булевард „Боргартун“.

Магнъс зададе още няколко въпроса за банката и Оскар, а Арни старателно си водеше бележки, макар Магнъс да остана с впечатлението, че колегата му не следи разговора особено внимателно.

Когато станаха да си ходят, Арни зададе още един въпрос.

— Габриел Орн Бергсон също работеше тук, нали?

— Да — отвърна Гудмундур. — Още една трагедия. Ужасно е, че двама от старшите ни служители умряха при такива обстоятелства, независимо колко щети са причинили на банката.

— Габриел Орн големи щети ли причини?

— Да — въздъхна Гудмундур. — Повечето от непогасените заеми, които банката отпусна, бяха одобрени от него.

— Ами Харпа Ейнарсдотир? — попита Арни.

— Не я познавах добре, засякохме се за малко — отвърна Гудмундур. — Тя работеше с Габриел Орн. Мисля, че му беше приятелка. Харпа имаше добра репутация, но бе твърде млада и заредена с прекален оптимизъм. Нямаше усет за скритите рискове.

— Има ли някаква връзка между тях и Оскар? — попита Арни.

— Да, разбира се. Габриел Орн ръководеше отдела, който раздаваше заемите. Сигурен съм, че с Оскар са се познавали много добре. Не знам в какви взаимоотношения са били с Харпа, но тя също беше от по-старшите ни служители. А и Оскар обичаше да се сближава с подчинените. Сигурно сте чели по вестниците за празненствата им.

Дори Магнъс знаеше с какъв хъс исландската преса описваше разточителствата на bankerите, и особено на Оскар — гуляи, частни самолети, апартаменти в Лондон и Ню Йорк. За претръпналото око на Магнъс, това бяха най-обикновени занимания за финансовия елит на Америка. Може да не бяха традиционни за Исландия, но определено бяха ежедневие за Уол стрийт.

— Какви бяха тези въпроси? — попита Магнъс Арни, когато излязоха от кабинета на директора. — И кой е този Габриел Орн?

— Един banker, който се самоуби през януари, няколко месеца преди да дойдеш в Исландия. Харпа е бившето му гадже и бивша негова подчинена. Още тогава я разпитах.

— Защо се е самоубил?

— Не знаем със сигурност. Оставил само кратко текстово съобщение като предсмъртно писмо. Но той бе отговорен за фалита на цяла банка. Малко е сгазил лука, така да се каже.

— А смяташ ли, че това е свързано с убийството на Оскар?

— Ами... не.

— Сигурен ли си?

Арни изчака вратите на асансьора да се затворят зад тях.
Понесоха се надолу към лобито.

— Да. Сигурен съм — каза той.

Магнъс го изглежда втренчено. Не му повярва.

ГЛАВА 6

Емилия Гунарсдотир излъчваше самоувереност. Тя беше малко над трийсетте, слаба, с черна коса, вързана на опашка. Носеше елегантен черен костюм, а по врата и ушите ѝ проблясваше скъпо, но дискретно злато.

Офисите на ОБиДжи Инвестмънтс заемаха един от петте етажа на голяма сграда, разположена на стотина метра от централата на „Одинсбанки“. От надписите в лобито Магнъс разбра, че останалите обитатели са адвокатски кантори и счетоводни фирми, както и някои загадъчни финансови компании като самата ОБиДжи. Когато стигнаха до етажа на компанията, Магнъс видя бронзова статуя в реален размер на викинг в пълно бойно снаряжение, възседнал мотор Харли Дейвидсън.

Емилия въведе Магнъс и Арни в кабинета си: дебел бял килим, черни кожени кресла и диван, голямо черно бюро без лист хартия по него, само тънък монитор. Разликата с кабинета на Гудмундур бе огромна.

— Много съжалявам за брат ти — започна Магнъс.

За момент самоувереното излъчване на Емилия се пропука. Но с едно присвиване на устни, тя бързо го възстанови.

— Благодаря — отвърна сухо тя. — Седнете. Надявам се нямате нищо против да изчакате няколко минути. Помолих адвокатката си да присъства на разговора. Тя работи тук, след малко ще се появи.

Магнъс се изненада.

— Едва ли ще ти трябва адвокат, Емилия. Ти не си заподозряна — „Още не“, помисли си Магнъс. Присъствието на адвокат на такъв ранен етап от разследването му се струваше крайно подозрително.

— За това престъпление — не. Но не забравяй, че компанията ни се разследва и за други неща.

— Аз нямам нищо общо с работата на специалния прокурор. Дойдох, за да разбера нещо повече за брат ти.

В този момент в стаята влезе една жена.

Магнъс я разпозна и не успя да скрие изненадата, която се изписа на лицето му. Жената също изглеждаше стъписана.

— Това е Сигурбьорг Вилхялмсдотир, адвокатката ми — представи я Емилия. — Но виждам, че май вече се познавате.

Последва кратък момент на сконфузено мълчание, докато Магнъс и адвокатката се чудеха какво да кажат.

— Да — каза накрая Магнъс и прочисти гърло. — Познаваме се. Братовчеди сме. — Магнъс колебливо се приближи до Сигурбьорг и я целуна по бузата.

— Ясно — каза Емилия, без да се изненада. Това беше Рейкявик, все пак. Но забеляза, че не са в блестящи взаимоотношения, макар да не знаеше защо. — Има ли някаква пречка да присъстваш на този разговор, Сигурбьорг?

— Не — отвърна Сигурбьорг. — Няма проблем.

— Ние не сме близки — обади се Магнъс и веднага съжали. Така беше, но прозвуча ненужно грубо.

— Добре — каза Емилия. — Ами, хайде да започваме.

— Какво можеш да ми разкажеш за Оскар? — попита Магнъс. Арни извади тефтерчето си. По лицето му се изписа крайна концентрация — беше готов за поредната доза финансов жаргон.

— Той беше чудесен човек — Емилия се запъна. Сякаш този прост въпрос щеше да отключи емоционален изблик, което беше и целта на Магнъс. Но само миг по-късно, тя отново възвърна самообладанието си. — Много умен, енергичен, забавен... Хората го харесваха. Обичаха го. Особено подчинените му.

— А враговете му?

— Той нямаше врагове.

— Е! Хайде сега, Емилия! Не може човек като него да няма врагове!

В очите на Емилия проблесна раздразнение. Не обичаше да ѝ противоречат.

— Да, предполагам, че е имал съперници в бизнеса. Но те не го *мразеха*. Пресата обичаше да клюкарства за Оскар, но и се нуждаеше от него, за да си продава тиража. По време на демонстрациите някои хора поискаха главата му, но те не го познаваха.

— Клиенти на банката ли? Вложители? Акционери? Сигурно много хора са загубили пари при национализацията на „Одинсбанки“?

— Така е. Но те не обвиняваха брат ми за това. Всички исландски банки се сринаха. С „Одинсбанки“, това стана най-безболезнено.

— Какво ще ни кажеш за личния му живот? Жена му? Или по-скоро бившата му жена.

— Камила ли? Тя бе съкрушена, когато се разделиха. Той имаше любовница и Камила разбра за това... Но това стана преди пет години или повече. След това се разбираха сравнително добре. Той редовно се виждаше с децата, поне докато не се покри в Лондон.

— Имал е гадже руския, нали? Таня Прокорова, манекенка.

Емилия потрепери.

— Може да е манекенка, но определено не беше глупава. Оскар бе влюбен до уши. Тя беше спокойна, красива, и го въртеше на малкия си пръст. Аз не я харесвах. След това, естествено, го заряза, щом разбра, че не е толкова богат, колкото тя си мисли. С Клаудия му беше по-добре.

— Венецуелката?

— Да. Бяха си lika-прилика. Тя имаше пари от развода си. Всъщност е с една година по-голяма от него, но не искаше никой да знае това. С нея Оскар беше много по-спокоен. Срещала съм я само два пъти в Лондон, но знам, че му влияеше добре.

— Той познаваше ли много руснаци? Освен Таня.

— Не знам — каза Емилия. — Може би се е виждал с приятелите ѝ по разни коктейли.

— А клиенти на банката?

Сигурбьорг, адвокатката, се прокашля.

Емилия я погледна.

— Боя се, че не мога да обсъждам клиентите на банката.

— Имало ли е клиенти руснаци, с които Оскар да е работел лично?

Емилия не отговори.

Магнъс настоя.

— Пране на пари? Руски бизнесмени, които са загубили много заради „Одинсбанки“?

Сигурбьорг го прекъсна:

— Това са деликатни въпроси. Специалният прокурор разглежда досиетата на всички клиенти на банката. Емилия не иска да влияе на

резултатите от разследването му.

Магнъс не ѝ обърна внимание.

— Брат ти е мъртъв, Емилия. Някой го е убил. Искам да помогна на английската полиция да открие престъпника. Трябва да разберем дали убийството има някаква връзка с Русия, особено през Исландия.

— Спокойно, Сигурбьорг — каза Емилия. — Нямало е руски клиенти. Имаше един-двама, но бяха дребни риби. Просто Оскар им нямаше доверие. Това беше правило на банката: никакви връзки с Русия.

— А възможно ли е Таня да го е запознала с някой подозрителен руски бизнесмен, който е търсел къде да си пере парите?

— Не е изключено, но не съм чувала подобно нещо. Пък и се съмнявам. Оскар се пазеше точно от такива хора. Да, беше оглупял по Таня, но тя така и не спечели доверието му.

— Хм — Магнъс не беше убеден. — А семейството? Някакви дразги там?

— О, Оскар беше пълен отличник в очите на нашите — Емилия каза това без капка завист.

— Дори след като започна кризата?

— Дори тогава. Имам още един брат и една сестра. Брат ни доста се стъписа, когато разбра, че не е толкова богат, колкото си мисли, но въпреки всичко боготвори Оскар. — Емилия преглътна, осъзнала грешката си. — Боготвореше го.

Тя затвори очи. Една сълза се плъзна по бузата ѝ. Непробиваемата ѝ фасада се срути пред очите на Магнъс. Тя подсмръкна.

— Съжалявам — каза Емилия. — Това ли е всичко?

Изведнъж в главата на Магнъс изплува образът на Латаша, шестнайсетгодишно момиче от едно бостънско гето. Бяха застреляли петнайсетгодишния ѝ брат в лицето зад една сграда, няколко часа преди Магнъс да я разпита. Тя беше горда. Нямаше да помага на куките. Беше смела и уравновесена. Майка ѝ лежеше надрусана в спалнята, а сестричката ѝ чакаше да ѝ сменят пелените. Едва когато Магнъс тръгна да си ходи, по бузата на Латаша се стече една сълза и тя го помоли да намери убиеца на брат ѝ.

Магнъс се справи бързо с това: убиецът беше най-добрият приятел на брат ѝ — на четиринайсет години. Скарали се за някакъв

откраднат айпод.

Независимо дали ставаше дума за момиче от гетото или за бизнесдама от Исландия, Магнъс винаги съчувстваше на опечалените роднини. Винаги!

— Благодаря, Емилия — каза той. — Може да се върнем пак за още няколко въпроса.

Емилия кимна. Сълзите вече се стичаха свободно и по двете ѝ бузи. Магнъс и Арни излязоха.

Сигурбьорг ги настигна при асансьора. Тя беше няколко години по-голяма от Магнъс, на около четирийсет, и имаше червена коса и широко лице. Макар косата ѝ да беше различен цвят, тя напомняше на Магнъс донякъде за майка му, само че в по-стар вид. Майка му бе умряла на трийсет и пет.

— И той ли ти е клиент, Сиба? — попита я Магнъс, сочейки към викинга на мотора. — Той поне си държи езика зад зъбите.

— Съжалявам, че ти се месея — каза Сигурбьорг на английски. Бе отраснала в Канада и, подобно на Магнъс, се завърна в родината вече на зряла възраст. — Разследването на „Одинсбанки“ от специалния прокурор е изключително важно за ОБиДжи.

Магнъс сви рамене.

— Това ти е работата.

Това правеха адвокатите: възпрепятстваха полицейски разследвания. По този начин функционираше системата и Магнъс отдавна се бе отказал да се бори с това.

— Ето ти визитка — каза Сигурбьорг. — Знам, че избягах миналия път, когато се видяхме, но все пак, обади се, а? Ела на вечеря вкъщи. Искам да те запозная с мъжа си.

Магнъс взе картичката и я зачете. Фирмата му бе позната, а адресът бе на сградата, в която се намираха.

— Добре — каза той. — Ще се обадя.

Но не възнамеряваше да го направи. Искаше тази част от живота му да си остане заключена на сигурно в кутийката си. Сигурбьорг разбра, че Магнъс я лъже и се разочарова.

Влезе в асансьора и изчезна нагоре.

— Семейни вражди, а? — попита Арни, когато с Магнъс тръгнаха към изхода.

— Не знам — каза Магнъс и свъси вежди. — Може да се каже.

ГЛАВА 7

— Ето ги! Идват!

Синдри погледна към планинския склон и видя бялата вълна, която прехвърли билото — първо няколко дузини, после стотици и накрая повече от хиляда овце, забързани надолу към кошарите. От двете страни на гъмжилото се виждаха тъмните силуети на овчарските кучета, които отривисто поддържаха строя на стадото. След малко се появи конник, после още един, още няколко.

Гледката бе величествена.

Тълпата посрещачи, предимно фермери от района и семействата им, сочеха и ръкомахаха. Пастирите бяха излезли преди три дни да съберат овцете, които прекараха лятото по пасищата в хрупане на тучна трева. Това беше годишното „ретир“: събиране на добитъка — един от най-важните дни във фермерския календар. Синдри не се бе занимавал с това, откакто напусна фермата на шестнайсетгодишна възраст, но спомените му бързо се събудиха.

Самият Синдри беше събирал овце три пъти, откакто навърши четиринайсет години. Първите два пъти бе изпълнен с вълнение, докато яздеше с баща си и съседите по пасищата в търсене на добитъка. Третият път бе пълна катастрофа. Времето бе лошо, а предната вечер Синдри се напи до припадък в една кошара и баща му чете конско, задето не е поел своята част от работата.

Две седмици след това, Синдри напусна дома си и замина за Рейкявик — музика, дрога и алкохол, а после в Лондон — още дрога и алкохол. Баща му бе дълбоко и непоправимо разочарован от него. А това не беше справедливо. Едва дваисетгодишен, Синдри се превърна в харизматичния фронтмен на групата „Девъстейшън“, чиято хаотична анархистка шумотевица стигна до второ място в класациите на Острова. Синдри бе сензация както в родината си, така и в цяла Европа.

Но това продължи по-малко от година. Парите бяха достатъчни, дрогата да не свършва. Песните започнаха да губят мелодичността си

и Синдри се върна в Рейкявик.

Бе загубил десет години от живота си. В края на краищата, Синдри успя да си стъпи на краката и се хвана на работа в една фабрика за риба. Той овладя бунтовническата си енергия и ѝ даде посока. Присъедини се към една екологична групировка в Исландия, която негодуваше срещу използването на исландската природа с търговски цели. Написа книга, „Капитално изнасилване“, която сравняваше простия, изпълнен с работа живот на исландския фермер, който се грижи за ресурсите си и живее в мир с природата, и действията на градския, заседнал капиталист, който само черпи ресурси и унищожавя природата. Капиталът изнасилва света около себе си — това бе основната идея.

Книгата стана много популярна в Германия и Синдри спечели още малко пари. Баща му не одобряваше заниманията на сина си и Синдри се връщаше в родната ферма все по-рядко. Истината беше, че Синдри бе толкова отдалечен от фермата, в която отрасна, колкото и градските капиталисти, срещу които роптаеше.

Синдри огледа добре познатите му хълмове, блеснали в златно и кафяво под лъчите на септемврийското слънце. Небето бе бледосиньо и тук-там се виждаха наперени облачета. Конете и кучетата бяха обградили огромното стадо и го водеха към селските кошари. Синдри видя най-малката си племенница, десетгодишната Фрида, която подскачаше от нетърпение да види любимото си агънце.

Зарадва се, че я вижда толкова щастлива. Малката бе прекарала много тежка година.

Синдри въздъхна. Фрида най-вероятно няма да гледа агънцето си много дълго време.

Оказа се, че финансовите затруднения, които брат му има от Коледа насам, не са резултат от банкерското източване на земеделски приходи, както Синдри предполагаше. Имаше и нещо друго, макар че пак банкерите бяха виновни.

По-малкият му брат Мати пое семейната ферма, когато баща им почина. В продължение на три години, Мати инвестира на фондовия пазар — с изумителен успех, поне в началото. Мати успя да утрои парите си е лекота.

Ипотекира фермата и продължи да влага. След още едно удвояване на богатството си, Мати си купи нов „Ланд Крузър“ и

заведе цялото семейство на сафари в Африка. И продължи да инвестира. С новите си познания, Мати прецени, че „Одинсбанки“ е най-обещаващата банка в Исландия. Две години по-рано бе инвестирал първо в нея. А когато цените на акциите спаднаха, Мати усети, че моментът е подходящ за купуване и набута цялата си печалба в акции на банката.

След това, разбира се, всичко ужасно се обърка.

Мати още не бе казал на жена си Фрея. Тя беше наясно, че той е инвестирал част от спестяванията им на фондовия пазар и знаеше, че Мати се притеснява, че парите им са малко, но нямаше представа колко сериозно е положението, докато в една мартенска сутрин не се събуди и не видя, че мъжът ѝ не лежи до нея. След като не успя да заспи повече, Фрея излезе да търси Мати. Намери задната врата отворена и видя следи от стъпки в снега.

Обу си ботушите, наметна се с едно палто и тръгна по следите в тъмното. И така намери мъжа си — на любимото му място в основата на баира, който тръгваше от къщата, където поточето образува вир сред камънаците.

Фрея не бе чула изстрела. А може би го бе чула. Може би точно той я бе събудил.

Самоубийството я съсипа. Но тя беше силна жена, фермерска дъщеря от съседната долина, и бе твърдо решена да не предава Мати, въпреки това, което той ѝ причини. Семейството понасяше удар след удар. Банката заплашваше да иземе имота, ако вноските по заема не се изплащат. Фрея трябваше да се грижи и за децата, и за фермата.

Синдри се почувства ужасно, когато всичко това се случи. Винаги бе харесвал Фрея — руса жена на около четирийсет години, с волева брадичка и будни очи. Бе обичал и по-малкия си брат, който изпълни дълга си, поемайки фермата от родителите им. Мати бе силният, трудолюбив фермер без излишно въображение, когото Синдри с течение на времето започна да идеализира като истинския герой на Исландия.

Но може би истинската героиня бе Фрея.

Докато гледаше как овцете влизат в кошарите на селото в долината, Синдри отново се сети за Бяртур. Този човек винаги присъстваше в мислите му. Синдри винаги му се бе възхищавал, но

през последните дванайсет месеца, Бяртур се превърна в мания за него.

Бяртур не беше реален човек. Макар да беше съвсем истински за Синдри заради целите и идеалите, които въплъщаваше. Той бе измислен герой от романа „Независими хора“, написан от нобеловия лауреат Халдор Лакснес през 1935 г. Бяртур бил ратай, но успял да спести достатъчно, за да си купи собствен имот. Нарекъл ивицата си обработваема земя „Лятната къща“. Бяртур бил силен, решителен, горд и най-важното — независим. През годините, описани в книгата, той се сблъскал с ужасяващи трудности: смъртта на жените и децата му, пропадналата реколта и последвалият недоимък на сено за овцете му, надменното отношение на по-заможните му съседи, проклятията на местните духове.

Но Бяртур от Лятната къща не се предал. Започнала Първата световна война — „Благословената война“, която донесла високи цени и просперитет за исландските овцевъди. Последвали подобрения: старите кошари със стени от кал се сменили с нови бетонни постройки.

Първоначално Бяртур устоявал, но в крайна сметка и той взел заем от местното Кооперативно дружество, ръководено от Инголфур Арнарсон — съседски син, кръстен на първия заселник в Исландия — и си построил къща.

Но крахът следва възхода, както нощта следва деня. Парите започнали да недостигат. Фермерите не успявали да погасяват задълженията си. Инголфур Арнарсон заминал за Рейкявик, където скоро станал директор на Националната банка, а после и премиер.

Новата бетонна къща на Бяртур била студена и ветровита — почти необитаема. В края на краищата, Бяртур също започнал да изостава с плащането. Къщата и нивата били продадени на търг, а Бяртур тръгнал в неизвестна посока с болната си дъщеричка на ръце, да търсят ново начало.

Но дори в края, когато вече нямал пукната пара, Бяртур запазил достойнството и свободолюбието си.

Сега, във времето след финансовата криза, Исландия трябваше да си спомни Бяртур.

За съжаление се оказва, че Мати не е като него. Мати не устоя на bankerите, на заемите, на лесните пари. И, подобно на голяма част от

исландското население, това го погуби.

— Синдри! Ще ни помогнеш ли да разделим овцете? — попита Фрея, забързана към него. — Ако си спомняш как се прави.

— Ще си припомня — каза Синдри и я последва в кошарите.

След като вкараха животните в общинските кошари, всяко семейство трябваше да прибере собствените си овце. Всяка бе маркирана, но фермерите и без това познаваха животните си и дори ги викаха по име. Фрида бързо откри любимата си Хирна — наедряла и заякнала след цяло лято паша по хълмовете. Синдри не можеше да разбере как фермерите успяват да разпознаят животните. Имаше смътен спомен от детството си, когато всяка овца сякаш имаше физиономия, но сега всички му се струваха еднакви. Освен черните, разбира се. Те бяха любимките на Синдри.

— Хайде! — викна му Фрея. Синдри влезе в мелето. Намаза няколко ритника в началото, но бързо си припомни как да обкрачва овцете, избягвайки рогата им, и как да ги води към кошарите им. Работата беше тежка, но фермерите от долината бяха превъзбудени — радваха се, че животните им се прибират. Овцете щяха да попасат около месец на частните ливади, преди голяма част от тях да заминат към кланиците. Останалите щяха да прекарат зимата на закрито, обгрижвани от стопаните си.

Всичко приключи за два часа.

— Благодаря, Синдри — каза Фрея. — Много ни помогна. Отиваме да полеем в къщата на Гули. Ще дойдеш ли?

— Не — каза Синдри и обърса чело. — Трябва да се връщам в Рейкявик.

— Защо не останеш да спиш тук? — попита Фрея.

Синдри се усмихна.

— С удоволствие, но утре трябва да свърша една работа.

Фрея го изглежда странно. Явно не вярваше, че Синдри може да има някаква наистина важна работа. А и доскоро си беше така.

— Е, радвам се, че се видяхме. Благодаря за помощта. Ако някога намериш малко свободно време и ти се прииска да дойдеш, тук винаги има нужда от още две ръце. Не можем да ти платим, но ще те нахраним добре.

— Може и да дойда — каза Синдри. — Знаеш ли вече кога ще продавате фермата?

— Банката още не ни е натиснала, но аз нямам никаква възможност да се оправя с вноските. Защо са заели на Мати толкова много пари, никога няма да разбере.

— Съжалявам, че се стигна дотам — каза Синдри.

Фрея сви рамене.

— Какво смяташ да правиш? — попита той.

— Искam да продължа с фермерската работа, ако мога. За да отраснат момичетата като мен. Но не знам как. Брат ми работи в Рейкявик, има малка софтуерна фирма. Казва, че ще ми намери работа. Не ми се мести в Рейкявик, но може и да се наложи.

— Дръж ме в течение — каза Синдри. — Успех, Фрея! — и я целуна по бузата.

Докато вървеше към колата, за да поеме по дългия път към Рейкявик, Синдри си помисли, че може би Бяртур все още е жив.

Почувства се толкова засрамен, че му прилоша. Именно градските жители като него бяха прецакали фермерите, не само bankerите и политиците като Олафур Томасон, но и купувачите в бутиците по лъскавите търговски улици, прахосниците, живеещи на кредит, спекулантите. Да, Синдри винаги бе оплювал капиталистическия строй, но дори той напусна провинцията. А брат му попадна в клопката на лесните пари.

Синдри винаги обвиняваше другите за това, което стана в Исландия, но истината беше, че се чувства виновен, колкото тях.

Бе задължен на Фрея и на Фрида. И смяташе да направи нещо по този въпрос.

В полицейския участък, Магнъс се обади на сержант Пайпър, а Арни и Вигдис слушаха до него. След срещата с Емилия, Магнъс и Арни разпитаха малкия брат на Оскар в луксозната му къща в Рейкявик. Той бе явно разстроен, че семейното богатство е изчезнало, но по-скоро възхваляваше брат си, че го е натрупал, отколкото да го обвинява, че го е загубил.

Вигдис се срещна с опечалените родители и претърси апартамента на Оскар в Тингхолт. Нищо. Bankерът не бе стъпвал там от девет месеца. Единствените посетители бяха чистачката, веднъж на две седмици, и една секретарка от ОБиДжи, която събираше пощата.

Магнъс предаде тази оскъдна информация на Пайпър.

— Така че не можем да заключим, че убийството е свързано по някакъв начин с Исландия — каза той — или пък с Русия. Какво става при вас? Разбрахте ли нещо за моторите?

— Не много. Единият моторист е дребен наркопласьор — продава на богатите в Кенсингтън. Твърди, че не знае нищо за Гунарсон. И ние сме склонни да му вярваме. Освен това, той кара Кавазаки 900 кубика, а според един от свидетелите, моторът на убиеца бил по-малък.

Магнъс силно се съмняваше, че това е убиецът. Беше му писнало от всеобщата склонност на ченгетата по целия свят да лепват престъплението на първия дребен наркопласьор, когото заловят. Британската полиция поне устояваше на това изкушение.

— А нещо за другите?

— Да. Единият мотор е бил откраднат миналата седмица от Хаунслоу — Сузуки 125 кубика. Опитваме се да го открием. Може да излезе нещо там.

— Ами рускинята?

— Пак я разпитахме, но нищо. Обаче ми се стори прекалено хладнокръвна. Може би крие нещо. Имаме и една истинска следа.

— Каква?

— Една съседка каза, че някакъв мъж идвал преди няколко дена и носел пратка за Гунарсон. Сбъркал номера на къщата. Тя не знаела къде живее Гунарсон, но един от другите съседи упътил мъжа към адреса му.

— Интересно. Успя ли да го опише?

— Да. Бил млад, на двайсет и нещо, с къса руса коса, пет и осем — пет и девет. — Магнъс се зарадва да чуе познатите футове и инчове. Все още не можеше да се оправя с метричната система. — Широко лице, трапчинка на брадата, сини очи. Носел черно кожено яке и карирана риза, но бил спретнат. Много спретнат. Прекалено спретнат за куриер, според съседката. Говорел с акцент.

— Какъв акцент?

— Там е проблемът. Свидетелката е францужойка, макар че говори добър английски. Виржиния Рожон. Беше го запомнила добре. Според нас го е харесала, каза, че бил хубавец. Акцентът му звучал

като полски, но не беше сигурна. По-скоро от северна или източна Европа, отколкото Испания или Италия.

— Възможно ли е да е бил исландец?

— Исландският акцент разпознава ли се?

Магнъс се замисли.

— Да. Мисля, че да. Вкарайте някой исландец да поговори с нея, може да ѝ прозвучи познато.

— Добра идея. Ще се обадя в посолството или на някой приятел на Гунарсон в Лондон.

— Освен тази следа, няма нищо друго, така ли?

— Не. Още сме в ранен етап, а вече сме в задънена улица. Шефът иска да ме изпрати при вас, ако нямате нищо против.

— Разбира се — каза Магнъс. — Ще се радваме да работим заедно. Кога пристигаш?

— Най-вероятно утре. Ще ти се обадя, когато си резервирам билет.

— Добре. А пък аз ще те посрещна на летището.

— Никога не съм ходила в Исландия — каза Пайпър. — При вас е голям бахър, а?

— Бахър?

— Да, де, студ, мраз.

— Още не е завалял сняг, но сме на 66 градуса северна ширина. Няма нужда да си носиш плажното масло.

— Балдур ще се зарадва — подметна Арни. — Британско ченге на негова територия!

— Аз ще се грижа за нея — каза Магнъс.

Това му изглеждаше като загуба на време, но пък щеше да му е приятно да има англоговорещ колега до себе си.

— И сега какво? — попита Вигдис.

Магнъс се облегна в стола и се замисли. Най-вероятно убийството нямаше никаква връзка с Исландия, но не биваше да се изключват никакви възможности. Нещо повече, трябваше да действат, сякаш убийството *наистина* е свързано с Исландия, иначе със сигурност нямаше да забележат тази връзка, ако тя съществува.

Все още имаше хора за разпит и папки за четене, но Магнъс си зададе основния въпрос: кое от това, което вече знаеше, звучи малко по-странно?

— Арни?

— Да?

— Разкажи ми за смъртта на Габриел Орн.

— Сигурен съм, че няма връзка с този случай.

— Разкажи ми.

— Добре — предаде се Арни. — Това беше миналият януари, точно в разгара на демонстрациите. Всички кадри на полицията бяха мобилизирани. Изпратиха ни на улицата, дори детективите, работехме без почивка и всички бяхме скапани... Морето изхвърли един труп на брега, при алуминиевата фабрика. Тялото беше голо. Откриха дрехите на десет километра от там, близо до летището, при велоалеята, която върви успоредно на брега. Тялото беше на Габриел Орн Бергсон. Оказа се, че е изпратил две прощални съобщения, преди да скочи във водата: едно до майка си, която подаде сигнала, и още едно до бившата си приятелка, Харпа Ейнарсдотир, която ни се обади чак на следващата сутрин... Аз отидох да разпитам Харпа. Каза ми, че имали среща в някакъв бар, но Габриел така и не се появил.

— Но ти не й повярва?

— Имаше алиби. Видели са я в бара да го чака. Всъщност, дори се е скарала с някого там. Но останах с чувството, че нещо не пасва.

— Защо?

Арни се почеса по брадичката и силно смръщи вежди.

— Не знам. Нищо конкретно. Затова казах, че няма връзка с нашия случай.

— Сигурен ли си, че е било самоубийство?

— Мисля, че патологът имаше леки съмнения. Както и Балдур. Но ги натиснаха отгоре.

— Защо?

— По улиците ставаше революция — обади се Вигдис. — До този момент беше мирно. Но ако се разчуеше, че Габриел Орн е бил убит в нощта на демонстрациите, това щеше да хвърли нова светлина върху цялото положение. Политиците, комисарят, всички се страхуваха, че може да се стигне до насилие. Аз също.

— Арни, искам да ме чуеш — каза Магнъс. — Когато интуицията ти подсказва нещо, трябва да я слушаш. В повечето случаи ще сбъркаш, но понякога тя е най-надеждната улика, с която разполагаш.

Арни въздъхна.

— Добре.

— Къде живее тази Харпа?

— В Селтярнарнес. Да се обадя ли да проверя дали си е вкъщи?

— Не, Арни. Ще я изненадаме.

ГЛАВА 8

Харпа живееше в една от ред еднакви, бели къщи, обърнати към залива. Беше малка, но сигурно е струвала скъпо в по-добри години, помисли си Магнъс, за разлика от сега.

Когато Харпа се появи на вратата, Магнъс остана с убеждението, че тя е очаквала посещение от полицията. За момент изглеждаше паникьосана, но после по лицето ѝ се изписа неубедителна изненада.

Беше на трийсет и нещо, с бледа кожа, бледосини очи и тъмна, къдрава коса до раменете. Някога е била красива и все още можеше да се издокара, но в момента изглеждаше напрегната и уморена. Две дълбоки бръчки очертаваха устата ѝ, а два по-малки прореза разделяха веждите ѝ. В първия момент Магнъс реши, че е с грим, но после забеляза, че петната около очите ѝ са от умора.

Арни представи себе си и Магнъс. Събуха си обувките и влязоха в кухнята.

Един посивял мъж седеше на пода с малко къдраво момченце. Играеха си на колички и ги паркираха в голям, ярко оцветен паркинг.

Мъжът се изправи на крака, лицето му за миг се изкриви от болка. Беше нисък, с широко, строго лице, нацепено от бръчки. Изглежда приближаваше седемдесетте.

— Какво става? — попита той рязко, наежен срещу детективите.

— Ние разследваме смъртта на Оскар Гунарсон — каза Арни.

— О, нима?

— Това е баща ми Ейнар — обади се Харпа.

Магнъс започна направо:

— Искаме да поговорим с дъщеря ти, Ейнар, и предпочитаме да останем насаме.

— Аз оставам — заяви мъжът.

— Тя е пълнолетна. Няма нужда от родителски надзор.

Магнъс усети как Харпа се стяга до него.

— Миналия път, когато я разпитвахте, много се разстрои — каза Ейнар. — Не искам пак да се стига дотам.

— Спокойно, татко — намеси се Харпа. — Този път ще издържа. Защо не заведеш Маркус на разходка до пристанището?

Лицето на Маркус грейна и той започна да подскача.

— Пристана! Хайде на пристана!

Изражението на Ейнар се смекчи и той не успя да скрие усмивката си.

— Сигурна ли си, миличка?

— Да, татко, ще се оправя.

— Добре тогава. Хайде, Маркус!

Възрастният мъж протегна голямата си месеста ръка и юмручето на момчето изчезна в нея. Магнъс, Арни и Харпа изчакаха в неловко мълчание дядо и внуче да се облекат и излязат.

— Извинявайте — каза Харпа. — Баща ми понякога прекалява.

— Синът ти е много сладък — опита се да бъде мил Магнъс.

— Да. И както виждате, дядо му го обича безмерно. Сега, като отидат на пристана, ще му разказва как едно време е ловил риба. Маркус го слуша в захлас, макар че не вярвам да разбира думите му. Просто обича буботенето на гласа му.

Магнъс и Арни седнаха на кухненската маса, а Харпа им наля по кафе и се настани срещу тях.

— Знаеш ли, че са застреляли Оскар в Лондон? — попита Арни.

— Да — каза Харпа. Беше напрегната. — Чух по радиото. Какъв шок!

— Познаваше ли го?

— Да. Той ми беше шеф. По-скоро шеф на шефа ми. Не го познавах добре, но съм била на много срещи с него през годините.

— А познаваше ли го в личен план?

— Не — отсече Харпа, твърде рязко. — Изобщо не.

Това отричане възбуди любопитството на Магнъс. Вече усещаше, че нещо не е съвсем наред.

— Значи никога не те е канил на купон у тях?

— Ами... Канил ме е — отвърна Харпа. — А и сме имали лични разговори покрай работните срещи. Той се отнасяше много добре със служителите си. Но не бих го нарекла приятел. Виждали сме се само по работа.

— Кога го видя последно?

Харпа наду бузи и шумно издиша.

— Трябва да е било на прощалната реч, която изнесе пред колектива в деня, преди да напусне. — Тя се усмихна. — Гудмундур Расмусен, идиотът, който пое банката след него, настояваше Оскар да излезе през задния вход. Но Оскар спокойно мина през цялата сграда и си тръгна през главния. Всичко беше планирал. Цяла група служители го чакахме във фоайето. — Харпа се усмихна. — Речта му си я биваше.

— Но оттогава не си го виждала? — попита Магнъс.

— Не. От вестниците разбрах, че веднага е заминал за Лондон и е останал там. Мисля, че повече не се е връщал в Исландия.

Магнъс кимна. Сега Харпа звучеше по-убедително.

— Бих искал да поговорим за смъртта на Габриел Орн Бергсон — каза Магнъс.

Изведнъж Харпа отново се стегна:

— Защо? Това бе самоубийство. Какво общо има с Оскар?

— Добър въпрос — отговори Магнъс. — Предполагаш ли, че има някаква връзка?

По лицето на Харпа се изписа смесица от объркване и паника. Килна глава напред и къдравият ѝ бретон закри очите ѝ. После с досада го заметна назад. Печелеше време.

— Не, не може да са свързани. И двамата работеха в банката, но единият се самоуби, а другият бе застрелян.

— Знаеш ли защо Габриел Орн се е самоубил? — попита Магнъс.

— Не, но той беше отговорен за много непогасени заеми — каза Харпа. — Огромни загуби за „Одинсбанки“.

— Много други банкери също са били отговорни за неизплатени заеми миналата година, но не са се самоубили. Габриел Орн толкова чувствителен ли беше?

— Не знам.

— С него сте били в интимни отношения. Не се ли изненада, че се е удавил?

Харпа въздъхна.

— Изненадах се, да — каза тихо тя. — Той беше много уверен в способностите си. Сигурно най-накрая е осъзнал какъв копелдак е всъщност. Сигурно не е можел да се погледне в огледалото.

— Зле ли се отнасяше с теб?

— Може да се каже. Той обра всички лаври за свършената от мен работа и получи големите бонуси, а за мен останаха само курешки. За всички несполучливи сделки той обвини мен. Това ме вбеси. Опитах се да го убедя, че не бива да отпуска трите големи заема, но Габриел не ме послуша. Каза, че не съм достатъчно умна да съзря златната възможност. Не бях достатъчно умна, за да не го послушам, това бе проблемът... Един ден, като специална награда за заслугите ми в банката, той ми каза, че съм станала член на златния кръг от привилегировани служители, които ще имат шанса да си купят акции в „Одинсбанки“ на специални цени. Банката щеше да ми отпусне необходимите пари като заем с ниска лихва. Знаех, че за последната година той бе натрупал десетки милиони крони по този начин, така че се съгласих.

Харпа поклати глава.

— Шест месеца по-късно стана мазало. Цените на акциите паднаха почти до нулата и банката бе национализирана. Но някак си заемът, който бях взела, си оставаше.

— Доколкото знам, всички са си изплатили от тези промени.

В смеха на Харпа нямаше хумор, а нотка на истерия.

— Много от нас — да, но не и истинският „златен кръг“. Докато ние купувахме акции, те са разпродавали. Габриел бе продал три четвърти от своите акции и така бе погасил целия си заем.

— Затова ли го заряза? — попита Магнъс.

— Тогава още не знаех тези неща — въздъхна Харпа. — Той ме заряза. Едно време в банката имаше правило, че колеги не бива да имат интимни взаимоотношения. Когато Гудмундур пристигна, правилото отново влезе в сила. И познай кой изхвърча?

— Кофти — каза Магнъс.

— Да. Впоследствие някой ми каза, че Габриел и без това имал връзка с една дваисет и три годишна стажантка. Идеално му се нареди пасиансът! — мъката от тези неприятни спомени напълно измести първоначалното объркване на Харпа.

— Можеш ли да ми кажеш какво се случи в нощта, когато той умря?

— Когато се самоуби, искаш да кажеш?

— Умря — повтори натъртено Магнъс.

— Това вече го разказвах на колегата ти през януари.

— Разкажи ни пак — каза Магнъс. Беше извадил тефтерчето си. Записките на Арни от разпита през зимата, които Магнъс бе прехвърлил на идване, бяха крайно оскъдни.

Харпа се поколеба, сякаш търсеше начин да се измъкне, но нямаше как.

— Следобеда ходих на демонстрацията на площада пред парламента. Там срещнах един мъж, Бьорн Хелгасон. Когато започнаха да пръскат сълзотворния газ, аз отидох у тях.

— Къде точно? — попита Магнъс.

— Горе на хълма, при католическата катедрала. Всъщност, това бе апартаментът на брат му. Бьорн живее в Грундарфиордур, но бе отседнал у брат си, за да ходи на демонстрациите.

— Брат му там ли беше?

— Не, някъде бе излязъл.

— И после какво?

— Пийнахме. Поговорихме. По едно време помислих, че може и да стане нещо. Но после... явно ме достраша. Стана ми гузно за Габриел. Искях да го видя. Обадох му се и го извиках на среща в бар Б-5 на „Банкастрайти“.

— Как реагира Бьорн?

— Изглеждаше разочарован, но се държа като джентълмен. Настоя да ми даде телефонния си номер.

— И какво стана после?

— Отидох на „Банкастрайти“, влязох в бара и седнах да чакам Габриел. Но той така и не дойде. Аз вече се бях понапила. Някакъв студент започна да ми досажда. Зашлевих го. Той ми отвърна. Двама души се намесиха да ме защитят. Барманът изхвърли студента навън.

— Как се казваше студентът? — попита Магнъс, въпреки че знаеше отговора от бележките на Арни.

— Исак, мисля — каза Харпа, — не си спомням.

— И после?

— Получих съобщение от Габриел. „Отивам да плувам. Съжалявам. Сбогом.“ — нещо от този сорт. Не разбрах какво означава, но вече бях доста подпийнала. Помислих, че това е поредният му ексцентричен начин да ми каже, че ми връзва тенекия. Затова се обадох на Бьорн да дойде да ме вземе.

— По кое време стана това? — попита Магнъс.

— Знам ли? Дванайсет? Един? Два? Вече казах на колегата ти. А той не го е записал, помисли си Магнъс.

— Добре. И къде отидохте с Бьорн?

— Върнахме се в апартамента на брат му — каза Харпа. — Можеш да предположиш какво последва там.

— Видя ли се с брата?

— Да, но чак на следващата сутрин, когато си тръгнах.

— В колко часа стана това?

— Нямам представа, не си спомням. Но по пътя към къщи — помня, че се прибрах пеша — се замислих за съобщението от Габриел. Притесних се. Нещо се замотах, но щом се прибрах, веднага се обадох в полицията.

Версията звучеше неправдоподобно. Но и възможно. Имаше само едно нещо, в което Магнъс не намираше смисъл.

— Защо изведнъж се обади на Габриел Орн? Току-що ни описа защо го ненавиждаш и това е напълно разбираемо.

— Ами... — Магнъс зачака, докато Харпа мислеше трескаво. Стори му се, че тя се опитва да си спомни нещо, а не да подбере думи, сякаш най-важно за нея беше да се придържа към първоначалната си версия, а не да каже истината.

— Предполагам, че още съм го обичала — каза тя.

— Е, хайде сега! — не издържа Магнъс. — Та той се е отнасял отворително с теб!

— Така е — каза Харпа, — но бях пияна и не бях спала с никого след Габриел Орн. Бях напрегната... уплашена дори... И се чувствах гузно.

Магнъс поклати глава.

— Това не го вярвам.

— Не ми пука какво вярваш! — извика Харпа. — И аз вече не знам в какво да вярвам! След смъртта на Габриел всичко се промени. Не помня защо съм го обичала. Не помня какво точно съм изпитвала към него тогава. Мъжът, когото обичах, се самоуби! Да, мразя го! И да, понякога го обичам. И понякога ме гризе съвестта. Не знам защо, но е така — Харпа направи усилие да се овладее. — Вече нямам никаква представа защо съм му се обадила. Сякаш тогава съм била друг човек.

Това Магнъс можеше да повярва. Никой не можеше да предположи как би се чувствала една нормална жена, ако приятелят ѝ се самоубие, независимо колко гадно се е държал с нея. Магнъс знаеше само, че тези чувства едва ли са напълно логични и еднородни.

Но всички предполагаха нещо, в което Магнъс изобщо не бе сигурен.

— Харпа — наведе се към нея над кухненската маса, — мислиш ли, че е възможно смъртта на Габриел Орн да не е била самоубийство?

— Не — каза Харпа. — Невъзможно. Самоубийство беше. Няма друг вариант. Нали го разследвахте вече!

— Габриел Орн имаше ли врагове? — попита Магнъс. — Като изключим теб, де.

— Какво искаш да кажеш!?

— Просто ти задавам въпрос.

— Много хора не обичаха Габриел Орн. В общи линии, той си беше отрепка.

— И светът стана по-добър без него, така ли?

— Не! — проплака Харпа. Очите ѝ се насълзиха. — Не! Изобщо не! Преиначаваш ми думите! Смъртта му беше ужасна! Както и на Оскар! Защо сте тук, вместо да търсите кой ги е убил!?

— Ги? — повтори Магнъс с тънка усмивка.

— Него! Него! Оскар! И не се опитвай да ме изиграеш! Това не доказва нищо! А сега ще ви помоля да си вървите.

— Инстинктът не те излъга, Арни — каза Магнъс, докато пътуваха обратно към центъра. — Естествено, че няма да иска баща ѝ да остане, защото не ни каза истината.

— Така си и знаех. Дали не трябваше да го помолим да остане?

— Не. Тя щеше да се оплете напълно — отговори Магнъс. — Арни, трябва да си записваш по-подробно. Бележките ти от януарския разпит са напълно безполезни. *Задължително* записвай детайлите. Така се ловят престъпници — когато объркат някоя подробност.

— Мислех, че няма значение. Това беше рутинна проверка. Голямата съмга бе сигурен, че става дума за самоубийство и нищо повече. — Голямата съмга беше Снори Гудмундсон, Националният полицейски комисар. — Пък и бях уморен. Аз също бях на

демонстрацията, но от страната, към която летяха киселите млека. Мобилизираха всички, дори детективите от отдел „Убийства“. Стояхме по шестнайсет часа караул пред парламента. Мисля, че вече бях киснал дванайсет часа там, когато ме пратиха да разследвам случая.

Магнъс изсумтя, докато гледаше бележките на Арни от разпита на Бьорн Хелгасон. И те бяха твърде оскъдни.

— Бьорн потвърди ли версията на Харпа?

— Да — каза Арни. — И беше много по-убедителен. Сега нали не смяташ да ходим при него в Грундарфиордур? Това е поне на два часа отук. Целият ден ще отиде в път.

Магнъс знаеше, че е редно да отидат. Във версията на Харпа имаше дупка и за да я открият, най-логично бе да говорят с Бьорн. Но Грундарфиордур беше доста далеч — чак на полуостров Снайфелс, на западния бряг на Исландия. Магнъс имаше лични причини да не припарва в този район, освен ако не е наложително.

— По-нататък, може би — каза той.

„Криа“ се прибираше. Денят бе скапан и нервите бяха изопнати. Екипажът нямаше търпение да стигне до пристанището и да разтовари оскъдния си улов от деня — две мизерни мрежи дребна треска.

Беше тъмно. Отдясно тъмните планински силуети се открояваха на по-светлото облачно небе. Насреща, фарът Кроснес присветваше в добре познат ритъм. Екипажът пътуваше в мълчание. Густ, шкиперът, се бе издънил. Не бе преценил силата на прилива и мрежата им се бе оплела и скъсала в подводна скала при третото вадене за деня. Когато Бьорн видя къде ще ловят риба, той възрази, че е рисковано, но Густ не му обърна внимание. Остатъкът от деня прекараха в опити да спасят мрежата, но в крайна сметка се сбогуваха с оборудване на стойност двеста хиляди крони. Бьорн предложи да я отрежат, за да могат поне да хванат още нещо преди края на деня.

Да си шкипер на рибарска лодка не е лесна работа. Трябва да можеш да намираш рибата и постоянно да преценяваш рисковете при най-различни обстоятелства. Бьорн бе роден за тази работа, а Густ — не. И сякаш Густ нарочно не се вслушваше в съветите му.

Бьорн бе колкото помощник, толкова и съперник на Густу. Откакто Бьорн остана без собствена лодка, той излизаше за риба с шкипери от Грундарфиордур или някое от по-малките пристанища по северния бряг на полуостров Снайфелс: Риф, Олафсвик и Стикисхолмур. „Криа“ не беше собственост на Густу, а на една риболовна компания, и въпреки че Бьорн бе с десет години по-млад от шкипера, всички в Грундарфиордур знаеха, че той е много добър рибар. Густу се страхуваше за поста си. Бьорн трябваше да внимава, иначе Густу можеше повече да не му се обади.

От друга страна, с този нищожен улов, мъжете щяха бързо да разтоварят и изчистят лодката. Така Бьорн можеше да тръгне по-рано за Рейкявик, за да се види с Харпа.

Тя му въздействаше различно от всички други жени. Изобщо не беше негов тип и Бьорн подозираше, че точно затова будеше такива чувства у него. Той харесваше самоуверени жени; жени, които знаеха какво искат, а именно — да преспят с него. Той с удоволствие откликваше, но когато нещата започнеха да се заплитат и да стават по-сериозни, по-емоционални, което винаги се случваше, Бьорн просто продължаваше нататък. Някои жени се разстройваха, други пък знаеха от самото начало, че това е положението. Бьорн бе живял две години с едно гадже, Катла, но успяха да изкарат толкова дълго, само защото запазиха емоционална дистанция, въпреки че деляха едно легло и един покрив. Но щом връзката им започна да се задълбочава, всичко свърши.

С Харпа беше различно. Тя бе умна — той наистина обичаше да си говори с нея. Подобно на него, тя също бе пострадала от финансовата криза, макар и по съвсем различен начин. Тя бе уязвима и нещо в уязвимостта на тази способна жена привличаше Бьорн като магнит. Тя се нуждаеше от него по различен начин от другите жени и вместо да си плюе на петите, Бьорн отговори на нейния зов.

Не беше задължително да пътува почти двеста километра, за да я види тази вечер, но за него бе удоволствие. Струваше си.

Харпа си струваше.

ГЛАВА 9

Магнъс бе в добро настроение, когато паркира „Геймоувъра“ на улицата пред къщата си. По-скоро, пред къщата на Катрин. „Геймоувъри“ по това време се наричаха автомобилите марка Рейндж Роувър: Магнъс купи своя на изгодна цена от фалирал адвокат, който имаше два, но не можеше да си позволи дори един. Гореше много, но пък извън Рейкявик бе задължително да си с предавка 4x4.

Бързите две бири, които удари в „Гранд Рок“ бяха отчасти причина за доброто му настроение. „Гранд Рок“ бе един бар на „Хверфисгата“. Беше задушен, мръсен и през работните дни пълен с мъже и жени, обичащи да си пийват; напомняше на Магнъс на някое от местата, където той разпускаше с приятели след края на смяната в Бостън. Това не беше обичай в Рейкявик, но пък през уикенда всички сякаш полудяваха. Всъщност, на пиенето в работни дни не се гледаше с добро око. И това правеше „Гранд Рок“ още по-неустроим.

Веднъж, скоро след като пристигна в Исландия, двете бири се бяха превърнали в много повече, придружени от безброй шотове, и Магнъс загази. Но сега вече държеше нещата под контрол.

Но не беше само от бирата. Магнъс се чувстваше добре, че отново върши истинска полицейска работа. А и случаят му се струваше интересен. Не беше сигурен дали ще могат да свържат смъртта на Оскар с Исландия, но ако все пак успееш, той бе готов да се обзаложи, че Харпа ще е замесена. Логично беше тя да е разстроена, след като бившият ѝ приятел е умрял, но в тревогата на Харпа имаше нещо по-особено — тя криеше нещо.

А и в самоубийството на Габриел Орн нямаше никаква логика. Досега не бяха открили никакви признаци на самоубийствени мисли или действия, или на дълбока депресия у него. Ако все пак е решил да се самоубие, защо е трябвало да ходи пет километра в студената нощ, за да скочи в морето. Защо не е отишъл с кола? Или с такси? Защо не е останал вкъщи и не се е нагълтал с хапчета?

Може би ако се поровят, ще открият някаква самоубийствена страна на Габриел Орн, която ще обясни всичко.

Но Магнъс не вярваше, че това ще се случи.

Тъкмо беше извадил ключовете си, когато входната врата се отвори и на прага се появи хазайката му в цялата си прелест.

Катрин бе висока, с къса, боядисана в черно коса, бял грим и метални обеци и игли, стърчащи от лицето и ушите ѝ. Носеше черни дънки, тениска и палто. Приличаше малко на брат си Арни, но чертите ѝ бяха по-остри. С едната си ръка бе прегърнала дребно като птиче момиче с къса руса коса.

— Здравсти, Магнъс — каза Катрин на английски. Бе живяла известно време в Англия и обичаше да упражнява езика с Магнъс. — Ние излизаме. Това е Тина, между другото.

— Здравей, Тина — поздрави той. — Как си?

Тина кимна, усмихна се и се сгуши във високата си приятелка.

Магнъс все още не бе запознат с конвенциите на женското приятелство в Исландия и не разбра на какво точно става свидетел в момента.

Катрин забеляза объркването му.

— Отказах се от мъжете. Магнъс. Те смърдят и лъжат. Не е ли така?

— Ами... — започна Магнъс.

— С Тина ми е много по-добре — прекъсна го Катрин и пристисна русото миньонче.

Тина ѝ се усмихна и двете бързо се целунаха по устните.

— Няма да кажеш на Арни, нали, Магнъс? Аз нямам нищо против, но той само ще се разстрои.

— Няма — обеща Магнъс.

Една от причините Арни да настани Магнъс при Катрин беше, за да я шпионира. Но Магнъс не искаше да прави това. Той харесваше Катрин — тя бе добра съквартирантка, макар да не се засичаха много често. А може би точно заради това.

Щом влезе в антрето, той усети миризма на готвено. Отиде до кухнята да провери дали Катрин не е забравила нещо във фурната. Там завари Ингилейф, която разбъркваше нещо с дървена лъжица в голям тиган.

— Здравсти — каза тя и се приближи до него. Целуна го дълго и страстно.

— Здравей — отвърна Магнъс с усмивка. — Изненада ме.

— Бил си в „Гранд Рок“, нали? По дъха ти се усеща.

— Нещо против? — попита той.

— Не, разбира се. Това кръчме ти подхожда идеално. Само не ме води и мен там. Обичаш ли миди?

— Да.

— Слава богу.

— Ами... ти как влезе тук, Ингилейф?

— Катрин ми отвори. Между другото, запозна ли се с Тина? Много е сладка, нали?

— М-м... може — промърмори Магнъс. Не беше сигурен, че му харесва Ингилейф да влиза в дома му, без да го предупреди.

— В петък съм канена на купон у Якоб и Селма. Искаш ли да дойдеш?

— Това онзи дребния с големия нос ли беше?

— По-скоро е едър с малък нос. Виждал си го. Те са двама от най-добрите ми клиенти.

Ингилейф държеше шиказна галерия и се справяше отлично. Клиентите ѝ бяха някои от най-богатите хора в Рейкявик: красиви хора, които купуваха красиво изкуство и се обличаха красиво. Всички те се отнасяха дружелюбно към Магнъс, но той някак не се вписваше сред тях. Най-малкото, той нямаше никакви дизайнерски дрехи — нито костюм, нито дори тениски. Любимите му ризи бяха марка „Ел Ел Бийн“, но това не се броеше, както и костюмът му, купен от магазин „Мейсис“. Но най-важното бе, че всички тези хора се познаваха още от деца.

— Не знам — каза Магнъс. — Предполагам, че ще имам работа по делото Оскар Гунарсон.

— Добре — Ингилейф явно нямаше нищо против. Никога нямаше против да излиза без него.

Магнъс не беше сигурен какво точно изпитва към нея, но му хареса как тя се появи в дома му и в центъра на живота му — без предупреждение или покана.

Тя го погледна.

— Виж... мидите могат да почакаат.

Магнъс погледна към Ингилейф и се усмихна. Тя бе сгушена в него, положила глава на гърдите му, а русата ѝ коса галеше брадичката му. Очите ѝ бяха затворени, но не спеше. Магнъс забеляза добре познатия белег над едната ѝ вежда. Устните ѝ бяха притихнали в лека усмивка.

— Много ми е удобно така. Аз ли ти пасвам, или ти на мен?

— И двамата си пасваме — каза той. — Като сглобка.

— Да...

И наистина беше така. Ингилейф бе едно от хубавите неща в Исландия, една от причините Магнъс да остане. В Щатите имаше гадже от няколко години — адвокатка на име Колби. Тя бе умна, привлекателна и знаеше какво иска. А то беше Магнъс да зареже полицията, да запише право, да си намери хубава работа и да се ожени. Но Магнъс не искаше и затова се разделиха.

Затова, но и защото Колби не искаше никакви бандюги да стрелят по нея с полуавтоматично оръжие по улиците на Бостън.

Ингилейф нямаше намерение да се омъжва за него или да го променя. Запознаха се още през първата му седмица в Исландия. Тя бе свидетел, а после и заподозряна в убийството, което той разследваше. Извървяха труден път заедно. Бащата на Ингилейф, също като неговия, бил убит, когато тя била малка. Магнъс разкри какво е станало и истината се оказа много тежка за Ингилейф.

Той я подкрепяше, говореше с нея, разбираше болката ѝ, помагаше ѝ да я приеме, или поне да приеме, че ще трябва да живее с нея. И тези неща ги свързваха.

Ингилейф се размърда в прегръдките му.

— Е? Разреша ли вече случая с убийството на Оскар?

— Още не — каза Магнъс.

— За нищо не ставаш! Имаше цял ден!

— Един ден не стига.

— Дори за „От местопрестъплението: Магнус“?

— „От местопрестъплението: Бостън“ ли имаш предвид?

— Може. Не ги гледам тези сериали. Но бас държа, че мога да разреша случая. — Ингилейф се измъкна от прегръдката му и се изправи в леглото. — Какви са уликите?

— То не става така — каза Магнъс. — Не сме открили никакво исландско участие в убийството. Извършителят най-вероятно живее в Лондон. Там убиха Оскар, все пак.

— Аха... А разнищихте ли сексуалния живот на Оскар?

— *Ти* знаеш ли нещо за сексуалния му живот!?

— Не от личен опит, глупчо! Но сме се срещали. Камила, жена му, или по-скоро бившата му жена, беше моя клиентка. Приятна жена — красива, но и глуповата.

— Вигдис я разпита — каза Магнъс. — Не е забелязала никаква враждебност у нея.

— Сигурно. Но по едно време имаше враждебност. Особено когато Мария беше замесена.

— Мария?

— Да. Тя ми е стара приятелка. Ходи с Оскар година-две. Той се разведе заради нея. Сега е омъжена, но тя сама ще ти разкаже за новия си съпруг.

— Хм... — сексуалната ревност като мотив за убийство беше класика. Ингилейф имаше право — може би трябва да разберат нещо повече за любовниците на Оскар, или поне онези, които живеят в Исландия.

— Сега ще ѝ се обадя — каза Ингилейф. — Можем да се срещнем.

— Вигдис ще я разпита утре.

— Е, как така! Тя е мой свидетел! — възмути се Ингилейф, докато ставаше от леглото, за да вземе телефона. — Това ли е правилният термин?

— Не точно.

Ингилейф му направи знак да мълчи.

— Мария? Здравсти, Ингилейф се обажда. Искане ми се да поговорим за Оскар. Сигурно се чувстваш ужасно.

Пет минути по-късно, Ингилейф се бе уговорила с Мария, Магнъс да отиде в дома ѝ на следващата сутрин. Ингилейф бе доволна от себе си.

— Ще го разрешим този случай за нула време — каза тя. — С кого говори днес?

— С братовчедка ми Сибан — отговори Магнъс.

— Тя свидетел ли е?

— Не, но дойде като адвокат на сестрата на Оскар.

— А, да. И преди си ми казвал за нея. Тя ти е братовчедка по майчина линия, нали?

— Да, точно така.

— Онази, дето ти каза, че баща ти чукал най-добрата приятелка на майка ти, нали?

— Да — отвърна Магнъс с пресипнал глас, — но хайде да не говорим за това. Не биваше да я споменавам. Не искам дори да мисля за това.

— Добре — каза Ингилейф и стисна ръката му.

Но Магнъс мислеше за това.

Първите осем години от живота на Магнъс бяха идилични. Майка му преподаваше в едно училище, а баща му — в университета. Двамата с брат му Оли си играеха в градинката на малкия им дом, или под светлосиния му покрив, само на няколко километра от мястото, където се намиреше Магнъс в момента.

Но после нещата се промениха по ужасен начин. Баща му обяви, че заминава да работи в един университет в Америка. Майка му остана сама с момчетата и започна да пие. Децата бяха пратени при баба им и дядо им в тяхната ферма на полуостров Снайфелс. Магнъс заличи този период от паметта си, но знаеше, че белезите от него са още там, някъде дълбоко в него.

Белезите бяха по-явни при брат му Оли. Той така и не успя да се съвземе от времето, прекарано във фермата.

След това, един ден майка им загина при катастрофа. Била пияна. Най-накрая бащата на момчетата, Рагнар, се върна от Америка, за да ги спаси и ги отведе в Бостън. По това време Магнъс бе на дванайсет години, а Оли — на десет.

Когато Магнъс порасна и започна да разбира какво е да си алкохолик, той си изгради собствено виждане за постъпките на родителите си. Според него, майка му, алкохолизираната му майка, а не красивата жена, която смътно помнеше, беше злодеят, а баща му — героят.

Тази версия издържа допреди четири месеца, когато Магнъс срещна случайно на улицата братовчедка си Сигурбьорг. Тя разбилюзиите му, като му каза, че баща му имал афера с най-добрата приятелка на майка му. Това я накарало да се пропие. Това също така

накарало баща му да избяга в Америка. И, в крайна сметка, това довело до смъртта на майка му.

Именно тази информация Магнъс се опитваше да смели.

— Още мислиш за Сиба, нали? — попита Ингилейф. — Усеща се.

— Да — въздъхна Магнъс.

— Според мен, давай с рогата напред. Срещни се с нея. Разбери какво точно е имало между баща ти и приятелката на майка ти.

— Казах ти, че не искам да говорим за това.

Ингилейф не му обърна внимание.

— Спомням си защо реши да останеш в Исландия. Една от причините бе да провериш дали смъртта на баща ти не е свързана с Исландия.

Магнъс поклати глава.

— Ингилейф...

— Не, изслушай ме! През целия си съзнателен живот си бил обсебен от това как е убит баща ти и от кого. Точно затова си полицай, това е част от теб. Не е ли така?

Магнъс кимна неохотно. Това бе причината да стане полицай и по-специално детектив в отдел „Убийства“. Това бе причината да преследва толкова неуморно всеки убиец, който се изпречи на пътя му.

— Така, и сега нямаш търпение да откриеш какво свързва убийството на Оскар с Исландия, ако изобщо има такава връзка, но за нищо на света не искаш да разбереш дали убийството на баща ти е свързано с тази страна. Няма логика!

— Не е същото — възрази Магнъс.

— Защо?

— Защото... — опита се да измисли някаква причина, но все пак реши да каже истината. — Защото това е лично.

— Естествено, че е лично! — каза Ингилейф. — И точно затова трябва да се справиш с този проблем. Както аз разбрах как е умрял баща ми, въпреки че беше много болезнено за мен. И не ми кавай, че това не е било лично!

Магнъс погали косата й.

— Не, няма да ти кажа.

Ингилейф наистина изстрада много. Продължаваше да страда и досега. И беше права — за нея бе важно да разбере истината, а защо да не е важно за него?

— Страх те е, Магнъс. Признай си, че те е страх от това, което може да откриеш.

Магнъс затвори очи. Мразеше да го наричат страхливец. Изобщо не смяташе, че е такъв. Още от малък бе заклет читател на исландски саги — истории за средновековно отмъщение и героизъм. В тях имаше герои и страхливци, поддръжници на закона и бегълци от него. Магнъс виждаше себе си като един от героите. Усмихна се на себе си. В сагите имаше и жени, които юркаха мъжете си да станат от задниците си и да защитят семейната чест. Жени като Ингилейф.

— Така е — каза той. — Страх ме е... Само дето...

— Какво?

— Нали съм ти казвал, че когато татко ни напусна, живях четири години във фермата на дядо ми?

— Да.

Магнъс преглътна.

— Това са четири години, които не искам да си спомням.

— Какво е станало? — полита Ингилейф и сложи ръка на гърдите му. — Какво стана там, Магнус?

Магнъс въздъхна.

— Това не искам да ти го казвам. Този спомен не трябва да излиза наяве.

Харпа чакаше Бьорн да пристигне и се взираше през прозореца в примигващите светлини на Рейкявик. Бьорн имаше голям, мощен мотор и тя знаеше, че той ще дойде в Рейкявик възможно най-бързо. Деляха ги сто и осемдесет километра, но пътят бе хубав и празен, с изключение на последната отсечка — предградията на столицата.

Харпа беше превъзбудена от разговора с двамата детективи. Високият, с червената коса и лекия американски акцент, направо ѝ влезе под кожата. Той бе по-умен от кльоцавия, с когото говори през януари. Имаше нещо в очите му — сини, спокойни и разбиращи — което му позволяваше да вижда всичко, всеки детайл, и да прозре през всичките ѝ страхове и пози. Той знаеше, че тя не им каза истината.

Нямаше никаква връзка между убийствата на Габриел Орн и Оскар — смъртта на Габриел бе разрешен случай за властите. Но онзи детектив знаеше, че има нещо гнило.

И щеше да се върне.

Тази вечер Харпа се държа много гадно с Маркус — накара му се, задето не си е подредил камиончетата. А после, докато му четеше едно от любимите ѝ датски стихотворения, Маркус отбеляза, че е прочела един стих-два пъти.

След като го сложи да спи, тя започна нервно да снове около масата. Искаше ѝ се да се разходи до края на носа, но не смееше да остави Маркус сам в къщата. Почуди се дали да не извика майка си да го гледа, но се отказа, като се сети за всички обяснения и дребни лъжи, които щяха да последват, за да скрият най-ужасната лъжа.

В крайна сметка Харпа си наля чаша кафе, седна на кухненската маса, загледа се през прозореца към настъпващата нощ и си наложи да не помръдва. Изпадна в нещо като транс. Вътрешно — крещеше, външно — сякаш бе замръзнала.

Смъртта на Габриел никога нямаше да ѝ даде покой. По някакъв странен начин смъртта му, или участието на Харпа в нея, заседна някъде дълбоко в душата ѝ и сега избуяваше като отровно тропическо растение, което я изяждаше отвътре.

През онази вечер тя не успя да погледне Маркус в очите. Тези големи, доверчиви, честни, кафяви очи. Как да му каже, че майка му е лъжкиня? Още по-лошо — убийца.

Как щеше да продължи животът ѝ, ако не може да погледне сина си в очите?

Идваше ѝ да изрита кухненския стол и да изкрещи. Но не помръдна. Не трепна. Дори не вдигна чашата студено кафе към устните си.

Къде се бави Бьорн, по дяволите!?

Загледа се навън в сгъстяващия се мрак и там видя Габриел Орн, проснат на паважа при паркинга. От главата му течеше кръв и се смесваше с кишата.

Чу собствения си вик.

— Тихо, Харпа, тихо! — гласът на Бьорн бе спокоен и повелителен.

Харпа спря да крещи. И започна да хлипа.

Бьорн приклепна до Габриел.

— Мъртъв ли е? — прошепна Харпа.

Бьорн свъси вежди. По начина, по който опипваше гърлото на Габриел Орн, първо на едно място, а после на друго. Харпа разбра, че явно не намира пулс.

Тя извади телефона си.

— Ще повикам линейка.

— Не! — каза твърдо Бьорн. — Недей. Мъртъв е. Няма смисъл да викаме линейка за умрял човек. Ще ни тикнат в затвора.

— Хайде да се омитаме! — предложи Фрики.

— Не! Чакайте. Оставете ме да помисля — каза Бьорн. — Трябва ни единна версия.

— Няма как да разберат, че сме били ние — обади се Синдри. — Хайде да се махаме.

— Ще видят, че Харпа му е звъняла, точно преди Габриел да излезе — каза Бьорн. — От телефонната ѝ сметка. Полицията ще я разпита. Може да е имало още някой при него. Някой, който знае, че Габриел отива на среща с Харпа.

— Не им казвай нищо, Харпа! — посъветва я Фрики.

— Божичко! — простена Харпа. Тя знаеше, че ще изпее всичко на полицията.

— Тихо! — сръза ги Бьорн. — Хайде да се успокоим. Трябва ни единна версия, алиби за всички ни. Но първо трябва да го изнесем оттук. Внимавайте да не си изцапате дрехите с кръв.

Синдри, Фрики и Бьорн завлачиха тялото на Габриел и го скриха между две коли.

— Харпа трябва да се появи в Б-5 — каза Исак. Другите го погледнаха. — Трябва да отиде там още сега и да вдигне някакъв скандал, за да я запомнят. Трябва да се скара с някого. С мен например. Двамата нищо не ни свързва. Полицията няма да се усъмни.

— Но къде е била досега? — попита Синдри.

— С мен — отговори Бьорн. — Запознахме се на демонстрацията. После се прибрахме заедно в апартамента на брат

ми, но нещата се объркаха и тя се обади на старото си гадже. Искаше да се види с него.

— Харпа го чакаше в бара, но той така и не дойде — продължи Исак.

— Какво ще правим с тялото? — попита Синдри.

— Ще го преместя някъде — каза Бьорн.

— Трябва да изглежда като самоубийство — обади се Исак. — Знам ли, може да е скочил отнякъде. Или да се е обесил?

— Това е ужасно! — изстена Харпа. — Май ще повърна.

— Ще го закарам до морето да поплува — каза Бьорн. — Синдри, ти ще ми помогнеш. Така. Харпа, дай ми телефонния си номер. Ти отиваш в Б-5 с Исак, но трябва да влезете поотделно. Вдигни скандал, но гледай да не те изгонят. Трябва да останеш там възможно най-дълго. Аз ще се отърва от тялото и ще ти се обадя след един-два часа. Тогава можеш да дойдеш с мен в апартамента на брат ми. Там ще изпипаме подробностите на твоята версия.

Харпа кимна. Окопоти се и тръгна към бар Б-5. Исак я последва, но по различен път.

Въпреки че планът бе напълно импровизиран и имаше много слабости, той все пак свърши работа. Харпа не би могла да измисли нещо подобно. За това бяха нужни, умът на Исак и спокойствието на Бьорн.

Оправи се добре с полицейските въпроси. Ако не беше Бьорн, Харпа би се пречупила под напрежението. Но той я зареди със сила и решителност да се придържа към версията си. А сега ѝ се налагаше да мине още веднъж през същия ад, но този път не бе сигурна, че ще се справи толкова добре.

Чу шума на бързо приближаващ се мотор. Чу и как спира пред къщата ѝ.

Сърцето ѝ подскочи. Изтича навън и се хвърли в прегръдките на моториста, още преди да си е свалил каската.

— О, Бьорн, толкова се радвам, че си тук! — Харпа заплака.

Той свали каската си и я погали по косата.

— Спокойно, Харпа, няма страшно! Всичко ще се нареди!

Тя се отдръпна от него.

— Няма да се нареди, Бьорн! Аз убих човек! И ще отида в ада!
Вече съм в ада!

— Ад няма — каза спокойно Бьорн. — Чувстваш се виновна, а не бива. Разбира се, лошо е да се убиват хора, но ти не си искала да го убиеш, нали? Беше нещастен случай. Много хора загиват така.

— Не беше нещастен случай! Аз го нападнах!

— Всичко стана, защото Синдри и онова хлапе те подкокоросаха. Те те накараха да му се обадиш и да го извикаш на среща. Нашата грешка бе, че ги послушахме. Харпа, погледни ме. Ти не си лош човек!

Но Харпа не го погледна. Само се притисна в гърдите му. Искаше да му повярва. Имаше отчаяна нужда да му повярва.

ГЛАВА 10

Ноември, 1934 г.

Халгримур огледа заснежения пейзаж, докато отиваше към плевнята, където зимуваха овцете. Трябваше да им сложи сено.

Беше десет часът и точно се съмваше. Снегът, който наваля преди няколко дни, блестеше в синьо, освен по върховете на далечните планини, където изгревът го огряваше в червено. Все още се виждаха тъмните изкривени форми на Берсеркяхраун. Застиналата лава бе топла и снегът се топеше първо там.

Откъм фиорда появя студен вятър. Халгримур видя как една дребна фигурка си проправя път през снега към църквата.

Бени.

Халгримур не бе виждал приятеля си от няколко месеца, но му съчувстваше. Всички бяха изненадани от изчезването на бащата на Бенедикт. Майка му нямаше никаква представа къде е мъжът ѝ. Групи търсачи бяха разпратени във всички посоки — към Бърдото, в случай че е тръгнал да търси някоя заблудена овца, към брега, в случай че е паднал в морето, към полето от лава, към близките градчета Стикисхолмур и Грундарфиордур. Когато не го откриха, обсегът на търсачите се разшири: тръгнаха към планините на юг и към прохода Керлингин, но брега на Олафсвик, осведомиха шерифа на Боргарнес.

Но никъде не откриха и следа от него.

Халгримур се включи в търсенето, като плътно следваше баща си, където и да отиде. Беше удивен от желанието на баща му да помогне, да кръстосва с часове пущинаците в търсене на труп, за който знае, че се намира на дъното на близкото езеро.

Атмосферата в Бярнархьофн бе ужасна. Баща му и майка му не си говореха. Омразата им сякаш можеше да се пипне. Братята и сестрите на Халгримур предполагаха, че това е причинено от скръб и шок. Само Халгримур знаеше истинската причина.

Момчето презираше майка си за това, което стори с бащата на Бени. И въпреки че не беше редно, той се възхищаваше от баща си,

който реши проблема.

Положението в Храун бе много по-лошо. Майката на Бени беше полудяла от тревога, но все някак продължаваше да върти фермата. Съседите ѝ помагаха с охота.

Къде бе изчезнал бащата на Бенедикт? Теориите по въпроса ставаха все по-невероятни. Две от най-смелите версии бяха, че е заминал за Америка с някоя жена, или че Тролката от Керлингин го е заловила.

По-трезвомислещите предполагаха, че може да е паднал в Брейдарфиордур и тялото му да е отнесено в океана.

Халгримур пресече заснежената ливада до църквата. Тя бе подобна на колибка с боядисани в черно дървени стени и с червен ламаринен покрив. Нямаше камбанария, само един кръст над входа. Около нея имаше нисък зид от камъни и торф и гробище, състоящо се от стари сиви надгробни плочи и по-нови дървени кръстове. Там почиваха прадедите на Халгримур. Някой ден в далечното бъдеще, може би дори през двайсет и първи век, ако извади късмет, Халгримур щеше да бъде положен при тях.

В Бярнархьофн нямаше пастор. Свещеникът от Хелгафел — малко селце в далечината до градчето Стикисхолмур — идваше за литургия веднъж месечно.

Халгримур отвори вратата. Бени седеше на предната скамейка, вторачен в олтара. В скута му лежеше книга. Халгримур веднага я разпозна: Сагата за Ейр.

— Здравсти — каза Халгримур и седна до него. — Какво правиш?

— Опитвам се да се моля — отвърна Бенедикт.

— За какво? — попита Халгримур. — Няма да го намерят.

— За душата му.

— Аха — Халгримур така и не беше напълно наясно по въпроса за душата. — Добре ли си, Бени?

— Не. Много ми е мъчно за майка. Тя няма представа какво се е случило с татко и никога няма да разбере. Освен ако не ѝ кажа.

— Не можеш да ѝ кажеш!

— Защо? — попита Бенедикт. — Постоянно за това мисля.

— Ще загазим!

— Но не много — отвърна Бени. — Не сме го убили ние.

Халгримур се намръщи.

— Баща ми много ще загази.

— Може би си го заслужава — озъби се Бенедикт на Халгримур.

— И твоят не е стока! Може да е мъртъв, но всички го мислят за герой. Това ще се промени, ако разберат какво е направил.

— Може би...

Двете момчета впериха очи в олтара и кръста.

— Бени?

— Да?

— Ако кажеш на някого, ще те убия!

Халгримур не знаеше защо го заплаши: стана сякаш от само себе си. Но знаеше, че не се шегува. А това, че се намираха в църква, правеше заплахата още по-сериозна.

Бенедикт не отговори.

— Разкажи ми някоя история, Бени — каза Халгримур, почуквайки по книгата в скута му.

— Добре — Бенедикт все още бе загледан в олтара и не се обърна към Халгримур. — Помниш ли Бьорн от Брейдавик?

Нямаше нужда Бенедикт да отваря книгата. Знаеше всички истории в нея.

— Дето отишъл в Америка и станал вожд ли?

— Да. Да ти кажа ли защо заминал натам?

— Кажи!

— Имало една красива жена на име Турид, която живеела във Фрода. Това е близо до Олафсвик.

— Знам.

— Макар да била чужда съпруга, Бьорн все ходел при нея. Обичал я.

— О... — на Хали не му харесваше накъде отива разказът.

— Братът на Турид бил велик вожд на име Снори, който живеел в Хелгафел.

— Да, разказвал си ми за него.

— Е, Снори бил ядосан на Бьорн и го обявил за престъпник, така че Бьорн трябвало да напусне Исландия.

— Това е било едно време — каза Халгримур. — Баща ми не можеше да обяви твоя за престъпник. Вече не се прави така.

Бенедикт не му обърна внимание.

— След няколко години Бьорн се завърнал в Брейдавик и започнал отново да се вижда с Турид. Този път Снори изпратил един роб да убие Бьорн, но вместо това Бьорн заловил роба и го убил. Последвала голяма битка между родовете на Снори и Бьорн на леда под Хелгафел. В крайна сметка Бьорн напуснал Исландия по собствено желание и се заселил в Америка при Скрайлингите.

— Може би баща ти трябваше да избяга в Америка — каза Халгримур.

Бенедикт премести поглед от олтара към очите на Халгримур.

— А може би Бьорн е трябвало да убие Снори.

Петък, 18 септември 2009 г.

Магнъс взе двете кафета от бара и седна срещу Сигурбьорг. Намираха се в едно кафене на „Боргартун“. Малко по-рано ѝ се бе обадил. Хвана я точно когато пристигаше в офиса. Тя се съгласи да се видят за малко, преди началото на работния ден.

Магнъс се събуди в четири и половина сутринта, умислен за това, което му каза Сигурбьорг през април, и не можа да заспи отново. Отричането на проблема нямаше да го разреши. Магнъс чу разказа ѝ и трябваше да намери някаква логика в него. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Кафенето бе пълно с работещи хора, които купуваха дозата си кофеин, така че нямаше много свободни места.

— Радвам се, че се обади — каза Сибя на английски. — Не го очаквах.

— Аз също. Много странно се почувствах, когато те видях вчера.

— ОБиДжи е голям клиент на нашата фирма, както можеш да предположиш. За Оскар Гунарсон ли ще ме питаш? Това е деликатна тема.

— Не, не — Магнъс пое дълбоко въздух. — Искях да поговорим за нашето семейство.

— Виждал ли си някой от тях напоследък?

— Само теб, онзи път.

— Разбирам защо гледаш да ги отбягваш, особено след последното ти идване. Дядо се отнесе отвратително с теб.

Магнъс идва до Исландия, когато бе на дваайсет, точно след смъртта на баща си. Опитва се да постигне някакво примирие с рода на майка си, но не се получи.

— Ходила ли си скоро до Бярнархьофн? — попита Магнъс.

— Да. През юли заведох мъжа си и децата за няколко дни в Стикисхолмур при чичо Ингвар. Той е лекар в тамошната болница. А при баба и дядо сме ходили няколко пъти.

— Те как са?

— Много добре, предвид възрастта им. Все още са с всичкия си. И дядо продължава да работи във фермата.

— Но повечето работа я върши чичо Колбейн, нали?

— О, да. Той живее в голямата къща. Баба и дядо се преместиха в една от по-малките.

Бярнархьофн се състоеше от няколко постройки — плевни, три къщи и, разбира се, малка църквичка надолу към фиорда.

— Променил ли се е много?

— Не. Все си е такъв.

— Дърто копеле — промърмори Магнъс.

Сиба го погледна със съчувствие.

— Да разбирам ли, че не си си изкарал добре в Бярнархьофн, а?

— Не. Имаш късмет, че отрасна в Канада, далеч от тях.

— Като малка идвах при тях — каза Сиба. — Дори си спомням, че сме се засичали, докато с Оли живеехте там. И двамата бяхте много тихи и послушни. Сякаш ви беше страх от дядо.

— Страх ни беше, особено Оли — лицето на Магнъс се изкриви в гримаса. — Все още ми е трудно да мисля за този период. С Оли никога не сме говорили за това, откакто живеем в Щатите. Сякаш четирите години във фермата са заличени от спомените ни.

— Но после срещна мен — каза Сиба. — Съжалявам! Не биваше да ти казвам за баща ти и другата жена. Просто не предполагах, че не знаеш. Всички в семейството само за това говорят. Но и аз съм по-голяма от вас. Тогава с Оли бяхте още деца.

— Радвам се, че ми каза, Сиба. Всъщност, точно за това искам да поговорим.

— Сигурен ли си? — попита го тя.

— Да — кимна Магнъс. — Трябва да разбере как са живели родителите ми. Този въпрос не ми дава мира, откакто убиха татко.

Веждите на Сиба се повдигнаха учудено.

— Че двете нямат нищо общо, не е ли така?

— Не знам. Аз съм ченге. Обичам да задавам въпроси, докато не получа отговор. Ти си единственият член на семейството, с когото мога да говоря. Дядо настрои всички други против мен.

Халгримур, дядото на Магнъс, имаше трима сина и дъщеря. Вилхялмур, най-големият, който емигрира в Канада като млад, Колбейн, Ингвар и Маргрет, майката на Магнъс. Сиба бе дъщеря на Вилхялмур, отраснала и завършила в Канада. Тя се пресели в Исландия след университета, записа право и сега работеше като адвокат в Рейкявик. От семейството на майка му, тя беше любимият човек на Магнъс.

Сиба се втренчи в Магнъс.

— Е, давай! Но не знам доколко ще съм ти от полза.

Магнъс отпи от кафето си.

— Знаеш ли коя е била другата жена?

— Знаех, но... забравила съм й името — Сиба се смръщи в опит да си спомни. Поклати глава. — Ще се сетя. Тя беше най-добрата приятелка на леля Маргрет от училище. Живееше в Стикисхолмур. Двете заедно учили педагогика в Рейкявик.

— А в едно и също училище ли преподаваха?

— Нямам представа.

— Ти виждала ли си я?

— Не. Но съм чувала за нея. Мога да разпитам татко, ако искаш.

— Ами, чудесно. Но, моля те, не му казвай, че аз съм питал.

— Добре — съгласи се неохотно Сиба и погледна часовника си. — Трябва да бягам. Имам съвещание след пет минути.

Тя стана и целуна Магнъс по бузата. Беше мил жест. Магнъс нямаше много роднини в Исландия — от рода на баща му не бе останал никой. Целувката на Сиба бе най-доброто, на което можеше да се надява.

— *Сигурен* ли си, че искаш да узнаеш всичко това? — попита го тя.

Магнъс кимна. Ингилейф бе права.

— Сигурен съм!

Бьорн прекоси с мотора краткото разстояние от Селтярнарнес до пристанището.

Харпа тръгна рано към пекарната, като на път щеше да остави Маркус при майка си. Бьорн бе казал на Харпа, че се връща в Грундарфиордур, за да се качи на един траулер и да излезе за риба за два-три дни. Сега разполагаше с почти два свободни часа и затова отиде на любимото си място в Рейкявик.

Паркира мотора и закрачи по кея. На пристана нямаше много лодки — един голям руски траулер и два от Уестманските острови, както и няколко малогабаритни катера. Старият пристан в Рейкявик естествено бе много по-голям от този в Грундарфиордур, но напоследък през него минаваха по-малко кораби. Концентрирането на квотите във все по-малко хора през последните двайсет и пет години доведе до намаляване на лодките и до увеличаване на часовете им риболов. Това бе много по-ефективен вариант и Исландия бе една от малкото държави в света, където рибарите наистина печелеха, вместо да разчитат на правителствени субсидии. Но тази печалба си имаше цена — много лодки отиваха за скрап, много рибари оставаха без работа, а понякога се закриваха и цели гилдии.

Преди кризата, Бьорн бе облагодетелстван от този процес. Чичо му в Грундарфиордур бе един от първите, получили квота, която се даваше на хора с активен риболовен стаж в периода 1980–83 г. Квотата даваше на притежателя си право да лови част от цялостния годишен улов на страната, определян ежегодно от Института за морски изследвания и Министерството на риболова. Късметлиите, наречени „Крале на квотата“ или продължиха да ловят риба, или се продадоха на големи компании за милиони, а понякога и стотици милиони крони. Ейнар, бащата на Харпа, направи именно това. Чичото на Бьорн продаде квотата си и лодката „Люнди“ на Бьорн на ниска цена, но въпреки всичко се наложи Бьорн да вземе голям кредит от банката.

Бьорн излизаше за риба с чичо си от тринайсетгодишен. Бе роден за това, говореха, че можел да мисли като треска, а и бързо разучаваше и започваше да използва новите технологии за картографиране на морското дъно и намиране на големи пасажии риба. Не след дълго успя да изплати заема. После взе друг, за да купи квотата на един рибар от Грундарфиордур. Квотата се отнасяше до част от цялостния годишен улов на страната, а не до определена лодка,

така че тайната на успеха бе да имаш възможно най-голямата квота, която една лодка може да изпълни. След това, през 2007 г., Бьорн взе още един заем, за да купи трета малка квота и модерно електронно оборудване за „Люнди“.

Старият му приятел от училище Симон, който стана банкер, вместо рибар, и който наскоро бе напуснал исландските банки, за да се присъедини към един хедж фонд в Лондон, му даде съвет. Най-разумно е да се вземе заем в смесица от швейцарски франкове и йени, защото лихвите са ниски, а исландската крона ще остане силна. Това правеше и Симон, но в по-голям мащаб, и трупаше богатство.

Бьорн послуша приятеля си и за известно време нещата вървяха добре. Но след това кроната започна да се обезценява и въпреки че лихвата си оставаше ниска, размерът на заема му в крони бързо нарасна. Настъпи финансовата криза, исландските банки фалираха, кроната съвсем се обезцени и заемът на Бьорн набъбна толкова, че вече не можеше да го изплаща.

Бьорн получи добра оферта за лодката и квотата си от една голяма компания в Акурейри, в северна Исландия. Той я прие и с парите покри част от заема. Сега бе готов да проси работа от всеки, който би го взел. Имаше отлична репутация като рибар, но пък не можеше да си държи езика зад зъбите и да изпълнява чужди заповеди, когато има собствено мнение за това къде е рибата и как да се хване, така че някои капитани, Густу в това число, го считаха за заплаха. Но Бьорн успяваше някак да свързва двата края и да излиза в морето.

Бе загубил лодката и мечтите си. Още от малък искаше само едно — да има собствена лодка и да излиза за риба с нея. Но вече нямаше шанс за това.

Когато се видя със Симон една петъчна вечер в Рейкявик, около месец след краха на банките, приятелят му се изненада от неволите на Бьорн. Симон бе зарязал тази стратегия още миналата пролет и се бе преориентирал. Фондът му бе натрупал милиони.

Копеле!

Бьорн не го бе виждал оттогава.

Сега политиците говореха за присъединяване към Европейския съюз. Обещаваха, че исландската риба ще се пази само за исландските рибари, но Бьорн знаеше, че до десетина години французите,

испанците и британците ще хвърлят око на скромните исландски запаси и ще ги разграбят.

И всичко това бе по вина на шепа спекуланти, които седяха на дебелия си задници в кабинетите си и заемаха чужди пари, за да купуват неща, които не разбират.

Копелета!

Бащата на Бьорн, пощальон и заклет комунист, все пак се оказа прав. Всички бяха копелета.

Вятърът се усили. Малки облачета се плъзгаха по бледото небе и дори в завета на пристанището, малките лодки се люшкаха и поскръцваха. Бьорн се върна по кея до Кафивагнин — кафенето на рибарите. В него нямаше почти никой. Той се огледа за Ейнар, който често идваше тук да споделя стари спомени, когато се намереха слушатели, но не го откри. Купи си кафе, седна на една маса до витрината и се замисли за Харпа.

Не съжаляваше, че дойде снощи. Без съмнение, тя се нуждаеше от него. Той се отнасяше добре с нея, за разлика от Габриел Орн. Харпа понякога бълнуваше името му. Този човек бе отрепка. Бе приел Харпа за даденост и я бе наранил така, както Бьорн никога не би направил.

Бьорн се притесняваше как ще се оправи Харпа при повторен полицейски разпит. Това щеше да е огромно напрежение за нея, особено след като двамата решиха през януари, че им се е разминало. Допуснаха няколко грешки, докато потуляха смъртта на Габриел Орн. На първо място, не биваше да изпращат прощалните съобщения от телефона на Габриел — Бьорн съжали за това в момента, в който ги пусна. Така само привличаха нежелано внимание към Харпа.

Той направи всичко по силите си, за да ѝ вдъхне кураж, да я накара да повярва в себе си. Хвърли вината върху другите: Синдри, студента, момчето. Те искаха да нападнат Габриел Орн. Бяха я използвали, изманипулираха я да им докара банкер, с когото да се гаврят. Тя не бе виновна.

При първоначалното полицейско разследване, версиите им съвпадаха. Нямаше причина това да се променя сега. Трябваше им просто малко късмет и малко смелост от страна на Харпа.

Магнъс, Вигдис и Арни седяха в малката заседателна зала в отдел „Убийства“, а на масата пред тях бяха разпръснати листове от делото Габриел Орн Бергсон. Арни беше участвал в първоначалното разследване, но не и Вигдис, а Магнъс ценеше безпристрастната ѝ гледна точка.

— Е, какво ще кажеш? — попита я Магнъс.

— Леглото ме съмнява — каза Вигдис. — Не е било оправено при огледа на апартамента на Габриел Орн Бергсон на следващата сутрин. Той си е бил легнал, когато Харпа се е обадила. Тя го е събудила, Габриел се е облякъл и е излязъл на среща с нея.

— Само дето не са се срещнали, а той е повървял два километра до морето и се е удавил.

— Но защо да го прави? — попита Вигдис. — Според мен, има два варианта: или Харпа му е казала нещо по телефона, което толкова го е разстроило, че е решил да се удави, или не се е самоубил, а някой друг го е замъкнал до водата.

— Заключение на патолога не е категорично — каза Магнъс. — Не е бил застрелян, намушкан или удушен, но може да е бил ударен някъде. Патологът не е можел да прецени, защото трупът бил увреден от водата.

— В доклада не пише дали Габриел Орн е бил жив, когато се е озовал в морето — обади се Вигдис.

— Честно казано, това се определя доста трудно — отвърна Магнъс.

— Ами ако Харпа му е казала нещо за „Одинсбанки“? — предложи Арни. — Може би е искала да сътрудничи на властите, да го вкара в затвора и той не е могъл да го понесе.

Магнъс погледна към Вигдис. Тя бе свъсила вежди. Той също.

— По думите на родителите и на новата му приятелка не може да се съди, че Габриел Орн е бил по-притеснен от събитията в „Одинсбанки“, отколкото всички останали. Не е бил отговорен за нищо особено, с изключение на няколко неизплатени заема. Не е бил мошеник или комарджия. Взимал е наркотици, но не много. Защо точно той? Защо не някой друг banker в Рейкявик?

Арни сви рамене.

— Да кажем, че изведнъж в полунощ е решил да се самоубие. Има много по-бързи и лесни начини да го направи.

— Може би е излязъл да се разходи — каза Арни. — И колкото повече е ходел, толкова повече се е депресирал. Озовал се е на морския бряг и решил да сложи край на всичко.

— Възможно е — каза Вигдис.

— Но не е много вероятно — добави Магнъс.

— Свидетелските показания се допълват — отбеляза Арни. — Тези на Исак Самуелсон, момчето, което се скарало с Харпа и на Бьорн Хелгасон, рибарят.

— Който има два ареста.

— Две сбивания, когато е бил на деветнайсет и на дваисет — уточни Вигдис. — И двата пъти при вечерно излизане в Рейкявик. Но е напълно нормално за един рибар да се напие и да се сбие.

— А каква е тази мотористка банда, на която е член... „Охлювите“? — Магнъс се усмихна. — Това да не са исландските Ангели от ада?

Вигдис поклати глава.

— На част от тях им се иска, но са много по-питомни от онези. Много от тях са рибари, но има и всякакви други: адвокати, банкери. Просто се обличат в кожа и кръстосват Исландия заедно.

— А брат му? При когото казва, че е отседнал?

— Изглежда надежден — каза Арни. — Казва се Гули и се занимава с декорации. Бил е навън цяла нощ. Прибрал се е сутринта и е видял Харпа на излизане. Казва, че Бьорн редовно спи при него, когато е в Рейкявик, но че излизат поотделно.

— Значи остана Харпа — каза Магнъс. — Тя е слабата брънка.

Балдур подаде глава в стаята.

— Кога пристига онази жена от британската полиция?

— Каца в един и половина — отговори Магнъс. — Ще я посрещна на летището.

— Искам да я видя, когато пристигне — каза Балдур. — Торкел също.

— Ще я доведе.

— Добре — Балдур взе един доклад от масата и го разгледа. — Какво е това? Случаят Габриел Орн от януари?

— Точно така — потвърди Магнъс.

— Какво общо има с Оскар Гунарсон?

— И двамата са били високопоставени служители в „Одинсбанки“.

— И мислите, че смъртта на Оскар е свързана със самоубийството на Габриел Орн? На какво основание?

Магнъс пое дълбоко въздух.

— Мислим, че Габриел Орн не се е самоубил.

Балдур се намръщи.

— Това е абсурд.

— Нима?

— Естествено! Имаше разследване. Огледани са всички улики. Случаят е приключен.

— А *ти* мислиш ли, че е било самоубийство?

Балдур присви устни.

— Казах ти, случаят е приключен.

Магнъс втренчи поглед в Балдур. В очите му имаше гняв. Въпреки различията им, Магнъс не подценяваше Балдур. Той бе достатъчно умно ченге, за да има съмнения относно това самоубийство. Но защо иска да го потули? Магнъс трябваше да разбере.

— Мисля, че трябва отново да го подхванем — не отстъпи Магнъс. — Нещо ми намирисва. Харпа Ейнарсдотир, бившата приятелка на Габриел Орн, с която уж е имал среща, ни излъга.

— Можеш ли да го докажеш? — попита Балдур.

— Още не.

— А че това е свързано с Оскар, освен че са работили в една банка?

— Не.

— Тогава се откажи.

— Защо? — попита Магнъс.

— Защото аз така казвам! — отсече ледено Балдур.

Вигдис и Арни седяха, без да помръднат.

— Трябва ми по-основателна причина, за да не се занимавам със случай, в който има нещо гнило — каза Магнъс предпазливо. — Особено когато става дума за убийство.

— Нещо искаш да намекнеш ли? — гласът на Балдур се бе снишил почти до шепот.

Магнъс скръсти ръце.

— Така излиза. Това ми прилича на потулване. Такива неща се случват и там, откъдето идвам, но не очаквах да ги видя в Исландия.

— Ти май нищо не знаеш за тази страна, а? — просъска Балдур презрително.

— Мисля, че знам — отговори Магнъс, но не много убедително.

— Имаш ли представа какво беше тук през януари?

— Било е доста напечено.

— Доста напечено!? — едва не извика Балдур. — Изобщо не знаеш за какво става дума — поклати глава, седна срещу Магнъс и се наведе към него. Мускулите на издълженото му лице бяха стегнати, от всяка пора струеше гняв. — Е, сега ще ти обясня!

— Добре — каза Магнъс, стъписан от неочакваната емоция в иначе сухия глас на Балдур.

— През януари полицията на Рейкявик бе подложена на най-сериозното изпитание в историята си. С нищо не може да се сравни. Всички работехме двойни смени, всички налични кадри носеха каски и брони. Ние защитавахме парламента, демокрацията... Ние също бяхме разгневени — Балдур погледна към Вигдис. — Ние сме граждани и данъкоплатци. Не ни плащат много и никога не сме се изхвърляли през богатите години, освен малцината, които харчеха прекалено много и задължняха. Много от нас симпатизираха на демонстрантите, но ние имахме дълг и се опитвахме да го изпълним.

Магнъс слушаше.

— Прилагахме възможно най-неагресивните мерки. Не сме удряли хората. Не сме ги ограждали и пребивали, както направиха британците няколко месеца по-късно по време на антикапиталистическата демонстрация в Лондон. Нямаше убити. Но един ден сякаш всичко тръгна наопаки: анархистите взеха инициативата и ни нападнаха. Заплашваха нас и семействата ни. И знаеш ли какво стана тогава?

Магнъс поклати глава.

— Хората направиха жива верига, за да ни защитят от анархистите. Това го няма никъде по света, само в Исландия. След няколко дни правителството подаде оставка. Всичко се случи без насилие. И то благодарение на начина, по който контролирахме тълпата. Премиерът разпрати персонални писма на всички полицаи, охранявали парламента.

Магнъс бе впечатлен. Знаеше колко е трудно да се опази реда при демонстрация. На един полицаи му трябва много малко, за да вземе неправилно решение в суматохата, да се паникьоса. Магнъс никога не се бе сблъсквал с масови безредици и изобщо не бе сигурен какво би направил, ако разгневените протестиращи започнат да го замерват с разни неща. Най-вероятно не би им останал дължен.

— И ако точно в този момент се разчуеше, че млад banker е убит, това можеше да е искрата, която да подпали цялата държава.

Магнъс се замисли. Разбираше гледната точка на Балдур. Но от друга страна...

— Все още не знаем дали Габриел Орн е бил убит — каза той, — но изглежда твърде вероятно. Семейството му, родителите му, сестра му — те имат право да знаят. И е наш дълг да им кажем истината.

— Ти не ми обяснявай какъв е нашият дълг! — изръмжа Балдур. — Ти не живееш тук, това не е твоята страна! Аз решавам какъв е дългът ни. И ти казвам да оставиш случая Габриел Орн. Забрави за него. И най-вече, не го споменавай пред британските полицаи. Разбра ли?

Думите на Балдур зашлевиха Магнъс като шамар. Исландия *беше* неговата страна, по дяволите! Тази мисъл го крепеше през всичките години в Америка. Но все пак... Все пак, той не беше в Исландия през януари. Не беше участвал в Революцията на тиганите, нито като демонстрант, нито като пазител на реда, нито дори като наблюдател. Всъщност, той почти не бе забелязал, че всичко това се случва, защото тогава бе твърде вгълбен в едно разследване на корумпирани полицаи в Бостън. А това, което исландците постигнаха — да свалят правителството си по напълно мирен път — наистина бе впечатляващо. По исландски.

Какво право имаше той да разваля всичко това?

Магнъс кимна.

— Разбрах.

ГЛАВА 11

Мария Халдорсдотир живееше на тиха уличка в Тингхолт, от другата страна на хълма, с изглед към градското летище. Тук къщите бяха по-големи, по-величествени по исландските стандарти. Уличката бе пълна с джипове „Мерцедес“, „БМВ“, „Ланд Роувър Дискавъри“, а пред къщата на Мария бе спряно едно „Порше Кайен“. „Рейндж Роувърът“ на Магнъс се вписваше добре в тази картинка.

Вятърът се усили и Магнъс и Вигдис извървяха леко приведени краткото разстояние от колата до входната врата. Магнъс натисна звънеца. Мария отвори само след няколко секунди. Бе висока, слаба, с дълга черна коса и дълги крака, обути в тесни дънки и кафяви ботуши.

— Заповядайте — покани ги тя. — Ингилейф е тук.

— Ингилейф? — изненада се Магнъс.

— Здравсти, Магнус — Ингилейф се появи откъм всекидневната и го целуна. — О, здравей, Вигдис. Нямах нищо против, че съм тук, нали, Магнус? Мария ми е приятелка.

— Би било по-добре, ако ти не присъстваш на разговора с Мария.

— По-добре ли!? Ти и мен отначало само ме разпитваше. Не искам да използваш същите похвати и с Мария. — Двете се спогледаха и се разсмяха.

За пореден път Магнъс се почувства по бели гащи. Макар първият му разговор с Ингилейф да бе чисто професионален — на него присъстваше и Вигдис — впоследствие Магнъс се сближи със свидетелката повече от приетото.

Той погледна към Вигдис. Тя се опитваше да не се разсмее.

— Хубаво — каза Магнъс, — но няма да ни прекъсваш.

В момента, в който го каза, осъзна, че думите му са напълно безсмислени.

Мария ги въведе в хола. Той бе голям и елегантен по минималистки исландски начин — с бели стени, светъл дървен под и мебели, направени от стъкло и дърво. Гладки абстрактни скулптури

позираха с разкривените си форми в очакване на посетители. Картините по стените бяха светли, оригинални и хващаха окото. Тропически цветя надаваха гордо глави от вазите си.

Без съмнение Мария бе добър клиент на Ингилейф.

Магнъс набързо огледа семейните снимки. Две бяха на Мария и някакъв хилав мъж с посребрени слепоочия, облечен в скъп костюм. Мъжът й. Явно бе преуспял, съдейки по цената на къщата.

Магнъс, Ингилейф и Вигдис седнаха, а Мария сипа кафе. На холната масичка имаше каталог, отворен на бебешки мебели, Мария и Ингилейф явно го бяха разглеждали. Магнъс тайно погледна дали Мария няма коремче, но не забеляза нищо такова.

— Спокойно — каза Ингилейф и кимна към каталога. — Не е за нас, Магнус.

— Дори не ми е хрумвало — отговори той.

— Напротив — усмихна се Ингилейф.

— За мен са — намеси се Мария. — Бременна съм в третия месец.

— Честито — поздрави я Магнъс. Прочисти гърло и се опита да установи някакъв контрол върху разговора. — Така, Мария, кажи ми, откъде познаваше Оскар?

Тя пое дълбоко въздух.

— Оскар... Той беше доста по-възрастен от мен. Не си спомням къде точно се запознахме, но за първи път привлече вниманието ми на вечеря у една приятелка — Бирта. Ингилейф, нали я познаваш?

Ингилейф кимна.

— Това беше през 2003-та, преди шест години. След това всички заедно отидохме да танцуваме. Веднага си пролича, че той ме харесва.

— По това време е бил още женен, нали?

— О, да — каза Мария, — но този брак бе обречен.

Магнъс повдигна въпросително вежди.

— Оскар и Камила бяха гаджета още от гимназията — обясни Ингилейф. — Тези бракове винаги приключват бързо. Просто е въпрос на време.

Магнъс я изгледа укорително.

— Съжалявам — каза тя.

— Ингилейф е права — продължи Мария. — Явно беше, че си търси жена. В крайна сметка преспахме заедно. И така продължихме

две години.

— Жена му знаеше ли?

— *Мисля*, че не. Или поне така мислеше Оскар.

— Значи връзката ви е била сериозна?

— Да — каза Мария, за първи път колебливо. — Наистина го харесвах. Беше хубав мъж, забавен и жив. Около него миришеше на успех. Всичко, което докоснеше, се превръщаше в злато — Мария се усмихна. — Веднъж ме заведе в южна Франция за уикенда. Настанихме се в един чудесен хотел с прекрасен изглед към Средиземно море. Отидохме в едно от казината в Монте Карло. Аз залагах малки суми на червено и предимно губех. Той раздели залога ми на три и сложи една част на числото четиринайсет — рождената ми дата. И изгуби. После сложи втората трета пак там и пак изгуби. Повдигна вежди към мен за позволение да заложи и последната част и аз му кимнах. Имах му доверие. И той спечели! Над хиляда евро! Това *никога* не може да се случи на мен, а на него — почти със сигурност. Просто си беше победител по природа, разбираш ли?

— Добра партия.

— И аз така помислих — каза Мария. — Но мисля, че допуснах типичната грешка за една любовница: надявах се, че ще напусне жена си, за да се ожени за мен — Мария въздъхна. — После разбрах, че е водил на купон някакво курве от лондонския офис на банката. Попитах го как я мисли. Обеща ми това да не се повтаря. Но то се повтори, разбира се.

— Със същата жена ли?

— Не. С друга. Мисля, че първата наистина е била флирт за една нощ. Втората също живееше в Лондон. Още не си бе купил къщата в Кенсингтън, но пътуваше често до Англия. Стана ми ясно, че когато е там, хойка. Разбираемо е, защото в Рейкявик трябваше да се крие от две жени: съпруга и любовница.

— Кога се случи това?

— Преди около четири години.

— И ти го заряза?

— Да. А шест месеца по-късно се запознах с Хенрик — Мария хвърли поглед към снимката на хилавия мъж.

— Той беше *много* по стока — обади се Ингилейф.

— И оттогава не си виждала Оскар?

— Не. Така де, засичахме се няколко пъти по разни сбирки, но никога насаме — долната й устна затрепери. Това изненада Магнъс: до този момент Мария говореше напълно спокойно за бившия си любовник. — Той беше добър човек. Не знам дали е извършвал някакви финансови престъпления, но съм почти сигурна, че не е. Той беше честен, разбираш ли? Можеше да му се довериш — тя се втренчи в Магнъс, предизвиквайки го да й се противопостави.

На Магнъс му хрумна, че човек, който е изневерявал и на жена си, и на любовницата си, но продължават да го смята за честен, трябва да е бил много харизматичен.

Това бе странното с жертвите на убийство: не можеш да се срещнеш с тях, естествено, но ги опознаваш все по-добре с течение на разследването. Колкото повече Магнъс научаваше за Оскар, толкова по-интересен му ставаше. Беше ли той наистина злият banker, за какъвто го представяше пресата?

Независимо какъв човек е бил, не е заслужавал да умре.

Вигдис си записваше всичко.

— Знаеш ли името на тази жена?

— Не. Той не ми го каза.

— Да е била рускиня? — попита Вигдис.

— Не. Англичанка, адвокатка май.

— Ясно. А първата? Флиртът за една нощ?

— Курвето ли? О, тя си беше исландка. Работеше за „Одинсбанки“ в Лондон. Но сега е в Рейкявик.

— А знаеш ли как се казва? — попита Магнъс.

— Да, Харпа. Харпа Ейнарсдотир.

Фрики стоеше на един от терминалите на летище Кефлавик и гледаше екрана с надпис „Пристигащи“, пристъпвайки нетърпеливо от крак на крак. Къде се бави тя, по дяволите!? Самолетът от Варшава кацна преди двайсет минути. Това е предостатъчно да си вземе багажа и да мине през митницата, нали? Фрики никога не бе летял. Всъщност, това бе първото му стъпване на летище и нямаше никаква представа какво точно се случва от другата страна на двукрилата врата. Може би митничарите са я задържали? О, боже! Може би имиграционните не са я пуснали в страната!

Тази мисъл му бе непоносима. Загриза нокътя на палеца си. Къде се бави, по дяволите!?

Фрики се побърка от радост, когато Магда му написа във Фейсбук, че е успяла да намери евтин самолетен билет и ще дойде да го види. Познаваха се от един хотел, където тя работеше като камериерка, а той — като готвач. Фрики се бе депресирал, когато останаха без работа, защото, за разлика от него, тя трябваше да се върне в Полша. Това се случи в началото на януари, точно след Нова година. Оттогава насам успяваха да поддържат връзката си чрез чудесата на Скайп и Фейсбук. Тя бе малко по-голяма и много по-разумна от него. Когато беше с нея, той се променяше: ставаше по-спокоен, повесел, по-добър.

И след няколко минути щеше да я види, ако имиграционните не са я задържали.

От друга страна, Фрики бе неспокоен. Откакто изгуби работата си, той му отпусна края и Магда веднага щеше да усети това. Той си беше диване и все се забъркваше в какви ли не неприятности. Но въпреки това преди години се записа на курс за готвачи. Оказа се, че е роден за това. Нещо повече, готвенето го успокояваше, изсмукваше енергията, която иначе отиваше за пиянство и сбивания. Фрики бе много горд, че го взеха на работа в „Хотел 101“ — най-оборотният в Рейкявик. Там му беше добре. Той бе хубавеляк и без проблеми си намираше момичета, но съзнаваше, че именно новооткритото му професионално самочувствие привлече Магда.

Като неизбежен резултат от кризата, едно от най-популярните места в Рейкявик остана почти без клиенти. Фрики знаеше, че с Магда не са останали без работа по своя вина.

Оттогава насам животът му стана труден. Той живееше при майка си — чистачка на офиси, в Брейдхолт, бедно предградие на столицата. Ежедневието му стана болезнено скучно. Отново започна да взима наркотици и да краде. И всичко това, защото един ден лаптопът му ненадейно изгоря. С него изгоря и връзката му с Магда. Колкото и да опитваше, Фрики не успя да поправи компютъра. Затова открадна един лаптоп, който някакъв идиот бе оставил на седалката в колата си.

След това нежеланият спомен от онази ужасна януарска нощ нахлу неканен в главата му.

За пореден път.

Със сигурност не биваше да споделя това с Магда. Тя няма да може да го разбере.

— Фрики!

Той се огледа и я видя. Къде беше блял досега!?

— О, Фрики! — тя се забърза към него, целуна го и го прегърна силно.

Всички мисли за януарската нощ се стопиха.

Магнъс мина покрай двама младежи, които се прегръщаха в халето „Пристигащи“, и се огледа за някой, който може да е сержант Пайпър. Нямаше представа как изглежда тя и не носеше табела с името ѝ. Но бе сигурен, че може да разпознае едно ченге, било то британско.

Телефонът му иззвъня. Братовчедка му Сиба.

— Обадох се на чичо Ингвар. Открих коя е била другата жена.

Магнъс пое дълбоко въздух.

— Кажи — но все още не бе сигурен, че иска да знае.

— Унур. Унур Агустсдотир. Както подозирах, била е приятелка на Маргрет от училище. Учили заедно педагогика в Рейкявик, а после и двете си намерили работа тук.

Името му бе познато. Магнъс я помнеше смътно от детството си. Усмивнатата руса жена, която понякога им идваше на гости. И май се казваше Унур.

— Значи мама ги е запознала с татко?

— Предполагам.

— Чичо Ингвар каза ли ти къде е тя сега?

— Върнала се в Стикисхолмур преди десетина години. Преподава в едно училище там. Мъжът ѝ е колега на чичо от болницата.

— Благодаря ти, Сиба. Много ти благодаря.

— Смяташ ли да се срещнеш с нея? Не те съветвам.

— Не знам. Просто не знам.

Кутията се отваряше. Кутията, в която Магнъс бе набутал всичко неприятно. Четирите години в Бярнархьофн, изневярата на баща му... И сега всичко това изтичаше навън.

Магнъс не можеше да затвори кутията.

През по-голямата част от съзнателния си живот. Магнъс бе обсебен от по-късни събития, събития от годините след пристигането му в Америка.

Баща му Рагнар бе убит, когато Магнъс бе двайсетгодишен. Убиха го в къщата, която Рагнар няколко години подред наемаше за лятото от свой колега от университета. Къщата се намираше в Дъксбъри — малко градче на брега, южно от Бостън. По време на убийството новата жена на Рагнар. Катлийн, била в града, където казваше, че имала да урежда някакъв проблем с канализацията на жилището им там. Оли, както Магнъс наричаше брат си в Щатите, бил на плаж с приятелката си, а Магнъс работеше като сервитьор в един ресторант през ваканцията.

Някой беше влязъл в къщата през отключената предна врата, беше намушкал Рагнар в гърба и го бе довършил с няколко удара в гърдите.

Полицията направи всичко възможно да намери убиеца. Единствената улика беше светлорус косъм, от който можеше да се извлече частична ДНК картина. Магнъс бе убеден, че виновникът е мащехата им, но се оказа, че по това време, тя била в леглото на някакъв техник по климатични инсталации. След като полицията се отказа от по-нататъшно разследване, Магнъс прекара дълги часове в опити да разреши случая сам. В крайна сметка успя да открие един мистериозен брадат орнитолог, който бил забелязан да се навърта около къщата. Но новият потенциален свидетел не беше видял или чул каквото и да било. А и нищо не го свързваше с Рагнар.

Поредната задънена улица.

Магнъс така и не се отказа, но вниманието му винаги бе насочено към Америка, където баща му явно нямаше никакви врагове.

Докато в Исландия имаше врагове. Ако Халгримур обвинява Рагнар за алкохолизирането на дъщеря си и за смъртта ѝ, той със сигурност може да се брои за враг на Рагнар.

Ето защо Магнъс трябваше да говори с Унур Агустсдотир и да отвори капака на тъмната кутия от миналото.

— Магнъс?

— Аз! — той видя ниска руса жена с уморено лице и приветлива усмивка.

— Шарън Пайпър — тя му подаде ръка и той я стисна.

— Добре ли пътува?

— Кацнахме с доста друсане заради вятъра. Имате ли изобщо дървета на този остров? Все едно се озовах на луната.

— Чувал съм, че казвали на американските войници, преди да ги пратят тук, че към всяко дърво е привързана по една руса девица.

— Ти затова ли дойде?

— Аз всъщност съм исландец — каза Магнъс. — Живея в Щатите от дванайсетгодишен, но дори и на мен ми трябваше време да свикна. Можем ли да отидем направо в полицейската централа, или искаш първо да минеш през хотела?

— Давай по работа.

Докато пътуваха по трийсетте километра права отсечка между Кефлавик и Рейкявик, Магнъс стискаше здраво волана с две ръце, за да не ги издуха вятърът от пътя.

— Цялата страна ли е такава? — попита Пайпър, загледана през прозореца към кафявата вулканична сгурия.

— Не цялата — отвърна Магнъс. — Преди няколко хиляди години имало голямо вулканично изригване. Вече се вижда къде мъхът е започнал да пробива през лавата. След още няколко хиляди години, той ще стане на почва и ще поникне трева.

— Не мислиш ли, че за още няколко хиляди години човешкият род съвсем ще съсипе земята?

— Ами... не — отговори Магнъс. Пайпър явно е ченге — еколог. Това беше нова порода за него, макар да подозираше, че Исландия е пълна с такива.

— Уж е минало толкова много време, а сякаш изригването е станало преди година, или дори вчера. Как живеят тези хора тук?

— Исландците са корав народ. През осемнайсети век имало друго изригване и цялата страна била покрита с пушилка в продължение на няколко години. Растенията и добитъкът измрели, а населението спаднало до под трийсет хиляди души. Но дори тогава те не се отказали — останали си тук.

— Те ли? — попита Пайпър. Защо казваш „те“?

— „Ние“ имам предвид — усмихна се Магнъс. — В известен смисъл се чувствам като чужденец в собствената си родина.

— Къде живееш в Щатите?

— В Бостън. Работех като детектив от отдел „Убийства“. Нещо като теб, но с повече пищови.

— Ясно — каза Пайпър. — Макар че и в Лондон има ужасно много оръжие напоследък.

— Чувстваш ли се уязвима, когато не носиш пистолет? — поинтересува се Магнъс. Винаги се бе питал това, когато мислеше за британската полиция.

— В повечето случаи — не — отговори Пайпър. — Но все повече полицаи започват да минават обучение с огнестрелно оръжие. Все още не са ме заплашвали с пистолет. А теб?

— Няколко пъти — отговори Магнъс. — Това ми беше най-трудно, когато дойдох тук. Ченгетата в Исландия не носят пистолети.

— А престъпниците?

— Не и докато аз не се появих — каза Магнъс.

Не се гордееше с това, че привлече доминикански поръчков убиец от Бостън в Рейкявик — убиец с пистолет, който рани Арни. Най-големият проблем с оръжията бе, че понякога наистина се налага да застреляш някой от лошите. Магнъс го бе правил два пъти: веднъж в началото на кариерата си, още като униформен, а втория път — тази година, когато двама мъже се опитаха да го убият.

Сънищата още го измъчваха. Сънуваше онзи плешив дебелак на улицата в Роксбъри, който му каза, че разполага с информация по убийството, което Магнъс разследваше. Като последен глупак, Магнъс последва мъжа в една странична уличка. Със закъснение Магнъс забеляза, че момчето на ъгъла има татуировка на банда от друг квартал. Приклекна, обърна се, стреля... Хлапето падна. Магнъс се завъртя и гръмна дебелака право в плешивото теме. И всичко започва отново и отново... нощ след нощ.

Въпреки всичко, Магнъс все още се чувстваше гол без пистолет.

Камионът пред тях се разклати от особено силен порив на вятъра.

— Боже! — възкликна Пайпър и опря ръце в арматурното табло.

Магнъс стисна волана на „Рейндж Роувъра“ още по-силно. Бели пръски пяна хвърчаха от вълните, които се плъзгаха по океана от лявата им страна.

— Нещо ново по разследването? — попита Магнъс.

— Нищо съществено — отговори Пайпър. — Все още се опитваме да открием някакво руско участие в убийството, макар че май няма да успеем. Един графолог изследва почерка на бележката, която открихме пред къщата на Оскар Гунарсон. Според него, не е написана от руснак.

— Значи целта на бележката е била да отвлече вниманието?

— Така излиза.

— Дадохте ли на свидетеля да чуе исландски акцент?

— Да. Заведохме я в исландското посолство и тя чу как говорят хората там. Според нея, акцентът на куриера може и да е бил исландски, но английският му е бил много добър.

— Интересно.

— Да. Разбира се, може да е бил и истински куриер от някой контакт на Гунарсон в Лондон, но още не сме открили кой е искал да му изпрати нещо.

— А самият убиец? Той на исландски ли е говорел?

— Заведохме и приятелката в посолството. Каза, че езикът, който е чула, може и да е исландски, но не беше сигурна.

— Нещо по въпроса с моторите?

— Нищо. Но разбрахме нещо за оръжието. Пистолетът е бил използван при престрелка в Луишъм преди два месеца — това е в Лондон — но никой не е бил убит или дори ранен. Това най-вероятно означава, че оръжието е втора ръка. Нося списък с исландски граждани, с които знаем, че Гунарсон е бил във връзка в Лондон. Искаш ли да го погледнем?

— Разбира се. Уредил съм среща със специалния прокурор по финансовите престъпления. Това може да те ориентира как са свързани Оскар и „Одинсбанки“ с миналогодишното разследване на банковата криза.

— Добре. Благодаря. Ти откри ли нещо?

— Нищо по руската връзка — каза Магнъс. Почуди се дали да каже на Пайпър за Харпа, но Балдур бе категоричен по този въпрос. Фактът, че Харпа веднъж с правила секс с Оскар преди четири години не доказва нищо. Рейкявик е малък град и макар това да не означава, че всеки е спал с всеки, подобни съвпадения не бяха изключени.

Четири години? А Харпа има тригодишен син. Хм...

— Магнъс?

Магнъс поклати глава.
— Извинявай, нещо се отвеях.

ГЛАВА 12

— Добре дошла в Исландия, Шарън — подаде ръка шефът на полицията. — Казвам се Торкел, а това е инспектор Балдур, който ръководи разследването от исландска страна.

Торкел се бе ухилил на Пайпър. Тя бе очарована. Намираха се в кабинета му на последния стаж, с гледка към ветровития залив и връх Еся, който дори не потрепваше в бурята. Лицето на Торкел представляваше голяма розовобуза усмивка. Балдур гледаше Пайпър подозрително.

— Благодаря — каза тя.

— Колко смяташ да останеш при нас? — попита Торкел.

— Взех си отворен билет — отвърна Пайпър. — Сигурно ден-два, но може да остана и повече, ако се наложи.

— Едва ли ще се стигне дотам — каза Торкел. — Тук не открихме никаква исландска връзка с убийството, нали така, Магнъс?

Магнъс можеше да разпознае въпрос, който изисква отрицателен отговор.

— Не, никаква — потвърди той.

— Някакъв напредък от ваша страна?

— Още не — каза Пайпър. — Но не изключваме възможността Гунарсон да е бил убит от исландец.

— Господин Джулиън Листър не е прав. Тук не сме само терористи — каза Балдур неуверено на английски.

Джулиън Листър бе британският министър на финансите.

— Не знаех, че тук изобщо има терористи — отвърна Пайпър. — Не знаем какъв е мотивът за убийството на Оскар Гунарсон, но няма причина да смятаме, че е било терористичен акт.

— Добре, добре — намеси се Торкел. — Шарън, искам да дойдеш с мен на среща със семейството на Оскар Гунарсон. Той бе важна личност в Исландия и за тях ще е добре да видят какви мерки се взимат, за да заловим убиеца му.

— С удоволствие — отговори Шарън.

— Какви бяха тези глупости за терористите? — попита тя, когато излязоха от кабинета на Торкел.

— Сама ще се убедиш колко са чувствителни исландците по този въпрос напоследък — отговори Магнъс. — Когато банките се сринаха миналата година, британците си прибраха авоарите, позовавайки се на антитерористичните си закони. Някои хора тук са на мнение, че това е довело до фалита на двете най-големи банки. Британското правителство извади списък с терористични организации, където исландските банки фигурираха точно под „Ал Кайда“, талибаните и Северна Корея. Много исландци бяха крайно възмутени. Направиха онлайн петиция със снимки на най-обикновени хора, казващи, че не са терористи. Тук все още са ядосани на вашия премиер и на Джулиън Листър.

— Мога да ги разбера — каза Пайпър. — Листър го разкараха през лятото, но премиерът още си е на мястото.

— Все едно. Дай да видим списъка.

Вече в участъка, Магнъс представи Пайпър на Арни и Вигдис. Вигдис дори благоволит да я поздрави на английски.

— Е, Шарън, харесва ли ти Исландия? — попита Арни с превъзбуден вид.

— Ами, има много вятър — каза Пайпър. — Не съм видяла кой знае какво. Но ми се иска да видя дърво.

Вигдис завъртя очи. В исландския фолклор имаше един известен момент, когато нетърпелив репортер задал същия въпрос на Ринго Стар, докато той слизал от самолета си на летището в Рейкявик.

Арни можеше да е този репортер.

— Няма да имаме време да ти намерим дърво, съжалявам — каза Арни.

— Хайде да погледнем списъка с имената — предложи Магнъс.

Посветиха му около два часа. Отборът на Магнъс не се покри със слава. Самият той не бе чувал повечето от имената. Арни упорито правеше смели умозакljučения и безсмислени предположения, от които всички се оказаха погрешни. А пък Вигдис, която се справяше добре с полицейската документация и знаеше повечето имена, държеше всичко да се превежда на исландски.

Магнъс й направи забележка. Не можеше да повярва, че тя говори само исландски, на което тя просто отвърна на датски: „Говоря

и датски“.

Не ги споходи никакво просветление, освен че Оскар е познавал всички най-важни фигури в исландския бизнес свят, което не беше изненадващо. Пайпър явно остана разочарована.

— Ще занесем списъка в кабинета на специалния прокурор — каза Магнъс. — Може пък там да излезе нещо.

Кабинетът на Специалния прокурор по финансови престъпления бе съвсем близо до полицейската централа. Самият той бе едър, младолик мъж на четирийсет и нещо, който излъчваше стабилност. Магнъс бе чел за него. Беше бивш полицейски шеф от малко градче, близо до Рейкявик. Никой от по-подходящите кандидати за поста сред десетките адвокати в столицата не можеше да бъде избран, защото или бе женен, или сроден със заподозрените, така че се наложи правителството да се огледа извън Рейкявик. Избраникът нямаше никакъв опит с международни измами, но се славеше с добро име на работлив и почтен човек.

Четеше един от купчина документи, струпани на бюрото му. Зад него имаше още няколко такива купа. Между документите минаваха електрически кабели и се свързваха с произволен набор компютърно оборудване. Кабинетът му оставяше впечатление за хаотично усърдие.

Заговори на английски.

— Можеш ли да ни кажеш нещо за разследването на Оскар Гунарсон? — попита Магнъс.

— Разбира се — отговори прокурорът. — Още не сме насочили вниманието си специално към него, но в момента разследваме „Одинсбанки“, както и всички останали.

— Измами? — попита Магнъс. — Пране на пари?

— Нищо толкова просто, за съжаление. По-скоро става въпрос за пазарна манипулация: отпускане на заеми на близки компании или хора, за да си купят акции в банката.

— Това законно ли е? — попита Пайпър.

Прокурорът сви рамене.

— Това е основният въпрос. Със сигурност е нередно и в много държави се счита за нарушение на закона. Но Исландия няма добре

развити закони, що се отнася до ценните книжа. Донякъде всичко зависи от това, колко от сделките са станали обществено достояние.

Прокурорът взе един молив и забарабани с него по бюрото.

— Точно по този начин исландските банки успяха да се развият толкова бързо. Една инвеститорска компания заема пари, за да инвестира в друга, която заема още, за да ги вложи в трета, която пък заема, за да вложи в банките, които са отпуснали заеми на първата. И преди да се усетиш, сто милиона крони се превръщат в десет милиарда.

— Звучи доста заплетено — каза Пайпър.

— Така е. Особено когато всичко това се извършва чрез мрежа акционерни дружества на Вирджинските острови. Ще ни трябват години, за да решим тази загадка.

— Години? Значи Оскар Гунарсон не е подлежал на незабавно разследване? — попита Пайпър.

— Не. Не и толкова рано. Сигурно щяхме да стигнем и до него, но не можем да си позволим да прибързваме. Хората искат да падат глави, но ако се стигне до дело, искам всичко да е както трябва.

Макар да носеше тъмен костюм, прокурорът изглежда се чувстваше неудобно в него. Не му беше по мярка. Магнъс си помисли за банкерите и изпечените адвокатчета, които Колби познаваше в Бостън. Те можеха да схрускат този човек на закуска. Но той не подценяваше стойността на търпеливата, упорита полицейска работа. Щеше да е интересно да види развоя на събитията. Магнъс се възхити на исландците за избора им на прокурор.

— Съставихме списък с имена на исландци, с които според нас Гунарсон се е срещал през последните няколко месеца в Лондон — Пайпър подаде списъка на прокурора. — Някое от имената говори ли ви нещо?

Специалният прокурор погледна списъка през очилата си.

— Да, почти всичките са ми познати. Бизнесмени, банкери, адвокати. Това е бизнес елитът на Исландия.

— И как действа този бизнес елит? — попита Пайпър. — Пазят ли се един друг, или си съперничат?

Прокурорът се засмя.

— Съперничат, е меко казано. Някои от тези хора си имат зъб от десетилетия насам. Вижте, аз не съм част от този свят и точно затова

ме назначиха, но започвам да навлизам в него и много неща ми стават по-ясни. Има стари сдружения, наричат ги Октопода, заради пипалата, които са увили около исландския бизнес през двајсети век. Те държали и държат търговския флот, вносителите и дистрибуторите. Силни са, но пипат меко. Има и нови участници, по-млади — Финансовите викинги — които изграждат огромна мрежа от компании през последните десет години. Точно те изкупили всички тези бизнеси във вашата страна: Хамлис, Фрейзър, Мадъркеър, веригата супермаркети Айсланд, Мос Брос, дори Уест Хам Юнайтед. Те се разделят на три групи, които са се сдобили с акции на три от големите банки. Да не забравяме и бившия премиер, Олафур Томасон. Някои от тези бизнесмени са негови приятели, други — врагове; той бе вдигнал мерника на едни, а на други даваше предимство по време на приватизацията.

— И какво е участието на Оскар Гунарсон във всичко това? — попита Магнъс.

— Той успя да се сприятели с почти всички. „Одинсбанки“ нямаше пристрастия, въртяха бизнес с всички.

— Значи не е имал заклеті врагове?

Прокурорът поклати глава.

— Вижте, хората понякога говорят за исландската мафия. Вярно е, че всички големи фамилии тук се познават, но няма никакво насилие. Тук не става въпрос за италианската мафия, или руската. Предполагам, че във всяко общество е възможно някой да прибегне до агресия или убийство, това е нормално. Но като цяло, тези хора не убиват.

— Ами руснаците? В Лондон се носят слухове, че исландците са използвали руски пари.

Прокурорът поклати глава.

— Няколко от Финансовите викинги са натрупали богатството си от една бутилираща фабрика в Санкт Петербург през деветдесетте. Може би оттам са тръгнали слуховете. Сигурно още поддържат руските си контакти. Но това са изключения.

Пайпър въздъхна.

— Много благодаря. Моля, осведомете ни, ако се натъкнете на нещо интересно, свързано с този списък.

— Ще държим „Одинсбанки“ под око — обеща прокурорът — и ако открием някакъв евентуален мотив за убийството на Оскар, ще ви се обадим. Но за момента няма нищо такова.

— Последен въпрос — каза Магнъс.

Прокурорът повдигна вежди.

— Оскар мошеник ли е бил?

Прокурорът въздъхна.

— Нищо не е откраднал. Никого не е наранил физически, доколкото знам. Но ако той и приятелите му наистина са изградили мрежа от офшорни компании, които да инвестират тайно една в друга, значи е нарушил правилата. И това не е просто техническа подробност. Важно е, защото означава, че финансовият бум на Исландия е постигнат чрез измама.

Прокурорът се усмихна мрачно.

— Но не можем да виним само bankerите. Всички исландци трябва да се запитаме защо заемахме пари, които не можем да върнем. Сега е време да си погасим дълга.

Магнъс се облегна назад в стола си, слушайки оживеното бърборене около масата. Чувстваше се приятно замаян. Пиеха от часове. Бяха започнали с две бутилки вино в апартамента на Ингилейф, след това излязоха да вечерят, а после седнаха в един бар на „Лаугавегур“. Тази вечер щеше да му струва цяло състояние, но Магнъс държеше да изведе британската си колежка, особено в петък вечерта. При настоящите съкращения в полицейския бюджет, едва ли някой щеше да му осребри разноските.

Следобеда Магнъс, Торкел и Шарън Пайпър посетиха родителите на Оскар в Гардабаер. Магнъс се учуди на скромния им вид. Докато Емилия изглеждаше като богата сестра на Финансов викинг, родителите им бяха порядъчни и непретенциозни хора. Бащата на Оскар все още работеше като строителен инженер към едно правителствено учреждение, а майка му бе пенсиониран данъчен инспектор. И двамата бяха съкрушени. Явно много обичаха сина си, бяха го боготворили още от малък, вдъхвайки му необходимото самочувствие да преуспее.

Останаха доволни от срещата с лондонския полицейски служител. Шарън успя да ги убеди, че британските органи на реда не пестят никакви сили в разследването. Тя им зададе и няколко въпроса относно личните проблеми на Оскар и евентуалните му врагове, но не получи никаква нова информация. Родителите познаваха и двете му приятелки: говореха за руския с благоговение, а венецуелката определиха като изключително екзотична. Явно се гордееха, но и леко се притесняваха от стандарта на живот на сина си. Притеснението им прерасна в самообвинение: ако бяха задържали любимия си Оскар в Исландия, той щеше още да е жив.

Магнъс се чувстваше ужасно. Усещаше как разследването го засмуква. Искаше да намери убиеца на Оскар, човекът, който бе отнел сина им. Бе готов да замине за Лондон с Шарън и лично да разреши този случай, но знаеше, че Торкел няма да го пусне. А и защо да го прави?

Магнъс искаше случаят да се окаже свързан с Исландия, за да може да вземе пълно участие в разследването. Може би Харпа е въпросната връзка. Интуицията му подсказваше, че нещо повече от общ работодател и страстна нощ отпреди четири години свързва Харпа, Габриел Орн и Оскар. Но може би само така му се иска.

Жалко, че не може да поговори с Шарън за това.

На масата в претъпкания бар седяха петима: Магнъс, Шарън Пайпър, Ингилейф, Арни и Вигдис. Ингилейф се отказа от купона с модната си клиентела, за да излезе с тях. Магнъс оцени това, макар да подозираше, че Ингилейф дойде от любопитство.

Както обикновено, исландците бяха много по-добре облечени от чужденците, а що се отнася до дрехите на Магнъс, той определено бе чужденец. Арни бе много елегантен с черен пуловер под лененото сако. Вигдис и Ингилейф бяха по дънки, но и двете изглеждаха ослепително с дискретния си грим и фините си бижута. Шарън все още беше със сивите панталони и розова блуза, които носеше през целия ден, а Магнъс — по карирана риза, тениска и стари дънки.

Разговорът бе оживен, но не напълно членоразделен. Арни и Магнъс бяха минали на уиски, а жените пиеха вино цяла вечер. Колко бутилки пресушиха, Магнъс вече не знаеше. Вигдис разпитваше Шарън какво е да си жена в британската полиция, а Арни превеждаше трескаво и неточно.

— Не е лошо да смениш обстановката за ден-два — каза Шарън.

— Имаш ли деца? — попита Ингилейф.

— Две. Дъщеря ми е в университета, а синът ми току-що завърши гимназия. Но няма работа. Казва, че не можел да си намери, заради рецесията. Може и така да е. Но напоследък се забърква в какви ли не каши. И все чака аз да го отърва, но на мен взе да ми писва. Не знам къде сбърках. Допреди три години беше добро момче.

— А мъжът ти?

— Той не може да го озапти. Вече си седи само вкъщи и гледа голф по цял ден.

— Пенсионирал ли е?

— Работеше в една банка. Не изкарваше много, а и през март го съкратиха. Опита се да си намери нова работа, но казаха, че бил твърде стар. На петдесет и една е. Сега всичко... — Шарън премигна и силно залитна — всичко зависи от мен.

— А полицаите остават ли без работа? — попита Вигдис на английски. — В Рейкявик ги съкращават.

Арни преведе на завалян исландски.

— Не — каза Шарън, — но ще ни прецакат с пенсиите — тя се ококори. — Чакай малко! Че ти говориш английски!

Вигдис погледна към Магнъс и Арни и се засмя.

— Само като си пийна.

Арни съвестно преведе на исландски.

— Я чакай! — възкликна объркано той на английски.

— А защо не говориш английски на трезво? — попита Шарън.

— Защото всички очакват да говоря английски — отвърна Вигдис със силен исландски акцент. — Понеже съм чернокожа, никой не вярва, че съм исландка.

— И аз забелязах, че си малко по-различна от другите, но не посмях да ти го кажа — промърмори Шарън.

Вигдис се усмихна.

— С чужденците нямам проблем. Но с исландците... Някои мислят, че независимо къде си роден и какъв език говориш, ако *всичките* ти прадеди не са пристигнали тук в дълга лодка преди хиляда години, значи си чужденец.

— А някой от твоите прадеди прави изключение, познах ли?

— Баща ми бил американски военен в авиобазата Кефлавик. Не съм го виждала. Майка ми не говори за него. Но заради него хората тук не вярват, че съм исландка.

— Аз ти вярвам, Вигдис — каза Шарън. — Ти си чудесна исландка и много добро ченге. Това също е важно.

— Ходила ли си в Америка? — попита Ингилейф.

Всички минаха на английски.

— Още не — Вигдис не успя да прикрие усмивката си.

Ингилейф забеляза това.

— Но...?

— Заминавам другата седмица. Във вторник. За *Ния Йорвик*, *Ню Йорк*.

— Какво искаш да видиш там? — попита Арни.

— *Кого* искаш да видиш там? — поправи го Ингилейф.

— Един мъж — призна Вигдис.

— Но не американец, надявам се? — обади се Магнъс.

— Не, исландец е — каза Вигдис. Усмивката ѝ се разшири. — Той е брат на един стар приятел от Кефлавик. Работи в една телевизия. Запознахме се, когато дойде да види родителите си тук през лятото.

— Звучи добре — каза Пайпър.

— Как ще се справиш с езиковия проблем? — попита Магнъс.

— Не я мисли — обади се Арни. — Ако е пияна през цялото време, ще говори английски.

— Трябва да помисля за това — каза Вигдис. — Прав си, въпросът е принципен.

Отнякъде изчурулика телефон. Всички се спогледаха. Шарън бръкна в чантата си.

— Ало?

Заслуша се и се изправи в стола си.

— Да, аз съм детектив Пайпър — каза тя предпазливо.

Магнъс я съжали. Никога не е приятно да ти звънят от участъка, след като си обърнал няколко чашки.

— Да, Чарли е синът ми... За какво сте го задържали?... Полицейското управление в Тутинг?... Какво е направил!?... Обадихте ли се на мъжа ми?... Проблемът е, че в момента съм в чужбина, в Исландия съм... На ваше място бих го заключила и бих изхвърлила ключа! — Пайпър затвори.

— Проблеми вкъщи? — попита Ингилейф.

— Чарли пак е загазил. Мисли си, че може да разчита на мен да го освобождавам. Буквално! Но този път няма да стане. Този път ще си изсърба попарата! — Тя се облегна назад и притвори очи.

Телефонът ѝ отново зазвъня. Тя не реагира.

— Заспа ли? — попита Ингилейф.

Магнъс вдигна.

— Ало?

— Може ли да говоря с майка ми? — попита млад мъжки глас.

— В момента е малко заета — отговори Магнъс, поглеждайки към жената, отпусната срещу него.

— Ти как си бе? — извика гласът. — Да не се пецкате нещо!? Искам да говоря с нея!

— Момент — Магнъс закри слушалката с ръка. — Шарън? Синът ти.

Шарън отвори очи.

— Знаеш ли, направо му кажи, че ще говорим утре — отсече тя и пак затвори очи.

— Лека нощ, Чарли — каза Магнъс, — и сладки сънища.

ГЛАВА 13

Май, 1940 г.

Слънцето огряваше Олафсвик, когато Бенедикт излезе от града и се отправи към Храун, яхнал Скьона. Той бе представител на семейството на първото причастие на братовчед му Торгилс — майка му не можеше да си позволи да отсъства от фермата.

В цял Олафсвик се говореше само за британското нахлуване в Исландия миналата седмица. Преобладаваха две мнения. Някои смятаха, че е по-добре да ги нападат англичаните, отколкото германците. Други пък не разбираха защо просто не оставят Исландия на мира — тя и без това не участва във войната на континента, която бушуваше на хиляда километра от острова. Но всички се надяваха на бум, подобен на онзи след Първата световна война. Цените на рибата, вълната и овцете вече се покачваха и хората смятаха, че с британците в Исландия, износът ще бъде защитен.

Разбира се, никой не бе виждал британски войник. Всички бяха на двеста километра, в Рейкявик. Бенедикт се усмихна на себе си. Представи си как Халгримур се готви да прогони всеки английски нашественик, дръзнал да прекоси полето от лава към Бярнархьофн.

Халгримур и Бенедикт, единият вече на шестнайсет, а другият — на четиринайсет години, почти не си говореха. Бяха любезни един с друг, особено пред очите на семействата си, но след онази зима, вече не играеха заедно. Гунар, бащата на Халгримур, често ходеше до Храун. Той бе добър съсед на майката на Бенедикт и често ѝ помагаше с работата по фермата. Докато работеше там, винаги гледаше да научи Бенедикт на нещо. Бени мразеше тези моменти. Той знаеше, че може да научи много полезни неща от Гунар, но не можеше да се отнася към съседа си като към любящ чичо.

Предпочиташе да говори с майката на Халгримур, но тя се появяваше много по-рядко в Храун.

Бенедикт стигна до плажа и пришпори Скьона в галоп. Конят и ездачът настръхнаха, когато нагазиха в студените вълни, обливащи

черния пясък. На няколко километра пред тях се извисяваше Главата на Буланд — огромна скала, покрита с трева, която се връзваше навътре в морето. Един голям облак бе възседнал планината и сякаш се свличаше надолу към водата.

Бенедикт се върна на пътя и стигна моста над река Фрода. Тук бе живяла Турид — красивата жена, която Бьорн от Брейдавик бе прелъстил преди хиляда години. Същият Бьорн, който не се подчинил на вождата Снори и който се заселил в Америка при Скрайлингите.

Но бащата на Бенедикт не избяга. Той все още лежеше на дъното на Свинското езеро. Той, или поне костите му.

И нито Бенедикт, нито Халгримур казаха някому какво чува през онзи ден.

Бенедикт знаеше, че баща му е постъпил зле като е изневерил на майка му, но не го винеше. Майка му бе лишена от съпруга си — това бе много по-лошо. Тя беше корава жена и се бореше мъжки с неволите. Вдовството бе нещо обичайно в Исландия: много мъже загиваха в морето, а някои — из пуцинаците. Майка му имаше четири деца и Бенедикт и Хилдур, кака му, й помагаша, с каквото могат. Но той не бе роден за фермер като Халгримур, или като баща си.

За всичко бе виновен Гунар.

Странно как през двата дни, които прекара с леля си и чичо си в Олафсвик, Бени почти забрави за Гунар. Гневът, който непрекъснато го ядеше отвътре, бе изчезнал.

Но сега, когато видя река Фрода, където преди векове бе станало друго прелюбодеяние, гневът отново се разпали.

Обзе го безпокойство, когато започна да изкачва пътеката по ръба на Главата. Слънцето беше в гърба му, а облакът започваше няколко метра по-нагоре.

Спомни си първия път, когато язди по пътеката около Главата на Буланд — с баща му, лятото преди да умре. Бяха ходили на гости на леля му в Олафсвик. Бенедикт бе изплашен до смърт. За Главата на Буланд се разказваха какви ли не истории — тролове, които хвърлят пътешествениците в морето, обесени престъпници, вещици, убити с камъни. Но най-страшното не бяха историите, а самата пътека — невъзможно тясна ивица по планинския скат, на стотици метри над водата.

Имаше една история за баща и син, които живеели от двете страни на Главата. Те се скарали и станали смъртни врагове. Един ден се срещнали, докато и двамата яздели по пътеката. Никой не дал път на другия и двамата се разминали, като по чудо, без никой от тях да падне. След това открили, че сребърните копчета по кантовете на панталоните им липсвали.

От другата страна имаше един камък, който Бенедикт бе пипнал за късмет на идване. Прииска му се да намери такъв камък и от тази страна.

Пътеката се виеше все по-високо. Момчето и конят попаднаха в хладната хватка на неспокойната мъгла. Бяха се изкачили толкова високо, че шумът на морето вече не се чуваше. Наоколо се носеше само потракването на копита в камъка и шуртенето на вода по скалата. Бени се молеше от все сърце да не срещне човек, идващ в обратната посока.

Нямаше какво да прави, освен да пази равновесие. Всичко зависеше от Скьона, а тя бе минавала оттук вече няколко пъти.

Пътеката ставаше все по-страшна. Стигнаха до едно място, където пътеката бе пропаднала. Копитото на Скьона откърти един камък и той цамбурна във водата далеч под тях. Кобилата се спря и изпръхтя — подбираше си пътя.

И тогава Бенедикт чу шум. Копита. На десетина метра напред една скала се издаваше към морето. След миг иззад нея се появи кон и ездач.

— Добра среща! — викна конникът.

Бенедикт разпозна гласа. Гунар.

— Бени, ти ли си?

— Аз съм.

Гунар срита коня си, пресече внимателно пропадналото място и спря на два метра от Скьона.

— Какво правиш тук? — попита Гунар приветливо.

— Ходих на първото причастие на братовчед ми в Олафсвик.

— А, да, майка ти ми каза. Торгилс, нали?

— Същият.

— Е, синко — каза Гунар, — сега ще трябва да внимаваме.

Лицето на Бенедикт се изкриви. Не можеше да понася Гунар да го нарича „синко“. Страх и гняв се събраха в едно.

— Подкарай Скьона на заден ход. Не е далеч. Само няколко метра и ще можем да се разминем.

— Ама тя няма да вижда — възпротиви се Бенедикт. — Ще падне!

— Няма да падне. Ще се оправи. Само не бързай, да не я уплашиш.

Но Бенедикт бе парализиран от ужас.

— Не мога! Ти ще трябва да отстъпиш!

— Няма да стане — каза Гунар. — Аз трябва много да се връщам. Хайде! Пет метра са. Ако се опитаме да се разминем тук, един от нас ще падне.

Изведнъж Бенедикт разбра какво трябва да направи. Събра кураж и леко подръпна юздите. Скьона сви уши, но запристъпва назад. Още един камък се откърти от пътеката и изчезна в облака отдолу.

— А така! — каза Гунар. Гласът му бе спокоен и окуражителен. — Точно така, Бени. Виж как става. Още съвсем малко.

Скьона и Бенедикт вече се намираха на по-широк участък, достатъчен да се разминат двата коня.

— Сега стой там! — викна Гунар и леко подкара коня си. Бавно започнаха да минават покрай Бенедикт от външната страна.

За момент Бенедикт се поколеба. Знаеше, че следващите няколко секунди ще променят живота му.

Освободи левия си крак от стремето. Опря го леко в коня на Гунар...

И го избута.

Събота, 19 септември, 2009 г.

Той паркира колата в самия край на черния път, взе безформената брезентова чанта от седалката до себе си и хвана една козя пътечка нагоре по хълма.

Намираще се на три километра от най-близкия път и на четири от най-близката ферма. Дори не ги виждаше оттук. Наоколо нямаше жива душа: нито кой да го види, нито кой да го чуе.

Погледна нагоре към тучната трева по склона. Все още бе тъмно, но облаците на върха вече просветваха в синьо-сиво. Духаше вятър, но

по-слаб, отколкото предния ден. Надяваше се мястото, където отива, да е по-закътано и с по-голяма видимост.

След десет минути вече беше в облаците. След още дваайсет пак бе излязъл от тях. Вече се спускаше към долината: склоновете бяха стръмни, но долу имаше равна тревиста ивица, следваща течението на потока. Изолирано. Тихо. Закътано. Идеално.

Слънцето вече бе изгряло, но се криеше зад пелена от мътни облаци. Той спря и свали чантата от рамото си. Невидим дъждосвирец изпиука някъде наблизо.

Той разкопча чантата и извади пушката: Ремингтон 700. Не бе стрелял с нея от три години и бе загубил форма. Видя затревено място до един камък и остави пушката там. След това извади от чантата празна туба за бензин и отмери в крачки сто дваайсет и пет метра надолу по потока. Толкова далеч по течението вече имаше денивелация от няколко метра, затова той потърси с поглед скала, на която да постави тубата, така че да е на нивото на камъка. После се върна при пушката.

Утре щеше да има само един шанс. Щеше да използва подобна пушка: същият модел, но не същото оръжие. И амунициите бяха същите — бе проверил, 7 мм. Ремингтон. Разгледаха картата в Гугъл, за да преценят разстоянието: между сто и сто и петдесет метра. На двеста метра, куршумът попада точно там, където човек се цели. На сто дваайсет и пет има около шест сантиметра изместване нагоре. Това означава, че трябва да се цели малко по-ниско. Съвсем малко. Шест сантиметра не са много, сравнени с човешкия гръден кош.

Понеже щеше да използва непознато оръжие, без да има време да простреля мерника, той реши да не използва оптика. Освен това, оптическият мерник може да се нарани или разстрои при опит да се скрие оръжието. Затова, без оптика. Колкото по-просто, толкова по-малък риск нещо да се развали.

С пистолета му бе лесно, макар да не бе стрелял дотогава. Нямахме как да не улучи банкера от два метра. Всичко бе подготвено идеално: планът, оръжието, моторът. Надяваше се и този път подготовката да е безупречна. Няма причина да е иначе.

Легна в тревата, облегна пушката на камъка и се прицели в тубата от бензин. След това свали малко дулото, за да компенсира изместването, и леко натисна спусъка. Усети познатия откат в рамото,

чу как ехото от изстрела обиколи долината и видя как изпод тубата излита парче отчупен камък. Двойка дъждосвирци излетяха с недоволни крясъци.

Той изруга. Беше се прицелил твърде ниско. Зареди пушката. Прицели се. Стреля. Този път тубата отлетя назад от скалата и падна на земята. Той се прицели и стреля отново. Тубата отново подскочи. И отново. И отново.

Усмихна се. Ще се справи.

— Каква нощ! — каза Шарън. С Магнъс седяха в заседателната зала, хванали по чаша силно кафе. Тя изглеждаше ужасно. — Отдавна не бях прекарвала такава нощ.

— Това е типична исландска петък вечер — отвърна Магнъс. — Поне наполовина.

— Как наполовина?

— Прибрахме се към един, според мен. Много хора не се предават преди четири-пет сутринта.

— Млади хора — каза Шарън. — О, здрасти, Вигдис! Не изглеждаш много зле.

— *Годан дагин* — поздрави Вигдис с усмивка. — *Ог так фирир сидаст.*

Шарън се засмя.

— А, ясно. Все едно снощи не сме били заедно, нали?

Вигдис погледна към Магнъс.

— Я.

— Това означава „да“ — преведе той. — Къде е Арни?

— Този уикенд почива — каза Вигдис.

— Аз ли нещо бъркам, или наистина арестувах сина ми снощи?
— попита Шарън.

— Май не бъркаш — отговори Магнъс.

Шарън направи гримаса.

— А помните ли в кое районно са го прибрали? Аз казах ли ви?

Магнъс поклати глава.

— Тут... — обади се Вигдис.

— Тутинг? Че какво е търсел там, по дяволите!?

Балдур се появи на вратата.

— Сержант Шарън? Магнъс? Елате в кабинета ми.

Балдур настоя, че Шарън е открила, каквото има да открива в Исландия, а тя нямаше с какво да го обори. Магнъс се съгласи да я откара до хотела и да я вземе два часа по-късно за летището.

Балдур придърпа Магнъс настрани и му каза, че в понеделник трябва да се върне в полицейската школа, ако дотогава не е излязло нищо ново от Лондон. Вигдис щеше да довърши проверките на имената от списъка на Шарън Пайпър с познати на Оскар. Магнъс се опита да възрази, но не успя да постигне нищо.

Хотел „Рейкявик“ изобщо не бе далеч от полицейската централа. Шарън можеше да се прибере и пеша. Когато Магнъс спря пред входа, той взе бързо решение.

— Шарън, събери си багажа и го свали тук. Мисля, че трябва да тръгнем по-рано за летището. Искам да те срещна с един човек.

— Добре — каза Шарън. Това явно събуди любопитството ѝ. — Дай ми десетина минути. Трябва да се обадя на мъжа си, да питам как е Чарли.

Четвърт час по-късно Магнъс вече караше по околоръстното шосе към Селтярнарнес. Разказа на Шарън всичко за Харпа и Габриел Орн. Сподели и съмненията си относно неговата смърт. Спомена и мимолетния флирт между Харпа и Оскар в Лондон.

— Защо не ми каза тези неща преди? — попита Шарън. Звучеше обидена, че Магнъс не ѝ се е доверил.

— Балдур не искаше — каза Магнъс. — Той смята, че няма никаква връзка. Нещо повече, той иска да е сигурен, че тези случаи не са свързани. А смъртта на Габриел Орн Бергсон е твърдо заклеена като самоубийство. Политически номера. Дори в тази страна политиките се месят в полицейската работа.

Разказа ѝ предисторията: за Тиганената революцията страха от насилие, за радостта, че не се е стигнало дотам, и за нежеланието да се пренаписва историята и да се признава, че всъщност насилие е имало.

— Ясно — каза Шарън. — Тогава въпросът е защо ми казваш всичко това?

— Може би не е нищо важно — отвърна Магнъс. — В такъв случай просто забрави какво ти казах. Но ако има истинска връзка между двата случая, ти трябва да знаеш за нея, в случай че надушиш нещо подобно в Лондон. Искам да хванем убиеца на Оскар.

— Добре — каза Шарън. — Хайде да поговорим с Харпа.

Пекарната, където работеше Харпа, се намираше на един ъгъл на „Нордурстрьонд“, крайбрежния път. Вятърът бе поутихнал, но въздухът бе студен и топлината от фурните ги изненада приятно. Харпа беше една от двете жени, застанали зад тезгяха. И двете носеха червени престилки, а косите им бяха прибрани под бели шапчици.

Харпа се напегна, когато Магнъс влезе.

— Имаш ли минутка, Харпа? — попита я той.

— Заета съм — отвърна тя, хвърляйки поглед към колежката си. — Не виждаш ли, че работя?

— Искаш ли да поговоря с шефа ти?

Харпа се обърна към другата жена.

— Диса? Имаш ли нещо против да поговоря с тези хора за една минута? Само за малко — последното бе придружено е поглед към Магнъс.

Той кимна.

— Говори — каза Диса, гледайки ги с любопитство.

Харпа заведе Магнъс и Шарън до една маса в далечния край на пекарната.

— Нещо против да говорим на английски? — попита Магнъс. — Това е детектив Шарън Пайпър от Скотланд ярд.

Не беше сигурен, че Шарън работи точно в Скотланд ярд, но пък звучеше добре.

— Няма проблем — отговори Харпа. Магнъс с изненада забеляза, че раменете на Харпа сякаш се поотпуснаха. — Вече ви казах, не знам нищо за убийството на Оскар. — Английският ѝ беше много добър: британски акцент.

— Да, това ми го каза — отвърна Магнъс. — Работата е там, че ние знаем, че с Оскар сте се срещнали на едно парти преди четири години в Лондон.

— О... Ами, да, срещали сме се, естествено. По това време работех в лондонския клон. Тамошният ми шеф правеше много купони. Със сигурност и Оскар е присъствал на някой от тях.

— Говорих с Мария Халдорсдотир — каза Магнъс.

— Според нея, с Оскар сте се разбрали особено добре на едно от тези партита.

— Това бе просто слух — отговори Харпа. — Няма и капка истина. Мария ревнуваше, това е всичко. Измислила си е някаква клюка.

Магнъс не каза нищо.

— Какво? Не ми ли вярваш!? Не съм толкова глупава, че да започна афера с шефа!

Магнъс се отпусна и се усмихна.

— Разбира се, че не си. Между другото, имаш ли снимка на сина си?

— Да — каза Харпа. — В телефона. — Извади мобилния си телефон и започна да търси снимката. После изведнъж спря и понечи да прибере телефона. — Не, всъщност се обърках. Нямам негова снимка.

— Хайде сега, Харпа — каза Магнъс. — Не можеш да скриеш от нас как изглежда... Маркус беше, нали? Просто ни го покажи.

Харпа натисна няколко копчета на телефона и показа снимка на малко момченце, гушнало футболна топка на плаж с черен пясък.

Магнъс извади една снимка от джоба си и я остави до телефона. Въпреки разликата във възрастта, беше повече от ясно, че Оскар Гунарсон и Маркус Хьорпусон са роднини. Същата цепната брадичка, същите големи кафяви очи.

Раменете на Харпа увиснаха.

— Оскар знаеше ли? — попита Магнъс.

Тя поклати глава.

— Не му казах. С Маркус не са се срещали. Не исках Оскар да разбира.

— Защо?

— Това бе флирт за една нощ. Бях пияна. Той също. Не че ме е изнасиллил, нищо подобно, но все пак беше грешка. Никой от двамата ни не я спомена повече. Първите няколко пъти, когато се засякохме на работни срещи, се получи неловко, но после и двамата успяхме да загърбим случилото се и всичко стана по-лесно. Докато не разбрах, че съм бременна, естествено.

— Той подозираше ли, че може да е бащата на детето?

— Едва ли, не говорехме за това. Не се познавахме добре, той нямаше представа какъв е сексуалният ми живот. Изобщо не беше вълнуващ, но Оскар нямаше как да знае това.

— Когато те уволниха, не се ли изкуши да поискаш пари от Оскар? — попита Магнъс.

— Не — каза Харпа. — Не исках той да бъде баща на Маркус, независимо колко богат беше. Не поддържахме никаква връзка. Пък и нямах желание да деля Маркус с мъж, когото едва познавам. — Тя се наведе напред. — Моля те, не казвай на никого за това. Не искам родителите на Оскар да разбират, че имат внук. Може да звучи ужасно, но нямам намерение да вкарвам непознати хора в живота на сина си.

— Няма да им казвам засега — отвърна Магнъс, — но не мога да ти обещавам за по-нататък. Зависи какво ще се появи в процеса на разследване.

— Нищо няма да се появи — каза Харпа предизвикателно.

— В такъв случай няма за какво да се тревожиш.

— Уволнили са те от „Одинсбанки“, така ли? — попита Шарън.

— Да — отговори Харпа.

— Обвиняваше ли Оскар за това?

— Не. Поне не пряко.

— Как така не пряко?

— Ами, той бе отговорен за разрастването на банката. Но действаше твърде бързо, зае прекалено много пари и това доведе до фалита на банката и до моето съкращаване.

— Тогава кой е пряко отговорен? — попита Магнъс.

Харпа издържа на погледа му. Но после затвори очи.

— Боже господи! Пак се започва!

— Габриел Орн?

Харпа кимна.

— Това вече ти го казах.

Магнъс погледна към Шарън. Беше прекалено рано за пълен разпит на Харпа. Освен всичко друго, официалните разпити трябваше да се провеждат на исландски, за да се зачетат за доказателство в съда. А и Балдур не би одобрил подобно нещо. Но имаше един последен въпрос, който трябваше да зададе.

— Харпа, къде беше в нощта, когато са убили Оскар?

Харпа потрепна.

— Бил е убит в Лондон, нали?

Магнъс кимна.

— Е, аз си бях в Исландия.

— Можеш ли да го докажеш?

— Да, разбира се. Рано на следващата сутрин дойдох тук на работа. Можеш да питаш Диса, ако искаш.

Четирийсет и пет минути по-късно Магнъс спря колата пред терминала на летището.

— Благодаря, че ме срещна с Харпа — каза Шарън. — Оценявам риска, който пое.

— Тя има алиби за онази нощ — каза Магнъс, — но все пак мисля, че има някаква връзка между двата случая. Реших, че ще е добре и ти да чуеш нейната версия. В случай че се натъкнеш на нещо такова в Англия.

— Оскар е бил интересен човек — каза Шарън.

— Исландската преса го ненавижда, него и другите bankerчета.

— Нормално — каза Шарън. — Но хората, които са го познавали добре, са се възхищавали от него.

— Сигурно затова е имал толкова съмишленици — отвърна Магнъс. — Бил е много преуспял, но не мога да се отърва от усещането, че точно затова е умрял.

— Искаш да кажеш, че си го е заслужил ли?

— Не, не. Не е наша работа да преценяваме това, нали? А и съм разследвал убийствата на много по-неприятни личности от него, както и ти, със сигурност. Той все пак никого не е убил, нали?

— Не, но е довел цяла държава до фалит. Той и другарчетата му.

— Да... — каза Магнъс.

Естествено, Оскар и приятелите му не бяха съсипали икономиката нарочно. Не бяха виновни за предумишлено престъпление, а за престъпна небрежност. Но хората отиваха в затвора за такива неща.

— Какво ще правиш сега? — попита Шарън. — Ще зарежеш разследването?

— Балдур това иска. Но самоубийството на Габриел Орн много ме съмнява. Този уикенд не съм на работа. Мисля да проверя това-онова. Ще говоря пак и с някои от хората, които разпитахме след смъртта му.

— Дръж ме в течение — каза Шарън.

— Разбира се, и успех с Чарли.

ГЛАВА 14

Хафнарфиордур беше рибарско пристанище в края на полето от лава, близо до Рейкявик, на пътя за летището. Магнъс подмина огромната фабрика за алуминий в Страумсвик, където тялото на Габриел Орн бе изхвърлено на брега през януари. Успоредно на пътя се простираше игрище за голф, което се кривеше по скалистия релеф; затревените му участъци се открояваха като кратери. Магнъс слезе от магистралата.

Пристанът бе заобиколен от няколко ниски хълма. Градът бе станал любима дестинация за по-богатите исландци от средната класа и някои от къщите бяха сменили собствениците си на безбожни цени две години по-рано. Но това вече не се случваше, разбира се.

Магнъс пое по хребета и стигна до един още недостроен квартал. Над една постройка дори стърчеше кран, но Магнъс бе сигурен, че работата няма да продължи скоро.

Някои от сградите в далечния край на квартала имаха обитатели. Магнъс спря пред една от тях и прочете записките на Арни от разпита на Исак Самуелсон след смъртта на Габриел Орн. За пореден път, записките на Арни бяха крайно оскъдни. В тях пишеше, че Исак е студент, макар че Арни не бе отбелязал къде, и че живее с родителите си — бащата беше министър, поне през януари, когато бе проведен разпитът. Вероятно бе подал оставка след Тиганената революция.

Магнъс слезе от колата и отиде до бяла едноетажна къща, отделена от другите. Беше хубава, с чудесна гледка към пристанището, и би била приятна за живеене, ако в съседство нямаше строежи.

Натисна звънеца. Никакъв отговор. Изчака минута и опита пак.

Вратата се отвори от слаба жена със забрадка. Първоначално Магнъс я помисли за старица, но когато се вгледа по-внимателно, разбра, че едва ли е над петдесетгодишна.

Тя се усмихна — мимолетно пламъче живот по измъченото й лице.

Рак.

— Казвам се Магнус и работя в полицията на Рейкявик — каза той, леко преиначавайки служебното си положение. За щастие полицията в Исландия не държеше толкова на представянето и показването на значка, колкото американските им колега. — Може ли да говоря с Исак?

— О, няма го — каза жената. — В университета е.

— В събота? — попита Магнъс. — В библиотеката ли? — Магнъс се надяваше да е там, така щеше лесно да го намери.

— О, не — Жената отново се усмихна. На Магнъс му стана приятно от това. Надяваше се състоянието ѝ да е в резултат на химиотерапия, а не на самата болест. Разбира се, нямаше как да разбере и не можеше да попита. — Той е в Лондон.

— В Лондон? Той следва в Лондон, така ли?

— Да. В Лондонската икономическа школа. Последна година.

Магнъс изруга Арни наум. Зачуди се дали най-добрият детектив в Рейкявик изобщо бе разбрал къде учи Исак, или просто не бе счел това за достатъчно важно, за да го запише. Но и двата варианта не бяха за похвала. Глупак!

— Предполагам, че ти си майка му?

Жената кимна.

— Може ли да ти задам няколко въпроса? Свързани са със смъртта на Габриел Орн Бергсон през януари.

— Разбира се, заповядай — каза жената. — Казвам се Анита. Чакай да ти сипя едно кафе.

— Благодаря, няма нужда — отвърна Магнъс.

— Хайде сега! Това е едно от малкото неща, които още мога да правя. Мъжът ми играе голф, няма да се върне скоро.

Магнъс се събу и последва Анита в кухнята, където ги чакаше готово джезве кафе. Тя му наля една чаша с болезнена мудност. Седнаха на кухненската маса.

Жената сякаш вече се бе уморила до краен предел. Магнъс реши да бъде бърз.

— Значи миналата година Исак е учел в Лондон?

— Да. Прибра се за Коледа. Много се интересувахе от демонстрациите. Срокът в Школата вече бе започнал, но той се върна

тук за отварянето на парламента. Каза, че това било исторически момент и искал задължително да присъства. Можех да го разбера.

— Значи е ходил на демонстрацията в деня, когато Габриел Орн е бил убит?

— Да. Естествено, баща му побесня. Той остана без работа в резултат на тези митинги. — Анита се замисли. — Ти каза, че „е бил убит“. Аз мислех, че горкият човечец сам е свършил със себе си.

— Ами... и ние така мислехме — каза Магнъс. — Значи синът ти и мъжът ти имат политически различия?

— И още как! Самуел членува в Партията на независимостта от осемнайсетгодишен, а пък Исак е заклет социалист. За нищо не са на едно мнение: климатичните промени, фабриката за алуминий, Европа — не! И това е много нелепо, защото и двамата са толкова запалени по политиката.

— Доколко е краен Исак във възгледите си? — попита Магнъс.

Анита се замисли.

— Това е интересен въпрос — каза тя. — По днешните разбирания, предполагам, че е краен. Повечето му приятели искат да станат банкери или адвокати. Или поне искаха до миналата година. А Исак още чете Маркс и Ленин, макар че не мисля, че е комунист, или нещо такова. В сравнение с моето поколение, той просто леко клони наляво. Исландия много се промени.

— Със сигурност — отвърна Магнъс.

— Може пък някой ден всичко да се върне постарому. Дано да стане, преди да...

Магнъс понечи да попита „Преди какво?“, но разбра, че жената има предвид болестта си. Лицето ѝ посивяваше с всяка изминала минута, пред очите му. Не биваше да се бави.

— Исак познава ли жена на име Харпа Ейнарсдотир? Работила е в „Одинсбанки“.

— Мисля, че не. Не е изключено, но повечето му приятели още следват. Тя ли е жената, с която се е скарал в бара?

Магнъс кимна.

— Не. Там я е срещнал за първи път. — Анита се смръщи. — Не знам какво го е прихванало. Никога не е правил такива неща. Понякога си пийва, когато излезе с приятели през уикенда, но никога не е бил скандалджия. Сигурно е бил превъзбуден от демонстрацията.

— Ами Бьорн Хелгасон? Той е рибар от Грундарфиордур.

— Много се съмнявам — каза Анита. — Един-двама съученика на Исак може би са станали рибари, но той не е казвал да има познати в Грундарфиордур.

Бьорн Хелгасон бе десетина години по-възрастен от Исак, помисли си Магнъс.

— А Оскар Гунарсон? Бившият шеф на „Одинсбанки“. Той живееше в Лондон през последната година.

— Банкерът, когото убиха тази седмица?

Магнъс кимна.

— Ама нали щеше да ме питаш за самоубийството на другия banker? Да не би да подозираш, че Исак е имал нещо общо с убийството на онзи човек?

Гласът ѝ бе изпълнен с тревога.

— Не — каза Магнъс. — Нищо подобно. Просто се опитвам да навържа нещата, това е всичко.

— Е, отговорът на въпроса ти е „не“. Синът ми никога не е споменавал името Оскар Гунарсон.

Магнъс реши, че е време да приключва. На излизане угриженото лице на Анита изведнъж просветна.

— Има още нещо. Исак беше тук тази седмица. Пристигна в понеделник и си замина за Лондон вчера. Оскар Гунарсон е бил убит в началото на седмицата, нали?

— Точно така. Вторник вечерта.

— Това означава, че Исак не може да е замесен.

— Не съм казвал нищо такова — оправда се Магнъс.

— Не си, но си го мислеше, нали?

На тръгване от Хафнарфиордур Магнъс се замисли за Исак. Какво съвпадение, че следваше точно в Лондон. Магнъс бе убеден, че майката на Исак наистина не знае дали синът ѝ се познава с Оскар и че Исак е бил в Исландия, когато са застреляли Оскар. Но това не означава задължително, че Исак „не може да е замесен“. Може би не той бе дръпнал спусъка, но не бе изключено да има нещо общо с човека, който го е сторил.

Харпа със сигурност бе свързана с двамата мъртви банкери. В случая на Исак, връзките не бяха толкова очебийни, но все пак нещо

загложди любопитството на Магнъс. Следващият човек, с когото искаше да говори, беше Бьорн Хелгасон.

Записките на Арни от разпита на Бьорн бяха в колата. Хафнарфиордур бе на около три часа път от Грундарфиордур, но беше събота и Магнъс нямаше какво друго да прави. Първо обаче реши да се отбие при братя на Бьорн, Гули, при когото Харпа и Бьорн бяха преспали в нощта, когато Габриел Ори бе умрял.

След като прегледа оскъдните записки на Арни, Магнъс отиде на адреса във Вестурбаер, точно зад католическата катедрала. Паркира колата пред една квадратна триетажна сграда и натисна звънеца с надпис „Гули“. Никакъв отговор.

Точно позвъни за втори път, когато една млада жена в анцуг извади ключ за входната врата.

Магнъс ѝ се представи.

— Познаваш ли Гули от апартамент 3? — попита я той.

— А, да, знам го — отговори жената. — Какво е сгафил пак?

— Нищо — каза Магнъс, но му стана любопитно. — Често ли го търсят от полицията?

— О, не — отвърна жената, леко объркана. — Изобщо даже. Той е много свестен. Всичко може да поправи. Помага на съседите, особено на старицата от първия стаж.

— Имаш ли някаква представа кога ще се върне? — попита Магнъс.

— Не. Мисля, че е на почивка. От няколко дни не сам го виждала, а ванът му стои паркиран ей там. Не го е местил.

Тя кимна към синия фолксваген „Транспортер“, на чиято страна бе изписано името „Гули“ и телефонен номер.

— Той е декоратор, нали?

— Да. Преди имаше много работа, но вече не. Заради кризата.

— Ясно — каза Магнъс. Логично беше художниците и декораторите да са най-засегнати от финансовата криза. — Благодаря за помощта.

Според записките на Арни от януари, Гули бе потвърдил, че Бьорн е отседнал при него и че е видял Харпа в апартамента сутринта след смъртта на Габриел Орн. Едва ли можеше да изкопчи нещо ново от Гули, но пък казва ли ти някой? Магнъс реши, че ще се върне пак.

След като записа телефонния номер на Гули, Магнъс се върна в колата и пое по дългия път към Грундарфиордур.

Харпа вървеше забързано по алеята край залива с наведена глава. Слънцето грееше и облаците се бяха вдигнали от връх Еся, но тя не забелязваше това. Бе много разстроена от срещата с детектив Магнъс и с онази жена от Скотланд ярд. Сега, като знаят за Оскар и Маркус, няма да я оставят на мира.

Цяла сутрин Харпа бе разсеяна и в крайна сметка Диса ѝ даде един час почивка. Харпа ѝ обясни, че полицията я разпитва за самоубийството на Габриел Орн, защото е негова бивша приятелка. Диса я изслуша със съчувствие, но Харпа забеляза и следа от подозрение по лицето ѝ. Диса явно се чудеше защо тогава са питали Харпа къде е била вторник и сряда.

Беше ѝ гузно, че излъга Диса, или поне ѝ спести истината. Но истинският проблем на Харпа бе свързан с Маркус. Не можеше да го погледне в очите. Не можеше да погледне собствения си син в очите!

Той започваше да усеща, че нещо не е наред. Той бе добро дете, но напоследък не слушаше. И това щеше да се влошава занапред.

След като полицията знаеше, че Оскар му е баща, за Харпа щеше да е невъзможно да опази тайната. В крайна сметка Маркус щеше да разбере, родителите на Оскар — също. А може би дори и пресата. Рано или късно, синът ѝ щеше да узнае, че майка му е убийца.

Харпа и Маркус бяха много близки. Мисълта, че може да изгуби тази близост я ужасяваше.

Имаше нужда да се чуе с Бьорн, но в момента той бе някъде из Атлантическия океан.

Не може да продължава така. Трябва да сложи край на това. Да отиде в полицията и да си признае всичко. Да поеме отговорността за това, което бе сторила. Не бе искала да убие Габриел, съдията щеше да разбере това. Може би щяха да я осъдят за небрежност, вместо за убийство. Щяха да я тикнат в затвора, но не доживотно. Все пак живееше в Исландия; наказанията тук бяха пословично леки.

Но щяха да арестуват и Бьорн. И да го затворят за съучастничество, или конспирация, или както се казва. Същото важеше и за другите, които ѝ бяха помогнали, дори студента Исак,

който отначало я гледаше с подозрително око. Бяха направили много за нея, Харпа нямаше право да ги предаде сега.

Ами Маркус? Да, майка ѝ щеше да го гледа и то много добре, но Харпа не можеше да понесе мисълта, че няма да види как синът ѝ расте.

Пое дълбоко въздух. Трябва някак да се справи, да се придържа към версията си, да не губи самообладание и да не влиза в затвора. Трябва отнякъде да намери сили за това.

Подсмръкна. Сълзите по бузите ѝ се изстудиха от кристалния въздух. Дори не беше забелязала, че плаче. Сякаш се разпадаше.

Странна работа. Преди се бе имала за корава жена, умна и силна. Само такива хора приемаха в „Одинсбанки“. Въпреки че всички професии в Исландия бяха достъпни за жените, в банките цареше патриархат — работи здраво, играй мръсно. Печелеха сделки, защото бяха по-бързи от всички други и бяха готови да поемат рискове, които останалите банки не поемаха. Оскар бе накарал всички да прочетат любимата му книга „Миг“ от Малкълм Гладуел, която защитава тезата, че най-добрите решения се взимат инстинктивно, за броени секунди. Харпа възприе тази философия. Разбира се, не без помощта на Габриел Орн. Те бяха отбор. Харпа бе аналитичният мозък, а Габриел бе достатъчно агресивен, за да сключва сделките.

Онези славни дни бяха забавни, тя не можеше да го отрече. Екскурзиите до Монако Гран При, яхтите в Средиземно море, рождените дни в Барбадос, пътуванията с отбора на „Манчестър Юнайтед“ до разни екзотични градове в Европа. Едва на третия месец от връзката си с Габриел, Харпа разбра, че той цял живот е бил фен на Ливърпул, докато не започнал работа в „Одинсбанки“ и разбрал, че Оскар е почитател на „Манчестър Юнайтед“.

Но и тя действаше по подобен начин. Ненавиждаше футбола, но не казваше на никой от колегите си.

После започнаха излетите за лов на съомга в Исландия. Това бе корпоративно забавление в огромен мащаб. Клиентите долитаха до Рейкявик с частен самолет, а от летището продължаваха с хеликоптер до реката. Всеки клиент си имаше собствен инструктор, така че дори най-заспалите хващаха по някоя съомга. Баща ѝ много им завиждаше. Тя се усмихна. И се гордееше.

Но това не можеше да продължи вечно. Дълбоко в сърцето си тя го усещаше. Беше спорила разпалено с Габриел относно сделките с автосалона и веригата магазини за обувки, и двете в Англия, и двете вече фалирали. Имаше и други сделки, които силно я съмняваха. Щяха да са на печалба, докато икономиката се разраства, но започнеше ли рецесия, нямаше да могат да плащат лихвените си вноски. Това се отнасяше за всички сделки, които „Одинсбанки“ сключваше.

Те импровизираха. И когато рецесията наистина настъпи, всичко се срути отведнъж.

Тя знаеше, че това ще се случи. Докато другите бяха заредени с безграничен оптимизъм и с такава вяра в способностите си, че мислеха, че икономическите закони не важат за тях, Харпа винаги имаше едно наум. Но се пусна по инерцията.

Ето още едно нещо, за което да се самообвинява.

Харпа наближи пристанището. Видя Кафивагнин и се усмихна. Докато учеше няколко години работи там на половин смяна като сервитьорка. Обичаше да се мотае по пристана. Любимото ѝ занимание бе да чисти „Хелги“, лодката на баща ѝ. Понякога намираще монети на дъното и той ѝ позволяваше да ги вземе за себе си. В училище децата я смятаха за „квота принцеса“, но всъщност баща ѝ я караше да заработва всичките си пари.

Разбира се, истинската причина толкова да обича пристанището беше, че Харпа обичаше да е при баща си. Понякога не го виждаше с дни. Той често се прибираше, след като тя бе заспала, и излизаше, преди да се е събудила. Но я обичаше много. Обичта му бе безрезервна. Именно с цел да го зарадва, тя си налягаше уроците в училище, намери си работа в банката и спечели толкова много пари.

Харпа не можеше да разбере как той ѝ прости, задето прахоса всичките му спестявания. Баща ѝ беше кибритлия, злопамятен и държеше много на парите си. Отначало тя бе ужасена от мисълта, че никога няма да ѝ прости.

Но той ѝ прости. С течение на времето Харпа осъзна, че в неговите очи тя също е измамена жертва като него самия. И въпреки че това не беше вярно, тя бе изключително благодарна.

Погледна часовника си. Оставаха ѝ само десет минути от почивката. Не искаше да злоупотребява с добрината на Диса, така че изтича до спирката и хвана рейс обратно към пекарната.

ГЛАВА 15

Докато караше на север от Рейкявик, Магнъс се почувства отлично. Вятърът бе издухал облаците и слънцето грееше от бледосиньото небе. Беше му приятно да е на път, да се отдалечава от хората и от суетнята на града. Сивата океанска шир блещукаше от лявата му страна, а планините се извисяваха отдясно.

Пътят минаваше дълбоко под Хвалфиордур, Китовия фиорд — един от най-дълбоките в Исландия, извиваше през една долина и пресичаше Боргарфиордур, чиято повърхност бе набраздена от силни течения. Малко след градчето Боргарнес, пътят се разклоняваше. На два километра от града се намираше църквата на Борг, където живеел Егил, героят от една любима сага на Магнъс.

Сагите бяха културен еквивалент на великите архитектурни паметници в други държави. В Исландия — земя с малко населени места и почти никакви големи постройки, хората намираха своята самоличност и своето минало в литературата. През юношеските си години в Америка, а после и на зряла възраст. Магнъс бе чел и препрочитал тези средновековни сказания и си бе представял равнините и фиордите в Исландия през десети век.

Сагите се превърнаха в спасение за едно самотно исландско момче, което не можеше да се впише в голямата американска гимназия. Егил бе един от най-необикновените герои в сагите: смел и жесток войн, който водил неравни битки в Норвегия и Англия, след което се завърнал във фермата си в Борг. Но той бил и поет и елегията, която написал за удадения си син, се бе запечатала в главата на Магнъс. Стана му някак приятно, че минава покрай тази ферма.

Пътят беше хубав, движение почти нямаше. Склоновете блестяха в оранжево на есенната светлина, а овцете приличаха на топки вълна, подготвени за приближаващата зима. Не след дълго се откри гледка към полуостров Снайфелс: гръбнак от назъбени планини, където глетчерът Снайфелс стоеше като бяла шапка върху спящия вулкан. Входът към центъра на земята, според Жул Верн.

Магнъс зави при Вегамот, мина през прохода и влезе в планината. Пътят се изви нагоре и стигна до панорамна гледка към Брейдарфиордур.

Магнъс спря.

Под него се простираше Берсеркяхраун, замръзнала каменна река, която спускаше живописните си сиви и зелени дипли надолу към океана. На преден план, Свинското езеро се извиваше по ръба на лавата; нивото на водата бе ниско по това време на годината. Долу на брега се намираше фермата Храун, а от другата страна на заливчето, свита под собствен склон, бе сгущена Бярнархьофн.

Доброто настроение на Магнъс се изпари, когато усети как ледени пръсти сграбчат сърцето му. Страхове от детството никога не те оставят. Отвъд планината имаше друг проход, където стоеше Тролката от Керлингин, нарамила каменна торба, пълна с дечица. Долу в полето от лава бродеха убитите шведски берсерки. А в равнината на изток витаеше духът на Торолф Куция, убит от съседа си Арнкел преди хиляда години.

И във фермата долу, сега, през дваисет и първи век, живееше Халгримур, дядото на Магнъс.

Магнъс разтърси глава. Как може мъж на трийсет и три години, който е минал през какви ли не трудности, да се страхува от един осемдесетгодишен старец?

Но не го плашеше човекът, а спомените.

Магнъс погледна вдясно, над Хелгафел, към Стикисхолмур — група бели точки на брега на океана. Някъде измежду тях живееше Унур Агустсдотир, която пък имаше отговори на други въпроси.

Но преди това трябва да намери Бьорн.

Грундарфиордур бе още дваисет километра на запад по брега от Берсеркяхраун. Беше малко рибарско селце с бели къщи, църква и големи навеси за чистене на риба, сбутани покрай сърповидния пристан. Зад него се виждаха равнина от кафява трева, водопад и планини. От едната страна, издадена от водата, стърчеше огромна кула от зелено-сиви камъни, известна като Киркюфел, или Църковния склон.

Къщата на Бьорн бе малка, едноетажна постройка на западния край на селцето, точно до брега, в сянката на скалите.

Вътре нямаше никой. Съседът каза, че не е виждал Бьорн от няколко дни.

Магнъс се върна на пристана. Началникът на пристанището — висок мъж с оредяваща руса коса и очила — познаваше Бьорн Хелгасон много добре. На чаша кафе, той обясни, че Бьорн е продал лодката си преди няколко месеца, за да си изплати кредита и сега се цанел при други капитани в Грундарфиордур, Стикисхолмур и другите пристанища по северния бряг на полуострова. Имало три местни риболовни дружества, където Магнъс трябвало да провери.

Магнъс ги обиколи, но без успех. Разбра само, че Бьорн не се е качил на някоя от техните лодки.

По дяволите! Беше рисковано, разбира се, винаги беше рисковано да тръгнеш да разпитваш свидетел, без да провериш предварително дали си е у дома, но Магнъс често го правеше. Обичаше да ги хваща неподготвени. Много можеше да се разбере по изражението на един гузен човек, щом отвори вратата на полицията, без да ги е очаквал.

Магнъс се отби и през полицейския участък — кафява дървена сграда, точно зад пристанището. Там се срещна с един приветлив мустакат началник на четирийсет и нещо на име Пал. Още една чаша кафе. Пал бе явно развълнуван, че при него идва детектив от отдел „Убийства“, но се опита да прикрие вълнението си. Разбира се, че познава Бьорн. Макар да не беше родом от Грундарфиордур, Пал работеше там от десет години и много харесваше селцето.

Тежки времена бяха настанали за рибарите: както за частниците, така и за рибарските компании, които имаха фабрики в региона. Големи заеми, голямо нещо. Дори тук, на двеста километра от Рейкявик, хората бяха заемали прекалено много. Но за всичко бяха виновни проклетите банкери и онзи арогантен кучи син Олафур Томасон.

Магнъс изслуша търпеливо полицейския началник, докато той пееше традиционната песен за кризата, и го помоли да се оглежда за Бьорн през следващите няколко дена. Остави номера си на Пал и му каза, че търси Бьорн във връзка с убийството на Оскар Гунарсон.

После, след като се отби за късен обяд в едно местно кафене, Магнъс реши да отиде до Стикисхолмур. Може би Бьорн бе излязъл с някоя тамошна лодка. А ако не беше? В такъв случай Магнъс може да се отбие при Унур.

Магнъс засили колата през Берсеркяхраун, без да поглежда наляво към фермата на дядо си и стигна до хълмчето, високо едва двеста метра, наречено Хелгафел, или Светият хълм. Гледката му бе позната до болка. Един от първите заселници по тези места, Торолф Брадатия, решил, че това хълмче е свещено и че той и родът му ще бъдат погълнати от него, когато умрат. За да запази светостта на мястото, той повелил, че който ходи там да „плаши елфите“, ще бъде наказан със смърт. Естествено, съседите му направили точно това — изходили се върху хълма пред очите на слугите му и това дало началото на първата от безброй междуродови войни.

В църквата под хълма, спомни си Магнъс, беше гробът на Гудрун Освифсдотир, героиня от друга любима сага.

Един морски орел излетя от брега на езерцето до пътя и се насочи към хълмчето с разперена бяла опашка.

Този пейзаж, почти непроменен през последните хиляда години, вдъхна живот на сагите, които Магнъс бе чел и препрочитал на три хиляди километра от тук. Всяка от фермите, споменати в сагите, все още бе на мястото си, все още стопанисвана. Бярнархьофн, фермата на дядо му, бе кръстена на Бьорн Ориенталеца, Сир бе живял в Храун, вождът Снори — в Хелгафел, а Арнкел — отвъд планината. Фермите по тяхно време са били дом на много повече хора, отколкото сега. Най-често, както и сега, те изкарвали овцете на паша, гледали коне и ги хранили със сено от домашната ливада. Но по онова време се случвало и фермерите да кръстосват напред-назад из полето от лава, стиснали мечове и брадви, и тогава падал голям мариз.

Бабата и дядото на Магнъс и Оли им бяха разказвали някои от тези истории. Но им бяха дали мрачен привкус, който отначало вълнуваше момчетата, а после направо ги ужасяваше.

Магнъс влезе в Стикисхолмур, подмина старото си училище и стигна до пристана, обграден от многоцветни къщи, облицовани с ламарина, някои от които доста стари. На пръв поглед, градът не се бе променил кой знае колко. Голямата бяла болница и францисканският манастир се извисяваха от едната страна на пристанището. Когато

беше малък, монахините в града му се струваха много странни: повечето идваха от Южна Европа. Исландия бе твърдо некаатолическа страна и затова монахините и непознатите им ритуали се струваха екзотични на децата.

Болницата се казваше „Св. Франциск“, чичото на Магнъс, Ингвар, беше лекар в нея. Това също събуди спомени. Свижданията при Оли. Краткият престой на Магнъс, когато си счупи ръката — както каза на майка си — по време на игра в сеното. Лъжите. Сестрата, която не му повярва. Страхът, че ще го хванат.

С усилие на волята, Магнъс се върна в настоящето и разпита служителите в канцелариите на местните риболовни дружества. Те познаваха Бьорн Хелгасон, но не го бяха виждали от две седмици. Бяха сигурни, че не се е качил на лодка от Стикисхолмур.

Докато крачеше по кея, Магнъс се замисли какво да прави оттук нататък. Можеше да тръгне обратно на запад по полуострова до Олафсвик и Риф и да разпита там за Бьорн. Можеше и да се прибере вкъщи. Или...

Или можеше да се срещне с Унур.

Вътрешно знаеше, че решението вече е взето. Това бе една от причините да дойде чак дотук, за да търси Бьорн. Затова бе проверил в Стикисхолмур, вместо в Олафсвик. Кого се опитваше да баламоса? Той бе дошъл, за да се срещне с любовницата на баща си.

Лесно бе да намериш някого в малък исландски град. Върна се до канцеларията, отвори телефонния указател и потърси на „У“ като Унур — исландците подреждаха хората в указателя по малките им имена.

Тя живееше в чиста бяла къща на върха на скалите с изглед към пристана. Намираще се съвсем близо до модерната църква на Стикисхолмур, която бе необикновено здание: смесица между бяла кръгла църква от мексикански тип и космически кораб. Тя бе в строеж през цялото време, което Магнъс бе прекарал тук като малък. Не беше същият тип звездолет като Халгримскиркия в Рейкявик, но Магнъс се зачуди дали зад църковната архитектура в Исландия не стои някаква странна космическа теология.

Чудна работа.

Магнъс поседя няколко минути пред къщата. Може би най-сетне ще разбере защо родителите му са се разделили и защо баща му бе

убит. Пое дълбоко въздух, излезе от колата и натисна звънеца.

Вратата отвори сивокоса жена със сини очи, красиви скули и прозрачно бяла кожа. Магнъс бе пресметнал, че ако тя е на възрастта на майка му, би трябвало да е на петдесет и осем. Изглеждаше на тези години, но бе запазила грацията и красотата си. Магнъс не можеше да се сети как е изглеждала, когато я е виждал като дете, но явно е била захласващо красива като млада. Когато и баща му е бил млад.

— Да? — тя се усмихна плахо.

— Унур?

— Аз съм.

— Имаш ли нещо против да поговорим за няколко минути? Казвам се Магнус Рагнарсон — даде ѝ време да разпознае името. — Син съм на Рагнар Йонсон.

В първия момент Унур изглеждаше обърквана, но после устните ѝ се присвиха.

— Имам против, да — каза тя. — Не искам да говоря с теб.

— Искам да те питам някои неща за баща ми.

— А аз не искам да говоря с теб за него. Това беше много отдавна и няма нищо общо с теб.

— Има и още как! — каза Магнъс. — Едва наскоро разбрах за връзката ви. Това обяснява много неща от детството ми, много неща за майка ми и баща ми, но все още имам купища въпроси.

Жената се подвоуми.

— Знам, че няма да ти е приятно, на мен също. Но ти си единственият човек, който може да ми помогне. Вече не си говоря с родителите на майка, или по-скоро те не ми говорят.

Унур кимна.

— Не се учудвам. — Пое дълбоко въздух. — Добре. Но мъжът ми скоро ще се върне. Той работи в болницата. Когато си дойде, сменяме темата, ясно?

— Ясно — каза Магнъс.

Унур го въведе в хола и отиде да донесе кафе. Въпреки първоначалната си недружелюбност, тя не можеше да пропусне този задължителен елемент от исландското гостоприемство. Магнъс огледа стаята. Беше уютна и, подобно на всички исландски къщи, съдържаше пълен набор от семейни снимки. Една от стените бе покрита с книги на исландски, датски и английски. През големия прозорец се

откриваше прекрасна гледка към сивите води на Брейдарфиордур, изпъстрени с ниски островчета, и планинските силуети на Западните фиорди в далечината.

Унур вдигна купчина тетрадки от дивана, за да направи място на Магнъс.

— Извинявай. Проверявам.

Той седна.

— Може би щях да те позная — каза Унур. — Косата ти е потъмняла, беше наистина червена. Сигурно си бил на седем-осем години по онова време.

— А аз не те помня — каза Магнъс. — Липсват ми спомените от живота в Рейкявик.

— Преди всичко да се обърка ли? — попита Унур.

Магнъс кимна.

— Е, какво да ти кажа? — Унур наля кафе на Магнъс. Изражението ѝ бе строго, почти предизвикателно.

— Можеш ли да ми разкажеш нещо за майка ми? — попита Магнъс. — Що за човек беше? Имам два различни спомена за нея. Помня топлината и смеха, и щастието в къщата ни в Рейкявик. А после отчуждението — не се виждахме често, с брат ми дойдохме тук, при дядо, а тя стоеше предимно в Рейкявик. По онова време мислех, че винаги е уморена, но сега съм почти сигурен, че е била пияна.

Унур се усмихна.

— Тя беше весел човек, много забавен. Бяхме съученички тук, в Стикисхолмур.

— И аз съм учил тук — каза Магнъс.

— Училището беше на ниво — продължи тя. — И все още е. Сега работя там, преподавам английски и датски. Така де, станахме добри приятелки, когато бяхме на тринайсет. Маргрет бе умна. Обичаше да чете, също като мен. И момчетата я харесваха. Двете изкарахме едно лято заедно в Дания на езиков лагер, много беше хубаво. Там решихме, че искаме да учителстваме в Рейкявик.

Унур сякаш поомекна.

— И стана много весело. Взехме си един апартамент под наем в центъра на столицата. И двете ни одобриха и започнахме работа в различни училища в Рейкявик. Маргрет се запозна с баща ти, влюбиха

се, ожениха се, а аз се изнесох от апартамента, за да освободя място за него. Тримата се спогаждахме отлично. Бяхме добри приятели.

Унур замълча.

— Сигурен ли си, че искаш да чуеш това? — попита тя.

— Да. И те моля да ми кажеш истината, независимо колко е неприятна. Вече съм дошъл, така че искам да разбера.

— Добре. Тогава майка ти започна да пие. Всички пиехме, по онова време имаше само концентрат, още не бяха легализирали бирата, а за вино дори не се и чуваше. Но Маргрет започна да пие повече от нас. Тогава не знаех защо. Животът ѝ не беше лош, а и дотогава изглеждаше, че е щастлива с Рагнар.

— Дотогава ли?

— Да. Мислила съм много по този въпрос и май открих причината. — Унур пое дълбоко въздух. — Баща ѝ беше истински скот. Като ученичка се страхувах от него. Всъщност, винаги ме е плашел. Взаимоотношенията му с Маргрет бяха доста странни. Той я обичаше, но и бе крайно строг. Оказваше ѝ огромно психологическо влияние — точно затова тя искаше да се премести в Рейкявик, сигурна съм. Той тровеше всяка нейна мисъл.

Магнъс не се изненада.

Унур отпи от кафето си.

— Както и да е. После се появихте ти и Оли. През повечето време майка ви беше добре, но понякога се депресираше за нещо, пиеше и вдигаше скандали на Рагнар. Ужасни скандали.

Тя прехапа устна.

— И сега стигаме до най-мъчната част. Рагнар се изплакваше на мен. Веднъж му бе направила особено свиреп скандал по повод неговото заминаване за Америка. Беше правил аспирантура в Масачузетския технологичен институт още преди да се запознае с майка ти и оттам го поканиха да преподава. Той се занимаваше с някакви странни математикати, топология или нещо такова.

— Риманови повърхности.

— Тя обаче се отметна и реши, че не иска да ходи там. Скараха се жестоко. С Рагнар пийнахме и после... — Унур се поколеба. — Така де. Винаги го бях харесвала, още откакто се запознахме. Искаше ми се да бе избрал мен. Навлякох си грях. Голям грях. Както и той.

Нямаме никакво оправдание — тя погледна Магнъс право в очите. — Но не смятам да се извинявам точно на теб.

— Благодаря ти, че ми разказа това — каза Магнъс. В главата му бушуваха вихри от смесени чувства: към баща му, към майка му, към жената, седяща пред него. Но искаше да стигне до истината и затова ги потисна. Поне за момента.

— После Маргрет започна да подозира нещо. Според баща ти трябваше да ѝ признаем всичко. Аз не се съгласих, но той не ме послуша — Унур поклати глава. — Каза ѝ. Това преля чашата, що се отнася до нейното пиене. Изгони Рагнар от къщата. Той пък заряза мен. Замина за Америка сам. Ужасно беше.

— Представям си.

— Маргрет не ми говореше, нормално. Повече не я видях. Естествено, чувах за нея, че пиела, че родителите ѝ се грижели за теб и Оли и че в крайна сметка намерила смъртта си.

Магнъс преглътна. Знаеше, че майка му бе изпила половин шише водка, преди да забие колата си в една скала.

— Самоубила ли се е, според теб? — беше си задавал този въпрос стотици пъти.

— Така *мисля* — отвърна Унур, — но всъщност не знам. Това е просто мнение. Баба ти и дядо ти се кълнях, че не е катастрофирала нарочно. Но в Стикисхолмур се носеше слух, че точно това е направила. Никой не е сигурен. Пък и толкова пиян човек не знае точно какво нрави, нали така?

— Така е — съгласи се Магнъс. — Не знае.

Поседяха мълчаливо известно време.

— Ами баща ми? — попита той. — Той що за човек беше?

— Беше чудесен мъж — каза Унур. — Мил, грижовен, много умен, много хубав.

Изведнъж потисканата реакция на Магнъс изби на повърхността.

— Явно не е бил толкова чудесен, след като е чукал най-добрата приятелка на жена си!

Унур се стегна.

— Така е — каза тя. — Явно не е бил — погледна Магнъс в очите. — Мисля, че е време да си тръгваш. Прав беше, този разговор е болезнен и за двама ни.

— Съжалявам — отвърна Магнъс, полагайки усилия да се успокои. — Работата е там, че и аз го мислех за чудесен човек, а после разбрах какво е причинил на майка ми. Но съм благодарен, че ми разказа.

Унур се поколеба.

— Сигурно ти е много трудно — каза тя. — Пък и нашата авантюра не е точно за похвала, нали?

— А какво стана с теб?

— Запознах се с един доктор в Рейкявик. Оженихме се, родихме си деца. Върнах се тук да преподавам, а той работи в местната болница. Аз съм добре. Не, направо съм щастлива.

— За разлика от нашите.

— За разлика от тях, да — каза Унур. — Виж каква неправда. Аз съм причината за всичко това. Имам топли спомени за тях отпреди всичко да се обърка. Отпреди аз да объркам всичко.

Магнъс запази мълчание. Въпреки инстинктите си, който беше той, че да обвинява Унур? Но тя имаше за какво да съжалява. Магнъс не възнамеряваше да ѝ прости.

— Разбрах какво е станало с Рагнар, естествено — продължи тя. — Заловиха ли убиеца?

— Не — каза Магнъс. — Според тях, случаен непознат е дошъл в града, намушкал е баща ми и е изчезнал без следа.

— Предполагам, че това се случва в Америка.

— Всъщност, не. В крайна сметка станах криминален детектив. Винаги има причина един човек да убие друг. Може да е глупава причина, но винаги я има.

— Не и в този случай.

Изведнъж подозренията, които бълбукаха в подсъзнанието на Магнъс, още откак разбра за изневярата на баща си, набраха нова сила. Той не можеше да пренебрегне връзките, които правеше детективският му мозък, не можеше да му попречи да върши работата, за която бе обучен.

Но за разлика от вълнението, което изпитваше, когато мозайката се подредеше, този път Магнъс сякаш замръзна. Гърлото му пресъхна и когато проговори, гласът му бе прегракнал.

— Едно се питам...

Унур забеляза, че нещо не е наред, наблюдаваше го много внимателно.

— Какво се питаш?

— Дали дядо има някакъв пръст в това.

За момент Унур свъси вежди, но после се усмихна. Това подразни Магнъс.

— Какво ти е толкова смешно?

— Невъзможно е — отвърна Унур. — Той е гаден дъртак, това да, и влияеше много на майка ти. Изобщо не харесваше Рагнар. Но точно там е работата. Дядо ти беше доволен, че Рагнар замина за Щатите и остави Маргрет тук. Точно това искаше през цялото време.

— Как така?

— Ами, първоначално Маргрет много се вълнуваше от мисълта за американския университет. Винаги е искала да живее в чужбина и това бе чудесна възможност за двамата да го направят.

— Значи е искала да замине с татко?

— От все сърце. Но когато каза на техните, те и двамата направо се побъркаха. Не знам защо, но направиха от мухата слон. Халгримур искаше Маргрет да остане в Исландия, а тя искаше да замине с Рагнар. Беше въпрос на воля. Родителите ѝ използваха всякакви психологически хватки, които можеха да измислят. Накараха я да се чувства виновна, престанаха да ѝ говорят, такива неща. Трудно беше да се спори с тях.

— Да, помня — каза Магнъс.

— Отначало Маргрет удържа. Но всичко това я ядеше отвътре. Започна да пие много. Караше се с Рагнар, държеше се неадекватно. И в крайна сметка се отметна. Каза на Рагнар да замине сам, а тя остана в Исландия с теб и Оли... Рагнар побесня. Тогава с него се... сближихме — Унур замълча и въздъхна. — И когато Маргрет разбра за изневярата, родителите ѝ се зарадваха. Бяха спечелили, Рагнар бе загубил, и дъщеря им и внуците оставаха в Исландия.

— Ясно — каза Магнъс. Но мисълта, че дядо му може да е бил отговорен за смъртта на баща му не излизаше от главата му, след като я бе изрекъл гласно. — Това не е историята, която чух от братовчедка си. Според нея, вашата авантюра е *подтикнала* майка ми да се пропие, довела я е до смъртта ѝ.

— Не е така — каза Унур. — Както казах, тя пиеше много от няколко месеца преди това. Сигурна съм, че това е версия, съчинена от Халгримур. Едва ли е можел да признае, че е докарал дъщеря си до алкохолизъм, нали?

— Не — отвърна Магнъс. — Но не мислиш ли, че след като майка ми е умряла и особено след като татко ни взе в Америка, дядо не е решил да му отмъсти?

— Възможно е. Той определено не харесваше баща ти. Но съм останала с впечатлението, че има много хора, които дядо ти не харесва. Съмнявам се да ги е убил всичките — Унур се смръщи и се замисли. — Пък и защо да чака? Това стана десет години след смъртта на майка ти, нали?

— Осем — поправи я Магнъс. — Добър въпрос. Не знам. Но мисля, че дядо е способен на такова нещо.

— Така е.

Унур замълча, сякаш се чудеше дали да каже още нещо. Магнъс разпозна признаците и зачака. Най-накрая тя проговори:

— Знаеш ли, че бащата на Халгримур е извършил убийство?

— Какво!? Никога не съм чувал това!

— Естествено. Убил е съседа си в Храун, Йоханес.

— Откъде знаеш?

Унур се изправи и отиде до една лавица с книги. Подаде на Магнъс старо издание с меки корици — „Пустошта и човекът“ от Бенедикт Йоханесон.

— Какво е това?

— Прочети трета глава.

Звук от паркираща кола прекъсна разговора им.

— Трябва да тръгваш, това е мъжът ми.

Все още объркан от всичко чуто, Магнъс заби празен поглед в книгата. *Още едно убийство в семейството?*

— Магнус?

— Тръгвам, да — каза той. — Благодаря за кафето... и за честността.

— Няма защо — отговори Унур. — Вземи книгата и прочети трета глава.

ГЛАВА 16

Фрики караше по натоварения Миклабраут и сърцето му пееше. С Магда взеха автобус от летището да Рейкявик, а оттам друг — до Брейдхолт, и прекараха следобеда под чаршафите. Когато видя колко е слънчево, Магда предложи да отидат до плажа Грота на Селтярнарнес и да се разходят по залез-слънце. Преди ходеха там често след края на смяната в хотела. Фрики нямаше нищо против, пък и приятелят му Гули му бе оставил колата си.

Фрики погледна към Магда. Тя светеше. Винаги бе такава. Винаги от нея струеше една неописуема доброта, сякаш всичко ѝ харесваше, всички хора бяха добри, включително и той. Личеше си, че днес е наистина щастлива. Бе качила някой килограм. Поначало си беше мекичка и закръглена, а сега — още повече, но това не му правеше впечатление. Беше си намерила работа в един хотел във Варшава. Същинско чудо, при положение че страната ѝ бъкаше с поляци, уволнени от западноевропейски хотели. Всъщност, нямаше нищо странно. Всеки хотелиер можеше да оцени какво възхитително момиче е Магда.

Фрики вече се чувстваше по-добър, а бе изкарал с нея само няколко часа. Ако можеше да остане, щеше да го зареди с нови сили. Той бе адски добър готвач, никой от шефовете му не можеше да го отрече, а с Магда до него, работодателите щяха да му дадат шанс да се докаже. Но тя щеше да остане една седмица и това бе всичко. Фрики бе твърдо решен да се наслади на всяка секунда от това време.

Магда се усмихна, когато го усети, че я гледа, и сложи ръка на бедрото му, докато той шофираше.

— Помниш ли пекарната в Селтярнарнес? С онези чудни ягодиови тарталетки?

— Аха.

— Хайде да минем оттам! Може да ги хванем, преди да затворят.

И в този случай Фрики нямаше нищо против. Десет минути по-късно той паркира на „Нордурстрьонд“ и двамата влязоха в топлото магазинче. Магда изписука от радост, когато видя, че са останали точно две ягодови сладкишчета, а Фрики попита жената зад тезгяха колко струват.

Изведнъж той замръзна. Продавачката — също.

— Здравсти — каза тя.

— Здравсти — отговори Фрики.

— Помниш ли ме?

— Да.

Жената се усмихна пресилено.

— Как я караш?

— Бива. Още си търся работа.

— Както виждаш, аз си намерих — каза жената. — Доста време ми отне, де. Виждал ли си някой от нашите приятели?

— Не — отвърна Фрики. — А ти?

— Срецам се с Бьорн от време на време. Наскоро дойдоха да ме разпитват.

— Полицията ли? — попита тихо Фрики, хвърляйки поглед към Магда, която се бе захласнала по сладкишите на витрината.

— Да, но няма страшно. Нищо не съм им казала. Те не знаят за теб, нали?

— Мисля, че не — отговори Фрики. — Не съм говорил с тях.

— Добре — жената се усмихна. — Дано и не се наложи. Четиристотин и петдесет крони.

Фрики ѝ подаде парите.

— Радвам се, че се видяхме — каза той.

— И аз.

— Коя е тази? — попита Магда, когато излязоха от пекарната. С Фрики се разбираха на смесица от английски и исландски, но Магда разбираше исландски доста добре. — Вие исландците никога не запознавате хората!

— Извинявай. Запознахме се по време на протестите. Оттогава не съм я виждал. Казва се Харпа.

— Какво беше това за полицията? — попита Магда.

— Нищо — отвърна Фрики.

— Е как нищо? Явно беше важно!

Фрики се поколеба. През главата му минаха десетина възможни отговора, но не искаше да лъже Магда. Не искаше обаче и да ѝ казва истината.

— След демонстрацията имаше проблем. Полицията задаваше въпроси.

— Какви въпроси?

— Не ми се говори за това, Магда — каза Фрики.

— Хубаво — Магда сви рамене, но Фрики видя, че не ѝ стана приятно. Качиха се в колата. — Хайде на път! А пък аз ще се опитам да устискам тарталетките за плажа.

Докато караше по дългия път обратно към Рейкявик, Магнъс мислеше за казаното от Унур. Можеше да си представи, че дядо му се е зарадвал, когато е разбрал за аферата на Рагнар. И нямаше съмнение, че Халгримур ненавиждаше баща му.

Възможно ли бе дядо му наистина да е отговорен за смъртта на баща му?

Халгримур е бил на шейсет и нещо, когато Рагнар бе намушкан в Дъксбъри. Магнъс знаеше, че дядо му още работи активно по фермата и съответно е бил достатъчно здрав и във форма, за да намушка Рагнар. Особено в гърба. Докладът на патолога се бе запечатал в мозъка на Магнъс. Първата прободна рана вероятно е нанесена в гърба, а другите две — в гърдите, след като Рагнар е паднал на земята. Тази информация, в комбинация с липсата на каквито и да било признаци на взлом, означаваше, че Рагнар не се е чувствал заплашен от човека, който го е потърсил през пагубния ден. Означаваше също и че убиецът е бил едър и достатъчно здрав, за да го надвие.

Намушкан в гърба. Да, Магнъс можеше да си представи как Халгримур забива нож в нечий гръб.

Но дали Халгримур е ходил до Щатите по това време? Магнъс никога не се бе сецал да провери това. Дядо му бе пуснал корени в Бярнархьофн, сякаш се бе сраснал със земята. Магнъс не можеше да си представи, че Халгримур може да се вдигне до Рейкявик, камо ли до Бостън. Когато Магнъс дойде в Исландия след смъртта на баща си, никой не спомена за пътуване до Америка. Това е нещо, което трябва

да провери. Знаеше, че имиграционната служба на САЩ пази архив на всеки човек, посетил страната след 2001 г. Но Рагнар бе убит през 1996-а.

Сигурно има начин да се провери.

Все пак, нещо не се връзваше. Магнъс знаеше, че Халгримур е жесток и отмъстителен човек. Точно затова можеше да си представи удоволствието, което е изпитал, когато е разбрал за изневярата на Рагнар, независимо, че дъщеря му страда заради това. Да, баща му и дядо му бяха вдигали скандали до небето, когато Рагнар се върна в Исландия да прибере момчетата. Магнъс предполагаше, че не е изключено дядо му да убие баща му в подобен момент, импулсивно.

Но осем години по-късно? Едва ли.

Най-важно бе да разбере дали Халгримур е бил в Щатите по това време. Ако да, всичко щеше да е ясно.

Но Магнъс имаше силното усещане, че поема по поредната глуха линия. А в нейния край го очакваше дядо му.

Настроението му се подобри, докато караше на юг. Залязващото слънце бе запалило безкрайната сребриста шир на Атлантика. Хълмовете блестяха. Когато излезе от тунела под Хвалфиордур и зърна връх Еся, телефонът му иззвъня.

— Магнъс?

— Да?

— Шарън Пайпър се обажда.

Магнъс усети вълнение в гласа ѝ.

— Здравсти, Шарън. Прибра ли се?

— Да. И отидох право в участъка. Прегледах записките от разпитите. Нали си спомняш, че Оскар е имал приятелка венецуелка, Клаудия Памплон-Родригез?

— Да.

— По време на разпита е споменала, че някаква жена е идвала в къщата на Оскар в Кенсингтън през лятото. Според нея, през юли. Била исландка. Искала да говори с Оскар насаме и се затворили във всекидневната. Разговорът им продължил петнайсетина минути. След това жената си тръгнала ядосана. Оскар бил спокоен.

— Жената е била висока, слаба, с черна къдрава коса, познах ли?

— Точно. На трийсет и нещо. Много хубава. Или поне достатъчно, че Клаудия да стане подозрителна.

— Ти нямаш снимка на Харпа, нали?

— Не, но ако ми я изпратиш, ще я покажа на Клаудия.

ГЛАВА 17

Харпа изглеждаше напрегната, когато седна в стаята за разпити. Едната ѝ ръка подръпваше и навиваше къдриците на косата ѝ.

Магнъс извика Вигдис, която още бе на работа, и я помоли да доведе Харпа и да я фотографира. Копие от снимката вече бе изпратено по имейл на Пайпър в Лондон.

Магнъс и Вигдис скроиха план за разпита.

— Здравсти, Харпа, благодаря, че дойде — каза Магнъс. — Предложиха ли ти кафе?

Харпа поклати глава.

— Искаш ли?

— Не, благодаря — Харпа изгледа подозрително двамата детективи. — Защо ме повикахте?

Магнъс се усмихна.

— Искаме да ти зададем още няколко въпроса. По време на такова разследване постоянно изскача по нещо ново и се налага да препитваме някои свидетели допълнително. Съжалявам, но това е положението.

Харпа явно се поотпусна.

— Добре. Какво ви интересува?

— Пътувала ли си в чужбина през последните няколко месеца? — попита Магнъс.

Харпа не отговори веднага. В този момент Магнъс разбра, че именно тя е жената, която Клаудия е видяла. Магнъс и Вигдис зачакаха с любопитство.

— Да — каза Харпа. — Ходих до Лондон през юли. Само за два дни.

— Ясно. А с каква цел?

— Ами... на шопинг.

— На шопинг? — Магнъс повдигна вежди. — Да беше преди година, разбирам. Но сега? Всичко вече е толкова скъпо в чужбина, не

е ли така? А и ти едва ли имаш много пари, щом работиш в пекарна. Между другото, колко седмични надници ти струваше това пътуване?

— Да, скъпо беше, но имах нужда от малко почивка — каза Харпа.

— Има си хас — вметна Магнъс.

— И какво си купи? — попита Вигдис.

— О, ами... в крайна сметка, нищо — отговори Харпа с престорена непринуденост. — Имате право. Нямах представа колко скъпи са станали нещата, докато не тръгнах да обикалям магазините.

— Да си се виждала с приятели? — попита Магнъс.

— Ами... не.

— Значи не си се срещала с никакви исландци?

Харпа погледна към двамата детективи. Магнъс видя, че е надушила клопката. Но тя не знаеше колко знаят те и колко от истината трябва да им каже, за да не я заподозрат в лъжа.

— Видях се с един исландец — каза тя предпазливо.

— И кой беше той? — попита Магнъс невинно.

— Оскар — отвърна Харпа. — Оскар Гунарсон.

— Хм... — Магнъс не спомена факта, че Харпа не им е казала това по-рано. — И за какво си говорихте с Оскар?

— Ами... не си спомням. Стана ми малко самотно в Лондон и исках да се видя с някой стар приятел.

— Колко време прекара с него?

— Двайсетина минути. Може би половин час. Той беше зает, трябваше да излиза.

Явно се бе сетила, че Клаудия ги е видяла заедно.

Магнъс се наведе към нея.

— Колко пари му поиска?

— Моля!? Аз... не съм му искала пари.

— Напротив, Харпа. Но колко? Милион крони? Десет милиона? А може би месечна издръжка?

— Не знам за какво говориш. Защо да му искам пари?

— За сина му, Харпа. За сина му.

— Не, това са глупости — каза Харпа, извисявайки глас. — Той не знаеше, че Маркус е от него. Така и не разбра. Това ти го казах!

— Ти ни каза много неща, Харпа, и, да си призная, аз не вярвам на повечето от тях. Колко пари му поиска?

Харпа дишаше тежко.

— Арестувана ли съм?

— Още не — каза Магнъс. — Но може да се уреди, ако искаш.

— Няма да кажа нищо повече, докато не говоря с адвокат. Имам право на адвокат, нали?

— Да — отвърна Вигдис, кимайки към диктофона. Магнъс разбра намека. Всичко трябва да бъде по правилника, за да са валидни показанията пред съда. Но правилникът бе малко по-различен от онзи, с който бе свикнал. — Имаш ли някого предвид, или ние да ти намерим?

— Имам една приятелка адвокатка. Може ли да ѝ се обадя?

— Един момент — каза Вигдис. Изключи диктофона и направи сигнал на Магнъс да я придружи навън.

— Ще ѝ извикаме адвокат, нали? — попита той, когато излязоха в коридора.

— Първо ще говорим с Балдур — каза Вигдис.

— Нали го знаеш какво ще каже! — сопна се Магнъс. — Да я пуснем!

— Не съм убедена — отвърна Вигдис. — Но пък знам със сигурност, че ако продължим с този разпит, без да говорим с него, много ще се ядоса.

— Ами да се ядосва! — почти извика Магнъс. — Някой трябва да разреши този случай, и ако не го направим ние, няма кой друг!

— Магнус... — Вигдис го погледна в очите.

— Добре де — каза той, вече по-спокойно. — Права си. Хайде да говорим с него.

Балдур бе в кабинета си. Изслуша внимателно доклада на Магнъс и Вигдис. Той беше добър детектив. Веднага се ориентира каква е работата.

— Как е разбрала Шарън, че тъмнокосата исландка, която е ходила при Оскар, има някакво значение?

Магнъс можеше да опита да излъже шефа си, но това не бе добра стратегия в дългосрочен план.

— Аз ѝ казах за Харпа. Всъщност, тя беше с мен, когато Харпа призна, че Оскар е баща на детето ѝ.

Балдур се облещи срещу Магнъс.

— Изрично ти казах да не замесваш Харпа в това!

— Знам. Не беше официален разговор — каза Магнъс. — И Шарън не го е раздухвала в Англия. Но тя трябваше да знае за Харпа, в случай че се натъкне на някаква връзка там, както и стана.

Балдур потърка с ръка голото си чело, където преди много години бе никнала коса.

— Добре, добре. И ти си прав. Но сме сигурни, че Харпа не е убила Оскар, нали? По това време е била в Исландия.

— Така изглежда. Шефката ѝ каза, че дошла на работа рано на следващата сутрин. Можем да проверим алибито ѝ по-подробно, но мисля, че ще издържи.

— А какво става с приятеля ѝ?

— Не знаем къде е бил. Днес се опитах да го намеря в Грундарфиордур, но беше излязъл за риба.

— Нали уж днес беше в почивка?

Магнъс сви рамене.

— Добре — каза Балдур. — Трябва да го намериш.

— Ами Харпа? — попита Вигдис.

— Да си извика адвокат. После я разпитайте за Оскар и за нищо друго. Не искам да свързвате този случай със самоубийството на Габриел Орн, ясен ли съм?

— А ако все пак са свързани? — не се остави Магнъс.

— Не са — отсече Балдур. — Няма неоспорими доказателства за това. И не искам да си съчиняваш такива.

— Но адвокатът ще ѝ каже да си държи устата затворена — каза Магнъс.

— Възможно е — отговори Балдур. — В такъв случай ще я пуснете.

Фрики и Магда седяха върху един камък на плажа Грота и гледаха залеза. Въпреки вятъра през последните дни, океанът бе спокоен и вълничките се плискаха леко в песъчливия бряг. Патици патрулираха на няколко метра навътре във водата, а по плажа група разтревожени бели и сиви птици притичваха напред-назад в ритъм с вълните.

Слънцето — млечножълта топка — приближаваше към хоризонта точно срещу тях. Пластове кремави облаци отразяваха

светлината му в оранжево и златисто. Оттук до хоризонта не се виждаше нищо. Само Атлантика.

Фрики и Магда говориха, без да спират, докато се разхождаха по плажа. Говореше предимно Фрики. Странна работа: преди тя да пристигне, той бе решил да скрие от нея еднообразието и нещастieto, които изпълваха живота му, това, че сутрин става с нежелание, как цяла седмица мисли само как ще се размаже през уикенда. Но всъщност се оказа, че иска да сподели тези неща с нея и тя го изслуша.

Не ѝ каза всичко, разбира се. Не спомена за наркотиците и за дребната кражба.

Сега седяха смълчани и наблюдаваха как слънцето бавно и неумолимо се спуска към океана.

— Знам, че този лаптоп си го откраднал, Фрики — каза Магда.

— Какво!? — Фрики с потрес излезе от бляна си. Извърна се към нея с престорено възмущение. — Купих го много тънко от Гули, нали ти казах!

Магда го гледаше спокойно. Очите ѝ бяха топли, нямаше обвинение в тях.

— Честно! — добави Фрики.

— Хубаво — каза най-накрая тя и се обърна към водата.

Слънцето се плъзна още по-надолу.

— Добре де — не издържа Фрики, — откраднах го, да! Някакъв идиот го бе зарязал на предната седалка в колата си! Моят изгоря, а пък наистина ми трябваше компютър. Имах нужда да си пиша с теб. Разбираш ли?

— Разбирам — каза Магда. Не добави „но това не те оправдава“ — то се подразбираше.

— Съжалявам. Можеш ли да ми простиш?

— Естествено, че ще ти простя — каза Магда. — Но най-вече искам да ти помогна.

— В смисъл?

Магда хвана ръката му.

— Аз те обичам, Фрики. Знам, че тази година ти е било много тежко. Ти се опитваш да го скриеш, но аз знам, че си започнал да му отпускат края, да вършиш нередни неща.

— Така е — каза Фрики и стисна ръката ѝ. Извади цигара и я запали. Магда не пушеше.

— За какво те търсеше полицията?

— Не ме питай — каза Фрики.

— За кражба ли?

Фрики не отговори. Магда дръпна ръката си. Поседяха в мълчание.

— Нещо по-лошо — каза Фрики. — Много по-лошо.

— Разкажи ми.

Фрики пое дълбоко въздух... и й разказа.

Вечерта Магнъс отиде в апартамента на Ингилейф, която цял ден бе работила в галерията. Тя сготви вечеря и го разпита за разследването. Той й каза за неуспешния опит да намери Бьорн в Грундарфиордур и за срещата на Харпа и Оскар в Лондон. Не спомена нищо за Унур.

След вечеря се обади на Шарън Пайпър в Лондон, за да й докладва как е минал разпитът на Харпа. Както очакваше, Харпа не каза нищо, след като адвокатката й пристигна и, спазвайки указанията на Балдур, Магнъс я пусна. Той разказа на Шарън и за Исак, студентът в Лондонската икономическа школа, който се скарал с Харпа в нощта, когато Габриел Орн бе умрял. Шарън се съгласи да говори с него.

Когато Магнъс приключи разговора, Ингилейф взе виолончелото си. Все още се занимаваше сериозно с него и се упражняваше почти всеки ден. Магнъс обичаше да я слуша или да чете, докато тя свири. Ингилейф започна с един от любимите си композитори — Брамс. Магнъс знаеше, че когато и да чуе това парче, то вече ще му напомня за Ингилейф.

Имаше чувството, че са семейство. Но имаше и неща, които Магнъс не разбираше. С Ингилейф не бяха в „сериозна връзка“ в американския смисъл на думата. Тя идваше и си отиваше, когато й скимне, и си правеше собствени планове. Магнъс не беше много сигурен точно каква роля играе в живота ѝ. Очакваше ли се да прекарват уикендите заедно? Трябваше ли да я пита какво прави? И какво наистина правеше тя?

Понякога той се чудеше дали тя не се вижда и с други мъже. Веднъж я бе попитал, а тя отрече и се ядоса, че дори си е помислил

такова нещо. Но подозрението му остана. Може би защото беше ченге — винаги подозираще нещо.

Пропъди тези отровни мисли от главата си и отвори романа, който Унур му даде, „Пустошта и човекът“. Реши да прочете първите две глави, преди да подхване третата.

Разказваше се за едно семейство, наскоро пристигнало в Рейкявик през 1944-та. Войната и английската и американска окупация на Исландия бяха донесли богатство на страната. Човекът от заглавието бе млад ратай на име Арнор от неназован провинциален край, който бе дошъл в Рейкявик да си търси работа. Книгата бе добре написана. Магнъс бе заплепен от историята още преди да стигне трета глава. Дотук се разказваше за детството на Арнор.

Беше пролет и Арнор и най-добрият му приятел Йой от съседната ферма се шмугнаха в плевнята да си играят в сеното, макар да им бе абсолютно забранено. По едно време чуха някакво шумолене и грухтене. В първия момент решиха, че някое голямо животно се е приютило тук, или може би скитник. Когато пропълзяха по-наблизо, разбраха, че звуците са човешки и то не от кой да е човек, а от родителите им. Бащата на Арнор се любеше с майката на Йой — жената на фермера — там, в сеното.

Двете момчета избягаха, без да ги усетят.

Месец по-късно момчетата играеха до едно изолирано езеро на доста път от фермата. Бяха тръгнали да се прибират, когато Арнор се сети, че е забравил ножката си и се върна до езерото. Той видя бащата на Йой, фермера, който гребеше навътре във водата, а в лодката му се виждаше голяма торба. Когато стигна средата на езерото, той прибра веслата. Не без известна доза пъшкане и псуване, най-накрая той успя да избути чувала от лодката във водата.

Арнор се прибра у дома. Баща му закъсняваше от едно пътуване до близкия град. Когато не се върна и на следващата сутрин, майката на Арнор вдигна тревога. Никой повече не видя бащата на момчето. Според някои, бе заминал за Америка, но дори да беше така, той не прати ни вест, ни кост до Исландия. А Арнор не каза на никого какво е видял.

Магнъс затвори книгата.

— Исусе! — възкликна той на английски.

Унур твърдеше, че бащата на Халгримур е убил бащата на Бенедикт, Йоханес, който бил фермерът на Храун. Ако описаното в романа се базира на тази случка, това означава, че Бенедикт и Халгримур са били двете малки момчета, а тялото на Йоханес се намира в някое езеро из околността — или Свинското, или съседното, Храунсфярцарватн.

Магнъс не бе чувал нищо за съсед, който е убит, или дори изчезнал. Но ако това се е случило, когато дядо му е бил дете, значи е било през трийсетте години. Не бе чувал и за писател, който да живее в района — със сигурност нямаше такъв човек през четирите години, които Магнъс изкара там през осемдесетте. Но може би Бенедикт се е преселил години преди това.

Ингилейф спря да свири. Бе забелязала шокираната физиономия на Магнъс.

— Какво четеш? — попита тя.

Магнъс ѝ показва предната корица.

— О, това съм го чела. Не е лошо. Харесвам този автор.

— Не бях попадал на нищо негово досега.

— Доста е добър. Малко прилича на Стайнбек, но не е чак толкова талантлив. Чела съм почти всичко негово. Ти как така изведнъж се реши? И какъв беше този „Исус“?

Магнъс разказа на Ингилейф за посещението си при Унур. Стана му малко гузно, че не ѝ каза още отначало, но тя явно го разбираше и не започна да го разпитва за връзката на Унур и баща му, за което Магнъс ѝ бе благодарен.

— Помня я тази глава — каза Ингилейф. — Значи според онази жена, човекът, който е убил бащата на Бенедикт е бил твой прадядо?

— Да. Казвал се е Гунар.

— Ти помниш ли го? Беше ли жив, когато отиде в Бярнархьофн?

— Не. Беше умрял преди много време. Не знам почти нищо за него. Освен как е умрял.

— И как?

— Чувала ли си за Главата на Буланд?

— Това беше на полуостров Снайфелс, нали? Не съм ходила там.

— Там е, да. Не е далеч от фермата на дядо ми. Това е едно от местата, за които се носят легенди. Пътят от Грундарфиордур до Олафсвик минава оттам. Преди пасажът беше много тесен, а и сега е

доста страшно, или поне беше през осемдесетте. Казват, че пращало ми се подхлъзнал и паднал. Бил на кон.

— И никой не ти е казал, че е бил заподозрян в убийство?

— Не. Но пък баба ми и дядо ми едва ли биха ми казали. Отидох да живея с татко на дванайсет години, а той никога не говореше за семейството на майка ми. Какво знаеш за този Бенедикт Йоханесон?

— Не много. Писал е през шейсетте и седемдесетте. Мисля, че това е една от последните му книги.

Магнъс отметна корицата.

— Издадена е през 1985-а.

— Значи, да. Мисля, че е умрял по това време. Дори май е бил убит. Всъщност, сигурна съм. Ще го проверя в Гугъл.

Ингилейф взе лаптопа си и след известно цъкане стигна до статията за Бенедикт Йоханесон в исландската уикипедия. Роден през 1926 г., умрял през 1985-а. Детството си прекарал в родната ферма на полуостров Снайфелс. Учил исландски в Исландския университет и живял в Рейкявик. Има публикувани десетина романа, последният, от които „Пустошта и човекът“, както и няколко сборника разкази.

— Те са много хубави — каза Ингилейф. — По ми харесаха от романите, макар че не са толкова популярни.

Продължиха да четат.

— Гледай! — възкликна Ингилейф, сочейки към параграф, посветен на смъртта на писателя.

Магнъс още не бе стигнал дотам, но прескочи няколко реда и прочете текста.

— Стига бе!

През 1985 г. Бенедикт Йоханесон бил намерен убит в дома си в Рейкявик. Полицията не открила извършителя. Предполага се, че е бил крадец.

— Ето, господин детектив — каза Ингилейф. — Това е нещо, за което можеш да се закачиш.

ГЛАВА 18

Август, 1942 г.

Хилдур усети болка в гърба, докато обръщаше сеното. Брат й Бенедикт бе на двайсетина метра от нея и поваляше високата тучна трева с ритмични движения на косата. Хилдур погледна нагоре към бърдото Бярнархьофн. От другата страна на планината се събираха черни облаци в готовност за атака. Бяха окосили едва половината от ливадата и не им оставаше много време, ако искаха да приберат всичко преди зимата. Косенето на сеното бе лесната част. Трудната бе да го изсушат и да го приберат в плевнята. Редицата купи зад гърба й свидетелстваха за положените досега усилия.

Тя видя конник, който се приближаваше през полето от лава — Халгримур. Той бе на седемнайсет и въпреки че не беше висок, раменете му вече се разширяваха. Някои от момичетата в областта дори го намираха за привлекателен, от което Хилдур направо изпитваше погнуса. Изненада се, когато го видя да спира при по-малкия й брат. Обикновено двамата просто се подминаваха.

— Здравсти, Бени!

Бенедикт спря за момент и се изправи.

— Здравсти, Хали.

— От какъв зор го събирате това сено? Нали уж продадохте фермата?

— Новият собственик ще трябва да храни овцете си през зимата.

— Ха! Той е от Лаксардалур, нали? Не може ли да си донесе сено?

Бенедикт сви рамене при тази глупава забележка и отново стисна косата.

— Чувам, че майка ти е купила магазина за дрехи в града — каза Халгримур.

— Купи го, да.

— Значи ще продаваш женско бельо, а?

— Аз заминавам да уча в Рейкявик. В Ментасколи.

— Това си е чиста загуба на време. Но сигурно майка ти няма да има нужда от теб, когато напусне фермата.

— Най-вероятно.

— Е — каза Халгримур, — когато отидеш в Рейкявик, не забравяй какво ти казах. — Той погледна към Хилдур, а тя се извърна. — В църквата, като малки. Помниш ли?

— Помня — каза Бенедикт. — Спомням си много добре.

— И ще си удържиш на думата?

— Винаги си държа на думата.

— Добре — каза Халгримур и пришпори коня си.

— Хали! — викна му Бенедикт.

Халгримур се спря.

— Да?

— А помниш ли аз какво ти казах в църквата? Халгримур се смръщи.

— Не, не помня.

Бенедикт се усмихна и продължи да коси. Халгримур го изгледа и подкара коня си. Хилдур се приближи до брат си.

— Какво искаше она?

— Нищо.

— Да не е нещо, свързано с татко?

— Хилдур, не ти трябва да знаеш.

Трябваше й, но тя знаеше, че не може да спори с брат си. Бе упорит като магаре.

— Радвам се, че вече няма да сме му съседы — каза тя.

— Аз също — отвърна Бенедикт.

Неделя, 20 септември 2009 г.

Магнъс остави чашата кафе върху тоалетката на сантиметри от главата на Ингилейф и се върна при нея под завивките. Докато пиеше собственото си кафе, той се загледа в гърба й. Русата й коса бе разпиляна по възглавницата, а раменете й се движеха ритмично и леко нагоре-надолу. Над едната й плешка имаше група избледнели лунички във формата на полумесец. Досега не ги бе забелязвал. Прииска му се да протегне ръка и да я прокара по гръбначния й стълб, но така щеше да я събуди.

Усмихна се. Беше късметлия да се буди до такава жена.

Сякаш усетила погледа му, Ингилейф се размърда, изпъшка и се обърна към него, мигайки сънено.

— Колко е часът? — попита тя.

— Девет и малко.

— Раничко е като за неделя.

— Трябва да излизам. Ще ходя до Грундарфиордур.

Ингилейф се изправи, облегна се на възглавницата си и отпи от кафето.

— Пак ли?

— След като знаем, че Харпа се е виждала с Оскар в Лондон през лятото, вече е задължително да разпитаме приятеля ѝ, ако е там. Ще се обадя на полицията да ми потвърдят, че си е у дома, преди да тръгна.

— Може ли да дойда с теб? После ще направим една разходка. Ще ми покажеш Бярнархьофн, ако ще и отдалече. Или можем да говорим с Унур за Бенедикт Йоханесон. Ако искаш, разбира се.

Магнъс не бе очарован от мисълта да посети отново мястото, отровило детството му, но Ингилейф може би има право — щеше да му е по-поносимо, ако тя е с него.

— Обаче ще ми обещаеш да ме оставиш сам да говоря с Бьорн.

— Обещавам!

Магнъс се усмихна.

— Добре. Ще се обадя до районното в Грундарфиордур и можем да тръгваме.

Слънцето грееше на бледосиньото небе, докато пътуваха на север. Ингилейф сложи диск на Бетовен в уредбата на колата; каза, че това е идеална музика за път. И бе права. Магнъс не разбираше много от класическа музика, но Ингилейф бе добър гид в тази област.

Пал, полицейският началник в Грундарфиордур, каза, че къщата на Бьорн не свети, но моторът и пикапът му са отпред. Магнъс го помоли да наглежда дискретно дома му, докато пристигне. Ако Бьорн излезе, Магнъс искаше да знае къде отива.

Докато се спускаха по северната страна на планинския проход към Брейдарфиордур, Магнъс показва на Ингилейф Берсеркяхраун и Бярнархьофн.

— Това там до морето църквичка ли е? — попита тя.

— Да. Мъничка е — отвърна Магнъс. — Като колибка.

— Много е сладка. А защо се казва Бярнархьофн?

— Носи името на Бьорн Ориенталеца, син на Кетил Плосконосия и първият заселник по тези места.

— Да, спомням си — каза Ингилейф. — Но много отдавна не съм чела сагите.

Ингилейф бе завършила исландска литература в университета и познаваше сагите почти толкова добре, колкото Магнъс.

— Тук са върлували шведските берсерки, нали?

— Да. Все още се вижда грамадата, където са погребани.

— Супер! Хайде да спрем там на връщане!

— Ще видим — каза Магнъс.

Ингилейф долови предпазливост в гласа му.

— Дядо ти още ли живее във фермата?

— Да. Сега чичо ми Колбейн я върти, но братовчедка ми каза, че дядо още живее там с баба.

— И не искаш случайно да го срещнем, така ли?

— Не. Не искам.

Продължиха към Грундарфиордур. Магнъс спря на брега на фиорда, на километър от градчето, и се обади на началника Пал. Слънцето се отразяваше в спокойната сива вода на фиорда.

Пал вдигна на първото позвъняване. Оказа се, че Бьорн отишъл с пикапа до пристанището и в момента поправял някаква лодка. Магнъс мина през градчето и паркира пред полицейския участък, който се намираше само на няколко метра от пристана. Там го очакваше Пал, в униформа.

Магнъс представи Ингилейф.

— Аз ще се разходя — каза му тя. — Звънни, когато си готов.

Магнъс бе доволен, че полицейският началник е с него. Статусът му все още не беше напълно легален, защото не бе завършил полицейската школа. Затова Пал трябваше да взима бележки от разпита. Ако Бьорн им даде някакви полезни показания, Магнъс не искаше адвокатите на защитата да ги отхвърлят в съда.

Пал прие задачата присърце.

На пристана имаше няколко лодки с различни размери. В това малко градче имаше изненадващо много риболовни съоръжения —

няколко големи сгради за консервиране на риба, пазар, складове и безброй празни палети, охранявани от електрокари.

И всичко това под зора на каменната кула, наречена Киркюфел. В Исландия на човек му бе трудно да повярва, че подобни образувания са просто плод на случайни геологични движения. Исландските планини сякаш имат характер. Този каменен храм напълно засенчваше бялата постройка с малкото кръстче на хълма над градчето. Сякаш осигуряваше за жителите му не само физически подслон, но и духовна закрила.

Пал заведе Магнъс до една лодка, привързана към кея — „Боли“.
— Привет, Сиги! — викна началникът. — Може ли да се кача?

Двама мъже с дебели пуловери подадоха глави от каютата. Единият бе въздебел, оплешивяваш четирийсет и пет годишен, а другият бе строен, на трийсет и нещо.

Бьорн, без съмнение.

Пал поздрави по-възрастния мъж и попита дали могат да поговорят с Бьорн. Бьорн слезе от лодката и отиде до тях на кея.

— Нова навигационна система — каза той. — Помагам да Сиги да я инсталира, но все нещо не става. Шантава работа: вече трябва и от компютри да разбираш, за да си караш лодката.

Седнаха на един зид недалеч от лодката. Капитанът ги наблюдаваше с любопитство през люка на каютата. Две чайки кацнаха на няколко метра от тях с надежда за почерпка.

— Е? Какво става?

— Искаме да ти зададем няколко въпроса за Габриел Орн Бергсон и Харпа Ейнарсдотир.

— Харпа ми каза, че сте говорили с нея — каза Бьорн.

— Виждал ли си я наскоро?

— Да. Преди два дни слязох до Рейкявик. Беше доста разстроена след разговора с теб.

— Това е неизбежно при тези обстоятелства — каза Магнъс. — Вие с Харпа двойка ли сте?

— Може да се каже. Ходя при нея, когато мога. И тя понякога идва тук. Харесвам я. И то много.

— Харпа не спомена, че все още е във връзка с теб.

Бьорн сви рамене.

— Това не е тайна. Както казах, беше разстроена.

Сигурно не си я питал.

— Ами, не — призна Магнъс. Все пак остана с убеждението, че Харпа е искала да скрие този факт. — Познавахте ли се преди нощта, в която Габриел Ори умря?

— Не. Запознахме се на демонстрацията, следобеда преди това. Бях дошъл от Грундарфиордур специално за протестите. Ходих на един от съботните митинги преди Коледа и счетох за важно да ида пак. Исках гласът ми да се чуе. Исках правителството да подаде оставка.

— Разкажи ми за онази вечер.

Версията на Бьорн бе доста близка до тази на Харпа. Не се впусна в подробности под приемливия претекст, че вече са минали девет месеца. Магнъс го прекара напред и назад по събитията в опит да го засече.

Не стана.

Затова Магнъс смени темата.

— Казвала ли ти е Харпа нещо за Оскар Гунарсон?

— Да — отвърна Бьорн. — Каза и че подозирате някаква връзка между нея и убийството му.

— Просто ѝ зададох няколко въпроса.

— Трябваше да проявиш малко такт — каза Бьорн. — Харпа все още не се е съвзела след самоубийството на Габриел Орн. Доколкото разбрах от нея, той е бил пълна свиня, но това само я кара да се чувства още по-зле. Тя се обвинява и че се е хванала с него, и че го е разкарала. Чувства се ужасно. А твоите въпроси само наливат масло в огъня.

— Смяташ ли, че тя се обвинява и за нещо друго?

— Не — отвърна спокойно Бьорн.

— Срещал ли си Оскар?

— Не.

— Харпа разказвала ли ти е за взаимоотношенията си с него?

— Не. Не знаех, че е имала такива.

Магнъс извади снимка на Оскар.

— Знаеш ли кой е това?

— Той е, нали? Видях му снимката във вестника.

— Точно така. А на някого да ти напомня?

Бьорн се вгледа в снимката.

— Прилича малко на Хю Грант, но с по-тъмна коса.

— Не. Човек, когото познаваш.

Бьорн поклати глава.

— Маркус.

Бьорн погледна Магнъс изненадано.

— Какво!? Маркус на Харпа!? — огледа снимката още по-отблизо. — Абсурд!

— Не е абсурд. Ти знаеше ли?

— Как така да съм знаел? Какво да съм знаел!? Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че Оскар е баща на Маркус.

— Това е *пълн* абсурд!

— Харпа потвърди.

— Кога?

— Вчера.

Бьорн отново огледа снимката.

— Значи не ти е казала?

— Все пак не ти вярвам.

— Споменавала ли е кой е бащата?

— Не. Веднъж я попитах, тя не пожела да отговори и не съм я питал пак. Не ми беше работа — Бьорн върна снимката на Магнъс. — И все още не е моя работа.

Магнъс се възхити на хладнокръвието му. Двама рибари минаха покрай тях, кимнаха на Бьорн и Пал и се зазяпаха в Магнъс — чужденецът в градчето — с нескрито любопитство.

— Знаеш ли, че Харпа наскоро е ходила до Лондон? — попита Магнъс.

— Да. Преди два месеца. За няколко дни.

— А знаеш ли защо?

— Каза, че искала да си почине.

— С какви пари?

Бьорн сви рамене.

— Не знам. Тя е била banker. Сигурно има спестявания. Вярно, обикновено внимава с харчлъците, но заслужаваше малко отдиш.

— Каза ли ти, че се е срещала с Оскар?

— Не — отвърна Бьорн.

— Ревнуваш ли я? — попита Магнъс.

— Абе, ревнувам! Виж, има само един човек, на когото вярвам на този свят и това е Харпа. Не е моя работа с кого се е срещала, преди да се запознаем. Нямах представа, че Оскар е баща на Маркус и, честно казано, продължавам да не го вярвам. Но ако е така, сигурно Харпа е отишла да се видят, не знам. Не се учудвам, че е запазила срещата им в тайна.

— Ядосва ли те това, че Харпа има тайни от теб?

Бьорн изглежда Магнъс продължително. Сините му очи бяха забележително ясни и изпълнени с гняв. Но Магнъс остана с впечатлението, че Бьорн е ядосан на него, а не на Харпа.

— Не!

— Бьорн, къде беше вторник вечерта?

— Тогава са убили Оскар, познах ли?

— Отговори на въпроса.

— Във вторник излязох за риба. Прибрах се към седем с добър улов — доста скумрия хванахме. Разтоварихме лодката, изчистихме и се прибрах у дома.

— А сряда сутринта?

— Пак излязох, много рано. Със същата лодка, „Криа“. В момента не е тук, но ще се върне следобед. Един от екипажа имаше грип. Густо й е шкипер. Пал го познава — той кимна към полицейския началник. — Може да разпита екипажа. Всъщност, вторник вечерта ходих до канцеларията на риболовната компания да си взема парите, които ми дължаха. Питай Соли, тя ще ти каже. А сигурно е и записано някъде. — Бьорн се втренчи в Магнъс. — Така че явно не съм бил в Лондон да стрелям по банкери.

— Свърши ли си работа?

Магнъс и Пал се връщаха по кея към полицейския участък.

— Хладнокръвен е — каза Магнъс. — Не мога да преценя дали казва истината. Сигурен съм, че ако иска да лъже, го нрави много добре.

— Ще проверя алибито му — каза Пал. — Но бас държа, че е желязно. Което означава, че не е застрелял банкера.

— Вероятно си прав. Но го провери внимателно. В малките градчета хората пазят гърба на приятелите си.

— Густе е почтен човек — каза Пал. — Трябва да призная, че и Бьорн има отлична репутация.

— Ти добре ли го познаваш?

— Доста добре, да. Както каза, градчето е малко. Той имаше лодка, „Люнди“. Откупи я от чичо си. Потръгна му, купи си още квоти, работеше здраво. Но всичко беше със заети пари и когато кризата започна, се видя принуден да продава. Оттогава работи по чуждите лодки, когато го вземат.

— Виждал ли си Харпа тук?

— Май да. С черна къдрава коса, нали? Около метър и осемдесет?

Магнъс все още свикваше с метричната система, но успя да се ориентира.

— Същата.

— Идвала е тук няколко пъти.

— Бьорн да е имал проблеми с полицията?

— Не. Поне не тук. Мисля, че понякога ходи до Рейкявик да се забавлява. Отсяда при брат си Гули.

Продължиха нататък.

— Магнус?

— Да?

— Не мога да си представя, че Бьорн би убил някого.

Магнъс спря и погледна началника. Имаше шкембенце и рунтав мустак, но очите му бяха мили и угрижени.

— Бьорн приятел ли ти е? — попита Магнъс.

— Не. Не точно, само...

— Какво?

— Нужно ли беше да му казваш за сина на приятелката му? Че банкерът му е бил баща? Какво общо има това с полицията? Тя няма ли право да го запази в тайна, ако иска?

Магнъс усети леко раздразнение. В такова градче с население хиляда, най-много две хиляди души, лоялността на местното ченге по-скоро бе към приятелите му, отколкото към някакъв детектив, спуснат като парашутист от големия град.

Но Магнъс се нуждаеше от Пал.

— Убийствата винаги са болезнени. За жертвите, за семействата им, за всякакви хора. Разследванията на убийства винаги нанасят

свидетелите. Знам, че харесваш Бьорн и че го смяташ за добър човек. Но тези въпроси трябва да се зададат. Случва се това да ядоса някого, някой добър човек. Макар че, за разлика от теб, аз не съм убеден, че Бьорн спада към тази група.

Пал изсумтя.

Стигнаха до колите: „Рейндж Роувърът“ на Магнъс бе паркиран до патрулката на Пал пред дървената сграда на участъка.

Там ги чакаше Ингилейф. Излъчваше едва прикрито вълнение, което Магнъс познаваше добре.

— Добре ли мина разпитът? — попита тя.

— Бива — каза Магнъс. — Какво става?

— Ти си Пал, нали? — Ингилейф дари местния полицай с най-блестящата си усмивка.

— Да.

— Предполагам, че градската библиотека не е отворена в неделя?

— Не.

— А познаваш ли човека с ключа?

— Да. Библиотекарката е братовчедка на жена ми.

— Дали ще е възможно да я помолиш да отвори за малко?

Пал погледна към Магнъс.

— Защо?

Ингилейф също го погледна с блеснали очи.

— Докато се разхождах се сетих за един разказ от Бенедикт Йоханесон. Мисля, че се казваше „Подхлъзване“. Искam да го прочетеш.

— Това полицейска задача ли е? — попита Пал, Магнъс.

— Не — отвърна Магнъс.

— Полицейска е, много ясно! — намеси се Ингилейф. — Става дума за убийство. При Главата на Буланд, преди петдесет години.

Пал повдигна вежди.

— Не мога да отворя библиотеката, но жена ми е чела всичко на Бенедикт. Тя е тукашна, а той е живял наблизо, до Берсеркяхраун. Ще я питам дали има книгата, която търсиш.

Къщата на полицаия бе на края на града: отне им цели пет минути да стигнат до нея с колите. Жена му се казваше Сара и наистина имаше томчето с разкази от Бенедикт Йоханесон. Ингилейф

нетърпеливо го отвори и намери „Подхлъзване“. Разказът бе едва пет страници.

Тя го прегледа и зачете на глас. Едно момче яздело покрай скалите. На пътеката срещнало мъжа, който бил изнасилвил сестра му. Пътувал в обратната посока. Докато се разминавали, момчето бутнало коня на мъжа. Животното и човекът паднали в бездната.

— Е? — каза Ингилейф с блеснал поглед.

— Мислиш, че Бенедикт е бутнал пралядо ми в океана от Главата на Буланд, така ли?

— А ти съмняваш ли се?

Магнъс погледна към Пал и жена му, които го зяпаха с нескрито любопитство. Бе издал семейна тайна пред тези непознати, без да се замисли, но щеше да му е от полза да чуе какво гласяха местните клюки по този въпрос. Затова им описа как е умрял пралядо му и разказа главата от романа, според която Гунар е убил бащата на Бенедикт.

— Да, спомням си — каза Сара. — Книгата предизвика минискандал в градчето, когато излезе. Тогава бях на петнайсет години и си спомням как нашите я обсъждаха. Все още се говореше за тайнственото изчезване на фермера от Храун, макар да бяха минали петдесет години. Книгата на Бенедикт предлагаше отговор на тази енигма и местните веднага го забелязаха. Бил е убит от съседа си. Който е бил твойт пралядо, така ли?

— Да. Живеел в Бярнархьофн. Но всичко това го разбрах чак наскоро.

— Не след дълго убиха и самия Бенедикт. Но това се случи в Рейкявик. Мисля, че така и не заловиха убиеца.

— Имало ли е слухове, че може да е някой местен?

— Не, нищо. Такива неща се случват в големия град, нали? Но не и в краища като нашия.

— А нещо за смъртта на Гунар при Главата?

— Не. От време на време имаше произшествия, особено преди да оправят пътеката. И, естествено, има много истории за тролове, които хвърлят хора в океана.

— Предполагам — каза Магнъс.

— Това ли разследваш в момента? — попита Пал.

— Само от личен интерес — отговори Магнъс. — По никакъв начин не е официална полицейска проверка. Благодаря ти, Сара, че ни показва книгата. Моля ви да запазите това в тайна.

Магнъс знаеше, че не може да разчита напълно на тяхната дискретност, но Пал бе полицаи и двамата изглеждаха почтени хора.

— Няма проблем — каза Сара с усмивка. — Макар че можеш да си представиш колко ще се зарадва градчето ни на такава клюка. Останете да обядвате с нас. Готвила съм супа. Щом има за нас, ще стигне и за още двама.

ГЛАВА 19

Супата бе наистина вкусна — агнешка със зеленчуци. Пал и Сара имаха две шумни, но добри деца и Магнъс и Ингилейф се чувстваха отлично в този топъл и уютен дом. Пал трябваше да води момчето на тренировка по баскетбол и двамата тръгнаха веднага след обяда.

— Е? Какво мислиш? — попита Ингилейф. — Смяташ ли, че някой е бутнал прадыдо ти?

Магнъс се усмихна.

— Това е класическият въпрос. Паднал ли е, или са го бутнали? В този случай, предполагам не е изключено някой да го е бутнал. Но кой?

— Трябва да е бил самият Бенедикт.

— Или негов много близък човек. Брат, например. Не ми се вярва този разказ да е самопризнание.

— Може би е имал нужда да си излее душата — каза Ингилейф. — Все пак, в онази глава от „Пустошта и човекът“ явно става дума за Гунар.

— Може да е съвпадение — каза Магнъс.

— Ти си ченге. Не би трябвало да вярваш в съвпадения.

— Но вярвам — отговори той. — В реалния живот има съвпадения. Не бива да се изключва тази възможност.

— Искаш ли да се видим с Унур? Да я питаме дали е чела разказа.

— Ще ѝ се обадя — каза Магнъс.

Унур се съгласи да се срещне с тях в един стар ресторант в Стикисхолмур. Заведението бе топло и уютно. Единствените му други клиенти бяха испанец и исландец, които си говореха за риба на английски. От ресторанта имаше красива гледка към пристана, където един ферибот набираше скорост към Западните фиорди.

Унур ги чакаше с чаша кафе пред себе си. Магнъс представи Ингилейф.

— Не исках да се срещаме вкъщи този път — каза Унур. — Мъжът ми е там, а не съм му казвала нищо за историята с баща ти. Не се гордея с нея и бих предпочела той да не научава.

— Разбирам те — каза Магнъс, — но няма страшно. Дошли сме да говорим за друго.

— Прочете ли главата в „Пустошта и човекът“? — попита Унур.

— Да. Според теб това доказва, че Гунар е убил съседа си, така ли?

— Да. Почти съм сигурна. Можеш да си представиш какъв шум се вдигна тук, когато книгата излезе. Местните веднага забелязали приликата. Тогава още работех в Рейкявик, но когато идвах при нашите, само за това приказвахме.

— А какво е казал Бенедикт по този въпрос?

— О, той отрече всичко, но никой не му повярва. Май се учуди, че хората са направили тази връзка. А и дядо ти, естествено, каза, че това е пълна измишльотина. Беше много ядосан, заради целия шум, който се вдигна. Но леля ми ме убеди, че има зрънце истина в цялата работа.

— Леля ти?

— Да. Жената на чичо. Тя е по-голямата сестра на Бенедикт. Тогава живееше в Храун.

— Значи тя потвърди историята?

— Не — каза Унур. — Нищо не каза. Само се усмихна многозначително.

— Ти познаваше ли Бенедикт?

— Бегло. Срещали сме се един-два пъти по големите семейни събирания. Приятен човек, много умен и мълчалив. Майка му продала фермата Храун и дошла в града. Държеше магазин за дрехи. Умря през шейсетте. Но ти каза, че си открил нещо ново?

— Да. Ингилейф се сети. Имаш ли някой от сборниците с разкази на Бенедикт?

— Не — отвърна Унур.

— Има един със заглавие „Подхлъзване“ — намеси се Ингилейф и преразказа набързо историята. Унур я слушаше внимателно.

— Ясно — каза тя. — Спомням си, че Гунар падна отнякъде, нали така беше?

— Да — отвърна Магнъс. — От Главата на Буланд. Бил е на кон. Това дядо ми го каза.

— И според теб някой го с бутнал? Бенедикт ли?

— Възможно е. В книгата момчето отмъщава за изнасилването на сестра си. А в реалния живот става дума за убийството на баща му.

Унур се замисли.

— Да, не е изключено. Макар че не си представям Бенедикт да убие някого. Но това е минало-заминало, нали?

— Може би не е толкова заминало — отговори Магнъс. — Да не забравяме, че Бенедикт също е бил убит през 1985-а.

— Но това е бил крадец! — възкликна Унур.

Тримата се смълчаха. Унур потрепери.

— Доста зловещо. Три смъртни случая. За колко, за петдесет години? От трийсетте до осемдесетте.

— Леля ти жива ли е още? — попита Ингилейф.

— Да, но се съмнявам, че ще ви каже нещо.

— Със старите хора никога не се знае — отбеляза Ингилейф. — Понякога с готовност си развързват езика, ако хората, за които разказват, вече не са между живите.

— За мен е много важно да говоря с нея — обади се Магнъс.

— Да, предполагам — изрече замислено Унур. — Ами, добре, хайде да идем при нея. Тя живее съвсем наблизо.

Тримата излязоха от ресторанта и тръгнаха по малка уличка зад една рибна фабрика. Стигнаха до малка къщурка, която приличаше на картинка от детска книжка. Цялата бе обшита с ламарина, боядисана в яркозелено, а най-отгоре се кипреше червен покрив. Прозорците бяха украсени с множество фигурки на елфи. Унур натисна звънеца. Над вратата бе окачена бяла табелка, на която с черни цифри старателно бе изписана годината на строеж — 1903-а. Около цифрите бяха изрисувани лилави цветчета.

Лелята на Унур, Хилдур, бе дребна прегърбена женица със светлосини очи и бистър ум. Лицето ѝ грейна, когато видя племенницата си. Старицата въведе гостите си във възтопла, пълна с мебели всекидневна с пейзажи по стените и малки исландски знаменца, които стърчаха измежду всевъзможни елфи, тюленчета, тролове и птички, заемащи всяко празно пространство. Унур бе изпратена до кухнята да донесе кафе.

Хилдур се настани и взе плетивото си.

— За правнучето ми е — каза тя. — Следващата седмица става на две годинки. Това му е за рождения ден. Не се обиждайте, но аз ще си плета.

Тя с гордост им показва почти завършено пуловерче с фини сини и бели фигурки по гърдите и раменете, разположени в концентрични окръжности.

— Много е красив! — възкликна ентусиазирано Ингилейф.

Старицата само изсумтя, но явно ѝ стана драго.

Унур се върна с кафето.

— Това е Магнус Рагнарсон, лельо. Внукът на Халгримур.

Изведнъж сините очи на Хилдур се впиха в Магнъс, а топлината в тях бе изместена от подозрение.

— Живях четири години с баба ми и дядо ми в Бярнархьофн като малък — започна Магнъс. — Не беше щастлив период от живота ми.

— Предполагам — каза старицата.

— Познаваш дядо ми, така ли?

— Разбира се — отвърна Хилдур. — Бяхме съседи, докато станах на двацет. Живеехме в Храун.

Оттогава гледам да го избягвам.

— Значи не го харесваш?

— Не. С Бени бяха големи приятели като малки, но според мен Халгримур нещо го юркаше. С годините постепенно се отчуждиха.

— Аз също не го харесвам — каза Магнъс.

Старицата бе потресена. Почитта към прародителите се приемаше за даденост в исландското общество.

— Помниш ли прадядо ми? — попита Магнъс. — Гунар?

— Да — отвърна Хилдур.

— Що за човек беше?

Хилдур не отговори веднага.

— Лош.

— Много лош човек — каза Магнъс. — Той е убил баща ти, нали?

В стаята се възцари тишина. Тиктакането на часовника изведнъж стана по-силно.

— Мисля, че да — най-накрая отвърна Хилдур. — Като малка изобщо не подозирах. Често идваше в нашата ферма, след като татко изчезна. Помагаше на майка с работата, беше добър съсед. А през цялото време е криел, че е убил мъжа и — тя потрепери.

— Ти как разбра? Бенедикт ли ти каза? — Магнъс положи усилие да не прозвучи много развълнуван. Не искаше да я плаши.

Хилдур погледна слушателите си. За момент Магнъс помисли, че Ингилейф ще се окаже права, че Хилдур ще реши, че няма смисъл повече да пази тайната. Но тя само поклати глава.

— Не мога да ти кажа. Някои тайни трябва да се пазят до гроб.

— Чела ли си един разказ на брат ти, „Подхлъзване“? — попита я Магнъс.

Старицата се усмихна многозначително.

— Да, чела съм го.

— Мислиш ли, че е възможно брат ти да е бутнал Гунар от пътеката под Главата на Буланд, за да му отмъсти за баща ви?

— Ще ти кажа само, че в деня, когато Гунар падна в океана, Бенедикт се връщаше от Олафсвик. Той твърдеше, че не е виждал Гунар. Всички му повярваха. Бенедикт бе честно момче — очите й просветнаха. — Всъщност, беше и честен мъж. Трябваше някак да каже истината накрая.

— Разбирам — каза Магнъс с усмивка, — и ти благодаря. Знам, че е било много отдавна, но все пак: ужасно съжалявам за баща ти.

Изведнъж в очите на старицата се появиха сълзи.

— Аз също.

Ингилейф постигна своето. Въпреки нежеланието на Магнъс, на връщане спряха край Берсеркяхраун. Паркираха колата точно под фермата Храун, в източния край на полето от лава, по-далеч от Бярнархьофн.

Фермата Храун почти не се бе променила — имаше само няколко плевни и две колибки, освен голямата къща. По краищата на ливада бяха наредени кръгли купи сено, покрити с найлон, между които пасяха пухкави овце. Магнъс и Ингилейф се насочиха към полето от лава и скоро намериха Берсеркягата, „Улицата на берсерките“ — широка около педя пътека, издълбана в скалата.

— Очаквах да е по-широка — каза Ингилейф.

— Ако се замислиш, двама мъже са я издълбали в скалата: изобщо не е тясна — каза Магнъс. — По нея се е стигало много по-лесно до Бярнархьофн.

— Покажи ми грамадата.

Пътеката лъкатушеше между скалите, минаваше през падини и възвишения. Есента в Исландия има особена красота. Може би не толкова поразителна, като листопада в Масачузетс. Пиренът и тревите стават оранжеви, а листата на боровинките — тъмnochервени.

От определени места се откриваше гледка към Храунсвик, „Заливът от лава“ между двете ферми, където лавата бе стигнала до океана. Два патока в черно-бели костюми патрулираха из падинката. Магнъс се зачуди дали обитателите на Бярнархьофн все още събират тъмния пух на другарките им всяко лято, след като патенцата излязат от гнездата. Отвъд залива, Брейдарфиордур бе нашарен с ниски островчета, които Магнъс помнеше от излетите за риба със семейната лодка.

— Не мога да го проумея — рече замислено Магнъс, — Йоханес, Гунар...

— Това прилича на истинска семейна вражда — подсмихна се Ингилейф. — Интересно, съвсем като от времето на сагите... Арнкел и Торолф, и Снори, и... кой беше другият — Бьорн от Брейдавик?

— Така е — отговори Магнъс. — Има известна прилика.

— Какво мислиш за убийството на Бенедикт? Смяташ ли, че има връзка?

— Не е изключено. В Исландия обирджиите обикновено не убиват жертвите си, но разбира се може да се случи. Следващата седмица ще разровя полицейските архиви и ще разбера.

— Поне дядо ти не е бил замесен.

— Не съм сигурен — каза Магнъс. — Той винаги е готов за малко семейно враждуване.

— Значи може да е убил Бенедикт, така ли?

— Възможно е. Когато видя архивите, ще стане по-ясно.

— Ама ти май изобщо не го обичаш, а?

Магнъс не отговори.

Стигнаха до грамадата, скрита в една падинка — невисока купчина камънаци, достатъчно голяма да събере двама едри мъже.

— Това ли е? — попита Ингилейф. — Еха! И наистина ли тук са погребани берсерките?

— Преди стотина години са я разровили — каза Магнъс. — Вътре открили два скелета. Не особено високи, но със здрави, едри кости.

Ингилейф спря и се загледа в невероятните скални образувания.

— Страхотно място за детски игри — каза тя.

— Да. Макар че Оли го беше страх. Дядо му каза, че берсерките още бродят наоколо.

— Само Оли ли го беше страх?

Магнъс пое дълбоко въздух.

— Не позволявах на дядо да ме плаши... Но, невинаги успявах.

Ингилейф го погледна. Магнъс разбра, че иска да го пита още нещо.

Изведнъж му се прищя да се махне оттук.

— Тръгваме!

— Не! Искам да се разходим още малко!

— Хайде! — Магнъс се обърна и закрачи бързо по пътеката обратно към колата. Погледна назад, чак когато стигна до пътя. Ингилейф подтичваше, за да го догони.

Без да пророни и дума, Магнъс запали и потегли.

Минаха покрай един разклон на шосето.

— Оттук ли се минава за Бярнархьофн? — попита Ингилейф.

Магнъс не отговори.

Пътят се стесни, от двете му страни зейна триметрова пропаст. Насреща им, сред облак прах, се появи кола — старо комби. Магнъс се прилепи максимално до края на пътя и спря, за да мине другата кола.

Комбито спря на няколко метра пред него. Шофьорът му присветна с фарове и натисна клаксона.

Зад волана седеше старец.

— Господи! — каза Магнъс на английски.

Нямаше накъде да мърда, освен ако не даде на заден ход стотина метра в обратната посока.

— Хайде бе, деде! — каза добродушно Ингилейф. — Имаш място!

„Дедето“ тръгна и спря успоредно на Магнъс. Магнъс разпозна широкото задебеляло лице, гневните сини очи. Бръчките бяха по-

дълбоки, а сивата коса — по-рядка, но човекът бе същият.

Магнъс заби поглед пред себе си.

Старецът отвори прозореца.

— Тука ли намери да отбиеш бе, келеш! — викна той. А после — Магнус?

Магнъс включи на скорост и даде газ, като едва не избуца комбито от пътя.

— Божичко! — викна Ингилейф. — Това той ли беше!?

— Е, кой друг да е! — изръмжа Магнъс.

— И май те позна!

— Каза ми името.

С мръсна газ и поднасяне колата прекоси полето от лава и стигна до главния път. Магнъс зави надясно към планинския проход.

— Магнус, намали — каза Ингилейф.

Той не ѝ обърна внимание.

Ингилейф не каза нищо повече, докато колата летеше по завоите на прохода. След като превалиха билото, пътят се изправи и тя се осмели да проговори:

— Какво ти е направил този човек, Магнус?

— Не ми се говори за това.

— Но трябва!

— Не!

— Трябва, Магнус! — повтори Ингилейф. — Рано или късно трябва да се сблъскаш с това! Не можеш просто да го погребеш.

— Защо да не мога? — сопна се Магнъс. Усети гнева в гласа си. — Защо да не мога, мамка му!?

Очите на Ингилейф се разшириха. Гневът в гласа му беше плашещ, но тя не се отказа. Не беше по отказването.

— Защото иначе ще те яде отвътре, докато си жив. Както те яде вече двайсет години. Каза ми, че убийството на баща ти не ти дава мира, но има и нещо друго, нали?

Магнъс не отговори.

— Има, нали? Отговори ми, Магнус!

— Не!

— Искам да ми отговориш!

— Ингилейф?

— Да?

— Просто млъкни!

Сто и седемдесет километра се издържат трудно в мълчание, дори ако се движиш с трийсет над ограничението.

Отби с мотора от пътя и пое по нещо като пътека с асфалт в средата. Спря, за да провери картата. Не можеше да повярва колко много дървета има в тази страна, особено ябълкови. Не беше виждал такива в Исландия. Искаше му се да си откъсне една ябълка и да я изяде, но това означава да си свали каската, което той не искаше да прави.

Знаеше точно къде се намира. Вкъщи бе прекарал два часа в разучаване на картата и проверки в интернет, докато не опозна този малък участък от Нормандия като петте си пръста. След овощната градина пътят извива вляво. От едната му страна има пасища, а от другата — гориста ивица.

Запали мотора и бавно и тихо тръгна по пътеката. Не се виждаше никой. Това беше добре. Моторът бе с холандски номера, което се набиваше на очи във Франция. Трябваше да помислят за това, но ако никой не го види, няма значение.

Започна да брои телеграфните стълбове край пътя. На седмия спря и вкара мотора в горичката отсреща. Отдели две минути, за да се увери, че моторът не се вижда от пътя, но заедно с това е готов за бързо оттегляне.

Проправи си път през дърветата и след двайсетина метра спря в другия край на гористата ивица. На малка полянка стадо крави преживяха и пъдеха мухите с опашки. Зад полянката беше плевнята.

Тръгна по края на гората, без да излиза на полянката, докато не намери дървото, което търсеше. На метър от земята, в кората му бе издялкана буквата „Б“. „Б“ като Бяртур, макар че само той знаеше това. Френската полиция нямаше да има представа какво означава буквата, когато открият дървото. На пет метра западно от дървото имаше място с разровена пръст, отчасти покрито от един счупен клон.

Той свали раницата от гърба си, извади лопатката и започна да копае. Земята бе рохкава и след няколко минути той напипа полиетиленова торба с пушка и муниции в нея.

Ремингтон 700. Той се ухили. Извади пушката от торбата и провери механизма. Всичко работеше идеално.

После заоглежда плевнята с бинокъл. Голямата постройка бе преустроена във вила. Зад нея се виждаше къщата, към която плевнята е била свързана едно време. Беше слънчев следобед и не се виждаха запалени лампи, но вратата към градината бе отворена. В самата градина имаше два стола — върху единия лежеше отворена книга. На чакълестия паркинг отпред бе паркирана кола — само една, което означаваше, че няма телохранители. Отлично! Колата бе „Ауди“ — успя само да види, че е с английски номера, а не с френски.

Трудно бе да определи точното разстояние на око, но предполагаше, че наистина са към сто и двайсет метра. Столът изглеждаше толкова отдалечен, колкото и тубата от бензин в планината предната сутрин.

Намери подходящо място, легна, опря пушката върху един дънер и зачака. Денят бе слънчев. Септемврийското слънце грееше много по-силно във Франция, отколкото в Исландия. Стана му неприятно горещо в мотористкия му кожен костюм. Щеше да чака тук до свечеряване, ако се наложи, макар че отворената книга на стола го обнадежди, че едва ли ще се стигне дотам.

Прехвърли наум плана за бягство. Задължително трябва да кара с нормална скорост, за да не привлече внимание. Деляха го петнайсет километра от наводнената кариера, където щеше да изхвърли торбата с пушката, лопатката, бинокъла и гилзите, и още двайсет — от магистралата, където щеше да поеме по дългия път обратно към Амстердам.

Забеляза движение в къщата. Наостри уши. Целта се появи. Мъжът остави бинокъла и опря пушката в рамото си. Целта бе облечена в тясна карирана риза и носеше чаша. Без съмнение чай — типично по английски. Целта отиде до стола и се наведе да остави чашата. Изправи се. Огледа се наоколо.

Той натисна спусък. Няколко неща се случиха едновременно. Прозорецът зад целта се пръсна. Шумът от изстрела разцепи провинциалната тишина. Няколко полски врани излетяха, грачейки ядосано.

Целта се обърна към прозореца, а после пак към гората. Устата му бе отворена, а реакциите — забавени от изненада.

Не уцели. Спокойно. Стреля пак. Този път целта отстъпи назад и се хвана над единия лакът. Извика от болка. Още един изстрел. Целта се строполи на земята, а от къщата се появи жена — пищеше.

Беше време да бяга.

ГЛАВА 20

Фрики седеше в църквата, а свещеникът продължаваше да опява. Магда го бе накарала да дойде с нея в голямата бетонна католическа катедрала на хълма, от другата страна на центъра, срещу Халгримскиркия. Тя седеше до него и се опитваше да извлече някакъв смисъл от проповедта на свещеника. Фрики се бе отказал още на първото изречение.

Магда искаше той да се помоли за прошка. Фрики не знаеше точно как става това. Затвори очи. „Прости ми, господи,“ промърмори той на себе си. Достатъчно ли е това? Не беше сигурен. „Прости ми, господи,“ повтори той. Но защо господ да му прощава — на този безработен несретник, който краде и никога не ходи на църква? Който бе убил човек!

Единственото хубаво нещо в живота на Фрики бе Магда. Ако господ действаше логично, нямаше да спасява Фрики, а би спасил Магда от него.

Фрики отново затвори очи. „Моля те, господи, не ми отнемай Магда!“

Фрики очакваше, че ще умре от скука в църквата, но не стана така. Гладките й синкави колони го изпълваха със спокойствие. Макар да не се чувстваше като един от редовните богомолци, които бяха предимно чужденци, тази сграда го изпълваше с душевен мир. Никой не го зяпаше, макар всички да бяха наясно, че Фрики е единственият протестант в този католически храм.

Можеше да разбере защо Магда ходи на църква всяка седмица. Това място бе подходящо за нея, но не и за него.

Той не вярваше в Бог. И бе сигурен, че ако има Бог, и Той не вярва във Фрики.

Уби ли банкера? Фрики нямаше откъде да знае дали човекът е бил още жив, когато го ритна. Когато бе в добро настроение, Фрики бе убеден, че не го е убил той. Но в моменти като този, бе сигурен във вината си.

Най-лошото бе, че в онзи кратък момент през януари, Фрики *искаше* да го убие.

Тези няколко секунди щяха да го преследват до края на живота му. Винаги щеше да си остане убиец, дори на стари години. А сега и Магда знаеше тайната му.

Но не само знаеше, тя го разбираше. Каза, че ще му прости, че и Бог ще му прости.

Сега всички бяха изправени и се редяха пред свещеника за хлебчето и глътката вино. Хорът пееше. Магда опря коляно в пода, прекръсти се и ги последва. Фрики не възнамеряваше да прави като тях.

Изведнъж го осени мисъл. Ако иска Магда наистина да му прости, тя трябва да вярва, че и Бог му е простил.

Фрики коленичи за молитва.

Когато се върна в Рейкявик, Магнъс остави Ингилейф в апартамента ѝ и се прибра в квартирата си. Отвори си бира и се отпусна в креслото.

Срещата с дядо му след толкова много години го разстрои. Не биваше да си го изкарва на Ингилейф, но пък и тя трябваше да разбере, че е време да млъкне.

Магнъс отпи от бирата и се опита да намери смисъл във всичко това — аферата на баща му с Унур, поредицата смъртни случаи, убийството на баща му.

Изкуши се просто да забрави за всичко и да се съсредоточи върху настоящото разследване: Оскар и Габриел Орн.

Но Ингилейф бе права — Магнъс нямаше право да се отказва сега, точно когато започна да открива толкова много.

Трябва да направи две неща — да разбере дали дядо му е бил в Америка, когато баща му е бил убит, и да разгледа полицейския архив за смъртта на Бенедикт Йоханесон през 1985-та.

Телефонът му изпиука. Провери. Съобщение в гласовата поща. Набра номера и чу гласа на брат си.

„Здрасти, Магнъс, Оли съм. Така, да те чуя. Обади ми се, когато можеш“. Съобщението бе оставено преди час, може би докато Магнъс е бил извън обхват на връщане от Стикисхолмур.

Оли. Горкият! За разлика от Магнъс, който запази връзка с исландските си корени, Оли се отрече от тях. Стана американец от — до. Америка все още предлагаше услугата, от която се възползваха хиляди имигранти — възможността да престанат да бъдат себе си и да се превърнат в това, което искат. Оли прие това предложение с ентузиазъм.

А и след злощастния му престой в Исландия, кой можеше да го вини?

Магнъс се замисли дали да не се обади на Оли и да му каже къде е бил. Може би така Оли ще прогони някои от страшните спомени.

А може би няма да успее. Не му се говореше с него тази вечер. Щеше да му звънне утре... Или вдругиден.

Магнъс допи бирата и включи телевизора, докато отиваше към хладилника за нова.

По националната телевизия вървяха новини. Пак нещо за Джулиън Листър, бившият британски финансов министър. Според Магнъс, исландците вече трябваше да го оставят на мира. Вярно, те си бяха изпатили, но Листър не е причината за техните проблеми, нито пък решението им, особено след като собственият му премиер го заряза.

Но нещо в гласа на репортера усъмни Магнъс. Той погледна към екрана. Линейка. Болница във Франция.

Седна и се загледа.

Джулиън Листър бил прострелян два пъти от неизвестен нападател във вилата си в Нормандия. В момента бил в критично състояние в болницата в Руан. Няколко арестувани. Неофициалната версия била опит за атентат, поръчан от „Ал Кайда“ или ИРА, но френската полиция отказвала коментар.

Някои исландци ще останат много доволни, помисли си Магнъс.

После се замисли малко по-дълбоко.

Не! Не можеше да има връзка между Габриел Орн, Оскар и Джулиън Листър, щеше да е прекалено. Освен това Магнъс видя Бьорн и Харна в Исландия този уикенд, така че явно те не са стреляли по Листър във Франция. Магнъс се изкушаваше от мисълта да участва в такова вълнуващо разследване.

И все пак...

ГЛАВА 21

Февруари, 1985 г.

Бенедикт Йоханесон седеше на един камък и гледаше над черния път към фара Грота, разположен на собственото си островче. Зад него спираловидните сиви облаци се събираха и блъскаха един в друг, от океана навяваше силен студен бриз, а вълните се разбиваха във вулканичния пясък. Бенедикт бе сам.

Добре.

Сгушен в анорака си, той отвори кутията цигари, която току-що си купи, и се опита да запали една. Отне му известно време на този вятър — бе загубил форма. Цигарата все пак се запали и Бенедикт дръпна дълбоко, потискайки кашлицата, напиреща в гърлото му.

Усети приятния вкус.

Шестнайсет часа, след като изкуцука от болницата, той взе първото си градивно решение — да започне отново да пуши. Отказа цигарите преди осем години, но му липсваха. Сега вече нямаше смисъл да пази дробовете си.

Никотинът замая главата му и притъпи болката от всичкото бренди, което погълна снощи. Мозъкът му бе на пихтия. Днес нямаше да успее да напише нищо. А щеше ли изобщо някога?

На никого няма да каже — нито на децата, нито на приятелите. Би казал на Лиля, разбира се, но тя се спомина две години по-рано — внезапен удар. Без предупреждение, поради ненавременна диагноза за сърдечно заболяване. Радваше се, че не трябва да казва на Лиля.

Така. Две решения.

Ами писането? В момента, когато се запита дали изобщо някога отново ще пише, подсъзнанието му изкрещя „да“. Но какво? Какво може да напише за шест месеца, което да остави някакъв белег? За две години можеше да се насили да напише великия исландски роман: нещо, което да се мери с Халдор Лакснес, нещо, с което името му да се запомни.

Но няма смисъл да се самозалъгва. Ако щеше да пише такава книга, досега вече да го е направил.

Цигарата гореше бързо. Бузите му изтръпнаха от студения въздух. Но вятърът внесе малко яснота в объркването му.

„Пустошта и човекът“ не бе лоша книга. Може би най-добрата му. Имаше време да я завърши. И да напише още един-два разказа. Но какво може да каже на света в последните си мигове?

Изведнъж го осени. Щеше да каже истината. След четирийсет години мълчание, най-накрая щеше да я каже.

Угаси цигарата, изправи се и закуцука обратно към колата. Трябва бързо да се върне на бюрото си. Няма време за губене.

Понеделник, 21 септември 2009 г.

— Гледа ли новините за Джулиън Листър? — попита Вигдис, когато пристигна на работа.

— Да. Горкият нещастник — отвърна Магнъс.

— Казват, че едва ли ще оживее.

— Да — Магнъс също бе слушал сутрешните новини. Бяха оперирали Листър през нощта в болницата в Руан. Лекарите определяха шансовете му като минимални.

— Мислиш ли, че има някаква връзка? — попита Вигдис и хвърли чантата си до бюрото.

— С Оскар ли? — Магнъс я погледна рязко. — И аз това се чудех.

— Някои исландци много ще се зарадват, ако умре — каза Вигдис. — Не мнозинството, не дори и малцинство — един е достатъчен.

— Или двамата, или трима.

— Като Бьорн и Харпа например?

— Може би и Исак.

Вигдис повдигна вежди.

— Още не сме го свързали с другите двама.

— Добре, ако не Исак, може да е някой друг.

— Значи според нас има някаква шайка откачалки, които искат да стрелят по банкери и политици, така ли?

— Да. Виновниците, според тях, за финансовата криза.

Магнъс и Вигдис се спогледаха.

— Ако представим нещата така, ще имаме големи неприятности — каза Вигдис.

— Знам.

— И не само с Балдур. С Торкел също. Дори с Голямата Съомга.

— Знам.

— Нямаме никакви доказателства...

— Знам.

— Какво ще направим?

Магнъс бе мислил по този въпрос.

— Засега няма да изключваме никакви възможности. Балдур ми каза днес да отида в Полицейската школа, трябва да изнеса една лекция в единайсет. Но ми хрумна нещо...

— Да?

— Разполагаме ли с видеоматериал от демонстрациите през януари?

— Разбира се.

— Намери записите от деня, в който бе убит Габриел Орн. Потърси Харпа сред тълпата. И Бьорн. Виж какво са правили. С кого са говорили. Може би ще разбереш дали наистина са се запознали на митинга.

— Добре — каза Вигдис.

— Дръж ме в течение. Между другото, как мога да намеря доклад за убийство от 1985-а?

— Кой е случаят?

— Бенедикт Йоханесон.

— Писателят?

— Да. Знаеш ли как е станало?

— Тогава бях още малка, но изучавахме случая в Полицейската школа. Бил е намушкан в дома си. Не са заловили извършителя.

— Точно така.

— Това има ли някаква връзка с Оскар?

— Не точно.

Вигдис се смръщи. Магнъс я изгледа безизразно. Вигдис реши да не разпитва.

— Няма да го има в електронен вариант, но в архиви със сигурност още пазят доклада. Ще им трябва малко време да го

изровят.

— Благодаря, Вигдис.

Докато Вигдис въртеше телефони, за да уреди материала от охранителните видеокамери, Магнъс написа имейл до един свой приятел в бостънския отдел „Убийства“ с молба да поиска справка от Имиграционните за хората, влизали в САЩ през месец юли, 1996-а. След това се обади в отдел „Архиви“.

Довтаса и Арни.

— Добро утро, Магнус! Как мина уикендът? Много сте тихи нещо.

— Говори с Вигдис — каза Магнъс. — Чака те работа.

Исак извади препечената филийка от тостера и я намаза с масло и мармалад — английски навик, който прихвана. Къщата на Майл Енд Роуд, която делеше с още четирима студенти, се изхранваше с печени филии и нескафе. Чайникът завря и Исак си направи една чаша.

— Ку-ку!

Обърна се и видя как приятелката му Софи влиза в малката кухня по долнище от пижама и стара тениска с надпис „Спасете Дарфур!“

— Не си ли на лекции чак от дванайсет?

— Трябва да ида до библиотеката — каза тя. — Не мога да отлагам повече. — Седна в скута му и го млясна по устните. — Добро утро! — целуна го пак, този път с повече чувство.

Исак се усмихна и прокара ръка по гърдите ѝ. Нямаше сутиен.

Софи остана в скута му още малко, но изведнъж се откопчи и скочи на крака.

— Не. Дисциплина! Дисциплина трябва! — тя отвори едно шкафче и започна да рови за хляб. — Искаш ли още една филийка, Зак?

— Да. Мерси.

На вратата се позвъни.

— Аз ще отворя — каза Софи. Позвъни се отново. — Добре де, добре! Всички събуди! — подвижна тя, но така, че да не я чуят отвън.

Исак чу как вратата се отваря.

— Полиция — каза авторитетен женски глас. — Аз съм детектив сержант Пайпър от полицията в Кенсингтън. Тук ли е Исак Самуелсон?

Исак се стегна.

— Ами... не знам — каза Софи изненадано.

— Спокойно, Софи — каза Исак и се появи в коридора. — Заповядайте — обърна се той към полицайката и я въведе в кухнята. — Седнете. Искате ли кафе?

— Не, благодаря — отвърна сержант Пайпър и се настани на мястото на Софи.

Софи седна до нея и се намръщи.

— За какво става дума? — попита небрежно Исак.

— Може ли да поговоря с Исак насаме? — обърна се Пайпър към Софи.

— А-а, без тия! — каза Софи, сякаш изведнъж се събуди. — От къде на къде!? Това е нашата кухня!

Пайпър въздъхна.

— Няма проблем, Софи — обади се Исак. — Не знам за какво става въпрос, но със сигурност няма много да се бавим.

— Добре — каза Софи намусено, — но си искам филийката.

След като Софи излезе от кухнята, Исак се усмихна.

— Моля да я извините. В момента учим за човешките права в Европа. Софи много се пали по такива неща.

— Закуската е важна — усмихна се Пайпър. — Искам да ви разпитам за миналата седмица.

— Бях в Рейкявик — каза Исак.

— Знам.

— Това е във връзка с Оскар Гунарсон, нали? — попита той. — Майка ми каза, че исландската полиция я разпитвала за мен.

Пайпър разпита Исак какво е правил миналата седмица. Той й отговори ясно и спокойно. Сряда вечер излязъл с някакви стари приятели от гимназията, иначе нямало нищо друго интересно. Пайпър записа часовете на излитане и кацане, имената и адресите.

— Познавахте ли Оскар Гунарсон? — попита го тя.

— Не — отговори Исак. — Така де, знам кой беше, но не съм го виждал.

— Сигурен ли сте? — Пайпър се наведе към него.

— Е, видях го на годишния *Тораблот* на исландската общност в Лондон — каза Исак, — но не съм говорил с него.

— *Тораблот*?

— Зимен фестивал. Голямо празненство с много традиционни ястия: овчи главички, китова мас, бял бъбрек, гнило акулско... Исландците го обожават.

— Звучи отвратително.

— Свиква се. Всъщност, тук в Лондон храната по време на феста не е лоша.

Пайпър наблюдаваше Исак внимателно.

— Вие ли сте се опитвали да му доставите нещо преди две седмици? По-миналия петък?

— Да доставя нещо!?

— Да. Един свидетел е видял човек, отговарящ на вашето описание, който е ходил от врата на врата в Онслоу Гардънс и е разпитвал за адреса на Гунарсон.

— Не съм бил аз.

— Сигурен ли сте?

Исак кимна.

— Напълно!

Пайпър замълча. Известно време никой от двамата не каза нищо. После тя се изправи.

— Добре. Това е всичко засега. Благодаря за разговора.

Исак също стана.

— Няма защо.

— Днес ще ходите ли в Школата?

— Имам лекция след около час. Скоро трябва да излизам.

Пайпър подаде на Исак визитната си картичка.

— Ако се сетите нещо допълнително за Оскар Гунарсон, обадете ми се.

Магнъс току-що бе слязъл от главния път от Рейкявик към Арбаер, където се намираше Националната полицейска школа, когато телефонът му иззвъня. Той вдигна.

— Магнъс, Шарън се обажда.

— Здравсти, как си?

— Говорих с твоя приятел Исак.

— И?

— Миналата седмица е бил в Рейкявик. Даде ми имената и телефоните на хората, с които се срещнал там. Стоял си предимно вкъщи. Излязъл само в сряда вечерта.

— Изпрати ми имената и номерата по имейла, аз ще ги проверя
— каза Магнъс. — Каза ли защо си е идвал?

— Ученето му дошло в повече и искал да разпусне малко.

— Според мен, това са втели-некипели — каза Магнъс. — Прекалено удобно оправдание. Сякаш си е търсел алиби.

— Възможно е — каза Шарън. — Има и още нещо.

— Така ли?

— Исак отговаря на описанието на куриера, който търсел къщата на Гунарсон. Двайсетинагодишен, среден на ръст, широки скули, сини очи, трапчинка на брадичката.

— Интересно... Можеш ли да го идентифицираш?

— В момента съм пред къщата му. След малко трябва да тръгва за лекции, така че ще му направя снимка и ще я покажа на свидетелката. Тя го е запомнила, ако е бил той, ще ни каже.

— Чудесно! Шарън...

— Да?

Магнъс въздъхна дълбоко.

— Можеш ли пак да поговориш с него?

— Да, защо не. Мога да го сгация, когато излезе, след като го снимам.

— Можеш ли да го питаш къде е бил вчера? Провери дали е бил в Лондон.

— Защо? — попита Шарън, но се сети сама. — Заради Джулиън Листър ли?

— Например — каза Магнъс.

— Смяташ ли, че Исак може да го е застрелял?

— Съмнявам се, но не е изключено. Знаеш каква лоша слава има Листър в Исландия.

— Имаш ли доказателства?

— Не. Никакви. Само предчувствие. Моля те, не казвай на никого за това. Но ако студентчето е било във Франция миналия уикенд, ще стане интересно.

— Това да — каза Шарън. — Виж, ако имаме съмнения, че в убийството са замесени исландци, ще трябва да кажа на някого.

— Недей, Шарън. Не сме стигнали дотам. Ако исландците решат, че британците ги смятат за терористи, ще стане страшно, казвам ти.

— Не знам...

— Нямаме никакви доказателства, нямаме заподозрени дори.

— Но искаш да говоря с Исак?

— Да.

Шарън замълча. От другата страна, Магнъс чу как тя въздъхна.

— Добре, ще ти разкажа как е минало. О, между другото, оказа се, че нашата полиция е инвестирала трийсет милиона лири в една исландска банка.

— Опа!

Магнъс затвори и влезе в паркинга на Полицейската школа. Тя бе разположена на индустриален терен и делеше паркинг с една софтуерна компания и спортен магазин. Когато угаси двигателя, телефонът му отново извъня. Този път беше Вигдис.

— Магнус, можеш ли да дойдеш в участъка?

— Кога?

— Сега. Трябва да видиш нещо.

ГЛАВА 22

Магнъс, Арни и Вигдис се бяха скупчили около бюрото на Вигдис, забили очи в монитора. Звукът бе изключен — не искаха да привличат вниманието на Балдур без нужда.

Магнъс бе гледал кадри от протестите по телевизията, но все за по няколко секунди. „Аустурвюлур“, площадът пред парламента, бе препълнен с хора — млади и стари, мъже и жени, които скандираха и блъскаха. Виждаха се тигани и тенджери, както и дървени лъжици, дайрета, знамена и плакати. Камерата минаваше по лицата на хората — всяко зачервено от собствена комбинация от гняв, вълнение и студ. Освен лицата, които бяха скрити под шалове и кърпи.

— Ето, това е Харпа — посочи Вигдис. И наистина, Магнъс видя как Харпа примерно почуква по тигана в ръцете си. — Ето го и Бьорн.

Рибарят бе само на няколко метра от Харпа, крещеше с пълно гърло и размахваше юмрук. За момент камерата спря върху лицето му. Бьорн се бе сторил крайно хладнокръвен на Магнъс, но в този кадър лицето му бе разкрито от яд, граничещ с омраза.

— Виж, разминават се на по-малко от метър, но не се познават — каза Вигдис.

Така беше. Харпа застана пред Бьорн, почука по тигана си, а после се премести нанякъде.

— Значи наистина са се запознали тук?

— Чакай, ще ти покажа — Вигдис превъртя напред.

С насечени движения тълпата се разбушува, започна да замеря полицейския кордон и се появиха флакони сълзотворен газ.

— Това ти ли си, Арни? — попита Магнъс.

— Да — Вигдис натисна паузата и всички се загледаха в Арни. Беше в черна униформа, гледаше решително и държеше щит, оцапан с кисело мляко.

— Не ти е било весело — вметна Магнъс.

— Особено, при положение че познавам хлапето, което ме замери с мляко — каза Арни. — Беше брат на едно мое старо гадже. И

ме позна, заклевам се!

— Така. Тук вадим спрейовете — започна да коментира Вигдис.
— Харпа пада и... ето! Бьорн ѝ помага да стане. Оттук нататък се движат заедно.

Въпреки ниската резолюция, от кадъра ясно личеше, че Харпа е очарована от Бьорн.

— А това е петнайсетина минути по-късно. Виж... Това са те.

— А кой е този мъж с тях? — попита Магнъс. Харпа и Бьорн се движеха из тълпата в компанията на висок мъж със сива опашка, която стърчеше изпод широкополата му шапка. Мъжът бърбеше с всички около себе си, смееше се и скандираше. Магнъс реши, че го е виждал някъде.

— Това е Синдри Палсон.

— Аха. Това име съм го чувал, нали?

— Той е известен в Исландия — каза Вигдис.

— Всички са известни в Исландия!

— Бил е фронтмен на пънк групата „Девъстейшън“ в началото на осемдесетте. После стана истински раздорник. Сериен демонстратор. Анархист. Написа книга за злините на капитализма. Взе активно участие в протестите срещу язовира в Каранюкар. Не знам дали си чул, но издигнаха бент през цялата долина, за да има ток за фабриката за алуминий.

— Знам, да — каза Магнъс, макар да не беше така. Беше чувал за скандалния проект, но не знаеше никакви подробности. Отново се подразни от невежеството си за собствената си родина.

— Опитва се да превърне протеста в бунт, но организаторите не искаха нищо такова и го изгониха.

— Криминално досие?

— Само притежание на наркотици.

— Но има досие, така ли?

— О, да. Той е един от хората, които според нас са способни да превърнат една демонстрация в революция с кръвопролития.

— А тук се запознава с Харпа и Бьорн — отбеляза Магнъс.

Вигдис му показва остатъка от материала. С напредването на вечерния мрак, качеството на кадрите спадаше, но нямаше никакво съмнение, че тримата се движат в група.

Стигнаха до момента със сълзотворния газ.

— Това е последният кадър на тримата — каза Вигдис.

Бьорн, Харпа и Синдри стояха до паметника на Инголфур Арнарсон. После тръгнаха към Хверфисгата. Можеха да ги разпознаят само по силуетите на телата им, но те се отличаваха достатъчно.

— Я чакай! Кой е този? — попита Магнъс. Един младеж сякаш следваше тримата, малко зад тях.

— Нямам представа — каза Вигдис. — Не му се вижда лицето, но мога да прегледам останалия материал. Все ще го мерна някъде.

— Бас държа, че това е Исак — каза Магнъс. — Шарън трябва да го е снимала в Лондон. Ще я помоля да изпрати снимката.

— Може да го има в регистъра на пътна полиция — обади се Арни. — Ще проверя.

Регистърът съдържаше снимките на всички исландци, които имат шофьорска книжка, и полицията имаше достъп до него.

Магнъс се изправи.

— Значи имаме адреса на този Синдри?

— Хверфисгата — каза Вигдис. — Точно до Квартала на сенките.

— Хайде, Вигдис. Отиваме да говорим с него. Арни, ти провери регистъра.

На излизане от кабинета се разминаха с Балдур.

— Магнус? Ти не си ли в Полицейската школа?

— Точно оттам идвам — отвърна Магнъс с усмивка. — Извинявай, но бързаме.

Магнъс и Вигдис се изнизаха от сградата.

В пекарната нямаше клиенти. Харпа вдигна глава, когато чу вратата да се отваря. Разпозна двойката, която влезе в дюкяна.

— Здравсти, Фрики — поздрави тя предпазливо.

— Здравей, Харпа — отговори той.

Огледаха вкусотиите на витрината. Фрики си взе кифла, а дундестата му приятелка — еклер.

Фрики плати. Харпа му върна рестото.

Фрики се поколеба. Приятелката му го изглежда.

— Гледа ли новините? — попита той.

— За британския министър ли?

— Да.

— Гледах.

— Може ли да поговорим?

Харпа се огледа. В магазина нямаше клиенти. Диса бе в задната част, правеше глазура за една торта.

— Може — каза Харпа и тримата седнаха на масата в ъгъла.

— Харпа, това е Магда, приятелката ми — представи я Фрики.

— Добро утро — каза жената с чуждестранен акцент, може би полски. Усмихна се. Харпа ѝ кимна.

— Какво мислиш? — попита Фрики. — За Листър?

— Колкото и да е арогантен, не заслужава да умре — отговори Харпа.

— Не, естествено! Само дето... — Фрики трепна, когато приятелката му леко се помести. Ритник под масата. — Гледахме новините снощи и нещо се замислих... За онази нощ през януари. И...

— И какво?

— Ами, може би *те* са виновни.

— Кои са *те* по-точно?

— Знаеш за кого говоря. Другите — Бьорн, Синдри, онзи студент — те. Може би те са се събрали и са решили да очистят Джулиън Листър и Оскар.

— Не — каза Харпа, — защо да го правят?

— Е, как защо!? Нали точно за това говореха? Всички за това говорехме. Знаеш как се канехме на банкерите, на Джулиън Дистър...

— Това бяха само приказки — каза Харпа.

— Да, ама не съвсем! Това, което направихме с приятеля ти... Ние... — гласът на Фрики се разтрепери.

— Не ние, а *аз* — поправи го Харпа.

— Не! Не, Харпа! *Ние*! Много мислих за това. Не знаем кой от нас го е убил, нали така? Може да си била ти, но може и да съм аз. Аз го ритнах в главата, все пак.

Харпа се ококори. Досега бе обвинявала единствено себе си за смъртта на Габриел Орн. Усети прилив на съчувствие към хлапето, седнало срещу нея. Харпа знаеше какво е да се самообвиняваш в убийство.

— Е, за другите не знам, но съм сигурна, че Бьорн не ги е убил — каза Харпа. — Вече го познавам доста добре. Той е добър човек.

— А какво ще кажеш за Синдри? Нали помниш какви ги говореше? Как исландците трябвало да прибегват към насилие. Как трябвало да преминат към действие.

— Синдри просто се перчесе — каза Харпа. — Беше пийнал. Както и ние, де. Всъщност, ти говореше най-разпалено.

— Знам — промърмори Фрики.

— Пък и тези хора са убити в чужбина, нали? В Англия и Франция.

— Със самолета си дотам и обратно за нула време — обади се Магда. — Един рибар може да го направи, докато уж е излязъл за риба. Първо до Кефлавик, а оттам — Лондон, Париж, без проблем.

— Абсурд! *Сигурна* съм, че Бьорн е невинен.

Магда сви рамене. Тримата се умълчаха.

Фрики трепна, когато получи нов ритник под масата. Харпа погледна към полякия. Лицето ѝ бе открито и честно. Харпа изпита антипатия към нея.

— Работата е там, Харпа, че смятам да ида в полицията — каза Фрики.

— Какво!? Защо?

— Е, може би ще подам анонимен сигнал. Но след като умират толкова хора, как можем да сме сигурни, че всичко ще свърши дотук?

— Не можем, но това няма нищо общо с нас.

— Напротив, аз вече се чувствам виновен, повярвай ми. Ако не направя нещо да ги спра...

— Не може да се действа по предположения — възпротиви се Харпа. — Ако знаехме със сигурност, че Синдри или някой от другите е убиецът, тогава да. Но ние знаем единствено, че двамата с теб сме убили човек. И аз съм убедена, че трябва да си мълчим по този въпрос.

Фрики пое дълбоко въздух.

— Искан да те предупредя.

Харпа се обърна към полякия.

— Магда, нали?

Магда кимна.

— Виж какво, знам, че се имаш за глас на съвестта на Фрики, но нямаш право да вземаш такива решения. Той е добро момче и не заслужава да гние години в затвора, което със сигурност ще стане, ако отиде в полицията. Може би аз заслужавам да ме заключат, но имам

тригодишен син. А и другите ни помогнаха — на мен и Фрики — да заличим следите. Особено Бьорн. Той не бива да ходи в затвора.

— Наш дълг е да предотвратим тази поредица от убийства — каза Магда.

— Ние не знаем защо са били убити! Не знаем дали случаите са свързани! Оскар и Листър дори не бяха в Исландия. Просто трябва да си мълчим, Фрики, разбираш ли? — Харпа се учуди от повелителния тон в гласа си. — И няма да ставаме приятели. Ще се отбягваме и то отдалече! Иначе и двамата отиваме в затвора, без нищо да сме постигнали. Разбираш ли, Фрики? Съгласен ли си?

Фрики погледна към Магда, която слушаше смръщено. Харпа виждаше как момичето се разкъсва между това да постъпи правилно и това да изпрати любимия си в затвора. Но не тя трябваше да реши какво да правят, а Харпа и Фрики.

— Фрики, ти никога няма да забравиш какво стана — каза Харпа, — но си още млад. Ти не си убиец, не си искал да стане така с Габриел Орн. Все още имаш шанс да започнеш на чисто. Мисли за това.

Фрики погледна към Магда. Тя затвори очи и кимна.

— Добре — каза Фрики. — Добре.

Още от пръв поглед Магнъс се сети откъде му е познат Синдри. Мамка му!

Трябваше да вземе Арни със себе си, а не Вигдис. Разговорът можеше да стане крайно неудобен, а Магнъс предпочиташе да се излага пред Арни.

Но Синдри не го позна. Бе изпълнен с негодувание, че полицията го безпокои в собствения му дом.

Магнъс разбра, че Синдри не е изненадан от посещението им. От друга страна, Синдри вероятно бе свикнал на изненадващи проверки от полицията.

Апартаментът му бе подобен на дупка и миришеше леко на марихуана, стар тютюн и мухлясала храна. Синдри с нежелание ги въведе в хола. В кухненския бокс, до мивката бяха натрупани мръсни съдове. В единия ъгъл имаше компютър, обграден от хартии,

разхвърляни по бюрото и пода. Синдри очевидно работеше над нещо с много страници.

Домакинът седна на масата и скръсти ръце.

— Е? Какво искате? — попита той. Плътният му глас звучеше предизвикателно, но в подпухналите му очи имаше някаква дружелюбност, която не можеше да прикрие.

Магнъс погледна към голямата картина на стената до масата.

— Ти ли си я рисувал?

— Да.

— Бяртул от Лятната къща, нали?

— Невероятно! Ченге, което чете!

— „Независими хора“ е хубава книга.

— Това е велика книга. Сега трябва да накарат всички исландци да я прочетат. Всъщност, трябваше да са я прочели още преди пет години. Ако в страната ни имаше повече Бяртуровци и по-малко Олафур Томасонци, щяхме да оцелеем в кризата.

— Има нещо такова — обади се Магнъс.

Синдри изсумтя. Явно не обичаше полицията да е на едно мнение с него.

— Искаме да те разпитаме за протестите през зимата — каза Магнъс.

— О, нима? Не е ли малко късничко за проверка на обичайните заподозрени? Но това не е краят, да знаеш. Хората няма да се примирят с договора за Айссейв. Защо внуците и правнуците ни да плащат дългове, натрупани от група мошеници, за които дори не сме подозирали?

— Добър въпрос — подметна Магнъс.

Синдри набираше скорост.

— Правителството просто свали гащи и се наведе пред британците и холандците. Що за безумие!? „Исландия никога няма да забрави задълженията си“. А защо не, мамка му? Това питам аз! Трябва да кажем на британците да си търсят парите от банкерите, а нас да ни оставят на мира.

Синдри се разпали още повече.

— Знаех си, че така ще стане! Сега социалистите са на власт, но какво от това? И те са същите, като предишните, само че по-слаби. Нищо не направиха. Банките започнаха да фалират преди близо

година, а все още не са осъдили и един банкер. Нито един! Но пък вие нахлухте в коптора на близкия ъгъл и изгонихте добрите хора на улицата.

Магнъс бе чувал за тази акция, макар да се бе състояла малко преди той да пристигне в Исландия. Наркопласъори, доколкото знаеше, и то опасни. Но Магнъс не се застъпи за колегите си.

— Ясно — каза Синдри. — Искате да ме изкарате от строя, преди да започне следващият протест.

— Всъщност, не — отвърна Магнъс. — Искаме да те разпитаме за един определен митинг — от вторник, двайсети януари. Първият работен ден на парламента.

— Да, спомням си го. Или поне началото. Изтървах купона, който е станал по-късно. Тръгнах си твърде рано. Но на следващия ден, в сряда, пак ходих.

— Познаваш ли Харпа Ейнарсдотир и Бьорн Хелгасон? — попита Вигдис.

— Не.

— Забелязан си в тяхната компания на въпросния митинг. Не сте се разделили цял следобед.

— Записите от камерите ли сте гледали? — попита Синдри. — Винаги съм се чудел какво правите с материала.

— Видяхме те с Харпа и Бьорн.

— Както и с много други хора — каза Синдри. — Обичам да говоря с демонстрантите по такива събития. Гледали сте записа, знаете, че е така.

— Значи тези двамата не си ги спомняш? — попита Магнъс.

Синдри се замисли.

— Чакай... Май си спомням Харпа. С черна къдрава коса? Хубавка?

— Точно така. Виждал ли си я оттогава?

— Не, за съжаление. И нямам представа кой е този Бьорн. Митинг не съм пропускал. Но всичко се слива в едно след известно време.

— Ходихте ли някъде след това? — попита Магнъс.

— Не. Аз бях малко фиркан. Прибрах се тук, допих си и заспах. И, както казах — съжалявам. Чух, че по-късно на площада станало доста интересно.

— Сам ли се прибра?

— Съвсем сам.

— Харпа и Бьорн не дойдоха ли с теб?

— Не.

— Според видеото, са те последвали. Къде се разделихте?

— Не си спомням, наистина — каза Синдри с усмивка.

Задънена улица. Синдри знаеше това. Магнъс също.

— Пътувал ли си наскоро в чужбина? — попита Магнъс.

— Не — отговори Синдри. — Не мога да си го позволя. Всички обедняхме в наши дни. В края на миналата година ходих до Германия да рекламирам книгата си, но оттогава съм си тук.

— А къде беше миналия вторник, вечерта?

— Хм... Чакай да помисля... — Синдри се направи, че се опитва да си спомни. Но Магнъс остана с впечатлението, че той имаше вече готов отговор и само се бавеше за достоверност. Интересно.

— Бях в една книжарница — „Еймундсон“. Един приятел представя книгата си. Персоналът ще потвърди. Но защо? Какво се предполага, че съм направил?

— Ами вчера?

— Вчера не правих нищо. По обед отидох до „Гранд Рок“. Доста се заседях там.

— „Гранд Рок“? — обади се Вигдис. — Бара ли имаш предвид?

— Да. Съвсем близо е. — Очите на Синдри се разшириха. — Я чакай! — вдигна пръст към Магнъс. — Там съм те виждал, да! В „Гранд Рок“!

— Възможно е — отговори Магнъс.

— Не е възможно, а съм сигурен! Ти си онзи, дето живееше в Америка, нали? — Синдри се засмя. — Последният път, когато те видях, беше пиан като кирка.

Очите на Вигдис се стрелнаха към Магнъс и се върнаха обратно на Синдри.

— Някой видя ли те там вчера? — попита тя.

Синдри не й обърна внимание.

— Казах си аз, че имаш американски акцент! — усмихна се. — „Кой те обича?“ нали така вика Коджак? — вдигна ръка и присви пръсти, сякаш държеше пистолет. — „Хайде, зарадвай ме!“

Магнъс скочи на крака и изрита стола си назад. С две крачки стигна до Синдри и го хвана за яката. Синдри бе тежък, но Магнъс бе силен. Издърпа едрия мъж от креслото му и го притисна в стената.

— Слушай, задник такъв — просъска Магнъс на английски, — ти знаеш какво се е случило с Оскар Гунарсон и Габриел Орн Бергсон! А може би и с Джулиън Листър! Сам ще си направиш избора — или ще изгниеши във френски затвор, или в английски. Само ме е яд, че не мога да те пратя в бостънския пандиз. Там щеше да ти хареса.

Магнъс видя страха в очите на Синдри.

Пусна го.

— Пак ще дойдем!

Апартаментът на Синдри бе много близо до полицейското управление, което се намираше в източния край на „Хверфисгата“, срещу автогарата. Магнъс бе зад волана.

— В Исландия обикновено не провеждаме разпитите така — каза Вигдис.

— А може би трябва — изсумтя Магнъс.

— „Гранд Рок“ е долнопробно барче, а?

— Не ходя там често.

Продължиха в мълчание.

— Ако имаш проблем, познавам хора, които могат да ти помогнат — каза Вигдис.

— Защо ако човек си пийва във вторник вечер го мислят за алкохолик, а ако се размазва всеки петък, значи просто се забавлява?

— Само предлагам — дръпна се Вигдис.

Не размениха и дума повече, докато не стигнаха в участъка.

Харпа обслужи Клара, която бе редовна клиентка и голяма почитателка на един от сладкишите на Диса. Беше на около седемдесет години и идваше всеки ден да си купи парче от него. Покупката бе като ритуал за старицата и Харпа с удоволствие си бъбреше с нея, но днес бе разсеяна и я слушаше с половин ухо.

Харпа остана доволна от твърдостта, която показва пред Фрики. Но колкото повече мислеше за това, толкова повече се притесняваше,

че хлапето има право. Беше сигурна, че Бьорн не е бил замесен в убийствата на Оскар и Листър. За Исак не знаеше. Но Синдри?

Години наред този човек бе проповядвал насилието като единствен лек срещу капитализма. Но и години наред не бе направил нищо по въпроса, доколкото Харпа знаеше. Исландците обичаха да бистрят политика, да се оплакват и да искат промяна, но никога не прибегваха към насилие, дори анархистите. Харпа предполагаше, че Синдри само си говори.

Но може би участието в едно убийство отваря път за второ? Със сигурност има нещо общо между Оскар, Джулиън Листър и Габриел Орн — всички те бяха отговорни за финансовата криза. И вероятно щяха да последват още убийства.

Не. Това няма нищо общо с нея. Трябва да прави това, което заръча и на Фрики — да си кротува и да забрави за случката.

Клара най-сетне си тръгна и Харпа се зае да пренарежда сладките във витрината. Да забрави? Не може да забрави. Достатъчна ѝ бе вината за смъртта на Габриел Орн. Фрики има право — Харпа не би могла да понесе вината за още едно убийство, ако извършителят се окаже Синдри.

Може би трябва да говори с Бьорн. Но вече знае какво ще каже той. Ще я разубеди, ще я накара да си трае, да не се набива на очи, както самата тя посъветва Фрики.

Поне на Бьорн му има доверие. Няма как да е застрелял Оскар или Джулиън Листър. Полякинята говореше пълни глупости. Какво мисли? Че Бьорн е тръгнал от къщата на Харпа миналата седмица и е отишъл направо на летището, вместо да се прибере в Грундарфиордур? Абсурд. За това му трябва паспорт, билети, пари...

Изведнъж дъхът ѝ секна. Ушите ѝ запищяха. Почувства се много слаба и се опря на стената, изпускайки таблата със сладки с дрънчене на пода.

Не! Не, не, не, не! Не можеше да повярва. Просто не можеше.

— Какво има, Харпа? Добре ли си?

Харпа не усети ръката на Диса върху рамото си, нито пък чу загрижения ѝ глас.

Мислеше за това, което се подаваше от джоба на светлосиньото яке на Бьорн, когато дойде при нея през онази нощ.

Електриковосин исландски паспорт.

ГЛАВА 23

Магнъс точно се бе върнал на бюрото си, когато телефонът му иззвъня.

— Магнъс, Шарън се обажда.

— Имаме ли снимка?

— Да. Сега отивам към участъка да я разпечатам, за да я покажа на съседката на Гунарсон.

Пулсът на Магнъс се ускори. Идентифицирането на заподозрян щеше да бъде първото неоспоримо доказателство, че съществува връзка между смъртта на Габриел Орн и убийството на Оскар.

— Ако не излезе добро копие, в нашия архив сигурно има снимка на Исак. Пита ли го къде е бил вчера?

— Затова ти се обаждам. В момента съм в кабинета на свещеника към исландското посолство, проверявам версията на Исак. Каза, че е отишъл на сутрешната служба в посолството. Свещеникът потвърди.

— Ех!

— Да, но Исак стъпвал там за първи път. След службата останал, специално, за да говори със свещеника, което ме кара да мисля...

— Че си е уреждал алиби?

— Може би.

Магнъс се замисли. Знаеше, че рискуват да изкривят фактите, за да паснат на хипотезата им.

— Не бива да прибързваме.

— Да, сигурно. Ще видим какво ще каже съседката.

— Знаеш ли нещо за разследването в Нормандия?

— Само от новините. Не съм си връля носа в този случай, както ти ме посъветва.

— Благодаря ти, Шарън.

— За нищо.

Но Магнъс усети липсата на ентузиазъм в гласа ѝ. Молбата му ѝ представляваше проблем, без съмнение. Кофти.

— Можеш ли да ми обясниш защо не си в Полицейската школа!? — озъби се Балдур на Магнъс.

Магнъс въздъхна.

— Вигдис намери нови улики във видеоматериала от януарския митинг, когато убиха Габриел Орн.

— Мислех, че този случай е приключен?

— Да, знам. Но чуй какво открихме... — Магнъс разказа как са разпознали Синдри в заснетия материал и как е минал разпитът му, но без да спомене, че Синдри се е сетил за срещата им в „Гранд Рок“. В заключение, Магнъс каза:

— И така Харпа, Бьорн, Синдри и Исак са свързани. Харпа, Бьорн и Синдри са се запознали в деня, когато е убит Габриел Орн. Исак се е спречкал с Харпа в „Б-5“ в часа, когато Габриел Орн е умрял. Той отговаря на описанието на исландския куриер, който е търсел адреса на Оскар в Лондон, няколко дни преди убийството. Харпа е свързана с Оскар — той е баща на сина ѝ и знаем, че са се срещали в Лондон през юли. Бьорн и Харпа имат любовна връзка. А пък Синдри... Синдри е анархист, който вярва, че насилието ще ни избави от капитализма.

— Това нищо не доказва — каза Балдур. — Единствената истинска връзка между тези хора е, че ти ги подозираш всичките.

— Точно така — отвърна Магнъс. — А сега трябва да се доберем до веществените доказателства.

— Какво предлагаш?

— Да закачим опашка на Синдри и на Бьорн. Да поискаме разрешителни за обиск на домовете и компютрите им. Да прегледаме телефонните им сметки, за да видим дали са говорили един с друг. Да идентифицираме Исак и да кажем на британската полиция да го арестува.

Балдур поклати глава.

— Няма да стане.

— Защо? — попита Магнъс.

— Защото това би превърнало случая в лов на исландски терористи.

— Може би така и трябва.

— Не! — Балдур тропна с ръка по бюрото си. — Не! Не и без доказателства.

— А ако се окажа прав? Какво ще стане, ако утре гръмнат още някой banker?

Балдур събра ръце пред лицето си и затвори очи. Магнъс го остави да помисли.

— Е? Какъв е мотивът? — попита инспекторът след известно време.

— Харпа е имала лични проблеми с Габриел Орн и с Оскар. Всички са жертви на кредитната криза и може би искат да си отмъстят на отговорните за нея: bankerите и британското правителство.

— Половината страна пострада от кризата и никой не е тръгнал да убива. Исландците не правят така.

— Мнозинството — може би. Но тук става въпрос за трима или четирима души. Знаем, че Синдри вярва в насилието. Може би и другите са като него. Исак следва политически науки, според майка му, имал радикални възгледи.

Балдур поклати глава.

— Това не е убедително. Хайде да помислим за алибитата. Ако ти си прав и някой от тях или всички заедно са отговорни за похищенията над Оскар и Листър, то поне един от четиримата трябва да е бил в Лондон миналия уикенд и във Франция — вчера. Кажи ми за алибитата.

Магнъс знаеше, че Балдур е напипал слабата брънка в хипотезата му.

— Оскар бе застрелян миналия вторник, вечерта. Харпа е била на работа в пекарната, Бьорн е бил за риба на лодка от Грундарфиордур, Синдри е бил на премиера на някаква книга, макар че още не съм проверил това.

— А Исак?

— Той е бил в Исландия при родителите си.

— Добре — каза Балдур. — Какво знаем за вчера? Някой от тях да е бил в Нормандия?

— Харпа я разпитвахме късно следобед в събота — едва ли би успяла да стигне до Франция навреме. Бьорн го видях с очите си в неделя. Синдри е бил в „Гранд Рок“, а Исак — на църква в Лондон.

— Тогава как са застреляли двете жертви?

— Алибитата им са съмнителни, особено това на Исак — каза Магнъс. — Няма е основателна причина да се върне в Рейкявик миналата седмица. А появата му в църквата прилича на умишлен опит да си осигури алиби.

— Нещо си ги съчиняваш, Магнус.

Проклетият Балдур отново бе прав!

— Може би има и някой друг — каза Магнъс. — Пети съучастник. Човекът, който е дръпнал спусъка. Убиецът.

Балдур се усмихна.

— И аз това казвам, Магнус. Може би някой друг е дръпнал спусъка. Двама други: един в Лондон и един в Нормандия. И може би никой от тях няма нищо общо с Исландия.

— Добре — каза Магнъс. — Може би греша, но има минимален шанс да съм прав. Сигурен съм, че между убийствата има връзка, просто още не сме я открили. Не знам какво ще излезе накрая, но трябва да продължим да търсим. Защото ако се окаже прав, някой друг ще пострада в най-скоро време.

Балдур се облегна в стола си. Магнъс знаеше, че Балдур не го харесва, а това беше идеална възможност за инспектора да го плесне през ръцете и да го изпрати в Полицейската школа. Магнъс бе работил за различни шефове в Бостън, които биха направили именно това. Но Балдур бе старомодно ченге и уважаваше интуицията. Въпросът беше дали уважава Магнъс.

— Ето какво ще направиш: тършувайте тримата още два дни. Но *тихичко*, разбираш ли ме? Говорете по случая само помежду си, дори не го споменавайте в участъка. Не искам да се окаже, че трябва да убеждавам Комисаря, че ни грози терористична заплаха. И ако не намерите сериозни доказателства, прекратявате разследването. Разбра ли?

— Разбрах — отвърна Магнъс.

Софи изключи радиото в кухнята и изплакна чашата си за кафе. Бе изпаднала в режим „отлагане“. Трябваше да е в библиотеката още преди няколко часа. Имаше да пише есе за появата на неравенство при социалистическите правителства, а още не бе започнала да чете камарата книги, които я чакаха.

Не знаеше къде е изчезнала мотивацията ѝ. Тази година ѝ бе последна и наистина трябваше да се стегне. Може би съвместният живот със Зак не беше толкова добра идея. Той нямаше проблеми с ученето — бе много умен и живо се интересуваше от политика, особено от трудовете на старите марксисти, които вече не бяха на мода. Преподавателите го обичаха, защото им напомняйте за доброто старо време, когато Икономическата школа бе люлка на радикалната политическа мисъл, а не просто билет за света на инвестиционното банкерство. Той имаше желязна дисциплина, но Софи обичаше да пилее времето си край него.

Зачуди се за какво го търсеше полицията. Когато го попита, той не отговори. Но тя се досещаше — Зак продаваше наркотици на дребно, само на приятели, колкото да свърже двата края. След кредитната криза миналата година, стипендиите и заемите от исландското правителство загубиха голяма част от стойността си.

След като полицайката си тръгна, Зак изглеждаше напрегнат. Софи може би трябваше да каже на останалите съквартиранти за полицейското посещение, за да изчистят къщата от всякакви нелегални субстанции, в случай че ченгетата се върнат за обиск.

Но сега — на работа. Заредена с нова решителност, Софи се насочи към входната врата и видя как тя се отваря.

— Зак? Какво правиш тук?

Той изглеждаше угрижен.

— Нали щеше да ходиш в библиотеката? — каза той.

— Там отивам. Какво става?

Зак мина покрай нея и тръгна към стаята си.

— Майка ми... Татко се обади. Състоянието ѝ се е влошило.

— О, не! — възкликна Софи и го последва. Тя знаеше всичко за рака на майка му. — Ужасно съжалявам!

— Връщам се в Исландия — каза Зак и извади един сак от гардероба.

— Кога? Сега ли?

— Да. Ако побързам, ще хвана последния самолет.

— Колко е зле? Така де, това ли е... — Софи не събра смелост да каже „краят“.

— Не знам, Софи, наистина. Възможно е. Трябва да се прибера.

Зак погледна встрани от нея, докато изричаше последната си реплика.

— Ела — каза Софи и протегна ръце към него. Той не ѝ обърна внимание. — Ела!

Бавно, без желание, той се изправи и я остави да го прегърне. Софи леко се жегна, когато той я отблъсна. Понякога той просто поставяше бариери, които тя не харесваше. Но как можеше тя да знае какво е майка ти да е на смъртно легло?

Наблюдаваше го, докато си стягаше багажа. Изпаднаха в неловко мълчание. Тя бе наясно, че не му се говори за майка му.

— Казаха, че Листър може би все пак ще оцелее — обади се тя. — Чух го по радиото.

— Жалко — каза Зак.

— Е-е, не говори така! — възмути се Софи. — Знам, че той обяви исландците за терористи, но не беше лош човек.

— Според теб — каза Зак, — но заради него фалира цяла държава и хората в нея едва ли споделят мнението ти.

Софи пое дълбоко въздух. Никога не го бе виждала толкова напрегнат. Прииска ѝ се да го прегърне и успокои.

Посещението на полицайката я тревожеше. Понечи да го пита отново за какво е ставало въпрос, но се отказа. Само щеше да го разстрои допълнително. Остана да го гледа безпомощно, докато той напълни сака си. Беше много бърз. Софи усети необясним пристъп на страх, сякаш той я напуска завинаги.

— Колко ще останеш? — попита го тя.

— Не знам. Ще разбера, когато видя как е мама.

— Звънни ми, когато я видиш. Обади ли се в университета?

— Не. После. Всъщност, можеш ли да говориш с Макгрегър от мое име? Аз също ще му се обадя след ден-два.

Доктор Макгрегър бе декан на Факултета по политически науки.

— Да, разбира се.

Десет минути по-късно Зак замина. Софи седна на кухненската маса и се разплака.

ГЛАВА 24

Диса изпрати Харпа да си ходи вкъщи. Свежият въздух я ободри, докато крачеше забързано по брега на залива. От дясната ѝ страна един малък черен облак бе надвиснал над Халгримскиркия и разтоварваше съдържанието си върху градския център. Източният вятър носеше облака към Селтярнарнес.

Харпа прехвърляше наум какво може да каже на Бьорн. Трябваше да му се обади. И не очакваше този разговор с нетърпение.

Стигна вкъщи малко преди облака, направи си кафе и избра номера на Бьорн. Надяваше се да не е излязъл за риба, за да се приключи с разговора възможно най-бързо.

Той вдигна на второто позвъняване.

— Здравей, аз съм — каза тя.

— О, здрасти — отвърна разсеяно той.

— Бьорн... трябва да поговорим.

— Да?

— Помниш ли хлапето, което беше с нас в апартамента на Синдри през онази нощ? Фрики се казва.

— Помня го, разбира се.

— Онзи ден дойде в пекарната с приятелката си. И днес пак дойдоха. Явно мисли, че Синдри стои зад убийството на Оскар. Както и зад покушението над британския финансов министър.

— Защо? В това няма никакъв смисъл.

— Казва, че Синдри говорел как трябва да се направи нещо срещу банкерите и хората, отговорни за кредитната криза.

— Да, но той беше пиян. Всички бяхме пийнали.

Харпа преглътна.

— Каза, че и ти може да си замесен.

— Аз!? Как? Застреляли са ги в чужбина, нали така?

— Да — каза Харпа, — но според него, или по-скоро според приятелката му, може да си отишъл до Лондон или Париж, когато си ми казвал, че излизаш с някоя лодка за риба.

— О, Харпа, това е абсурдно!

Харпа също бе на това мнение. Когато изказа гласно подозренията си, наистина звучаха така.

— И аз това им казах.

— Добре. Нали не са тръгнали да се обаждат в полицията?

— Не. Едва ли. Обаче...

— Какво?

Харпа си пое дълбоко въздух. Досега не бе изразявала никакъв вид подозрение или недоверие към Бьорн. Никога! Но сега се налагаше.

— Бьорн... Защо си носеше паспорта, когато дойде при мен миналата седмица?

— Какво?

— Защо си носеше паспорта? Видях го. В джоба на якето ти.

— Казваш ми, че си им повярвала, така ли?

— Не. Просто искам да знам за паспорта.

— Ами... Трябваше ми.

— За пътуване в чужбина ли?

— Не. Искаха ми документ за самоличност. На следващата сутрин имах среща в една банка в Рейкявик, за да взема заем за нова лодка — Бьорн говореше все по-бързо и уверено.

Сякаш на момента му бе хрумнала убедителна история.

— В коя банка?

— Ами... Каунтинг.

— Че за там не ти трябва паспорт.

— Да бе, и аз се учудих. Явно има нови правила за сигурност.

Това й прозвуча доста подозрително.

— А после излезе за риба за няколко дни, така ли?

— Да. Нали ти казах.

— С чия лодка?

— Харпа, не съм длъжен да ти давам обяснения. Нали не си му повярвала на онзи хлапак? Нали?

— Не знам. Не знам, Бьорн!

— Е как не знаеш, Харпа!? — в гласа му се прокрадна гневна нотка.

— Добре — каза тя. — Ще те питам само веднъж и после ще млъкна. Имаш ли нещо общо с убийствата на Джулиън Листър и

Оскар?

Мълчание.

— Бьорн?

— Не. Не, Харпа, нямам нищо общо. Не съм стрелял по тях. Не ми ли вярваш?

Харпа затвори.

Телефонът ѝ иззвъня. Тя не вдигна. Свлече се на кухненския под, опря гръб о едно шкафче и заплака.

Не. Не му вярваше.

Харпа още бе в същото положение, когато, десетина минути по-късно, входната врата се отвори.

— Харпа?

— Мамо?

Вдигна глава и видя как баща ѝ и синът ѝ я гледат загрижено.

— Мамо, ти падна ли?

Харпа започна да се изправя. Ейнар ѝ подаде ръка. Маркус изтича до нея и я прегърна. Това ѝ подейства добре.

Ейнар предложи на момчето да си пусне телевизора в хола.

— Харпа, какво има? — попита той.

— Ох, татко, много съм загазила!

— Ела — той я прегърна със силните си рибарски ръце. Бе широкоплещест и миришеше на тютюн. Харпа не понасяше вонята на цигари, но идвайки от него, тя ѝ напомняше за детството, за радостта, когато го посрещаше след дълъг риболов. Тогава миризмата на тютюн бе примесена с дъх на риба. — Седни и ми разкажи — той се усмихна и додаде: — На стол, не на пода.

Харпа седна пред кухненската маса. Искаше да сподели. Испитваше отчаяна нужда да си излее душата. А сега вече не можеше да говори с Бьорн. Какво пък?

Харпа му разказа.

Започна от демонстрацията и събирането в апартамента на Синдри. Разказа му за подозренията на Фрики, че Бьорн и Синдри са отговорни за похищението над Оскар и Джулиън Листър. Също и как не повярва на Бьорн, когато отрече това.

След това, за да придобие цялата история някакъв смисъл, а и за свое собствено успокоение, тя му разказа как са подмамили Габриел Орн през онази нощ и как той е умрял. Разказа му всичко, освен за връзката си с Оскар и това, че той е баща на Маркус.

— Мило мое момиче! — каза Ейнар и хвана ръцете ѝ в своите. — Знаех, че се е случило нещо през януари, но нямах представа, че е толкова страшно.

— Можеш ли да ми простиш? — Харпа погледна в строгите му сини очи. Искаше твърде много от баща си. Той винаги я бе обичал, тя бе сигурна в това, но Ейнар имаше високи изисквания спрямо дъщеря си и винаги я наказваше, ако тя не ги изпълни. Това бе една от причините за нейния успех в училище, в университета, а после и в банката: не искаше да го разочарова.

А сега му разказваше как е убила човек.

Сините очи се присвиха.

— За какво да ти простя? Било е нещастен случай. Не си искала да го убиеш, нали? А и копелето си заслужаваше един хубав бой — аз трябваше да се заема с това.

— Но той умря, татко! Той умря!

— Е, да. Не казвам, че го е заслужавал, но ти не си виновна. Било е нещастен случай. Не забравяй това! — той стисна ръката ѝ.

— Благодаря — каза му тя с усмивка. Поолекна ѝ. Знаеше, че това е само временно, но подкрепата на баща ѝ я успокои. — Но какво да правя сега?

— Ами... аз не бих казал на майка ти.

— Няма! — Майка ѝ бе много по-строг моралист от баща ѝ. Би било рисковано да ѝ каже. — Не ми е спокойно, татко. Ами ако Фрики е прав? Ако мислят да застрелят още някой banker? Не бих могла да живея с тази вина.

— Ох, не знам — промърмори Ейнар. — Може би тези копелета заслужават да умрат. А и ти не си виновна.

— Ако нищо не кажа, ще бъда.

— И какво смяташ да правиш? Да идеш в полицията?

— Да.

— Недей, Харпа. Те ще разберат всичко за случката с Габриел Орн. Ще те вкарат в затвора. Не искам единствената ми дъщеря да гние зад решетките, особено не по собствена вина. А помисли ли за

Маркус? Ние ще го гледаме, това е ясно, но той има нужда от майка си.

— Знам — каза Харпа. Една сълза се плъзна от очите ѝ. И още една.

Поседяха умълчани известно време. После Ейнар се обади.

— Хрумна ми нещо.

— Какво?

— Може би само си въобразяваш. Може би Бьорн не те е излъгал, че е бил за риба по време на похищенията.

— Ами паспортът? Сигурна съм, че ме излъга за него.

Ейнар сви рамене.

— Възможно е. Но ние без проблем ще проверим в коя лодка е бил. Познавам началник пристана в Грундарфиордур. Той ще знае дали Бьорн е излизал за риба, а ако не — ще ни каже кого да питаме.

Харпа се обнадежди. Може би наистина Бьорн ѝ бе казал истината. Изведнъж тази възможност, която ѝ се струваше толкова невероятна само преди минута, вече ѝ изглеждаше допустима.

— Можеш ли да отидеш да говориш с него?

— Няма нужда да ходя. Ще му се обадя. За кои дни точно става дума?

— Значи... — Харпа се изправи и се загледа в календара на стената, — застреляха Оскар във вторник вечерта, на петнайсети. А Джулиън Листър — вчера, както знаеш.

— Вчера говорила ли си с Бьорн?

— Не. Преди тази вечер, единственият ни разговор беше, когато Бьорн дойде миналата седмица. Миналия четвъртък. Мислех, че след това е излязъл за риба.

— Добре. Ще проверим. И когато разберем дали Бьорн лъже, или не, ще измислим какво да правим.

— Благодаря, татко. Благодаря ти!

Синдри запали поредната цигара и отново заби поглед в празния монитор пред себе си. Паянтовата масичка, която използваше за бюро, бе отрупана с изписани страници, но думите по тях не бяха нови.

Не бе написал нищо тази седмица. А и как да напише? Изпитваше силно желание да сложи край на мъките си и да отиде в

„Гранд Рок“. Но сега, повече от всякога, Синдри трябваше да мисли трезво.

На вратата се позвъни. Синдри дръпна набързо от цигарата и се подготви. Най-вероятно пак бяха полицаите. Знаеше, че ще се върнат.

Но когато отвори вратата, на прага стоеше снаха му.

Синдри се ухили.

— Фрея! Влизай, влизай!

Целуна я по бузата и я въведе в апартамента.

— Извинявай, че е такава кочина, но в момента работя. Ще пийнеш ли едно кафе?

— С удоволствие.

Фрея бе облечена с черен костюм като градска дама, а русата ѝ коса бе опъната безпощадно на опашка. Но страните ѝ розовееха като пролетен планински склон.

— Не се обади, че ще идваш. Какво правиш в Рейкявик?

— Този уикенд получихме оферта за фермата — започна Фрея.

— И то добра. От братовчеда на един съсед. Той е фермерски син и иска да си купи имот. На всичкото отгоре разполага с достатъчно пари в брой.

Синдри се намръщи.

— Значи добри новини. Ти ще приемеш ли?

— Мисля, че нямам друг избор — отговори Фрея. — Това е единствената сериозна оферта, която съм получила. А и няма как иначе да си изплатя заема.

— Кажи на банката да го духа — предложи Синдри. — Стой си във фермата, пък те да се опитат да те изгонят. Напоследък правителството изобщо не улеснява банките, когато искат да сложат ръка на някой имот.

— Това са временни мерки — каза Фрея. — Дългът ми няма да изчезне, ако не го изплатя. Така ще си изчистя сметките и животът ще продължи.

Поседяха известно време, загледани в кафетата си. Синдри пафкаше цигара. Това бе фермата от детството му — купена от прадядо му преди сто години. Но не това го глождеше, а Фрея и децата — разбитото семейство на брат му Мати.

— Значи се пренасяте в Рейкявик? — попита той.

— Ще се наложи — отговори Фрея. — Трябва да си намеря работа.

— Говори ли с брат си? — Синдри се сети, че той бе предложил работа на Фрея.

— Да, но няма нищо. Миналата седмица е съкратил трима души, така че не може да вземе нов човек в екипа. Мен например.

— Какво ще правиш тогава?

— Ще разпитвам. Затова съм тук. Познаваш ли някого, който да наема персонал?

— Съжалявам — каза Синдри. Не му се наложи да мисли дълго. Много от приятелите му, които се прехранваха от временни работи, в момента си търсеха нови работодатели. Той самият имаше късмет, че още получава някакви авторски права за книгата си, както и писателската стипендия, която му бе отпуснало Министерството на образованието, науката и културата.

— Нямам никаква квалификация — каза Фрея, — но пък съм много работлива. Силна съм. Смятам добре. Честна съм.

— О, да — усмихна се Синдри, — не се съмнявам в това. Но не съм чувал някой да търси хора в момента.

— Мога да съм сервитюрка, продавачка, дори чистачка.

— Съжалявам — Синдри сви рамене. — Не съм аз човекът, с когото да говориш за работа.

— Не, не си — каза Фрея и Синдри усети леко презрение в погледа ѝ.

— Къде ще живеете?

Фрея въздъхна.

— Не знам.

— Можете да спите при мен, на пода. Има място за всички.

Фрея се засмя, оглеждайки мръсното апартаментче.

— Дано не се наложи.

Усмивката ѝ се стопи. И двамата бяха наясно, че може и да се наложи.

— Виж, съжалявам, че не успях да купя фермата — каза Синдри. И беше искрен. Щеше да купи имота, ако имаше възможност — поне с това можеше да поправи грешките на брат си. — Просто нямам пари.

— Естествено... Но аз не съм очаквала да я купиш. Понякога обаче се чудя...

— Какво се чудиш?

— Какво правят хората като теб по цял ден?

— В момента пиша роман — каза Синдри. — Преработка на „Независими хора“ на Халдор Лакснес за двайсет и първи век. Доста трудно върви.

— Това ли ти е трудното!? — прекъсна го Фрея с блеснал поглед. — Някои хора работим по цял живот. Някои хора имаме гърла да пълним! Понякога ми се иска такива като теб да си станат от дебелиите задници и да *свършат* нещо.

Синдри се изчерви. Чувстваше се сякаш са го зашлевили. Гневът се сблъска със срама и срамът надделя.

Фрея закри лицето си с ръце. Синдри мълчеше. Тя го погледна. Усмихна се измъчено.

— Виж, Синдри, съжалявам. Старая се да не се поддавам на тези мисли. И успявам, наистина. На никого не викам: нито на банката, нито на децата, нито дори на глупавите овце. Човекът, на когото бих искала да се развикам, е Мати, естествено. Но и това не мога да направя. — Фрея погледна Синдри право в очите. — И затова викам на теб. Извинявай!

— Аз си го заслужавам — каза Синдри. Докосна ръката ѝ. — Ще надавам по едно ухо. Може да чуя за някое евтино апартаментче за вас.

— Благодаря — каза Фрея. — Сега трябва да тръгвам. Смятам да говоря с всички хора, които познавам в Рейкявик. Все нещо ще излезе.

— Сигурен съм — каза Синдри. Но не беше.

Дълго след като Фрея си тръгна, Синдри остана загледан в картината на Бяртур, носещ болната си дъщеря през полето.

Щеше да направи каквото може.

Шарън Пайпър бе ядосана, когато се върна в отдел „Убийства“ на полицията в Кенсингтън. Не свари Виржиния Рожон у дома. Телефонът на свидетелката бе изключен. Шарън обиколи съседните къщи и говори с една жена, пак францужойка, която ѝ каза, че

Виржиния току-що е заминала на почивка в Индия. Съпругът ѝ, Ален, работел в някаква американска инвестиционна банка.

Пайпър прецени, че най-сигурният начин да се свърже с Виржиния е чрез мобилния телефон на мъжа ѝ. Което означаваше, че трябва да провери всички американски инвестиционни банки в Лондон, за да го открие.

— Какво става, Шарън? Нещо ново от Исландия?

Пайпър вдигна глава и видя ниския мъж, който стоеше до бюрото ѝ. Инспектор Мидълтън, шефът ѝ. Изглеждаше угрижен. Тя въздъхна.

— Не знам. Може би. Има някакво развитие с куриера, който търсел адреса на Гунарсон. Исландски студент в Лондонската икономическа школа, казва се Исак Самуелсон. Отговаря на описанието, но без очна ставка не можем да сме сигурни. Опитвам се да намеря съседката, която го е видяла, но се оказа, че е заминала на почивка в Индия.

— Е, продължавай да опитваш. Ние нямаме никакъв напредък с Таня и руските ѝ приятели. Исландската полиция знае ли нещо за този младеж?

— Не съм сигурна — каза Пайпър. — Мисля, че не.

— Ако имаш нужда от помощ, свирни — каза Мидълтън. — Трябва да направим някакъв пробив.

Пайпър проследи с очи шефа си, който се прибра в остъкления си кабинет и се загледа през прозореца. Магнъс я помоли да не споделя съмненията си с никого. И имаше право — това бяха просто съмнения. Но нейната вяност към шефа ѝ трябваше да надвие лоялността ѝ към онзи янки или исландец, или какъвто беше. Освен това Джулиън Листър бе важна особа. Неин дълг бе да споделя с колегите си всякакви идеи и подозрения, независимо колко са неоснователни. Това може да доведе до сериозни последици: военното разузнаване, антитерористите. А можеше и да не ѝ обърнат внимание. Във всеки случай, тя трябва да каже на шефа си.

Отвори вратата на кабинета му.

— Инспекторе, има едно нещо...

ГЛАВА 25

Магнъс грабна една бира и включи телевизора. Разследването бушуваше в главата му. Беше ядосан. Знаеше, че случаите са свързани, просто не можеше да открие връзката. Накара Арни да изгледа целия видеоматериал от януарските протести. Трябваше му по-ясна снимка на младежа, който следваше Харпа, Бьорн и Синдри, когато си тръгваха от демонстрацията.

С Вигдис прегледаха полицейските досиета на някои от тъй наречените анархисти, участвали в протестите. Забелязаха част от тях на видеото — замеряха полицейския кордон с павета. Повечето бяха просто размирници, които си търсеха повод да се позабавляват. Някои сякаш следваха определена идеология, но не я изразяваха добре. Един-двама бяха приятели на Синдри.

Това бяха възможни насоки за разследване, но Магнъс се съмняваше, че ще доведат донякъде. Освен ако някой от анархистите не е бил със Синдри, Харпа и Бьорн през въпросната вечер. Това вече би било интересно.

Магнъс се надяваше Шарън да успее да докаже, че Исак е бил куриерът в Онслоу Гардънс. Но тя му се обади да обясни, че съседката заминала на почивка и че в момента се опитва да се свърже с нея.

Сега им оставаше само да чакат. Когато мъжът на свидетелката си включеше телефона, Пайпър щеше да му изпрати снимката на Исак по електронен път. Но трябваше първо да го включи.

По телевизията говореха за Джулиън Листър. Лекарите казваха, че имал шанс да оцелее. А всички исландци се надпреварваха да изкажат благопожеланията си. Цялата държава бе залята от чувство за вина.

И нямаше как иначе. Исландците са вродено миролюбиви и неагресивни хора, които изпитват ужас от мисълта, че някой може да помисли обратното. Магнъс разбираше защо властите не искат дори да се споменава за тероризъм. Но ако той беше прав и съществуваше

малка група исландци с черен списък от хора на властта, тогава ставаше дума точно за това.

Тероризъм.

Телефонът му иззвъня.

— Магнус.

— Хей, Магнъс, поисландчи ли се вече?

— Оли! Как си бе, братле!? Видях, че си ме търсил вчера. Извинявай, че не ти звъннах.

— Нямах грижа. Как е земята на прадедите? Още ли ври и кипи?

— Може да се каже. Още не съм виждал вулканично изригване, но джакузитата са идеални.

— Как върви курсът?

— Бива — отговори Магнъс, — но в момента работя по един истински случай.

— Да не се е изцъкнал някой в киселото мляко?

— Е, браво!

— Извинявай. Ти вчера сети ли се, че е рожденият ден на татко?

— А? — Магнъс се изправи. — Сериозно? Да бе, вярно! — стана му гузно, че е забравил.

— Да. Щеше да стане на шейсет. Не мога да си го представя на шейсет години. Ти можеш ли?

— Всъщност, да — каза Магнъс. Пое си дълбоко въздух. Оли имаше право да знае.

Магнъс говори двайсет минути. Разказа на брат си за Сиба и Унур. След това за реакцията на дядо им, когато Рагнар напуснал майка им. А после и за смъртните случаи в семействата от Бярнархьофн и Храун: бащата на Бенедикт, прадядо им Гунар, самият Бенедикт.

— Господи! — възкликна Оли. — Значи мислиш, че може би дядо е замесен в убийството на татко?

— Още не знам. Според Унур, това е изключено. Трябва да разпитам още малко.

— Недей — каза Оли.

— Защо не?

— Просто не искам да го правиш.

— Ама аз трябва да разбера! И двамата трябва да разберем!

Оли замълча.

— Оли?

— Магнъс — Магнъс чу как гласът на брат му затрепери. — Моля ти се бе, човек! Умолявам те! Не се захващай с това!

— Защо?

— Ти си се вманиачил, Магнъс. И това беше добре, докато разпитваше тоя-оня в Америка. Но ако се заровиш в тези лайна отново, няма да го понеса. Спомените от Бярнархьофн са погребани и това не е случайно.

— Оли...

— А ако откриеш нещо, просто не ми казвай, става ли?

— Виж, Оли...

— Чао, Магнъс.

Пет минути по-късно, телефонът му отново иззвъня. Беше Ингилейф, да го покани у тях на вечеря.

— Добре ли си? — попита го тя, когато Магнъс влезе в апартамента ѝ. — Нещо май не е наред.

— Говорих с брат си по телефона.

— И какво?

— Казах му какво сме научили през уикенда. За баща ни. За дядо ни.

— И?

— Изобщо не иска дори да мисли за това.

Магнъс видя, че Ингилейф тръгна да пита още нещо, но се отказа.

— Да? — подкани я той.

— Извинявай — започна тя, — знам, че това ви е болна тема, на теб и на брат ти. Няма да те тормозя по нея.

— Добре.

Ингилейф пържеше риба.

— Днес получих предложение — каза тя.

— Какво предложение?

— Помниш ли Свала? От галерията?

— Да. Тя не замина ли за Хамбург?

— Точно така. Там се е надушила с някакъв германец. Продават скандинавски стоки. Отвориха галерията само преди два месеца, но вече им потръгна.

— Въпреки рецесията?

— Явно да. Германците не бяха толкова прецакани, колкото ние. Там вече излизат от кризата.

— Блазе им.

— Да... Така де, тя ме покани да се включа и аз. Като партньор. Казала е на германеца, че им трябва точно човек като мен, за да се развие бизнесът.

— Хм... — Ингилейф бе с гръб към Магнъс. — Това е добра възможност. А какво ще стане с галерията тук?

— Ще ми липсва, но в Германия ще имам много по-големи шансове.

— Говориш ли немски?

— Малко. Колкото да отлепя. Но бързо ще го ошлайфам, ако живея там.

Магнъс усети как тялото му се стегна.

— Значи заминаваш?

Ингилейф не отговори. Сложи рибата в чинии и ги сервира на масата. Двамата седнаха.

— Не — каза тя.

— Не? Защо?

Тя се наведе над масата и го целуна. Страстно.

— Заради теб, глупчо!

Магнъс нямаше какво да каже на това. Усмихна се.

— Как върви разследването? — попита тя. — Някой нов заподозрян?

— Има — каза Магнъс. — Познаваш ли Синдри Палсон?

— Голямото бърборило ли? Познавам го.

— Не се учудвам. Но той едва ли ти е клиент?

— О, не. Той е част от тъй наречената исландска интелигенция. Все ходи по премиери на книги и изложби. Симпатията е, въпреки апокалиптичните му глупости.

— Той вярва, че насилието е единственият начин да се разруши капитализма.

— Само му дай да приказва. Иначе е страхливец. Нали не мислиш, че той е убил Оскар?

— Смятаме, че може да е замесен.

— Не — каза Ингилейф и се замисли. — Не. Той не би убил никого. Мога и да го питам.

— Аз вече го питах — каза Магнъс.

— Да, но на мен може и да ми признае — Ингилейф се захвана с рибата в чинията си. — Не се шегувам. Сигурна съм, че си пада по мен. Всъщност, сигурно си пада по всеки, който няма трийсет години, а както знаеш, Магнус, аз още не съм ги навършила. — Ингилейф бе на двайсет и девет и девет месеца. — На мен ще ми каже, ако го попитам както трябва.

— Аз също не се шегувам — каза Магнъс. — Ще ни развалиш разследването.

— Не ми се прави на бюрократ сега! Ще бъде весело! Може би дори ще ти разреши случая.

— Не, Ингилейф! — отсече Магнъс. — Не!

Няколко часа по-късно лежаха в леглото на Ингилейф. Магнъс не можеше да заспи. Бе обърнат с гръб към нея, но усещаше, че и тя е будна. Ингилейф го докосна по рамото.

— Магнус?

— Да?

— За Бярнархьофн ли мислиш още?

— Да.

Тя го подръпна и той се обърна по гръб. Целуна го нежно по устните.

— Разкажи ми, ако искаш.

— Добре — отвърна Магнъс, — ще ти разкажа.

ГЛАВА 26

Януари, 1986 г.

Магнъс се измъкна от къщата, вдиша студения свеж въздух и се запрепъва през снега към морето. Искаше да бъде сам.

Беше тъмно. Току-що вечеряха и в момента дядо им изнасяше лекция на Оли за напикаването нощем.

Коледа не мина много зле. Чичото на момчетата, леля им и братовчедите от Канада дойдоха на гости за огромна радост на дядо им. Той самият бе влязъл в един от редките си периоди на добро настроение. Коледният празничен дух витаеше из къщата. Елфчетата бяха минали и оставили дребни подаръчета в обувките на Магнъс и Оли.

Вечерята на Бъдни вечер бе незабравимо пиршество: бяла яребица, карамелизирани пържени картофи — любимите на Магнъс, млечен хляб и сладолед за десерт. Магнъс получи американска полицейска количка със светещи сирени и фарове от канадските роднини. Беше за по-малки деца, но той я хареса. За първи път от месеци насам, Оли истински се забавляваше.

След това, както Магнъс очакваше, моментът на щастие свърши. Оли пак се уплаши и започна отново да се напикава в леглото. Веднага след Нова година роднините си тръгнаха и оставиха двете момчета сами във фермата при дядо им и баба им.

А дядото бе в лошо настроение.

Магнъс мина край църквичката, която се издигаше близо до водата, и седна на един камък. Загледа се в добре познатите му светлини, които блещукаха почти денонощно по това време на годината, когато сутрешният и вечерният мрак отстъпваха място на светлината само по обед. Погледна ярките светлини на фермата зад себе си, светлините на Храун от другата страна на полето от лава, фара на едно от островчетата във фиорда, клатушкащите се пламъчета на рибарски лодки на път обратно към Стикисхолмур.

Нощта беше ясна. Лъчите на луната пълзяха по снега и озаряваха водопада на склона зад фермата. Високите триъгълни стойки за сушене на риба се очертаваха на фона на водата, която кротичко плискаше брега. Разкривени канари стърчаха наред белотата на Берсеркяхраун. Над планините на север се виждаше северното сияние. А над всичко това, хиляди звезди пробождаха ясната студена нощ. Магнъс си спомни нещо, което майка му каза, докато живееше още в Рейкявик — на този свят има две неизброими неща: звездите и островите в Брейдарфиордур.

Магнъс се сгуши в палтото си. Беше му много студено, но това бе за предпочитане пред огъня на свадата, който бушуваше в къщата.

До преди две години Магнъс, Оли и родителите им живееше щастливо в малката си къщичка в Тингхолт със синия ламаринен покрив и старото дърво на двора. Но после всичко се разпадна. Започнаха споровете, свадите, баща им замина, майка им все спеше, забравяше да им донесе вечеря, заваляше думите. Шест месеца по-късно баща им бе в Бостън, майка им — в Рейкявик, а двете момчета — в Бярнархьофн, фермата на дядо им.

Магнъс никога не бе харесвал баба си особено много. Тя беше дребна жена, студена и темерутеста, а на лицето ѝ винаги имаше изражение на леко неодобрение. Дядото беше направо страшен, но в него поне имаше някакъв груб чар. Той с готовност се впускаше в игри с внуците си, а когато двамата с Оли дойдоха в Бярнархьофн с удоволствие им показваше фермата, околните склонове и островите във фиорда. Магнъс и Оли обичаха най-много заедно с дядо си да събират ценните пера на гагите от гнездата край потока.

И разбира се, тук беше Берсеркяхраун. Халгримур водеше внуците си сред невероятните скални скулптури и им разказваше за берсерките, които живеели тук и в Храун, и за игрите от детството си. Думите му плашеха Оли, но заплеляваха Магнъс.

Дядо им обаче обичаше да си пийва. И когато се напиеше, ставаше зъл и груб.

Халгримур харесваше Магнъс, поне в началото. Но Оли бе слаб, а Халгримур презираше слабостта. Оли се плашеше лесно и Халгримур се възползваше от това. Разказваше му за Тролката от Керлингин, която отвличала дечицата от Стикисхолмур и щяла да отвлече и Оли, ако не се стегнел малко. За берсерките, които все още

бродели нощем из полето от лава. За мъж на име Торолф Куция, който бил убит преди векове, но продължавал да витае по баирите и да тормози пастирите и овцете им. Както и за *Фиорулали* — морското чудовище с раковини, висящи по четината му, което обикаляло плитчините на фиорда и ядяло малки дечица, които се доближавали до водата.

Магнъс се застъпваше за малкия си брат, а това дразнеше дядо им. И понеже не успяваше да уплаши Магнъс, започваше да го бие. Така започнаха посещенията на Магнъс в болницата „Свети Франциск“ в Стикисхолмур, където трябваше да лъже, че е пострадал при невероятни злополуки във фермата.

После Халгримур изтрезняваше, слънцето изгряваше и той пак бе готов за игри с внуците. Но Оли бе прекалено уплашен, а Магнъс — твърде горд.

Баба им наблюдаваше всичко това някак отстрани, сякаш не я бе грижа какво става с внуците ѝ. С течение на времето, Магнъс осъзна, че и тя е била малтретирана.

Фермата бе усамотена. Полето от лава я отделяше от цивилизацията. Животът там се превърна в ад. Магнъс започна да мисли за бягство. Понякога майка им идваше да ги види и за известно време всичко се оправяше, но Магнъс вече бе разбрал, че тя е пияна, а не сънена. Когато се опитваше да ѝ разкаже на какво са подложени, тя просто отговаряше, че „дядо е малко по-строг от татко“.

Над заснежения пейзаж, откъм фермата се чуха гласове — гневният рев на дядо му и пискливите викове на малкото му братче. Горкият Оли! Въпреки че нямаше какво да направи, Магнъс стана и се затича към къщата с надеждата, че появата му ще разсее дядото.

Когато влезе в кухнята, баба му миеше голям тиган на мивката. Караницата изглежда бе спряла.

— Къде е Оли?

— В мазето е май — отговори баба му, без да се обръща.

— Какво прави там?

— Наказан е.

— И за какво е наказан?

— Не ми наглеи! — тросна се баба му, но някак без емоция. Често изричаше тези думи. Това бе нейният начин да каже: „Не знам и не искам да знам, така че не ме питай“.

Магнъс изтича по каменното стълбище към мазето. То бе усойно, с бетонни стени и една-единствена крушка. Използваха го за склад. Имаше две помещения: едното пълно с хранителни добавки за добитъка, а другото — с картофи, повечето вече гнили. Вратата на втората стая бе затворена. Зад нея се чуваше плачът на Оли.

Магнъс се опита да отвори, но беше заключено.

— Оли! Оли, добре ли си?

— Не! — викна Оли през сълзи. — Тука е тъмно и картофите са гнусни и ме е страх!

— Светни си лампата!

— Той взе крушката!

Магнъс пребледня от гняв и започна да дърпа бравата с надеждата, че ключалката ще поддаде. Това естествено не стана и той започна да рита вратата.

— Не, Магнус, спри! Ще те чуе!

— Хич не ми пука! — викна Магнъс. Отстъпи назад и се засили срещу вратата с цялата тежест на деветгодишното си телце. Блъсна се в нея и падна на пода. Изправи се и започна да разтрива рамото си.

— Магнус!

Познатото ръмжане. Магнъс се обърна и видя дядо си. Стегнат шейсетгодишен мъж с волева брадичка, стоманеносива коса и студени сини очи. Коров и сърдит човек. Магнъс долови дъха на алкохол, примесен с аромата на енфие, който постоянно витаеше около Халгримур.

— Магнус, марш горе!

— Защо затвори Оли, дядо? Защото се напикава ли? Той не е виновен. Просто винаги от нещо го е страх. Пусни го!

— Казах, марш горе!

— Аз пък казах да го пуснеш! — викна Магнъс с тънко гласче.

Ноздрите на дядо му се разшириха — сигурен признак, че ще стане лошо. Магнъс се присви, но не отмести поглед от очите на дядо си.

— Пусни го!

Халгримур се огледа за подходящо оръжие. Хареса си една стара, тъпа брадва. Вдигна я и пристъпи към Магнъс.

Магнъс искаше да избяга, но остана твърдо на поста си пред картофения склад, разкراчил крака, сякаш бе страж на братчето си.

Погледът му бе забит в острието на брадвата.

Халгримур заби дръжката на брадвата в ребрата на Магнъс. Не много силно, но Магнъс бе още дете. Останал без дъх, той се присви. Халгримур замахна с брадвата и го удари по бедрото с плоското на острието.

Магнъс падна. Погледна нагоре и видя как дядо му вдига брадвата над главата си с пламнали от гняв очи. Магнъс се разплака. Не можа да издържи. Проснат на студения под, той чу хлиповете на Оли от другата страна на вратата.

— Марш в леглото! Веднага!

Магнъс закуцука нагоре. Какво друго можеше да направи?

Лежа буден в продължение на часове, загледан в празното креватче на малкия си брат. Очите му бяха влажни от сълзи и гняв. Бедрото го болеше, но нямаше нищо счупено, така че този път щеше да си спести унизителното ходене в болницата.

Как можеше дядо му да остави седемгодишно момче на тъмно и студено цяла нощ? Ако преди това Оли се напикаваше само от време на време, сега вече щеше да се изпуска всяка нощ.

Магнъс изчака дядо си да си легне. После изчака още малко. Най-накрая, сякаш часове по-късно, а всъщност много по-малко, той се изниза изпод завивките, облече си блузка и се промъкна на долния етаж.

Знаеше къде стои ключът — висеше на вратата на килерчето. Видя го на лунната светлина, която се отразяваше в снега и осветяваше кухнята. Застана на пръсти, за да го стигне. Слезе тихо по стълбите до тъмното мазе, намери пипнешком вратата на склада за картофи и я отключи.

Помещението миришеше на гнили картофи и момчешка урина.

— Оли? Оли? Аз съм, Магнус.

— Магнус? — чу се слабо гласче.

— Ела!

— Не.

— Хайде, Оли!

— Няма! Не ме карай да излизам! Той ще разбере и ще се ядоса.

Магнъс се поколеба. Оли не се виждаше. Магнъс запристъпва в посока на гласа му с разперени ръце и леко приведен, докато не напипа рамото на брат си. Две малки ръчички се вкопчиха в неговата. Той хвана малкото момче и го прегърна.

— Защо те наказва дядо, Оли?

— Не мога да ти кажа.

— Напротив. Няма да те издам.

Тогава Оли се разплака.

— Не мога да ти кажа, Магнус! Няма да ти кажа! Моля те, не ме карай!

— Добре, Оли. Добре. Няма да те карам нищо да ми казваш. И няма да те карам да излизаш. Просто ще поседя при теб.

Магнъс седя при Оли, който скоро заспа. Когато започна да се развиелява, Магнъс се върна в леглото си.

Вторник, 22 септември, 2009 г.

Магнъс се умълча, легнал по гръб в спалнята на Ингилейф.

— Божичко! Това е ужасно! — каза тя. — Как си издържал?

— Явно съм бил кораво хлапе — отговори Магнъс. — Мислех за баща ми. Знаех, че той би искал да се застъпвам за Оли и така и правех. Знаех, че някой ден татко ще се върне от Америка и ще ни спаси. Така и стана. Но чак след като майка ми се блъсна в скалата.

— Добре, че си издържал психически.

— Никой не минава през подобно нещо без следа — каза Магнъс. — Аз съм склонен към алкохолизъм, също като майка ми и дядо ми, и това ме притеснява. А понякога толкова се ядосвам, че ми идва да пребия някого... Някого от лошите — Магнъс замълча. — Имал съм проблеми с това. Едно ченге не може да прави такива неща. Понякога сам се плаша от себе си.

— Оли сигурно е съсипан. Може би и до днес.

— Беше доста зле, когато отидохме в Щатите. Баща ми направи, каквото можа. Водеше го на психоаналитик, това много му помогна. Но Оли цял живот е имал проблеми: с жените, с работата, с наркотиците. Мисля, че още ходи на психолог.

— А ти? — попита Ингилейф.

— Дали съм ходил на психолог? Не. Нямахше нужда.

— Аха...

— Знам какво си мислиш — каза Магнъс. — Според теб трябва да потърся помощ за проблемите си. Честно казано, нямам нищо против да забравя за всичко това. Правя го, без дори да се замислям от двайсет години насам.

— Е, да. И вместо това си се вманиачил на тема баща ти.

— Възможно е — каза Магнъс. — В него виждах своя спасител. И той наистина ме спаси. А после някакъв кучи син го уби.

За първи път гласът на Магнъс затрепери.

— Ела — каза му Ингилейф. — Ела при мен.

Той се обърна към нея и тя го прегърна.

ГЛАВА 27

Магнъс, Вигдис и Арни се бяха събрали около компютъра на Арни. Не без известни затруднения, Арни успя да намери материала, заснет от националната телевизия по време на демонстрацията.

Сега гледаха кадри от по-късните часове. В тъмнината не се различаваха лица.

— Така, ето ги тримата — каза Арни. — Опашката на Синдри се вижда на фона на огньовете.

Магнъс присви очи към фигурите им — един едър мъж, един по-слаб и една жена.

— Да, виждат се и къдриците на Харпа. А това трябва да е Бьорн.

— И виж, до тях има някакъв човек, който говори със Синдри.

— Да, но чертите му не се виждат. Но май не е Исак. Прекалено е висок.

— Не е Исак — каза Арни. — Ще върна малко назад.

Арни натисна едно конче и четирите фигури тръгнаха назад. Високият непознат се просна на земята пред камерата. Една медицинска сестра се погрижи за очите му. Телевизионните прожектори успяха да осветят лицата им в този момент. Мъжът всъщност бе юноша, нямаше двайсет години. Косата му бе червена и щръкнала. Сестрата имаше кръгло лице, розови бузи и чипо носле. В близост се виждаше Синдри, който явно насърчаваше юношата.

— Синдри говори с много хора по митингите, той сам го каза. Какво му е по-специалното на това момче? — попита Магнъс.

— Изчакай малко и ще видиш — отговори Арни. Натисна няколко клавиша и пусна видеоматериала, заснет от полицията. — Ето. Тук тримата си тръгват от митинга и мисля, че човекът с тях е Исак.

— Не се вижда ясно.

— Не, но фигурата и прическата са същите като на снимката, която Шарън му е направила. — Арни показва фотоса на Исак пред

къщата му в Лондон.

— Добре, възможно е да е Исак — съгласи се Магнъс.

— Вероятно е — поправи го Арни. — Погледни сега на метър зад него. Ето го момчето с щръкналата коса. Съблякъл си е ризата и я развява като байрак.

— Сигурен ли си, че той е с тях? — попита Магнъс. — Откъде знаеш, че случайно не е тръгнал в тяхната посока?

— Не съм напълно сигурен. Тук се спира и вика нещо на някого. Другите се отдалечават, затова не сме забелязали, че са заедно. Но после той се обръща, вижда, че е изостанал и се затичва да ги догони.

— Покажи ми — каза Магнъс.

Образът не бе достатъчно ясен. Ако не бяха гледали кадрите, в които юношата говореше със Синдри, нямаше какво да събуди съмненията им.

— Добре. Кое е това момче?

— Не знам — отговори Арни.

— Май не го видях сред досиетата на анархистите — каза Магнъс. — А ти, Вигдис?

— Не, но мога да ги прегледам пак.

— По-лесно ще е да тръгнем от медицинската сестра. Арни, изкарай лицето ѝ на стоп кадър и иди в Националната болница. Може би там ще я откриеш. Може би дори ще знае името на това момче — Магнъс се усмихна. — Браво на теб, Арни. Това е работа!

Вигдис се насочи към бюрото си, а Магнъс изведнъж се сети:

— Ти нали щеше да ходиш в Ню Йорк?

— Отложих го — каза Вигдис.

— Защо?

— Заради това.

— О, съжалявам. Няма нужда да ми помагаш с тези глупости.

— Това не са глупости.

— А какво ще си помисли бедният човечец в Ню Йорк?

Вигдис сви рамене.

— Това са рисковете, когато ходиш с ченге.

Магнъс се върна на бюрото си, изпълнен с вина. Вигдис можеше да замине, щяха да се справят някак и без нея. Но му стана приятно, че тя приема работата си толкова сериозно. Имаха и известен напредък. Ако можеха да открият още един конспиратор, всичко щеше

да си дойде на мястото, макар че момчето изглеждаше твърде необиграно, за да бъде международен поръчков убиец.

Колкото повече Магнъс мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че трябва да има още някой замесен. Алибитата на другите бяха подозрително добри. Ако Исак е куриерът, когото бе видяла французойката в Кенсингтън, и бе разпитвал за точния адрес на Оскар, той сигурно е подготвял почвата. Исак живее в Лондон, познава града и може да разузнае, да наблюдава Оскар, да отбележи навиците му, дневния му режим, а дори и да намери оръжие и мотор за бягство. Той може да подготви всичко за някой друг. Някой, който е долетял от Исландия, само за да свърши работата. Човекът, който бе дръпнал спусъка. Убиецът.

И кой беше той, по дяволите? Момчето с щръкналата коса? Или някой друг?

Магнъс се сети за брата на Бьорн, Гули.

— Арни! Преди да тръгнеш...

Арни се спря на прага.

— Да?

Вигдис откъсна очи от документите пред себе си.

— Спомняш ли си нещо от разпита на Гули, брата на Бьорн?

— Не — каза Арни, — но всичко, което ми каза за Бьорн и Харпа съвпадаше с тяхната версия. Защо?

— Отидох да се видя с него в събота, но не го намерих. Съседката ми каза, че заминал на почивка и то отдавна.

— Мислиш, че може да е отишъл в Лондон ли? — попита Вигдис.

— Или в Нормандия? — вметна Арни.

— Или и на двете места — каза Магнъс.

— Да проверя ли дали се е върнал? — попита Вигдис.

— Да. — Магнъс намери телефонния му номер в тефтера си и й го даде. — Ако си е тук, разбери къде е бил. Ако ли не, разпитай всички съседи. Може някой от тях да знае къде е отишъл.

Магнъс прегледа компютъра си. Имаше имейл от Бостън. Приятелят му от отдел „Убийства“ се бе свързал с имиграционните служби. Нямаło никаква следа от исландски гражданин на име Халгримур Гунарсон, който да е влизал в САЩ през юни или юли 1996-а.

Магнъс с изненада установи, че от това му олекна. От една страна би дал всичко, за да разбере кой е убил баща му. От друга, особено след разговора с Оли, Магнъс бе благодарен, че не е бил дядо им. Би било твърде болезнено.

— Сержант Магнус?

Магнъс вдигна глава. Една набита жена на около четирийсет години държеше класьор, пълен с прашни папки. Беше доста дебел.

— Дал си заявка за това, нали? Документацията по убийството на Бенедикт Йоханесон през 1985-а.

— Точно така. Благодаря, че ми я донесе.

Жената му даде да подпише един формуляр и му остави класьора.

Магнъс знаеше, че трябва да го остави за по-късно, но не се сдържа и го отвори.

Както винаги, първо потърси доклада на патолога. Но доклад нямаше. На негово място имаше бележка, според която докладът бил взет от някакъв инспектор, който също четеше лекции в Полицейската школа.

Магнъс се замисли дали да позвъни на инспектора, когото познаваше само бегло, и да му поиска доклада, но реши, че това ще е по-подозрително, отколкото ако се обърне към отдел „Архиви“. Проведе един бърз телефонен разговор с тях и оттам му обещаха да намерят доклада и да му го доставят.

Тъкмо когато започна да прелиства остатъка от досието, телефонът му иззвъня.

Още в мига, в който влезе в кабинета на националния полицейски комисар, Магнъс разбра, че лошо му се пише.

Балдур, Торкел и самият Комисар го изгледаха с неприкрита враждебност.

— Сядай, Магнус — нареди Комисарят.

Магнъс седна. Навън, отвъд залива, връх Еся се къпеше в мека сутрешна светлина. По небето нямаше пукнат облак. В кабинета на Комисаря обаче беше много по-мрачно.

— Току-що получих обаждане от главен инспектор Тревър Уотс от отдела за борба с тероризма към Скотланд Ярд.

— О... — промърмори Магнъс.

— Искаше да узнае с какви улики разполагаме относно исландски граждани, които са планирали покушението над Джулиън Листър. Казах му, че с никакви. Той пък ми каза, че един от подопечните ми детективи разследвал именно в тази насока. Обещах му да се чуем пак. Когато попитах Балдур кой може да е този детектив, той каза твоето име. Прав ли е?

— Да, господин комисар — Магнъс автоматично се обърна към висшестоящия си по ранг. Не му се струваше естествено да го нарича Снори, както бе прието в Исландия.

— Така си и знаех. Балдур ме осведоми, че ти е разрешил да търсиш евентуални връзки между Габриел Орн Бергсон, Оскар Гунарсон и Джулиън Листър, но изрично ти е заръчал да действаш без много шум. Така ли е?

— Да — Магнъс погледна към Балдур. Трябваше да признае, че инспекторът изглеждаше по-скоро ядосан, отколкото злорад. Магнъс не познаваше полицейски началник, който да не се ядоса при такива обстоятелства.

— Добре. Ти си предупредил едно чуждестранно правителство, че може би граждани на нашата държава са замислили атентат срещу един от видните им политици. Това ли означава „без много шум“, според теб?

— Не. Съжалявам — каза Магнъс с въздишка.

— Какво те прихваща изобщо!? — попита Снори. Гласът му звучеше все по-гневно.

— Просто действах интуитивно. Сержант Пайпър отиваше да разпитва един евентуален заподозрян, исландец, в Лондон и аз исках да проверя дали той е бил във Франция, когато са стреляли по Листър.

— Интуитивно!? Предизвикал си международен скандал въз основа на интуиция, така ли!? — лицето на Снори почервения. Светлосините му очи, които обикновено проблясваха, сега направо горяха. Изглеждаше страшно. — И бил ли е във Франция?

— Не — призна Магнъс, — но помолих Пайпър да не казва на никого за това.

— Е, тя поне има някакво чувство за лоялност — отбеляза Снори. — Уведомила е шефа си.

— Но това не е чак международен скандал, нали? — отвърна Магнъс. — Няма доказателства, няма улики, няма дори вероятна хипотеза.

— Именно! — Снори удари с юмрук по бюрото. — И ако ти беше истински исландец, щеше да знаеш, че това е последното нещо, което искаме да обсъждаме с британското правителство. Знаеш за преговорите по Айссейв, цяло лято се точат. Става въпрос за милиарди евро, които всички ние дължим на британците. А ти, взе че хвърли граната на масата за дискусии! Как мислиш ще реагират британците, ако сметнат, че си имат работа с група истински терористи? Исландия понесе достатъчно унижения и без твоята безценна помощ!

— Казах, че действах по интуиция, но имах основание за това — започна Магнъс. — Не можем да си затворим очите за евентуалните връзки между случаите, само защото това е политически неудобно. Ами ако наистина има група исландци, които са искали смъртта на Оскар и Листър? Какво става, ако вече са набелязали нова жертва? Наш дълг е да проучим тази възможност.

— Ти не ме учи какво е дълг! — викна Комисарят. — Балдур е постъпил правилно. Казал ти е да продължиш да тършуваш, но без много шум. Ти не си се подчинил. Отстранен си от разследването. Още днес се връщаш в Полицейската школа. И... когато всичко това приключи, ще си помисля дали в нашата страна изобщо имаме нужда от теб.

Магнъс преглътна.

— Разбирам — каза той, — и съжалявам.

— Пука ми, че съжаляваш, Магнус! — Комисаря го изгледа свирепо.

Магнъс прие това като покана да напусне кабинета.

В пекарната имаше опашка от трима души, когато Харпа видя баща си да влиза. Сърцето ѝ заби по-бързо. Какво ли е открил? Беше ли ходил Бьорн наистина в Лондон и Франция, както подозираше полякинята на Фрики?

Погледна го. Той ѝ се усмихна спокойно и се нареди на опашката. Това беше добър сигнал, нали?

Тримата купувачи пазаруваха цяла вечност. После влезе още една жена, която Ейнар пусна пред себе си. За щастие Диса също обслужваше клиенти.

Най-накрая Ейнар стигна до тезгяха.

— Е? — попита Харпа с ококорени очи.

— Една кифличка — каза Ейнар с усмивка.

— Не! Разпита ли за Бьорн?

— Да. Миналия вторник е бил с Густу на лодката „Криа“. А в неделя сутринта е бил на пристана в Грундарфиордур със Сиги и му е помагал да инсталира нов навигационен софтуер.

Харпа се усмихна широко, обля я вълна облекчение.

— Благодаря, татко. И това е сигурно, така ли?

— Говорих с началник пристана и с Густу. Не можах да се свържа със Сиги, но началник пристана бе сигурен. Оказа се, че и полицията е навестила Бьорн в неделя.

— Това не ме учудва — каза Харпа. — Татко, много ти благодаря.

Ейнар се наведе към нея, за да не ги чуе Диса.

— Значи няма нужда да ходиш в полицията, нали?

— Не знам. Може би трябва, все пак?

— Не, Харпа! Само ще си навлечеш неприятности.

— Добре — каза тя и кимна.

— А така! Хайде, довиждане!

— Най-сетне да те видя засмяна — каза Диса, когато вратата се затвори зад Ейнар.

— Да — отвърна Харпа. Направо ѝ се виеше свят от облекчение. Как можеше изобщо да заподозре Бьорн?

— Това баща ти ли беше?

— Да.

— Добре, защото не си плати кифличката.

— О, съжалявам! — извини се Харпа. — Аз ще я платя. Нещо се заприказвахме.

— Да, видях.

Харпа се подсмихна. Баща ѝ се бе притекъл на помощ. За пореден път. В очите на околния свят, и особено на рибарите от неговия екипаж, Ейнар изглеждаше като груб и сприхав гадняр, но тя

си знаеше, че е добър човек. Успокояваше я мисълта, че неговата привидна грубост и сила са на нейна страна.

Той бе готов на всичко за нея, за жена си и за малкия Маркус.

Но след няколко минути еуфорията ѝ отмина, изблъскана встрани от една натрапчива тревога. Добре, Бьорн не бе замесен в покушенията над Оскар и Джулиън Листър, но това не означаваше, че Синдри няма нищо общо с тях. Харпа започна да съжалява за обещанието, което даде на баща си. Той имаше право — това не бе нейна работа, но ако Синдри е убил двама, може да убие и трети. Трябва да сподели подозренията си с полицията.

Но те бяха само подозрения. Какво ще стане, ако полицията ги провери, и установи, че Синдри е невинен, и започне да задава въпроси за Габриел Орн? Тогава Харпа няма да постигне нищо и ще отиде в затвора.

А ако тя се окаже права? Може би заслужава да я тикнат зад решетките. Харпа извърши престъпление. Трябва да си плати.

Независимо от обещанието ѝ към Ейнар, Харпа знаеше какво трябва да направи — трябва да каже на полицията. Но първо ще говори с Бьорн. Поне сега, когато знае, че е невинен, може да обсъди въпроса с него надълго и нашироко.

В пекарната беше спокойно. Каза на Диса, че излиза да се обади по телефона.

Навън бе чудесна утрин. Светлосивият бетон на голямата църква светеше почти в бяло над града през скелетата, които я обгръщаха. Заливът блещукаше. Харпа си пое дълбоко въздух, избра Бьорн и му каза какво е решила. Той не остана доволен.

— Още ли мислиш, че съм ходил до Лондон? — попита той.

— Не — каза Харпа. — Съжалявам, че те заподозрях. Вярвам ти. Но се опасявам, че Синдри може би е замесен.

— Нали знаеш, че ако отидеш в полицията, пак ще те емнат за Габриел Орн?

— Да, знам, помислих за това.

— Аха, и смяташ да им кажеш какво наистина е станало през онази нощ, така ли?

— Не. Ще кажа, че всички заедно сме отишли в апартамента на Синдри, че съм се обадила на Габриел Орн, но той не е дошъл на срещата.

— Ще те изядат с парцалите — каза Бьорн. — Признаеш ли, че си ги излъгала, няма да се откажат, докато не те пречупят.

— Ами тогава просто няма да отговарям на въпросите им — каза Харпа.

— Ще те обвинят. Ще те пратят в затвора.

— Не съм искала да убия Габриел Орн — каза Харпа. — Може би съдията ще ме разбере. А може би в затвора ми е мястото.

— Харпа, тук става въпрос за две престъпления. Едното е смъртта на Габриел Орн. Знаем, че беше нещастен случай и може би съдията ще се смили. Но второто е скриването на трупа му. А това го направихме умишлено: ти, аз, Синдри, студентът и готвачът. Ще заключат всички. Всички!

Харпа въздъхна.

— Може да опитам да подам анонимен сигнал, но все някак трябва да ги предупредя.

— Виж — каза Бьорн, — сега ще сляза до Рейкявик и ще помислим как да действаш.

— Няма да ме разубедиш.

— Разбирам, но не прави нищо, преди да дойда.

ГЛАВА 28

Магазинът бе един от няколкото с табели „Дава се под наем“ на „Лаугавегур“. Вигдис си спомняше мястото: тук се бе помещавал един от най-скъпите бутици, далеч не по нейния джоб. А и по ничий исландски джоб в момента, помисли си тя.

Забеляза синия „Фолксваген“. Върху стената на вана бе написано името и номера на Гули. Бе оставен в една близка пряка и предната му гума бе на половин метър извън пунктира от мястото за паркиране. Вигдис се насочи към магазина. Трима мъже сваляха яркооранжевата боя от стените. По радиото бе надута песен на Джей Зи.

— Гули?

Един от тримата се обърна към нея. Той бе по-възрастен от другите, на трийсет и малко, с черна къса коса и здрави татуирани ръце. Би бил доста привлекателен, ако не беше шкембенцето, което издуваше бояджийския му комбинезон.

Мъжът вдигна учудено вежди.

— Да?

— Аз съм детектив Вигдис от полицията на Рейкявик. Говорихме по телефона. Искам да ти задам няколко въпроса.

Мъжът се изсмя.

— Нещо смешно ли има? — попита Вигдис.

— Ти не си ченге!

— Защо да не съм?

— Е, много ясно, защото си черна. Черни полицайки няма. Така че по-добре кажи каква си наистина.

Вигдис с усилие запази самообладание. Бе свикнала хората да се съмняват, че е служител на реда, но не и толкова безсрамно. Извади картата си за самоличност и я завря в лицето му.

— Ето! Черно лице! Моето!

Гули вдигна ръце, сякаш се предаваше, а после събра китки към нея, за да му сложи белезници.

— Добре, добре! Идвам без бой.

— Много смешно — Вигдис се обърна към другите двама, които я гледаха ухилени.

— Вие двамата, вълн. И спрете това радио на излизане.

— Е! Че те имат работа! — възмути се Гули.

— Казах вълн!

Мъжете погледнаха към шефа си, а после към Вигдис. Свиха рамене, изключиха Джей Зи и се изтътрузиха на улицата.

Вигдис огледа помещението. Бе съвсем празно, с изключение на няколко покривала, четки и неотворени кутии боя. Нямаше къде да седне, така че остана права.

— Къде беше последната седмица?

— Пътувах, на почивка.

— О, нима? Сам ли?

— Не. С гаджето ми.

— И къде ходихте?

— В Тенерифе, на Канарските острови.

— Аха. Кога се върнахте?

— Вчера. И тази сутрин започнахме работа тук.

Вигдис извади тефтера си.

— Добре. Искam имената и адреса на приятелката ти, часове на полети, хотели, всичко.

Гули сви рамене и й ги каза.

— За какво става въпрос?

— Продължаваме разследването по смъртта на Габриел Орн Бергсон през януари.

— А защо ме питаш къде съм бил миналата седмица?

Вигдис не го удостои с отговор.

— Значи, на двайсет и четвърти януари брат ти Бьорн е отседнал при теб в Рейкявик, така ли?

— Да. Дойде някъде по обяд. Искаше да ходи на митинга пред парламента, та го поканих да спи при мен.

— Ти ходи ли на митинга?

— Не! — изсумтя Гули. — Не се интересувам от такива неща. Това е загуба на време. И виж какво стана. Отървахме се от едни политици, а сега ни се натресоха нови. И те са същата стока.

— Видя ли се с брат си него ден?

— Да. Нямах работа — трудно се намира напоследък. Посрещнах го у нас, обядвахме заедно, дадох му ключ и той отиде на митинга.

— А ти?

— Аз си останах вкъщи. Погледах телевизия, а после излязох с приятелката ми. Цяла нощ ме нямаше, прибрах се чак на другата сутрин.

Вигдис записваше всичко.

— И тогава се засече с Бьорн?

— Да, и с Харпа. Тя бе прекарала нощта с него. Видях я, когато си тръгваше.

— Беше ли я виждал преди това?

— Не, никога. Но оттогава — да. Не много често, но двамата с Бьорн сега ходят.

— А Бьорн какво направи?

— Тръгна обратно към Грундарфиордур още сутринта. Поне така мисля. Аз излязох да си търся работа. Не си спомням дали намерих нещо. Сигурно не. Но това го казах на полицията още тогава.

Вигдис кимна. Така беше. Всичко, което ѝ разказа сега, съвпадаше напълно със записките на Арни.

— Бьорн спомена ли нещо за митинга на сутринта?

— Да, всичко ми разказа.

— Стори ли ти се угрижен? Притеснен?

Гули смръщи вежди и поклати глава.

— Не знам. Нищо не съм забелязал. А и да съм, вече съм забравил. Ще ни оставиш ли сега да работим?

Вигдис разбра, че няма да изкопчи нищо полезно от Гули, ако не го привика за разпит в участъка. Но дори и това не беше гаранция. Важното беше да провери версията за почивката му.

— Благодаря за съдействието, Гули, и че ми отдели толкова много от безценното си време — каза тя с пресилената учтивост.

Тръгна обратно към полицейското управление, за да се обади в банката на Гули и да провери полетите му. На улицата видя една служителка на „Паркинги и гаражи“ и ѝ каза за предната гума на микробуса. В името на по-добрия трафик на Рейкявик, разбира се.

Магнъс крачеше по велоалеята край залива. Документите за Бенедикт Йоханесон бяха натъпкани в куфарчето, което носеше. Лекият бриз галеше лицето му. Небето бе бледосиньо, а огромната снага на връх Еся светеше, украсена с първата си снежна шапка за сезона.

Магнъс имаше нужда от глътка въздух. След като излезе от кабинета на Комисаря, той пресече улицата до полицейското управление. Обясни на Вигдис какво се е случило и я накара да му обещае, че ще го държи в течение, ако с Арни открият нещо ново. Новината, че Магнъс е отстранен от разследването сякаш я зареди с още повече хъс да го завърши. Магнъс бе впечатлен.

Според него, ако Вигдис и Арни не вдигаха много шум, щяха да напреднат. Ако Балдур не ги спре, разбира се.

Магнъс бе ядосан — на Комисаря, на Шарън Пайпър и, което бе най-лошо за вътрешното му равновесие, беше ядосан на себе си.

Както вървеше, извади телефона си и се обади на Шарън.

— Пайпър!

— Магнъс се обажда.

— Няма нищо ново от Виржиния Рожон. Мъжът ѝ още не се е обаждал в офиса си.

— Мамка му! Трябва някак да свържем Исак с това разследване!

— И това ще стане.

— Може би е твърде късно.

— Как така?

— Националният полицейски комисар е получил обаждане от вашите антитерористи.

— О...

— О, да!

— Ядосан ли беше?

— Може да се каже. Отстрани ме от случая.

— Какво!? О, Магнъс, съжалявам. Голяма патърдия ли ти вдигна?

— Не знам какво разбираш под „патърдия“, но беше доста сърдит. Шарън, защо им каза, като изрично те помолих да си мълчиш? Знаех, че ще се стигне дотук! Но мислех, че мога да ти имам доверие.

— Стига де, Магнъс. Помисли! Трябваше да го направя. Ако имаше дори минимален шанс да си на върна следа, щях да изглеждам

като пълна идиотка, ако не бях казала на шефовете. Не се коси, явно не го взимат много на сериозно, иначе веднага щяха да се качат на самолета за Рейкявик. В момента ги интересува холандската връзка.

— Холандска ли?

— Да. Един фермер видял някакъв мъж в деня преди покушението. Навъртал се в гората, откъдето е стреляно. Фермерът решил, че е спрял по малка нужда. Намерили са дупка в земята. Била достатъчно голяма да побере пушка. Предполагат, че въпросният мъж я е заровил там. Моторът му бил с холандски номера.

— Имаме ли описание на мъжа?

— Не. Знаем само, че е носел светлосиньо яке.

— Какво имат холандците против вашия финансов министър? — попита Магнъс.

— В Холандия има мюсюлманска общност, но може просто да е бил случаен турист.

— „Ал Кайда“?

— Това е любимата им хипотеза към момента. Макар че „Ал Кайда“ предпочита бомбите вместо огнестрелните оръжия.

— Интересно.

— Магнъс, наистина ужасно съжалявам. Оценявам доверието, което ми гласува.

— Не ми говори глупости, Шарън! Аз ти се доверих, а ти ме прецака. Това е!

— Постъпих така, както счетох за редно.

— Да, бе! Все едно, дръж ме в течение. И говори с Вигдис, тя още работи по случая. Особено ако французойката разпознае Исак. Възможно е той да е подготвял терена в Лондон за някой друг. За човека, който е дръпнал спусъка.

— Ясно — каза Шарън. — Ще го имам предвид. Съжалявам, Магнъс.

— Да, де... — Магнъс затвори.

Извинението на Шарън донякъде притъпи гнева му. Той я харесваше. Каква дума бе използвала? Патърдия? Не я беше чувал.

Това, което го жегна най-много от цялата „патърдия“ на Комисаря, беше забележката, че Магнъс не е истински исландец. Сигурно защото донякъде бе вярна. Но Магнъс знаеше, че дори да бе прекарал целия си живот в тази страна, той пак щеше да предупреди

Шарън, че е възможно Исак да е бил в Нормандия. Магнъс винаги поставяше истината над политическите съображения, независимо дали работи в Бостън или в Исландия.

Просто така бе устроен.

И изобщо, какво си представя Комисарят? Магнъс мразеше шефовете му да говорят за „международни положения“ и „политически съображения“. Справедливостта няма нищо общо с това. Нито пък законът. Ако някой наруши закона, особено ако извърши убийство, дългът на Магнъс е да го изправи пред правосъдието. Това е дългът на всички полицаи.

Беше много просто. Щом политиката застане над закона, всичко се разпада. Магнъс бе виждал това в Бостън, а сега го виждаше и в Исландия.

Почуди се дали Комисарят ще изпълни заплахата си да го изпрати обратно в Америка. Може би така ще е по-добре. Може би Комисарят е прав, Магнъс не е истински исландец. Тук няма място за него. Мястото му е в Бостън, където да се занимава с простреляни трупове по улиците.

Може да се върне в Бостън, а Ингилейф да замине за Германия. Това е добър ход за нея. Но би било жалко. Магнъс все още не беше наясно каква точно с връзката му с нея. Обяснението ѝ, че иска да остане в Исландия заради него, го изненада. И го зарадва.

Магнъс продължи към „Боргартун“, улицата с бляскавите нови банкови централи. Сред модерните офиси, обградена от собствено зелено островче, се открояваше резиденцията Хьофди — красива бяла дървена сграда от началото на века, в която през 1986-та се бяха срещнали Горбачов и Рейгън. Това бе и мястото, където Ингилейф го извика да поговорят за случая, по който Магнъс работеше, когато пристигна в Исландия миналата пролет. Именно там Ингилейф се превърна за него от свидетел в нещо повече.

Магнъс винаги щеше да свързва резиденцията Хьофди с Ингилейф.

Пресече улицата и седна на зида около резиденцията. Извади телефона си и набра номера на Ингилейф.

— Здравсти, аз съм.

— О, здравей, Магнус. Само че съм с клиент.

— Добре. Искаш ли да излезем да хапнем довечера?

— С удоволствие, но не мога. Ще ходя на митинга за Айссейв на площад „Аустурвюлуур“.

— Сериозно?

— Да. Това учудва ли те? После ще дойда у вас. Може да позакъснея. Ще затварям.

Странно, но и типично в неин стил. Магнъс би разбрал, ако отива на някоя изложба или коктейл за красивите и богатите. Но на митинг? Макар Ингилейф да споделяше всеобщия гняв на исландците заради сделките с Айссейв, досега никога не бе изявявала желание за активен протест. И защо ще закъснее?

Магнъс отърси глава. Какво прави Ингилейф? Той никога не знаеше как върви връзката им. И това не му даваше мира.

Почуди се какво да прави. Може би трябва поне да се появи в Полицейската школа по някое време през деня. Там не го очакваха, но Комисарят можеше да провери. Магнъс бе отменил лекциите си за седмицата, но следобед имаше семинар по право, на който трябваше да присъства — на него щеше да отиде. Но дотогава има няколко часа.

Магнъс не можеше просто да забрави за случая с Оскар Гунарсон. Беше и крайно любопитен да прочете дебелия папка документи за убийството на Бенедикт Йоханесон. Кафенето на „Боргартун“, където се среща със Сиба, се намираще съвсем наблизо. Магнъс реши да си вземе едно кафе и да разгледа по-внимателно документите.

Бенедикт бе убит между Коледа и Нова година, по-точно на двайсет и осми декември, 1985-а. Той живеел на улица „Баругата“, в западната част на центъра на Рейкявик. В пет следобед било вече тъмно от час и половина и валил сняг.

Домашната помощница на Бенедикт отишла да напазарува. Върнала се след два часа и го намерила мъртъв на пода в коридора.

Естествено, започнало сериозно разследване, оглавно от някой си инспектор Снори Гудмундсон, известен понастоящем като Голямата Съомга. Всичко бе описано в най-големи подробности. Заради снега, навън имало малко хора, които не успели да видят нищо. Единственият човек, който събудил известно подозрение, бил четиринайсетгодишен ученик, който се навъртал около къщата и

твърдял, че се опитва да намери завет, за да си запали цигара. Снори опитал какво ли не, но момчето не променило версията си.

Съдебните лекари не открили нищо, макар че докладът им отпреди двайсет и пет години не се стори достатъчно изчерпателен на Магнъс. Нямало следи от взлом — може би Бенедикт е познавал похитителя си. В коридора били открити два отпечатъка от обувки, което бе необичайно за Исландия, където хората се събуват, когато влизат в нечия къща. Следите били от четирийсет и трети номер. Кое то се равнява на деветка по американския стандарт, според Магнъс. Нормален мъжки размер. Стига, разбира се, следите да бяха от убиеца.

Разследването не бе стигнало доникъде, но не поради липса на желание. Снори се бе проявил като енергичен следовател и Магнъс можеше да си представи под какво напрежение е бил инспекторът. Класьорът бе препълнен със записки от разпити, включително и на известния писател Халдор Лакснес, както забеляза Магнъс. Бенедикт нямал истински врагове, но всичките му конкуренти били разпитани, а алибитата им — проверени. Имаше един ужасно чувствителен негов колега, писател, за чиято последна книга Бенедикт написал хаплив коментар. Писателят казал, че цялата вечер прекарал в четене у дома си. Въпреки липсата на алиби и усилията на Снори, нямаше доказателства, че този човек е свързан с убийството.

Оказа се, че Бенедикт имал мозъчен тумор. Това ставаше ясно от показанията на лекаря, открил болестта и казал на Бенедикт през февруари, че му остават шест месеца живот. Медикът бе объркал сметката, помисли си Магнъс, но не с много. Разпитали близките на Бенедикт, но нито приятелите, нито децата му знаели нещо за тумора. Бенедикт го пазел в тайна.

Туморът явно бил в напреднал стадий, когато Бенедикт умрял. Магнъс отново съжали, че не разполага с доклада на патолога. От досието ставаше ясно, че Бенедикт бил намушкан, но полицията не бе намерила нож с осемсантиметрово острие. С малко късмет, Магнъс щеше да прочете доклада на патолога след ден-два.

След това Снори започнал да разпитва всеки взломаджия, арестуван някога в Рейкявик — почти непосилна задача, която му отнела седмици. Магнъс с усмивка установи, че името Балдур Якобсен фигурира на повечето от докладите за тези разпити. Не се

споменаваха никакви показания от хората в Бярнархьофн. Но това бе разбираемо. Бенедикт бе напуснал Храун двайсет години по-рано.

Снори не успял да тръгне по никаква следа. Нямало дори заподозрян. Двайсет и пет години по-късно, убийството на Бенедикт Йоханесон си оставаше пълна загадка.

Магнъс прибра папката в куфарчето и излезе от кафенето. Трябваше да провери още едно нещо за дядо си.

Националната регистратура се намирал на „Боргартун“. Както подобава на сърцето на исландската бюрокрация, това бе най-окаяната сграда на улицата. Магнъс срещнал известни затруднения със служителката на входа, която изгледала доста скептично бостънската му полицейска карта. Той все още нямал официална карта от полицията на Рейкявик и нямал да получи, докато не завърши Полицейската школа. Служителката обаче се усмихнала, когато той спомена, че работи с Вигдис Аударсдотир. Явно се познавали. Момичето й се обади набързо в полицейската централа и после попитал Магнъс с какво може да му помогне.

Отне й само миг да потвърди подозренията му. Макар Халгримур Гунарсон от Бярнархьофн в Хелгафелевейт да имал *кентала* — национален идентификационен номер, той никога не си бе вадил международен паспорт.

Бьорн си поръчал още едно кафе на бара. Заведението бе скъпо. Никой не плащал толкова за кафе в Грундарфиордур.

Занесел го на масата, на която седял от двайсетина минути. Кафенето се намирал на последния етаж на Перлата — сива тумбеста сграда, кацнала върху градските цистерни за гореща вода. Била построена на върха на малък хълм, откъдето се виждал целият град. Избрал това място за среща, защото пътят от магистрала до Перлата бил широк и пуст. Невъзможно било да не забележиш, ако някой те следи.

Идването до Рейкявик с микробус, а не с мотора, било отнело на Бьорн повече от обикновеното, но той натиснал газта. Винаги карал бързо, когато бил напрегнат. Скоро щял да се изправи лице в лице с Харпа. Надявал се, че ще има смелост да осъществи плана си.

Загледа се през широката стъклена витрина на запад към океана, който също блестеше като перла на слънцето. На преден план се виждаха пистите на летището на Рейкявик. Както и мястото, където Бьорн бе изхвърлил тялото на Габриел Орн преди девет месеца.

Но преди да се види с Харпа, той имаше друга среща. Къде се бавеха, по дяволите?

— Бьорн! Как е хавата?

Бьорн почувства тежко тупване по рамото, обърна се и видя Синдри, а зад него — елегантната фигура на Исак.

— Чакай да си взема едно кафе. Имаме много да си говорим.

ГЛАВА 29

— Не са те проследили, нали? — попита Синдри, когато се върна с кафето.

— Не — каза Бьорн. — Беше прав, мястото е идеално.

— Не бива ченгетата да ни виждат заедно — каза Синдри.

— А какво прави Исак тук? — попита Бьорн и свъси вежди.

— Вчера се прибра в Исландия — отвърна Синдри.

— Защо?

— Британската полиция май ме е взела на мушка — обясни Исак. — Една детективка дойде вкъщи да ме разпита. Искаше да разбере дали аз съм питал съседите на Оскар за адреса му. Не ме притисна, но ме подозира. Затова реших да се върна тук. Поне да не я улеснявам.

— Тук ченгетата също задават неудобни въпроси — каза Синдри. — Има едно рижо копеле, казва се Магнус, мира не ми дава. Май е американец.

— Казах на майка, че нещо съм се натоварил и искам да замина за няколко дни на палатка в планината, да си подредя мислите — каза Исак. — Взех нейната кола, тя е вече твърде зле, за да кара.

— Повярва ли ти?

— Усети, че има нещо, но не разбра какво и аз не й казах. Така е най-добре с родителите. Никога не давай обяснения. Остави ги да гадаят — Исак отпи от кафето си и погледна Бьорн. — Синдри ми каза, че имаме проблем с Харпа.

Бьорн не харесваше Исак още от самото начало. Беше прекалено хладнокръвен. Твърде спокоен за студент. При Синдри всяка емоция се изписваше на лицето. При Исак също имаше емоции, не можеше да няма при заниманията, на които се бяха отдали, но те се свеждаха до хладнокръвна, преценена решителност да се следва внимателно подготовения план. Сякаш Исак се опитваше да спечели интелектуален спор и бе готов на всичко, за да докаже правотата си. Бьорн не искаше нищо да доказва — той просто въздаваше правосъдие сред хората,

които бяха съсипали живота му, както и живота на много други исландци.

— Да — каза той и се обърна към Синдри. — Втълпила си е, че ние, или по-скоро ти, Синдри, си отговорен за покушенията над Оскар и Листър. Завчера е говорила с онова момче. Фрики. Той й пуснал тази муха. В първия момент Харпа подозираше дори мен, но сега вече май вярва, че съм невинен. Както и да е, решила е да отиде в полицията.

— Кажи й да не го прави — отвърна Синдри. — Само ще я тикнат в пандиза.

— Тя мисли, че ще има нова жертва — продължи Бьорн. — ИСКА да ни спре, преди да ударим.

— *Мисли*, но не е сигурна — заяви Синдри.

— Да, но ще говори с полицията, убеден съм.

— И какво смяташ да правиш? — попита тихо Исак.

Бьорн пое дълбоко въздух.

— Ще я заведа някъде за няколко дни. Знам една къщурка до планинския проход в Грундарфиордур. Усамотена е. Ако успея да я задържа там утре и вдругиден, ще имаме достатъчно време.

— Колкото да си свършим работата с Инголфур Арнарсон, това ли имаш предвид? — попита Синдри.

Бьорн кимна.

— Как ще я убедиш да дойде там? — обади се Исак.

Бьорн направи гримаса.

— С чар, с увещания. Ако ли не, с рохипнол.

— Рохипнол? Откъде го намери? — попита Синдри.

— От един приятел в Рейкявик, рибар.

— Съмнителни приятели имаш.

Бьорн сви рамене.

— Вие също.

— Добре — каза Исак. — За два дни напред всичко е ясно. А какво ще правим след това?

Студентът наистина лазеше по нервите на Бьорн. Но това бе важен въпрос.

— Инголфур Арнарсон е последната ни цел, нали така? Апогееят. След като се справим с него, мога да убедя Харпа, че вече няма смисъл да ходи в полицията. Няма да има повече застрашени. А тя само ще вкара всички ни в затвора.

— Дали ще се навие? — попита Синдри.

— Възможно е.

— А ако не? — обади се Исак.

Бьорн сви рамене.

— Знам ли? Според мен полицията и без това ще ни хване. Вече затягат примката. Започнаха да разпитват за Исак. След Инголфур може би ще трябва просто да приемем какво ни чака.

— Не! — отсече Исак. — Когато започнахме, не мислехме накрая да се предадем. Точно затова действаме в чужбина. Целта ни от самото начало бе да останем на свобода, след като приключим.

— Можем да предизвикаме революция — предложи Синдри. — Но истинска, не с тигани и тенджери.

— Ще отнеме много време — отвърна Исак. — В момента исландците са твърде заети да се извиняват на британците.

— Откъде знаеш? — попита Синдри. — Нали беше в Лондон?

— Чета исландските новини по интернет.

— Е, там пише и друго. Пише, че някои хора вече са наистина ядосани. Следобед ще има митинг за Айссейв. Ще видим какво ще стане.

— Ще ходиш ли? — попита Исак.

— Естествено, че ще ходя! — каза Синдри. — Искam да съм в центъра на събитията.

Исак се наведе напред.

— Виж, Синдри, и аз, като теб, вярвам, че капитализмът е мъртъв. Маркс и Енгелс са смятали, че това ще стане чрез бунт на работническата класа, а се оказа, че капитализмът се задуши в собствените си дългове. Тук, в Исландия, те са прекалено големи. Взехме свръхдоза и първи си изпатихме. Но на хората им е нужно време, за да си дадат сметка за това. Ето защо не бива да ни хващат. Трябва да сме на поста си още няколко години, за да доведем революцията до край.

Бьорн гледаше как двамата спорят. Той нямаше планове за революция. Идеята му бе харесала отначало, но той всъщност искаше просто да е сигурен, че копелетата, които разориха родината му, ще си платят за това. Не всичките — това бе невъзможно — но достатъчно, колкото да се забележи.

— Което ме връща на въпроса с Харпа — каза Исак. — Трябва ни по-добър план.

— Какъв например? — намеси се Бьорн. — И нея ли искаш да убием!?

Исак го погледна в очите.

— Не — отвърна той неубедително.

— Тя е напълно невинна! — каза Бьорн. — Джулиън Листър заслужаваше да умре. Оскар също. Дори Габриел Орн, но не и Харпа.

— Разбира се — обади се Синдри. — Но хайде да мислим за това, след като се справим с Инголфур Арнарсон, искате ли?

Разбраха се да си тръгнат от Перлата поотделно. Бьорн излезе пръв, защото имаше задачи.

Синдри и Исак останаха загледани в летището и океана зад него.

— Все пак *трябва* да решим нещо за Харпа — каза Исак. — След като я упои и закара в хижата, тя няма да си затвори устата.

— Може и да я затвори — каза Синдри.

— Не. Знаеш, че няма да стане.

— Не можем да я убием, Исак. Бьорн е прав, тя е невинна. Мога да приема, че убийствата на Оскар и Джулиън Листър бяха необходими, че те заслужаваха да умрат. Но не и Харпа. Тя просто се оказа на неподходящото място в неподходящ момент.

— Синдри, хубаво би било светът да функционира така, но не става. За да е успешна една революция, водачите ѝ трябва да са безмилостни. Знаеш това. Чел си история, Ленин, Троцки, Мао, Че Гевара, Фидел Кастро, дори Африканският национален конгрес в ЮАР. Понякога, в името на революцията, загиват невинни хора. Можеш да сведеш жертвите до минимум, но не можеш да минеш без жертви, защото ако го направиш, предаваш хората до себе си.

— Да, но това е Исландия, а не Русия.

— Синдри, четох книгата ти. Три пъти. Хубава е, много е хубава. Баща ми е член на Партията на независимостта. Беше дори министър. Виждам какво става в Исландия. Видях как гражданите ѝ бяха прелъстени от капиталистите, как едно от най-почтените и егалитарни общества в Европа се раздробиха на класи. Баща ми и

приятелите му са отговорни за това. Капитализмът е болест и нашата страна е в напреднал стадий, на смъртно легло е.

Синдри се смръщи.

— Нямах право на колебание, Синдри. Точно ти трябва да знаеш това. От теб съм го научил. В момента, в който умря онзи banker Габриел Орн, ние прекрачихме границата. Вече няма връщане назад, особено след Оскар Гунарсон. Вече сме обвързани. Но поне правим всичко заради някаква идея. Не саботирай идеята, Синдри. Иначе ще се окаже, че само сме си губили времето. И тогава наистина ще сме убийци.

Синдри поклати глава и скръсти ръце.

— Не смятам да убивам никого — каза той, но се поправи, — не и невинни хора.

Исак се усмихна.

— Добре тогава. Аз ще се погрижа. И без това трябва да изчезна, мога да мина и през Грундарфиордур. Ако не го направя, няма да има никаква революция. Капитализмът ще смаже Исландия. И за това ще сме виновни ние. *Ние* ще сме отговорни. Смяташ ли да ми попречиш?

Синдри не отговори и избегна погледа на Исак.

— Аз ще тръгвам — каза Исак. — Ти изчакай още десетина минути.

ГЛАВА 30

Арни без проблем намери медицинската сестра. Показа снимката ѝ на жената на рецепцията в болницата.

— О, това е Ирис! — възкликна тя.

Малко по-късно Арни разговаряше с жената с кръглото лице и чипото носле в една тиха част от безкрайните болнични коридори.

— Помня го, разбира се — каза сестрата. — Сълзотворен газ беше влязъл в окото му. Много го болеше, този газ не е шега работа. Хрумна му идиотската идея, че трябва да сложи две сурови пържоли на очите се. Каза, че знаел откъде да ги вземе. Беше много настоятелен.

— Ти съгласи ли се? — попита Арни.

— Не, разбира се! — отвърна сестрата и го изгледа сякаш е невменяем.

Арни ѝ се усмихна насърчително. Това му се случваше често. Усмихни се и карай нататък, това бе девизът му.

— Дадох му разтвор от вода и натриев бисулфат. Сълзотворният газ се разсейва сам след няколко минути.

— Момчето каза ли как се казва? — попита Арни.

— Може и да е казал, но съм забравила.

— Не си ли водите бележки някъде?

— Не, просто помагаш на един и подхващаш следващия.

Жалко, помисли Арни.

— Познаваш ли някой от тези хора? — попита я той и ѝ показва снимки на Харпа, Бьорн и Синдри.

— Не — отвърна Ирис. — Всъщност този, едрият с опашката, май ми е познат. Виждала съм го и по други демонстрации.

— Но не си го видяла да разговаря с момчето?

— Не — сестрата поклати глава.

Арни извади друга снимка, пак от охранителните камери, на която Синдри стоеше зад сестрата, докато тя помага на момчето.

— Сега го виждам, но тогава не съм го забелязала — каза тя. — Не съм и чула какво приказва.

Арни прибра снимките.

— Благодаря за съдействието.

Раздели се със сестрата и се замисли какъв е следващият му ход. Все още нямаше представа кое е това момче.

Изведнъж го осени идея.

Обърна се. Сестрата тъкмо завиваше зад ъгъла.

— Ирис! — Арни се затича след нея.

— Да?

— Последен въпрос. Откъде искаше момчето да вземе пържоли?

— О, това си го спомням, от Хотел 101. Каза, че работел там като готвач.

Бьорн стигна с пикапа до пекарната на „Нордурстрьонд“. Знаеше, че това, което смята да направи, ще промени отношенията му с Харпа завинаги, но нямаше избор.

Исак е прав, разбира се. След като приключат с Инголфур Арнарсон, трябва да решат какво ще правят с Харпа. Бьорн имаше план. Едва ли ще успее, но поне трябва да опита.

Обичаше Харпа и беше сигурен, че и тя го обича. Свързваха ги общи ценности. Тя ненавиждаше кредитната криза и виновниците за нея, колкото и той. Харпа щеше да прояви разбиране. Може би дори щеше да се присъедини към него.

В хижата, където смяташе да я заведе, щяха да имат достатъчно време да поговорят. Може би щеше да успее да я убеди. Да, Бьорн можеше да я убеди. Трябва!

Спомни си за случайната среща със Синдри в „Гранд Рок“, три месеца по-рано. Всичко щеше да е много различно, ако тогава не беше останал в бара. Но Бьорн не съжаляваше за това, което той и останалите направиха през последните две седмици. Все някой трябваше да накаже онези копелета.

Бьорн и Гули седяха на по бира под тентата пред „Гранд Рок“, за да може Гули да пуши. Беше юнска вечер и в единайсет часа още бе

светло. Клиентите бяха изпълнени с лятна превъзбуда, която обхващаше цяла Исландия по това време на годината — хората живееха във все по-бърз ритъм, без да спят.

— Бьорн? Ти ли си?

Бьорн се обърна и видя едра фигура с широкопола кожена шапка и коса на опашка.

— Синдри! — Бьорн се изправи и стисна ръката му.

Синдри погледна към събеседника му и Бьорн го запозна с брат си. Синдри бе подпийнал, Бьорн също, а Гули направо си беше пиян. Синдри и Бьорн поговориха за това-онова, но не и за януари. Поплюха малко заедно по банкерите. Гули ги гледаше и се наливаше с бира, без да им обръща много внимание.

— Помниш ли, че ти казах как брат ми е на път да остане без ферма? — попита Синдри.

Бьорн кимна.

— Взеха ли му я?

— Той не ги изчака. Самоуби се преди три месеца.

— Съжалявам — каза Бьорн.

— Е, да. Остави жена и две дъщери. Те пак ще останат без ферма, де... Ти как я караш? Успя ли да спасиш лодката?

— Наложил се да я продам — отговори Бьорн. — И няма изгледи да си купя нова.

Двамата се умълчаха. Гули запали нова цигара.

— Направихме каквото трябваше, нали? — каза Синдри.

Бьорн замълча. Преглътна.

— Да.

— Виж, утре съм на закуска с един наш стар приятел в „Сивата котка“, в десет часа. Искаш ли да дойдеш?

— Стар приятел?

Синдри сви рамене. Не пред Гули.

— Добре — кача Бьорн. — Ще се видим там.

„Сивата котка“ бе уютно кафене с лавици книги по стените. Намираше се точно срещу Централната банка, известна още като „Черната крепост“. Приличаше на бункер и беше най-нехаресваната сграда в Исландия. Пред нея стоеше Инголфур Арнарсон, подпрян на щита си и загледан към пристанището.

Бьорн видя широкополата кожена шапка на Синдри, веднага щом влезе. Синдри седеше в едно сепаре в дъното, а обемистото му тяло бе приквещено между оранжевата маса и червената кожена седалка. Срещу него седеше по-дребна и слаба фигура. На Бьорн му трябваше малко време, за да разпознае Исак, студента.

Бьорн седна до него и помоли сервитьорката за чаша кафе. Синдри си поръча голяма американска закуска от палачинки и бекон — специалитетът на „Сивата котка“, който се предлагаше по всяко време. Исак си поръча кифла.

— Вие двамата поддържате ли връзка? — попита Бьорн. — Нали уж се разбрахме да страним един от друг?

— Не. Поне до миналата седмица — каза Синдри. — Исак дойде у нас. Поговорихме.

— За януари ли? — попита Бьорн.

— По скоро за това, което ще правим тази есен — отвърна Исак.

Бьорн повдигна вежди.

— Кой сте „вие“?

— Исак и аз — отвърна Синдри, — и ти, ако искаш да се включиш.

Бьорн спря пикапа пред пекарната. Остана малко така, загледан към голямата църква и центъра на града. Няма връщане назад. Пое си дълбоко въздух и отвори вратата.

Магазинът бе празен. Лицето на Харпа грейна, когато го видя да влиза. Заобиколи тезгяха и се хвърли в прегръдките му.

— О, Бьорн, толкова съжалявам, че се усъмних в теб! Ще ми простиш ли?

— Няма какво да ти прощавам. Трябва да изпия едно кафе. Ти искаш ли?

— Да.

— Сега ще сипя — каза Бьорн. До стената имаше две кани с кафе. Бьорн наля за себе си и за Харпа, и двамата се настаниха на една маса.

— Решила си да ходиш в полицията, така ли? — попита Бьорн.

Харпа кимна.

— Сигурна ли си? Помисли ли за последиците?

— Трябва да го направя — каза тихо Харпа. — Ако умре още някой, няма да го понеса.

— Разбирам те — Бьорн се поотпусна. Няма смисъл да я разубеждава. Отпи от кафето си.

Харпа дори не докосна своето. Усмихна му се.

— Много се радвам. Най-гадно ми е, че може да си имаш неприятности заради мен.

— Както и Синдри, Исак и онова момче, Фрики.

— За тях не ми пука. Може би само за хлапето. Определено не ми пука за мен самата. Но за теб — да.

Бьорн се усмихна. Думите ѝ го трогнаха. Започваше да мисли, че наистина може да я убеди. По-късно.

— Ще ми помогнеш ли да измисля какво да направя? Така де, има ли начин да предупредя полицията, без ти да отидеш в затвора? Мислех си да подам анонимен сигнал, но не знам как да го направя, без да им кажа подробности, за които да те обвинят.

— Точно затова съм тук — каза Бьорн, — за да измислим план. Но първо искам да се видиш с един човек.

Бьорн глътна набързо кафето си. Харпа още не бе докоснала своето. Какво ѝ става!? Винаги си изпива кафето. Особено, когато е под стрес.

— С кого?

— Ще видиш.

Харпа отпи от кафето си. Бьорн хвана ръката ѝ.

— Ще се оправим, Харпа! Сигурен съм!

Харпа го погледна и се усмихна.

— Ох, дано!

— Хайде, пейни си кафето и да тръгваме.

Харпа набързо си изпразни чашата.

— Добре. Само чакай да питам Диса дали ще ме пусне по-рано.

Бьорн я изчака да се разбере с шефката.

— Хайде, тръгваме! — усмихна се Харпа.

Излязоха навън. Харпа видя пикапа на Бьорн.

— Не си ли с мотора?

— На сервиз е — излъга Бьорн.

Качиха се и той подкара на изток към околоръстното шосе. Нямаше представа къде точно отиват. Просто не биваше да спира.

Рохипнолът е приспивателно, често употребявано при изнасилване, защото е без вкус и може да причини амнезия, особено ако се смеси с алкохол. Човекът, който му го даде каза, че започвал да действа след дваайсет минути до половин час, но това бе приблизително. А и Харпа не бе пила алкохол. Бьорн нямаше доверие в онзи човек. Надяваше се само да е уцелил дозата.

Бьорн вкара един диск в уредбата на колата и усили музиката — „Нирвана“. Искаше да сведе бърбренето с Харпа до минимум.

След петнайсет минути тя се прозя.

— Боже, как ми се спи! Колко път ни остава?

Колкото трябва, помисли си Бьорн.

— Към половин час.

— Защо не ми казваш къде отиваме?

— Ще видиш.

Десет минути по-късно Харпа се облегна на вратата. След още пет вече спеше.

Магнъс седеше на най-задния ред и слушаше лектора — старши полицейски офицер, който говореше за измами и наказателния кодекс. Всички в Националната полицейска школа, преподаватели и студенти, носеха униформи, освен цивилните, разбира се. Директорът на школата бе преценил, че Магнъс трябва да идва с униформата си от Бостънската полиция, а не облечен като кадет, и затова Магнъс я бе донесъл от Щатите, когато се върна там през май, за да си събере багажа и да се премести за постоянно в Исландия. Пътуването не му отне много време.

Знаеше, че трябва да слуша внимателно, не искаше да се издъни на изпита и да трябва да се явява пак. Само че вече не беше ясно дали няма да го качат на самолета за Бостън, преди дори да положи проклетия изпит.

Една част от него искаше да забрави за Харпа, Бьорн и Синдри. Ако Снори не иска да го чуе, това си е негов проблем.

Но Магнъс не бе свикнал да мисли по този начин. Ако се окаже прав — а той бе сигурен в това — хората, които бяха стреляли по Джулиън Листър и които убиха Оскар, а вероятно и Габриел Ори, щяха да останат ненаказани. Нещо повече, имаше вероятност някой

друг нещастник със семейство и може би с деца да намери смъртта си в най-близко време.

Телефонът завибрира в джоба му. Магнъс скришом го извади и погледна екрана. Почувства се като ученик. Вигдис.

В школата бе абсолютно забранено да се водят телефонни разговори в час, както и да се излиза навън по тази причина. Магнъс безшумно се насочи към вратата.

Офицерът прекъсна лекцията.

— Магнус?

— Сега се връщам — каза Магнъс с усмивка. Изниза се в коридора, преди лекторът да му направи забележка.

— Да, Вигдис, какво става?

— Идентифицирахме момчето, напръскано с газ на митинга. Фрики Ериксон. Работил е като помощник-готвач в Хотел 101. Съкратили го през декември. Знаем и адреса му. Да го приберем ли?

Магнъс оцени факта, че Вигдис го пита.

— Да, но първо питайте Балдур. И ми кажи как е минал разпитът.

— Тогава доскоро — Вигдис затвори.

Магнъс влезе обратно в стаята и седна на мястото си с гузна усмивка.

Вече се прибираше с колата, когато получи съобщение от Вигдис. Фрики бил някъде навън с приятелката си, но майка му не знаела къде. Когато го открият, ще звъннат на Магнъс.

Наведе се, за да види по-отблизо увеличения образ на екрана на фотоапарата, поставен на триножник. Обективът бе насочен към Тьорнин, голямото езеро в центъра на Рейкявик и сборен пункт за птиците, прелитащи над северния Атлантук. В бледосините му води, отразяващи небето, лебеди, гъски, патици, чайки, водни кокошки и други пляскаха, плискаха и плуваха безспир.

В далечния край на езерото имаше една особено шумна група — точно зад сградата на парламента и футуристичната стъклено стоманена кутия, където се помещаваше кметството. Там се събираха туристи, за да хранят птиците. Над птичата врява се чуваше глъчката от митинга за Айссейв на площад „Аустурвълур“.

Независимо, че изглеждаше сякаш наблюдава живота в езерото, той всъщност гледаше друго — една от големите бели къщи по далечния бряг на Търнин.

Вече два часа следеше внимателно всичко в къщата. Беше сигурен, че няма никаква охрана — нито полицейски коли, които да се навъртат, нито униформени в градината. Зарадва се, когато видя, че колата на целта, черен джип „Мерцедес“, е паркирана отстрани на къщата и почти не се вижда от главния път. Зад джипа имаше плет и няколко дръвчета. Възможно място за влизане. Струва си по-късно да го провери.

Докато наблюдаваше и чакаше, в главата му се оформи план.

Целта излезе от предния вход на къщата, качи се в колата и потегли.

Той прибра фотоапарата, сгъна триножника и си тръгна.

Знаеше какво трябва да направи.

Ингилейф си пробиваше път през тълпата на площада и се оглеждаше за едрата фигура на Синдри. Бяха се събрали няколкостотин души. Атмосферата бе различна от зимните митинги, на които Ингилейф ходи — сега тълпата бе някак по-сериозна. Пак имаше гняв, но притъпен. Нямахте тигани и тенджери, нито мегафони или анархисти с кърпи през лицата. Нямахте и почти никакви полицаи. По-малко вълнение, повече мирна решителност.

Ингилейф почти веднага забеляза кожената шапка и сивата опашка на Синдри и застана точно зад него. Синдри бърбеше нещо с хората около себе си, когато я забеляза.

— Ингилейф?

Тя се обърна и му се усмихна широко.

— Синдри! Защо ли не се учудвам, че те виждам тук?

— Това е важен проблем — каза Синдри.

— О, да — съгласи се Ингилейф. — Знаеш ли кой ще говори?

— Все са разни стари дърдорковци — отвърна Синдри. — Чудя се защо изобщо дойдох. Ще говорят за това как не бива да плащаме на британците, но няма да направят нищо — той махна с ръка към тълпата. — Огледай се наоколо. Надявах се, че на площада ще има

някакъв революционен дух, че ще има хора, готови да *направят* нещо. А сега все едно слушаме молебен в църква.

— Така си е — каза Ингилейф. — Трябва да ги уплашим!

Синдри я погледна с нов интерес.

— Кого да уплашим?

— Британците, естествено! Да ги накараме да мислят, че ако не предложат по-добри условия, хората ще се разбунтуват. Случвало се е преди. Можем да го направим пак.

— Точно така! — каза Синдри.

Ингилейф забеляза, че я гледа със смесица от възхищение и похотливо желание. Тя нямаше нищо против.

Една от организаторките на митинга взе високоговорител и изнесе кратка реч, според нея от името на целия исландски народ, изказвайки крайното си възмущение от похищението над Джулиън Листър.

— Ние не сме терористи, господин Листър! — извика Синдри в ухото на Ингилейф.

Този лозунг бе познат на тълпата от миналата есен, но този път никой не го подхвана. Хората около Синдри се извърнаха и го изгледаха с укор. Няколко души дори му изшъткаха.

— Жалка работа — промърмори Синдри.

Ингилейф се съгласи.

Последва серия от речи. Някои се сториха интересни на Ингилейф, но Синдри не хареса нито една. Той мърмореше все по-разпалено и накрая каза:

— Не издържам повече!

— И аз — отвърна Ингилейф.

— Тази страна е като някакво мекотело! — ядоса се Синдри.

— Ти си писал книга за това, нали? — попита го тя. — Ще ми разкажеш ли малко?

Синдри се усмихна.

— С удоволствие. Ела да пием по кафе.

ГЛАВА 31

Хижата бе единствената постройка в самотната долина. Бьорн насочи пикапа към нея, като се опитваше да избягва дупките по пътя. Бяха толкова много, че Бьорн се учуди как Харпа не се събуди от друсането.

Пътят открай време беше лош. Години наред той бе най-прекият маршрут от Стикисхолмур на юг към Боргарнес. Виеше се край разкривените вулканични скали, в това число и покрай Тролката от Керлингин, нарамила торба с откраднати дечица. След това правителството прокара нов път през съседния проход, няколко километра на запад. Вече нямаше никакъв смисъл да се минава по стария път и той бързо се влоши.

Хижата бе стара, може би на стотина години, и бе построена като подслон за пътници, замръкнали на прохода. Като малък, Бьорн бе отсядал в нея няколко пъти с чичо си и леля си, просто за удоволствие. Къщурката беше близо до пътя, на върха на едно хълмче, за да не я затрупват снеговете. От двете страни на долината се извисяваха скалисти стени, по които потоци и водопади се спускаха към реката край пътя. Имаше места, по които зеленееха трева или мъх, но иначе долината бе покрита предимно с чакъл, камънаци и голи скали. Въпреки че небето бе ясно, тук в планината цареше влага. Мъглата се стелеше около камъните, а въздухът бе изпълнен с ромона на течаща вода.

Вратата на хижата бе отворена — никога не я заключваха, за да могат пътниците да я използват. Вътре бе изненадващо чисто. Имаше следи от скорошен престой — опаковка от дъвки на пода и празна бутилка от водка на единия перваз. Явно пастири. Бьорн бе почти сигурен, че събирането на добитъка в района е завършило преди не повече от седмица. Имаше печка, а една стълба водеше към спалното помещение горе. От Рейкявик Бьорн беше подкарал пикапа право към къщата си в Грундарфиордур, за да натовари провизии, спални чували,

шалтета, дърва за печката, храна и друга екипировка за лагеруване, достатъчна за три дни.

Взе и въже.

Положи спящата Харпа в един чувал в спалното и напали огън в печката. Сложи вода за кафе.

Провери телефона си. Нямаше обхват, както и очакваше. Това можеше да се превърне в проблем. Трябва да поддържа връзка с останалите през идните два-три дни, което означава да кара обратно към Стикисхолмур, докато намери покритие.

Направи си кафе и излезе да го изпие навън. Седна на стъпалото на входа и загледа как дневната светлина изчезва от влажната долина с настъпването на вечерния сумрак. От другата страна на реката излетя гарван. Граченето му се стопи в мъглата.

Зловещо място. Бьорн с усмивка си спомни за една нощ, която прекараха тук с братовчедите като малки. Какъв страх бяха изпитали! Тролката от Керлингин им беше хвърлила око, но имаше и друго. Всички деца в района знаеха историята за шофьора на автобус, който минавал през прохода без никакви пътници, но нещо му подсказало да се обърне назад. Автобусът бил пълен...

... с призраци.

Но сега Бьорн се чувстваше на сигурно. И най-важното — тук и Харпа бе в безопасност. Прииска му се двамата да могат да останат тук завинаги, откъснати от външния свят, от света на кризата, bankerите и корумпираните политици. Света, срещу който бе решен да се бори.

Можеше ли да накара Харпа да разбере защо той и другите постъпиха така? Щеше поне да опита.

От нея не се чуваше нито звук. На теория, приспивателното трябваше да я пусне след осем часа. На практика, Бьорн очакваше Харпа да спи цялата нощ.

Кръчмата в Шордич бе препълнена и осемте студента едва се събираха край двете слепени маси, на които седяха. Софи не познаваше почти никой от тях, но когато приятелката ѝ Тори я покани да излязат за по едно питие, тя прие. Бе прекарала един непродуктивен следобед в библиотеката.

Тревожеше се за Зак. Единственият отговор, който получи от него на всичките си съобщения, беше: „Много е зле“. Искаше й се той да говори с нея, а не да се затваря в себе си.

Около масата имаше три момичета и четири момчета. Тя не ги познаваше добре, независимо че следваха заедно политически науки. Разговорът премина от Биг Брадър към Джулиън Листър. Тя слушаше с половин ухо.

— Е? Ще оживее ли?

— Казват, че ще се оправи.

— Аз пък чух, че бил в критично състояние.

— Не, тази вечер чух по радиото, че щял да се възстанови напълно.

— А кой стои зад това?

— „Ал Кайда“.

— Те използват бомби, не куршуми.

— „Ал Кайда“ явно имат клон в Холандия.

— Холандия ли?

— Да, забелязали някакъв мотор с холандски номера да се навърта около мястото, откъдето е стреляно.

— Исландците са били.

Софи наостри уши. Момчето, което говореше бе високо, с дълга къдрава коса. Май се казваше Джеф.

— Исландците!? Не се излагай бе, Джош! Защо не гренландците тогава?

Не Джеф, а Джош.

— Не, сериозно — Джош се наведе напред с блеснали очи. — Има логика. Исландците мразят Джулиън Листър откакто започна кредитната криза. Той им иззе всички авоари и ги нарече сбирщина терористи.

— Е, много хора мразят Джулиън Листър. Това нищо не доказва. Джош сниши глас.

— Нали си спомняш, че миналото лято работих като научен асистент в Долната камара? Бях помощник на Анита Норис, заместник-министър на финансите. Е, Зак Самуелсон, исландецът, ме пита къде щял да ходи Джулиън Листър на почивка това лято. Извинявай, ама що за въпрос е това?

— Е, значи какво? Зак е стрелял по него, така ли?

— Или е казал на някой свой приятел в Исландия.

Софи усети как ушите ѝ почервеняват. Всички на масата гледаха към нея, освен Джош, който явно единствен не знаеше, че тя ходи със Зак.

— Какво? — Джош усети, че нещо не е наред.

— Голям си задник бе, Джош! — скастри го Тори.

— Ти какво мислиш, Софи? — попита едно от другите момчета, Еди. Въпросът бе добронамерен, Еди искаше да даде шанс на Софи да се застъпи за приятеля си.

— Бас държа, че Зак се е зарадвал на това, което стана с Листър — продължи Джош. Все още не беше загреял.

— Не е така — обади се Софи. — Аз го познавам, а ти не. Зак няма нищо общо с това.

— Да, Джош — намеси се Тори. — Само глупости приказваш. Не говори за неща, за които нищо не знаеш!

Джош най-накрая стопли. Огледа събеседниците си.

— Извинявай. Не знаех, че ти е приятел — каза той на Софи.

Тя му се усмихна вяло.

— Няма нищо.

Но щом темата се смени, Софи допи чашата си и си тръгна. Трябваше да се махне оттук.

Магнъс крачеше напред-назад в малката си стаичка. Чувстваше се като затворник. Арни бе чакал Фрики и когато най-накрая младежът се прибрал с приятелката си, Арни го отвел в участъка. В момента той и Вигдис разпитваха Фрики. Магнъс искаше да е при тях, или поне да чува какво казва младежът. Но не можеше да ги безпокои. Трябваше просто да чака.

Беше звъннал на Шарън Пайпър, за да разбере дали има нещо ново за френската двойка на почивка в Индия. Нямаше. Магнъс бе затворил телефона с ругатни. Устните описания не му вършеха работа. Трябваше да потвърди самоличността на Исак чрез очна ставка, за да го допуснат отново в разследването. Без това, връзката между убийството на Оскар и Исландия си оставаше просто спекулация, както биха отбелязали Снори и Балдур. Но Магнъс вече бе говорил с Шарън. Не вървеше да ѝ се обади пак.

Свечеряваше се и Магнъс бе гладен. Взе си палтото и излезе навън. На една пресечка от квартирата му, нагоре към църквата, се намираше „Вита бар“ — единственото подобие на ресторант в квартала. Магнъс си поръча хамбургер и бира. Изгълта сандвича набързо.

Вместо да се прибере, Магнъс реши да се разходи по улиците. Очакваше мобилният му телефон всеки момент да звънне. По едно време се озова пред входа на Халгримскиркия. Голямата църква се извисяваше над него, осветена на фона на нощното небе. Пред нея бе паметникът на Лейфур Ериксон, първият европейец, стигнал до Америка. Статуята бе зареяла поглед на запад, към Америка. Може би изпращаше Магнъс към дома.

Телефонът му иззвъня. Вигдис.

— Здравсти. Разприказва ли се? — попита я Магнъс.

— Не — каза тя.

— Е, как не!? Нищо ли не каза!?

— Абсолютно нищо.

— Адвокат ли иска, какво?

— Не. Не иска адвокат. Много е странно. Просто си седи. Изглежда нещастен. Не е арогантен или нагъл, каквито стават, когато си мислят, че ако мълчат, не можеш да ги пипнеш. Сякаш след малко ще се разплаче.

— Е? Разплакахте ли го?

— Магнус, дай по-кратко! — сръза го Вигдис.

— Добре де — Вигдис имаше право. Магнъс знаеше, че тя е добър детектив. Трябваше да ѝ се довери. А най-трудно се разпитваха заподозрени, които отказваха да говорят. — Извинявай, Вигдис. Какво ти подсказва интуицията?

— Че е виновен. Знае за какво става дума. Питам го за Габриел Орн и Оскар, и Джулиън Листър, и той изобщо не се изненада от въпросите ми. Знае имената на Харпа, Синдри и Бьорн. Изглежда знае и че ще отиде в затвора.

— Тогава защо не говори?

— Не знам. Мисля, че е най-добре да опитаме с добро. Ако не стане, винаги можем да го задържим в ареста за една нощ.

— Балдур съгласен ли е?

— Да, разбрахме се.

— Една нощ в килиите върши чудеса — каза Магнъс. — Трябваше и аз да съм при вас. Ще ми звъннеш, ако излезе нещо, нали?

Магнъс се върна в квартирата си и зачака обаждане от Вигдис. Напразно. Ингилейф също не го потърси. Странно. Митингът за Айссейв беше късно следобед. Къде ли е отишла след това?

Ингилейф беше пълна мъгла за него.

В крайна сметка намери утеха в една сага — изпитан лек от юношеските му години. Отвори Сагата за Ейр. След няколко минути потъна в света на норвежките заселници — Кетил Плосконосия, Бьорн Ориенталеца, построил първата къща в Бярнархьофн, Арнкел, Снори Годи и Торолф Куция. Районът около Бярнархьофн му се струваше далеч по-близък и истински в сагата, отколкото в спомените му.

Към единайсет часа на вратата се позвъни. Беше Ингилейф.

— Здравсти — тя го целуна, когато ѝ отвори. — Здравей, Катрин — Ингилейф махна на хазайката му и тръгна нагоре към стаята му. Спъна се на едно стъпало. — Опала!

Когато влязоха в стаята, тя го целуна отново.

— Извинявай, че се забавих — каза Ингилейф.

— Няма нищо.

— Ама как съм се напила!

Магнъс вече бе забелязал.

— Къде беше? — попита я той, като се опита да не звучи укорително.

— Разреших ти случая.

— Как така?

Ингилейф започна да разкопчава ризата му.

— После ще ти кажа.

— Как така си разрешила случая? Да не си се видяла със Синдри на митинга за Айссейв?

— Аха! — Ингилейф се усмихна.

Ризата на Магнъс вече бе разкопчана. Ръцете ѝ се насочиха към панталона му.

— И това си го планирала от самото начало, нали?

— Аха!

Магнъс усети как му причернява от гняв. Изрично ѝ бе казал да не прави нищо такова. Отдръпна се от нея.

— Че какво лошо? — попита Ингилейф. — Трябва да се гордееш с мен. Той ми каза всичко.

— Какво? Какво ти каза?

Ингилейф седна на леглото.

— Всичко — как е застрелял Оскар и британския министър, всичко.

— Той ли е застрелял министъра?

— Е, не точно той. Той и приятелите му.

Магнъс седна до нея на леглото. Колкото и да ѝ бе ядосан, трябваше да узнае какво е разбрала.

— Кой са тези приятели?

— Не знам. Не го питах. Но са цяла групичка. Той е водачът. Вярват, че капитализмът е нещо зло. Мога да ти цитирам *всички* недостатъци на капитализма, слушах няколко часа лекция по темата.

Ингилейф се олюля и сякаш щеше да полегне, но се изправи.

— Застанах зад него на митинга за Айссейв на „Аустурвьолюр“. Той ме заговори. Отидохме на кафе. Пихме кафе. Отидохме у тях. Пихме. Пихме още. И още. После той започна да ме съблича.

— И после?

Ингилейф изхихика.

— И после дойдох при теб, много ясно. Той не остана доволен. Май си помисли, че съм се възползвала от него.

— И може би е прав — каза Магнъс.

— Е! Призна, че смятат да убият някои от хората, отговорни за финансовата криза — директорът на Националната банка, бившият финансов министър на Англия и други.

— Кой други? Каза ли ти?

— О, да. И това изтръгнах от него — Инголфур Арнарсон.

— Кой е той? Откривателят на Исландия?

— Не знам. Предлагам да го потърсиш в указателя и да му кажеш да си заключи вратата, а после да арестуваш Синдри.

— Не мога да го арестувам — каза Магнъс.

— Защо!? — попита Ингилейф. — Той всичко си призна, нали? Мога да дойда в съда и да свидетелствам срещу него.

— Думите ти нищо не струват — сръза я Магнъс.

— Как така нищо!? Ти сега завиждаш. Просто те е яд.

— Да ме е яд? Защо да ме е яд?

— Яд те е, защото разбрах повече за една вечер, отколкото ти за цяла седмица.

— Глупости! — възкликна Магнъс. Това, което наистина го жегна, бе, че в думите на Ингилейф имаше зрънце истина. Яд го беше. Тя бе използвала незаконни прийоми: бе измамила не само закона, но и самия Магнъс. — Не можем да използваме тази информация като доказателство. Ако адвокатите на защитата открият, че аз и ти имаме връзка, а те ще го направят, най-вероятно цялото дело ще пропадне.

В действителност Магнъс не знаеше дали това важи в Исландия. Но със сигурност би било огромен проблем в Щатите.

— Защо ми се ядосваш, след като ти помогнах!? — попита Ингилейф. — Имаш ли изобщо представа колко е гнусно да говориш с този дърт извратеняк часове наред, да му търпиш ръцете по цялото си тяло и го за какво? Заради тебе!

— По цялото тяло? — не се въздържа Магнъс.

— Сега пък ревнуваш!

— Естествено, че ревнувам! — викна той. — Не съм те молил да правиш това! Не съм те молил да съблазняваш Синдри!

— Е, не съм го съблазнила точно. Освен това, ще говоря, с когото си искам!

— Да говориш, да, ама другото?

— Сега да не ме обвиняваш, че спя с други мъже?

— Не знам — каза Магнъс. Но този въпрос не му даваше мира, когато мислеше за нея. — Може би. Спиш ли?

Ингилейф го изгледа.

— Закопчай си ризата. Аз си тръгвам.

За момент Магнъс искаше да й каже да остане, но само за момент. По нейните правила, тя можеше да идва и да си отива, когато си иска. Така да бъде.

Тя излезе и тръшна вратата зад себе си.

ГЛАВА 32

Сряда, 23 септември, 2009 г.

Харпа усети аромата на кафето. Отвори очи и премигна.

Главата ѝ бе натежала от сън и се чувстваше объркана. Над себе си, не много високо, видя дървени греди и покрив. Лежеше в спален чувал. До нея имаше още един, празен.

Той миришеше на Бьорн — мъжка пот и едва доловим дъх на риба.

Харпа се изправи на лакти. Кафето миришеше хубаво.

Намираще се в някаква хижа. Сивата утринна светлина се процеждаше през прозореца. Отдолу се дочу някакво движение.

— Бьорн?

— Добро утро!

Харпа пролази до върха на стълбата. Тогава разбра, че се намира в спалното помещение на някаква хижа. Обзе я паника, но се поуспокои, когато видя ведрата усмивка на Бьорн.

— Ела долу да пием кафе. Искаш ли закуска?

Харпа внимателно слезе по стълбата. Беше само по тениска и бикини, но не ѝ бе студено. Някъде гореше печка.

Главата ѝ все още бе замаяна. Сякаш току-що се бе събудила от един сън в друг.

— Бьорн, къде сме? — попита тя.

Той бързо я целуна по устните.

— В една планинска хижа. Реших, че можем да избягаме за няколко дни.

Харпа замига объркано.

— Изобщо не си спомням как сме дошли тук.

— Беше много уморена и заспа в колата.

— Сериозно? — Харпа се опита да навърже нещата. Спомняше си как Бьорн дойде да я вземе от пекарната, а след това — нищо. Много странно. — Къде е Маркус?

— При вашите. Оставихме им бележка.

— Това не го помня.

— Добре де, аз им оставих бележка.

Харпа седна на един стол до масата и отпи от кафето си. Мозъкът ѝ малко се проясни.

— Къде е тази хижа, Бьорн?

— Близо до Грундарфиордур. На стария път от Стикисхолмур до Боргарнес. Но никой вече не идва тук. Много е спокойно.

— Не разбирам — каза Харпа.

Бьорн хвана ръката ѝ.

— Напоследък си под голям стрес. Трябва да си починеш.

Той стисна ръката ѝ. Усмихна се. За един момент тази усмивка я успокои. Но после Харпа дръпна ръката си.

— Чакай сега! Не сме се разбирали така! Щяхме да ходим в полицията. Да им разкажем за Синдри и студента. Не беше ли това планът?

Бьорн преглътна.

— Не.

— Бьорн, какво става? — Харпа се ококори. — Да не си ме отвлякъл!?

— Не — каза Бьорн.

— В такъв случай ще се обадя в полицията — каза Харпа, взе дамската си чанта от пода до вратата и започна да рови вътре.

— Тук няма обхват — каза Бьорн.

— Къде ми е телефонът, Бьорн?

— Не ти трябва. Няма обхват.

Харпа вдигна очи от чантата.

— Ти си го взел, нали? Божичко! Наистина си ме отвлякъл! Бьорн, какво става, по дяволите?

— Мисля, че се нуждаеш от малко...

— Не ми говори глупости! — Харпа изглеждаше паникьосана. — Ти си застрелял Оскар и Листър, нали? И сега не искаш да отида в полицията!

— Никого не съм убивал.

— Какво правим тук тогава? — извика Харпа.

— Седни — каза Бьорн. — Ще ти обясня.

— Хайде да видим! — процеди студено тя. Но седна. Отпи от кафето си.

— Първо, никого не съм убивал — каза той. — Честно!

— Но знаеш кой е бил, така ли?

Бьорн кимна.

— Знам, да.

— И си ходил до Франция?

Бьорн кимна отново.

— Да. Взех самолета до Амстердам, а оттам отидох с мотор до Нормандия, за да подготвя терена.

— За кого?

Бьорн поклати глава.

— Синдри? Исак?

— И те са замесени, да.

— Значи Фрики беше прав?

Бьорн кимна.

— Правим това за добра кауза.

— Да бе! Няма кауза, която да оправдава убийството!

— Ти също си убивала, Харпа.

— Да, и оттогава горко съжалявам!

— А аз не — каза тихо Бьорн.

Харпа го погледна. Сините му очи бяха спокойни и уверени.

— Колкото повече мисля за онази нощ, толкова повече се убеждавам, че Габриел Орн заслужаваше да умре. Беше отрепка. Отнасял се е зле с теб.

— Това не е причина да умре — каза Харпа.

— Може би, но фалитът на държавата е достатъчна причина. Хората като Габриел Орн съсипаха Исландия и народа ѝ. Съсипаха силни, трудолюбиви и честни хора, като мен. Хиляди като мен! Знаеш ли колко съм се трудил, за да ми потръгне риболовният бизнес? И сега останах без нищо! Защо трябваше хиляди хора като мен да изгубят всичко? Фермери останаха без ферми, магазинери — без магазини и, да, рибари — без лодките си. Млади семейства останаха без къщи. Помниш ли, че Синдри ни разказваше за брат си след митинга през януари?

Харпа поклати глава.

— Е, в крайна сметка банката му взела фермата и той се самоубил. Сега жена му и децата са без дом и работа. Тези хора са работили здраво цял живот. И за нищо не са виновни! Но това е само

началото. Казват, че безработицата ще нарасне. Ще бъдем държава на бедняци десетилетия наред. Заради хора като Габриел Орн.

— Той не е единственият виновник, все пак — отбеляза Харпа.

— Именно! — Бьорн удари с ръка по масата. — Нали знаеш какво казват? Трийсет души съсипаха цялата държава.

— Хора като Оскар?

— Да.

— И Джулиън Листър?

— Да.

Харпа свъси вежди.

— Ти си луд. Всичките сте луди.

— Мислиш ли? Исландците протестират, да, но никога нищо не *правят*. Когато американците обявят война на тероризма, те сричат една-две държави и избиват десетки хиляди души. Ние също трябва да обявим война на тези изверги. Пък и става дума само за четирима.

— Четирима? — Харпа ги преброи на пръсти. — Габриел Орн, Оскар, Джулиън Листър... кой е четвъртият?

Бьорн поклати глава.

От окото на Харпа се плъзна сълза.

— Не те разбирам, Бьорн! Синдри — добре. Той винаги е вярвал в насилието и е изкукал дотам, че да приложи доктрината си на практика. Но ти... Ти си един от най-практичните хора, които познавам.

— И аз така мислех — каза Бьорн, — но през последната година научих много неща.

— Например?

— Например че хора като Синдри и баща ми са прави. Винаги за казвали, че капитализмът ощетява почтените хора, които работят и спестяват. Той е оръдие на богатите срещу всички останали. Сега вече това ми се струва очевидно. Но така и не се вслушах в думите на татко. Смятах го за заблуден динозавър от епохата на Студената война. Вярвах в Партията на независимостта, вярвах, че капитализмът ще даде шанс на хора като мен да работят усилено и да преуспеят. Но как съм се лъгал само! Сега поне си давам сметка за това. Сега поне смятам да направя нещо по въпроса.

— Да започнеш да убиваш ли?

— Харпа... — Бьорн се пресегна над масата за ръката ѝ, но тя я отдръпна. — Харпа, ти пострада не по-малко от мен. Загуби работата си. Баща ти остана без спестявания. Габриел Орн се отнесе зле с теб. Както и Оскар. Ние сме добрите, не разбираш ли?

— Ти си убиец, Бьорн! Добре, не си дръпнал спусъка, но това не променя нещата. — Очите ѝ се разшириха. — Чакай малко! Да не си избрал Оскар заради мен? Ти знаеше ли, че той е баща на Маркус?

— Разбрах от полицията миналата неделя. Но да, докато обсъждахме кой банкер да изберем, шефът на „Одинсбанки“ ми се стори подходящ.

— И го убихте заради мен?

— Заради теб, заради мен, заради всички обикновени хора в Исландия.

Харпа присви устни. В насълзените ѝ очи се четеше гняв.

— И какво сега? Ще ме държиш пленница ли?

— Искам да останеш тук през следващите двайсет и четири часа.

— Докато застрелят следващия от списъка?

Бьорн сви рамене.

— А после какво?

Бьорн въздъхна.

— Мисля, че ще ни хванат, неизбежно е. Другите вярват, че ще има революция, но аз не съм сигурен. Просто исландците не правят така. Предполагам, че ще ида в затвора.

За момент Харпа почти го съжали. Но само за момент.

— Това и заслужаваш! — каза студено тя.

— Сигурно. Може би ще трябва да си платя за това, което направих. Аз знаех какво ме чака от самото начало. Сега просто трябва да приема последствията. — Гласът му бе напълно спокоен.

— Трябва, да.

— Още един ден и вече няма да има значение. Другите мислят, че все още имат шанс. Искам да си мълчиш още два дни, докато полицията ни залови. После им казвай каквото искаш. Аз ще направя всичко възможно да не те свържат с всичко това.

— Ти не си добре, ако си мислиш, че ще се съглася.

— Моля те, Харпа! Заради мен!

Харпа го изгледа с отвращение.

— Гади ми се от теб! Дай ми телефона, ще се обадя в полицията.

— Не! — каза Бьорн.

— В такъв случай си тръгвам още сега! — сопна се Харпа и се изправи.

— Трябва да останеш в хижата! — каза Бьорн.

— Хайде бе! Ти ли ще ме спреш?

Харпа направи две крачки към вратата. Бьорн скочи на крака, хвана я, завъртя я и я прикова към пода. Харпа започна да крещи и да рита. Бьорн се протегна и взе въжето, което бе оставил на стола.

Омота го около тялото ѝ, пристегна ръцете ѝ, и завърза края в здрав възел. Харпа се развика още по-силно и започна да се бори с въжето. Бьорн я остави на пода, застана до печката и се загледа в нея.

— Мразя те, Бьорн! — изкрещя тя. — Мразя те!

Виковете ѝ се приглушиха от стените на хижата и мъглата отвън, и когато стигнаха до скалистите склонове на долината, нямаше никакво ехо.

ГЛАВА 33

Магнъс се събуди с мисъл за Ингилейф. По-скоро не знаеше какво да мисли за нея.

Обвинението ѝ, че я ревнува, беше ирония на съдбата. В предишната връзка на Магнъс с Колби, адвокатката от Бостън, винаги той бе контролираният. Колби искаше връзка по рецепта — да се оженят и да прати Магнъс да следва право. Той с облекчение се бе отървал от нея и всъщност точно това го привличаше у Ингилейф — тя бе независима, правеше каквото иска и не очакваше от него да се държи по-различно.

Да, Ингилейф ходеше по купони с красивите си приятели, но какво го засягаше това?

И все пак, Магнъс не харесваше мисълта, че тя може би спи с други мъже. Дори не бе сигурен дали тя му се ядоса толкова, защото от време на време наистина го прави, или защото той не я познава достатъчно, за да ѝ има доверие.

Едно нещо беше сигурно: той наистина не я познаваше.

Тя искаше да замине за Германия. Магнъс вероятно щеше да бъде отпратен обратно към Щатите. Връзката им беше хубава, но си бе изживяла живота. Трябваше да се примири с това и да кара нататък.

Но вместо да го мобилизира, тази мисъл го потисна.

Ингилейф бе част от живота, който Магнъс се опитваше да си изгради в Исландия. Непредвидима, красива и неукротима част.

От друга страна, той имаше пълно основание да ѝ се ядоса. Един адвокат в Щатите щеше да направи прокурора на пух и прах, ако разбере какво е направила. Съдебната система в Исландия бе по-различна — съдията преценяваше дали уликите са събрани по законен път. Но ако цялото дело пропадне заради заниманията на Ингилейф, Магнъс ще трябва да си купи еднопосочен билет до Бостън.

Все пак, тя бе научила нещо полезно. Щеше да има още една жертва: Инголфур Арнарсон.

Имаше някакъв шанс това да е истинското име на жертвата, но беше много малък. Най-вероятно това е кодово название.

Инголфур Арнарсон бе известен като първия заселник в Исландия. Пристигнал тук с кораба си от Норвегия през 874 година и когато приближил острова, той хвърлил във водата дървените подпори на старата си къща и се заклел да се засели там, където океанът ги изхвърли на брега. Три години робите му търсили подпорите и най-накрая ги открили в един мъглив залив, Рейкявик: от *рейкур* — мъгла, пушек, и *вик* — залив. В центъра на града имаше паметник на славния викинг.

Въпросът бе кой се крие зад това име през дваисет и първи век.

Имаше няколко очевидни кандидати. Младите мъже, които изградиха бизнес империите си зад граница миналото десетилетие, в Исландия се наричаха финансови викинги, защото приличаха на великите си съименници, опънали платна от Норвегия преди хиляда години, за да използват младостта, енергичността и агресивността си, с цел да натрупат богатство. Мъже като Инголфур Арнарсон.

И като Оскар Гунарсон. Както той сам бе признал, поръчвайки статуята на викинг, възседнал „Харли Дейвидсън“ за лобито на банката си.

Проблемът беше, че имаше и други кандидати за кодовото название Инголфур. Но кого е имал предвид Синдри?

Трябва да ги предупредят, което означава Магнъс да признае как се е сдобил с тази информация. Можеше да си представи как Балдур ще се подиграе, напълно основателно, със способите му на работа. Магнъс се замисли дали да не каже, че е разбрал всичко от анонимен източник. Но това нямаше да мине.

Направи си кафе и се обади на Вигдис в участъка. Точно беше дошла на работа. Разказа ѝ какво е направила Ингилейф предишната вечер.

— Впечатлена съм — заяви Вигдис. — Доста оригинален подход.

— Пълна глупост, ако питаш мен — каза Магнъс.

— Ако питаш Балдур, също. Но поне знаем със сигурност, че Синдри е замесен.

— Имаш ли някаква представа кой може да е този Инголфур Арнарсон? — попита Магнъс. Каза ѝ за подозренията си, че може би е

някой от финансовите викинги.

— Сигурно си прав — каза Вигдис. — Обаче не знам дали някой от тях прилича на Инголфур повече от другите. Не ги познавам достатъчно, за мен всички те са просто шайка алчни акули, но специалният прокурор може да ни подсказе нещо.

— Да. Той говореше за тях. Можем да питаме и сестрата на Оскар, Емилия — каза Магнъс. — Тя сигурно ги познава лично. Говори с нея.

— Добре. Трябва да проверим и в телефонния указател. Със сигурност има хора, които наистина се казват Инголфур Арнарсон.

— Става. Питай и Фрики, когато пак говориш с него днес. Да се надяваме, че ще е по-сговорлив след една нощ в ареста.

— Трябва да кажем и на Балдур — каза Вигдис. — Тези хора са застрашени. Или поне един от тях. И ние не знаем кой точно.

— Това го остави на мен — успокои я Магнъс.

— Още нещо. Вчера се видях с брата на Бьорн. Една седмица е бил в Тенерифе с приятелката си. Върнали са се в понеделник. Авиокомпанията потвърди. Излетели са заедно и заедно са се върнали.

— Е, значи той отпада — каза Магнъс. — Хайде, до скоро.

Магнъс събра кураж и се обади на Балдур. Разказа му за Ингилейф, Синдри и Инголфур Арнарсон. Получи подигравката, която очакваше, но съвсем по друга линия.

— Наистина ли смяташ, че ще взема под внимание тази информация!? — попита Балдур.

— Ами, да — рече Магнъс. — Трябва да предупредим викингите. Животът им е в опасност.

— Те все още са едни от най-влиятелните хора в Исландия. А ти искаш да им опъна нервите, заради бръщолевенията на някакъв фантаст, който се с опитвал да съблазни една жена!

— Той не е фантаст — контрира го Магнъс.

— О, напротив! Държим Синдри под око от около десет години. В приказките е много смел, но никога нищо не прави. Хора като него само говорят. А когато се напият, говорят още по-смело.

— Значи мислиш, че Синдри само се е фукал?

— Убеди ме, че не така.

— Видяхме го с Бьорн и Харпа на януарския митинг.

— Това нищо не доказва.

— Добре — каза Магнъс. И без това не искаше да му се обаждат. Щом Балдур не иска да му повярва, Магнъс няма какво повече да направи.

Може би Вигдис щеше да изкопчи нещо от момчето.

Софи седеше на задния ред в малката аудитория. Нямаше представа какво говори лекторът, други мисли се въртяха в главата ѝ.

Мястото до нея бе празно. Там обикновено седеше Зак, но той беше... къде беше всъщност? Софи не знаеше.

Цяла нощ не бе мигнала. Обаждат се на мобилния му телефон, изпращат му съобщения на всеки час, но не получи никакъв отговор. След това, още преди да закуси, се обади на домашния му номер.

Майка му вдигна. На любезния въпрос „Как си?“ тя отговори „Добре“. Нали уж не беше добре? Нали уж умираше? Може би просто иска да отговори любезно. Но когато Софи поиска да говори с Исак, майка му каза, че е изчезнал нанякъде с палатката.

После майката попита Софи дали всичко е наред с Исак, на което момичето отговори честно: „Не знам“.

Софи мислеше за това, което каза Джош предишната вечер — че Зак го е питал къде ще летува Джулиън Листър. Това бе много странно. Софи не можеше да си го обясни. Беше сигурна, че Зак не е застрелял бившия министър, защото в неделя беше в квартирата си в Лондон. Но сутринта отиде на църква, а Софи знаеше със сигурност, че Зак не е вярващ.

Имаше нещо гнило. Всичките ѝ инстинкти подсказваха, че е така.

Но какво? Не можеше да повярва, че Зак е терорист или член на терористична организация. В такъв случай, защо да не се обади в полицията? Те да разберат какво става. Визитката на детективката, която говори със Зак, беше в джоба на дънките ѝ.

Но би било нелоялно. Ако се обади, няма да може да погледне Зак в очите.

Джош седеше на една от предните банки в залата и пишеше нещо на лаптопа си. Може би наистина си води записки — не изглежда като почитател на Фейсбук.

Беше умен младеж, макар ентусиазмът му да беше в повечко. Софи почти не го познаваше. Помнеше някои от умните му въпроси в час, както и някои доста налудничави.

Хрумна ѝ нещо.

Лекцията най-сетне свърши и Софи почти първа излезе в коридора, защото вратата на аудиторията бе близо до мястото ѝ. Повъртя се малко и изчака. Джош излезе предпоследен.

— Джош!

— О, здравей. Ти беше Софи, нали? — момчето леко отстъпи назад.

— Може ли да поговорим за нещо?

— Ако е за това, което казах за приятеля ти снощи, съжалявам. Не се усетих. Объркал съм се.

— За това е, да — каза Софи, — но честно казано не знам дали ли се объркал, или не. Така де, ако Зак наистина те е питал онези неща за Листър, според мен трябва да се обадиш в полицията.

— Съмнявам се, че е замислял нещо — каза Джош.

— Виж какво, Джош — Софи го погледна право в очите, — в нищо вече не съм сигурна. Разбираш ли ме? Може и да се окажеш прав, просто не знам. Ето ти номера на една жена, която разпита Зак онзи ден. Ако все още подозираш нещо, обади ѝ се. Става ли?

— Става — каза Джош и заглежда визитката, която Софи му даде.

Тя си тръгна, а той се залута безцелно сред сградите на Лондонската икономическа школа. Извади телефона си и избра номера. Детектив Пайпър не отговори, но той ѝ остави съобщение.

Джош винаги си бе падал по необикновените теории, но досега никоя от тях не се оказа вярна. Може би това щеше да се промени?

Магнъс отиде пеша до галерията на Ингилейф. Беше съвсем близо, на „Сколавърдурстигур“ — къса уличка, която вървеше нагоре по хълма от „Лаугавегур“ право към опакованата в скелета кула на голямата църква Халгримскиркия. По улицата имаше много галерии и бутици, макар че след началото на кризата, голяма част от тях бяха затворени. Галерията на Ингилейф оцеля на косъм. Държеше я заедно е още четири жени, все е артистични наклонности. Продаваха

картини, бижута, мебели, чанти от рибешка кожа, които самата Ингилейф правеше, и свещници от лава. Всичко беше луксозно и скъпо.

Минавайки край витрината, Магнъс видя Ингилейф, която бе забила празен поглед към улицата. Въпреки че гледаше право към него, тя явно не го видя. Забеляза го едва, когато влезе през вратата.

Дари го с кратка, изкуствена усмивка. Той я прегърна. След няколко секунди я пусна. Тя се обърна и отиде в задната част на галерията, за да е по-далеч от него.

— Извинявай, че изхвърчах така снощи — започна Ингилейф. — Бях доста пияна.

— Личеше си.

— Защо не ми вярваш, Магнус!?

— Вярвам ти!

— Явно не — каза тя. На бледите ѝ бузи се появиха розови петънца — сигурен признак, че или е ядосана, или е засрамена. Магнъс заложи на първото. — Признай, че не ми вярваш!

— Вярвам ти — увери я той. — Снощи не ти вярвах, но сега вече да.

— Защо сега? Какво се промени от снощи? Магнус, направих всичко това заради теб, не разбираш ли? Да не мислиш, че ми беше приятно часове наред да слушам глупостите на онзи дебелак? Да не мислиш, че наистина съм искала да спя с него? Опитвах се да ти помогна. Искях да те зарадвам, а пък ти ми се ядоса, защото мислиш, че обичам да съблазнявам възрастни мъже. Съжалявам, но ако наистина това ти е мнението за мен, няма смисъл да продължаваме.

Магнъс въздъхна.

— Не ми е това мнението, Ингилейф. Права си, реагирах пресилено. Не разбрах какво искаш да постигнеш. Нито пък теб те разбирам напълно. Това е една от причините да те обичам.

Сивите очи на Ингилейф срещнаха неговите. Той не разбра дали тя намери в тях каквото търсеше.

— Смятам да замина за Германия, Магнус.

Магнъс бе на път да каже „Недей!“, но се въздържа. Не можеше да я спре — тя правеше каквото иска.

— Жалко!

— Ти каза, че най-вероятно ще те върнат в Щатите. Защо да оставам заради теб, ако ти няма да останеш заради мен?

Магнъс кимна.

— Ясно.

— Не е само заради теб, Магнус — изражението ѝ се посмекчи.
— Трябва да замина. Това е добра възможност за мен. А и ще ми дойде добре да се махна оттук. Искам да се откъсна от всички спомени за убийството на Агнар, от нещата, които научих за баща си, за брат си...

— Мислех, че ти помагам да се справиш с това — каза Магнъс.

— И аз така мислех. Но една част от мен те обвинява за всичко това. Не е честно, но е факт. Трябва да замина, Магнус.

Магнъс погледна Ингилейф. Познатите сиви очи, белегът над веждата, по-малката драскотина на бузата ѝ. Бе благодарен, че я е познавал, дори обичал. Но не можеше да я обуздае. Нито да я задържи. А и не биваше. Нямаше как да накара човек като нея да остане заради него.

— Прави каквото искаш — каза той. Обърна се и излезе от галерията.

Исак излезе от магазинчето с найлонова торба, пълна с различни покупки — рибарски принадлежности и остър нож, удобен за чистене на риба.

Както и за друго.

Другите неща бяха за прикритие — за да не забележи продавачът, че някакъв непознат е дошъл в градчето да си купи нож и само това.

Телефонът му избипка. Извади го. Съобщение от Софи, питаше го как е. Не възнамеряваше да ѝ отговаря. Жалко за Софи. Беше сладка, но нямаха бъдеще заедно. Рано или късно щеше да разбере с какво се занимава той, а беше прекалено добро момиче, за да не каже на никого.

Багажникът на хондата на майка му бе пълен със семейната екипировка за лагеруване. Исак бе паркирал колата под голямата скала, върху която се издигаше църквата на Боргарнес. Градът се намираше на около една трета от пътя между Рейкявик и Грундарфиордур. Исак извади картата и започна да я разглежда.

Бьорн бе споменал някаква хижа в планински проход зад Грундарфиордур — селище на северния бряг на полуостров Снайфелс, който се състоеше предимно от планини. Нямаше проходи право на юг от Грундарфиордур, но Исак забеляза две възможности малко по-далеч: едната на изток, другата на запад. Първо щеше да провери тях.

Исак се чувстваше напрегнат и странно развълнуван. Смъртта на Габриел Орн наистина го шокира. Но с течение на времето свикна с мисълта за нея, а гневът му към правителството и към собствения му баща нарасна. Когато се срещна със Синдри и Бьорн през лятото, за да измислят план за действие, идейно той бе готов на всичко. Но подобно на останалите, не бе готов да дръпне спусъка. Намериха човек, който да го направи.

Но сега, след Оскар и Джулиън Листър, Исак се чувстваше способен да поеме нещата в свои ръце.

Беше убеден, че трябва да убие Харпа.

Исак бе прекарал много време в четене и защитаване на идеи от рода на „целта оправдава средствата“ и „авангарда на народа“ и сега нямаше търпение да ги приложи на практика. Ленин, Троцки, Кастро, Че Гевара — всички те бяха започнали като него: млади интелектуалци с идеи и ентусиазъм, но без опит в областта на насилието. И в даден момент идеите им се бяха превърнали в действия. Този момент бе настъпил и за него.

Той знаеше, че Бьорн вече не се надява да се отърве безнаказано и подозираше, че при Синдри също е така, но Исак все още вярваше, че има шанс за самия него да избегне ръката на закона. Никой от тримата не бе извършил убийство, а и нямаше доказателства за нещо подобно. Конспирация се доказва много по-трудно, особено когато полицията няма представа кой всъщност е дръпнал спусъка. А Исак бе сигурен, че не знаят.

Синдри наивно вярваше, че часът за революция е ударил. Щеше да се стигне и дотам, може би след няколко години, когато гражданското общество най-накрая се срина, смазано от противоречията на капитализма. И тогава Исак щеше да бъде готов. Дотогава щеше да е събрал елитен отряд революционери, истински авангард на пролетариата, който щеше да осигури по-добър живот за хора като Бьорн.

Щеше да се стигне до революция. Той беше млад, можеше да изчака търпеливо.

Всичко щеше да бъде наред, ако си затваряха устата. Синдри и Бьорн нямаше да се разприказват, но Харпа... Харпа щеше да пропее.

Трябва да действа внимателно. Убийството на Харпа ще предизвика ново разследване, а той ще е главният заподозрян. Не бива да оставя никакви улики в хондата. Смяташе да се отърве от тялото далеч от Грундарфиордур или другите места, където го бяха забелязали.

Не можеше да си осигури добро алиби, но бе прекарал миналата нощ в един малък къмпинг на югоизток от Рейкявик, където неслучайно се бе запознал със собственика. Бе станал рано тази сутрин и бе тръгнал в обратната посока, на север. След като се отърве от Харпа, ще прекоси цяла Исландия, без да спира за нощувка. Ако го видеха в някой къмпинг в Торсмьорк, далеч на изток от Рейкявик, на сутринта след убийството ѝ, полицията може би ще повярва, че е бил там през цялото време.

Исак вярваше в собствената си интелигентност. Знаеше, че ще се оправя.

ГЛАВА 34

Вигдис погледна деветнайсетгодишния младеж, седнал срещу нея. Очите му бяха зачервени и изглеждаше много нещастен.

Но не проговори след нощта в ареста, което я учуди. Тя направи всичко възможно да изкопчи нещо от него, да го убеди, че ще му олекне, ако си признае, каквото му тежи. Спомена имената на Габриел Орн, Синдри, Бьорн и Харпа. Нищо.

Инголфур Арнарсон. Нищо.

Арни опита след нея. Драматичните му похвати, включващи крясъци към младежа и блъскане по масата, честно казано я накараха да се засрами. Вигдис и Фрики дори си размениха по една присмехулна полуусмивка, но за кратко. Надяваше се никой да не види видеоматериала от разпита. Няма съмнение — Арни просто гледа прекалено много телевизия.

На вратата се почука и в стаята влезе един униформен полицаи.

— Вигдис? Търсят те.

Вигдис остави Арни да се пали и последва униформения в съседната стая. Там седеше чернокосо момиче на около двайсет години.

— Аз съм Магда, приятелката на Фрики — каза тя на английски.

Вигдис си спомни, че Арни бе споменал за нея, когато докара Фрики от къщата на майка му.

— Говориш ли исландски? — попита я Вигдис.

— Малко. Може ли да го видя?

— Боя се, че не. В момента го разпитваме във връзка с един много сериозен инцидент.

— Моля те! Само за пет минути!

Вигдис поклати глава.

— Съжалявам! Но можеш да ми отговориш на един въпрос. Знаеш ли нещо за смъртта на Габриел Орн през януари тази година?

Магда поклати глава.

— По това време бях в Полша.

— А Фрики да ти е разказвал?

Магда се поколеба. В стаята за разпит се възцари мълчание. Вигдис чакаше. Почти можеше да види как колелцата се въртят в главата на Магда, докато тя се опитва да вземе решение.

— Да — каза накрая тя, — разказа ми, но най-добре да питаш направо него.

— Така е — съгласи се Вигдис, — но той нищо не казва.

— Остави ме да поговоря с него тогава — каза Магда. — Насаме.

Вигдис се замисли. По правило, свидетелите трябваше да се разпитват поотделно, за да изскочат различията между версиите им, без да могат да се наговорят. Но този случай бе различен. Вигдис кимна.

Десет минути по-късно Магда почука на вратата на стаята. Вигдис я отвори.

— Фрики ще говори — каза Магда.

Вигдис седеше на маса в дъното на кафенето на „Хверфисгата“, на няколко метра от полицейското управление. В такива моменти, извън участъка, Магнъс не можеше да повярва, че е исландка, а не американка. Тази хубава млада чернокожа жена по дънки и пуловер можеше спокойно да бъде детектив от бостънската полиция.

След срещата с Ингилейф, той тръгна да се шляе по улиците. Нямаше къде да иде — неудобно му беше да се върне в Полицейската школа, а и Балдур не би го приветствал в участъка. Мислите му скачаха от Ингилейф на случая с Оскар Гунарсон. И двата проблема го депресираха. Не можеше да измисли решение на нито един от тях.

Решението на Ингилейф му се струваше неизбежно. Случаят със смъртта на баща ѝ през деветдесетте бе крайно болезнен за нея. Въпреки че именно това ги събра, Магнъс разбираше защо тя го свързва с него. Разбираше и защо иска да избяга и да започне отначало. Ингилейф постъпваше така, както смяташе за нужно.

Но Оскар бе различен случай. Въпреки че го отстраниха от разследването, Магнъс беше сигурен, че е прав.

А и не бе способен да остави работата недовършена.

Затова когато Вигдис му се обади, той веднага изтича до кафенето.

— Какво става? — попита той.

— Фрики проговори.

— Нощта в ареста свърши работа, а?

— По-скоро приятелката му. Тя го убеди.

— И?

— И ти се оказа прав. Смъртта на Габриел Орн не е била самоубийство.

— Кой го е убил? Бьорн ли?

— Може би Фрики. По-вероятно Харпа — Вигдис му предаде всичко, което Фрики й разказа за януарската нощ, за запоя в апартамента на Синдри, за това как Харпа се обадила на Габриел Орн да го примамва навън и за плана как да се отърват от тялото, с който Фрики нямаше нищо общо.

— Пипнахме ги! — каза Магнъс победоносно. — А нещо за Оскар? И Листър?

— Фрики не знае нищо за тях — каза Вигдис. — Има само подозрения, както и ние, но без доказателства.

— Някаква представа кой може да е Инголфур Арнарсон?

— Никога не е чувал за него. Проверихме в телефонния указател. Има десетина души с това име. Роберт ги проверява в момента.

Роберт бе техен колега, детектив от отдел „Убийства“.

— Фрики виждал ли се е с някой от другите след смъртта на Габриел Орн?

— Само с Харпа. Срещнал я случайно в пекарната в „Селтярнарнес“. Разказал й теорията си, че Синдри и Бьорн може би са стреляли по Оскар и британския министър. Харпа не се изненадала.

— Значи и тя е замесена?

— Според Фрики, не. Както и според приятелката му, ако това е от значение.

— Сега вече ще ги арестувате ли?

— Балдур се колебае. В момента е в кабинета на Торкел да обсъдят въпроса.

— Но това е убийство! Ако не предумишлено, то поради небрежност. Балдур не може да го отрече.

— Да, разследването по случая с Габриел Орн ще бъде подновено, това е сигурно. Но въпросът е дали ти си прав за всичко, дали наистина той е свързан с убийството на Оскар.

— Няма как да го докажем, без да ни потвърдят самоличността на Исак от Лондон, — каза Магнъс. — Но тези хора трябва да ги задържим веднага. Преди да убият още някого.

— Може би — отвърна Вигдис. — Виж, трябва да тръгвам. Ако решат да арестуват някого, трябва да съм на разположение.

— Да, разбира се — каза Магнъс. — Браво, Вигдис! И благодаря, че ме държиш в течение.

Магнъс допи кафето си, а Вигдис си тръгна, без да докосне своето. Той се усмихна доволно. Хубаво беше да се окажеш прав, няма съмнение. А и вече бе напълно убеден, че има връзка между групичката заподозрени и скорошните похищения.

Телефонът му иззвъня. Шарън Пайпър.

Магнъс вдигна.

— Здравсти, Шарън. Имаме ли потвърждение за Исак?

— Още не — каза Шарън. — Съпругът на свидетелката още не се е обаждал в офиса си.

— Защо не се свържете с индийската полиция? Важно е!

— Задръж малко, Магнъс. Имаме новини от Нормандия.

— Така ли?

— В селската пекарна на няколко километра от мястото, където стреляха по Листър, са обслужили един клиент сутринта преди похищението. Носел светлосиньо яке и карал мотор с холандски номера.

— Същият, когото е видял и фермерът?

— Явно.

— Дадоха ли по-подробно описание?

— Да. Интересното е каква монета е дал на продавачката. Първоначално помислила, че са двацет цента, но после видяла, че греши.

— Исландски крони, познах ли?

— Да. Монета от петдесет.

— Стига бе! А какво е описанието?

— Хубав мъж. Черна коса, небръснат, сини очи, слаб, но жилав, на трийсет — трийсет и пет години. Сравнително висок, около метър

и осемдесет и пет. Това е към шест фута и един инч.

— Знам, да.

— Не е бил Исак — каза Шарън. — Може ли да е приятелят на Харпа, Бьорн?

— Може — отвърна Магнъс. — Той отговаря на описанието.

— Добре. Ще кажа това на СО-15.

— Какво е това?

— Отрядът за борба с тероризма. Кошерът тук се разжужа. Мисля, че шефовете ти съвсем скоро ще получат обаждане от моите или от французите. Можеш ли да ми изпратиш снимка на Бьорн?

— Да, предполагам — Магнъс се замисли. — Аз официално съм отстранен от разследването и не съм в участъка. Но исландците ще го приемат много навътре. Нали знаеш какво става с трансграничното съдействие, когато нещата се обърнат на политика?

Година по-рано, в Бостън, Магнъс работи по един случай с канадски гражданин, живеещ в Монреал. Канадската полиция бе далеч по-неуслужлива от обикновено. В друг случай, канадците бяха направили изключение, което довело до арестуването на човек, заподозрян в терористични дейности, и изпращането му в затвора Гуантанамо. Оттогава всичко трябваше да минава по официални канали. Досадно, но Магнъс можеше да ги разбере.

— Телефонът на шефа ти скоро ще звънне — каза Шарън.

— Благодаря, Шарън.

Значи Бьорн е ходил в Нормандия. Най-вероятно през Амстердам. Там е наел или откраднал мотор или го е взел назаем. Намерил е пушка, отишъл е до Нормандия и я е заровил.

А Исак бе направил нещо подобно в Лондон. Бе разбрал адреса на Оскар и сигурно бе уредил мотора и оръжието.

Но за кого? Никой от двамата не бе стрелял по никого. Както и Синдри — той не бе мърдал от Исландия през цялото време. Имаше и друг съучастник. Някой, който може да стреля, не се страхува да убива, но и не е способен сам да си подготви терена. Може би не е пътувал достатъчно или пък не говори английски.

Кой може да бъде? Магнъс нямаше представа.

Все пак лесно можеше да провери дали Бьорн е летял до Амстердам предишната седмица.

Магнъс трябваше веднага да говори с Балдур. Излезе от кафенето и се забърза към полицейския участък.

— Къде е Балдур? — попита той.

— При комисаря — отговори Вигдис. — Мисля, че и Торкел е с тях. Обсъждат дали да арестуват Бьорн и Синдри.

— Трябва да говоря с него.

— Не знам колко ще се забавят.

— Тогава ще ги прекъсна. Арни, провери дали Бьорн е бил на някой полет за Амстердам миналия четвъртък и петък, и дали се е прибрал в Рейкявик в събота.

— Какво става?

— Той е човекът, когото е видял фермерът в деня преди покушението над Листър. Той е холандецът. Само дето не е бил холандец, защото е имал исландски монети в джоба си. Вигдис, ела с мен. Ще имам нужда от помощта ти.

Магнъс забеляза една тънка папка върху бюрото си. Погледна я. Докладът на патолога за убийството на Бенедикт Йоханесон. Остави я на бюрото и излезе от стаята.

Кабинетът на комисаря бе само на двестатина метра, през една пряка, в модерна сграда с изглед към залива. Докато отиваха натам, Магнъс доразказа на Вигдис за разговора си с Шарън.

Точно пресичаха улицата, когато Магнъс усети вибрация в джоба си. Погледна телефона. Шарън Пайпър.

— Здравсти, Шарън.

— Работата става напечена. Току-що разговарях с един студент от Икономическата школа, колега на Исак. Миналото лято работел като научен асистент на един заместник-министър. Исак го питал дали знае къде летува Джулиън Листър. Въпросът му се сторил малко странен, но той все пак казал на Исак за вилата на Листър в Нормандия.

— Е, не! Ще арестувате ли Исак?

— Предполагам. Още не съм казала на СО-15, реших първо да те предупредя. Тук е пълна лудница. О, и най-накрая получихме отговор от французойката в Индия. Точно Исак е разпитвал за адреса на Оскар.

— Каква изненада! Благодаря ти, Шарън. Между другото, замислих се. Струва ми се, че Исак и Бьорн са подготвяли терена за

някой друг. Човекът, който е дръпнал спусъка. Исак в Кенсингтън, а Бьорн — в Нормандия.

— Кой е този човек?

— Нямам представа, но се обзалагам, че е исландец и предполагам, че не знае английски.

— И това е нещо. Магнъс, трябва да затварям.

Магнъс прибра телефона и влетя в сградата, където бе кабинетът на комисаря. Самият кабинет се охраняваше от секретарка. Докато тя вдигне слушалката, за да каже, че Магнъс е дошъл, той мина покрай нея и нахлу, следван от Вигдис.

В кабинета имаше четири души — Балдур, Торкел, комисаря и посребрял мъж, когото Магнъс разпозна като прокурора — старшият юрист на полицията.

Снори Гудмундсон изгледа гневно Магнъс, когато той нахълта.

— Какво си въобразяваш, по дяволите!?

— Говорих с Лондон. Бьорн Хелгасон е бил идентифициран в Нормандия в деня преди покушението над Джулиън Листър. А Исак Самуелсон е питал едно момче, което работело в Британската хазна за ваканционните планове на министъра. Съжалявам, че ви прекъсвам, но исках да ви кажа това, преди британците или французите да ви се обадят.

Снори въздъхна. Замисли се за момент.

— Сигурни ли сме за Бьорн?

— Още не, но ще ни потвърдят, ако изпратим негова снимка.

— Защо си толкова убеден? — обади се Балдур.

Снори вдигна ръка, за да озапти инспектора.

— Това променя нещата. Балдур, искам незабавно да арестувате Бьорн и Синдри. Също и Харпа Ейнарсдотир.

— По какво обвинение?

— Убийството на Габриел Орн, засега — каза Снори. — Когато ги задържим, ще видим дали можем да ги уличим и в другите две престъпления. Искам да съм една стъпка напред, когато се обадят британците. Магнус, ти оставащ тук.

Балдур и Вигдис излязоха. Магнъс седна на мястото на инспектора. Торкел и прокурорът бяха наострили уши.

— Добре, Магнус, ако наистина има заговор за убийството на Оскар и Листър, и пак повтарям, ако, какви са подробностите?

— По думите на Фрики, петимата са се срещнали на митинга през януари. Имам предвид Синдри, Бьорн, Харпа, Исак и Фрики. По това време никой никого не е познавал, но всички са били нахъсани срещу кризата и виновниците за нея. Напили се, Харпа подмамила бившия си приятел Габриел Орн навън, и го пребили до смърт. Вероятно е било нещастен случай, но не е сигурно. Решили да замаскират смъртта му като самоубийство и номерът минал.

Снори слушаше внимателно.

— След това, не знаем точно кога, част от тях са се събрали и рошили да доведат нещата докрай. След първото убийство, те искали да убиват още, пак хора, които смятали за отговорни за кризата — Оскар Гунарсон и Джулиън Листър.

— Кой е бил замесен на този етап?

— От първоначалната група, може би само Бьорн, Синдри и Исак, който бил в Лондон. Но съм сигурен, че се е появил и нов участник. Човекът, който е дръпнал спусъка.

— И кой е той?

— Нямам представа. Предполагам, че е исландец, който не говори чужди езици, но не мога да съм сигурен. Исак говори английски, както и Бьорн, най-вероятно. Мисля, че те двамата са подготвили и двете покушения.

— Това ли са всички набелязани жертви?

— Мисля, че ще има още една... Един мой източник е говорил със Синдри...

— Под източник разбираш приятелката ти, нали? — засече го Снори. — Балдур ми каза.

— Да — призна Магнъс. — И двамата били пияни, но Синдри й дал да разбере, че ще имат още една цел — човек, когото той нарекъл Инголфур Арнарсон.

— Първият заселник?

— Според мен, някой от финансовите викинги.

— Да, логично.

— Дори да арестуваме Бьорн и Синдри, убиецът, който и да е той, ще остане на свобода, което значи, че викингите са в опасност.

— Мислиш, че трябва да ги предупредим ли?

— Да.

— Кои?

— Всичките. Или поне първенците.

Като си помисли за последствията от всичко това Спори въздъхна:

— Тези хора са терористи. Исландски терористи!

Магнъс си представи националния срам, който това щеше да причини в Исландия.

— Според мен, те са просто престъпници — каза той. — Група от трима или четирима, а не политическо движение. Тук става дума за откачалки, а не за терористи.

Снори му се усмихна вяло.

— Може би, но ако не внимаваме, това може да повлияе на преговорите за Айссейв.

— Не сме длъжни да сътрудним с британците — намеси се прокурорът. — Можем да ги заставим да подадат официална молба за съдействие. И, разбира се, покушението над Листър е под френска юрисдикция.

— Трябва да си съдействаме — каза комисарят. — Магнус, остави политиката на мен, аз ще говоря с министъра. Засега помогни на Балдур да арестува заподозрените и разберете кой е съучастникът им, кой дърпа спусъка.

Телефонът на Снори иззвъня. Той вдигна. Беше секретарката му.

— Да, свържи ме — каза той. И превключи на английски. — Добро утро главен инспектор Уотс. С какво мога да ви бъда полезен?

ГЛАВА 35

Когато Магнъс се върна в отдел „Убийства“, Балдур бе събрал всички на съвещание. Магнъс влезе при тях и седна. Балдур отбеляза присъствието му, стрелвайки поглед към него.

— Арни, искам да арестуващ Харпа — нареди инспекторът. — Знаеш ли къде да я намериш?

— Предполагам, че ще е в пекарната или вкъщи. Имам и двата адреса.

— Вигдис, вземи двама униформени и арестувайте Синдри. Магнус, ти си във връзка с полицията в Грундарфиордур, нали?

Магнъс кимна.

— Кажи им веднага да арестуват Бьорн и да го докарат тук, в участъка.

— Имам отговор от авиокомпанията — обади се Арни.

— И?

— Бьорн е летял от Рейкявик за Амстердам в петък и се е върнал с вечерен полет в събота.

— Точно навреме, за да се върне до Грундарфиордур преди неделя, когато го видях там — каза Магнъс.

— И когато стреляха по Джулиън Листър — добави Балдур. — Изглежда наистина е подготвял терена за някой друг.

— Ами Исак? — попита Магнъс.

— Британците не го ли арестуват в момента?

— Сигурно. Да им се обадя ли да проверя?

Балдур помисли малко.

— Не, по-добре да остави всички комуникации с тях на Комисаря от тук нататък. Въпросът е деликатен.

Магнъс разбираше това.

— Хайде, действайте! — каза Балдур. — И когато ги съберем всичките тук, ще започнем с въпросите. Първият ще бъде кой е Инголфур Арнарсон.

— Трябва да предупредим финансовите викинги — каза Магнъс.

— Ще го обсъдя с Комисаря и Торкел — отвърна Балдур.

— Нещо против да разпитам Синдри? — попита Магнъс, след като другите излязоха.

— С това ще се заемем аз и Вигдис — отговори Балдур, — но искам ти да си на разположение.

— На разположение!? — Магнъс се ядоса. Знаеше, че Балдур е шефът, но Магнъс бе човекът с най-ясна представа за цялостната картина.

— Виж, Магнус, всички имаме много работа. За момента просто се свържи с Грундарфиордур.

Магнъс се върна на бюрото си, обади се на началник Пал и му каза да арестува Бьорн за убийството на Габриел Орн Бергсон и да го докара до полицейското управление в Рейкявик възможно най-бързо. Магнъс остана с впечатлението, че Пал е очаквал обаждането му. Той бе добър човек, Магнъс му имаше доверие.

Магнъс започна борба с нетърпението. Вигдис се обади да каже, че са намерили Синдри в дома му и че идвал доброволно. После Балдур се появи при бюрото на Магнъс.

— Арни се обади. Харпа не била в пекарната. Заминала с Бьорн вчера следобед и днес не се явила на работа. Никой не вдига домашния телефон, а мобилният ѝ е изключен.

— Как е изглеждала, когато са тръгнали с Бьорн?

— Не знам — каза Балдур. — Арни тръгна към къщата ѝ.

— Тя има малък син — каза Магнъс. — Тригодишен. Арни трябва да намери детето. Който го гледа, сигурно ще знае къде е Харпа.

Балдур потисна ядния си изблик. Явно не обичаше да получава наставления от Магнъс, но пък идеята беше добра.

Магнъс се обади на Пал.

— Пал, Магнус съм. Оказа се, че Бьорн е бил с Харпа в Рейкявик вчера следобед. Заедно са тръгнали нанякъде.

— Ясно — каза Пал. — Не си е вкъщи, току-що проверих. Но в момента разговарям със съседката. Тя май е видяла нещо. Ще ти звънна след малко.

Магнъс забарабани с пръсти. Погледът му попадна върху доклада на патолога по случая с Бенедикт Йоханесон. Щеше да го прегледа по-късно, когато можеше да се съсредоточи.

Минаха само пет минути, преди Пал да се обади, но му се сториха повече.

— Бьорн се е върнал до дома си вчера надвечер. Бил с пикапа. Съседката го видяла, докато излизала от колата си. Обърнала внимание, защото приятелката му спяла на предната седалка.

— Спяла?

— Така каза.

— И е разпознала Харпа?

— Да. С тъмна къдрава коса. Вижда я е тук няколко пъти. Кухнята ѝ гледа към гаража на Бьорн. Видяла го да слага разни неща в пикала. Заминал пак след петнайсетина минути.

— Какви неща?

— Храна и спални чували. Решила, че отиват на къмпинг. Не видяла палатка, но и не наблюдавала Бьорн през цялото време.

— Разминала се е на косъм — каза Магнъс. — Слава богу, че има любопитни съседи. — Магнъс мислеше трескаво. — Добре, опитай се да го откриеш. Регионалното ви управление е в Стикисхолмур, нали?

— Да.

— Ще кажа на хората тук да се свържат с шефа ти.

Магнъс се замисли. Бездействието го убиваше.

С удоволствие би седнал срещу Синдри, но знаеше колко ще се изнерви, ако трябва да свири втора цигулка на Балдур или трета. Може би дори нямаше да го пуснат в стаята.

Ако Синдри беше с всичкия си, нямаше да каже нищо, особено ако имаха още една набелязана цел. Само Харпа би говорила, а тя беше с Бьорн.

Интуицията подсказваше на Магнъс, че трябва да отиде в Грундарфиордур.

— Пал, след два часа съм при теб.

Поколеба се, но все пак грабна папката от досието на Бенедикт Йоханесон и излезе навън.

Арни караше по тясната улица „Бакавъор“, една от най-скъпарските в Рейкявик, която тръгваше от западния бряг Селтярнарнес. Къщите тук далеч не бяха толкова внушителни, колкото

богаташките имения, които бе виждал в Щатите, и не бяха нищо особено по американските стандарти, но в Рейкявик — град от малки, непретенциозни, обрулени от вятъра жилища — наистина се отличаваха.

Улицата се делеше на две. От едната страна къщите бяха големи, а изгледът към океана — малко по-хубав. Много от тези имоти бяха собственост на новобогаташи, в това число и основателите на мултинационалната верига за хранителни стоки „Бакавьор“. От другата страна на улицата жилищата бяха малко по-скромни, с непълна панорама към Атлантика. Повечето то тях бяха собственост на „кrale на квотата“ — рибарите, извадили късмет в началото на осемдесетте, когато се раздавали квотите за улов.

Арни спря пред една от тези къщи и натисна звънеца.

Вратата се отвори от едно по-старо и закръглено копие на Харпа.

— Добро утро — поздрави Арни. — Казвам се Арни и работя в рейкявикската полиция. Търся Харпа.

— Здравей, заповядай — жената свъси вежди. Арни се събу и видя сина на Харпа, който го бе зяпнал. Определено приличаше на покойния Оскар Гунарсон.

Майката на Харпа, Гудни, покани Арни в кухнята.

Внукът ѝ изчезна в хола.

— Да не ѝ се е случило нещо? — попита Гудни.

— Не — каза Арни. За малко да добави „мисля, че не“, но се въздържа. — Знаеш ли къде е?

— Заминаха с Бьорн, приятеля ѝ.

— Разбирам. А случайно да знаеш къде?

— Да не е сгафила?

— Просто искаме да ни помогне с едно разследване... по смъртта на Габриел Орн Бергсон.

— Аха — веждите ѝ се сключиха още повече. — Не, не знам къде е. Мъжът ми отиде да остави Маркус у тях и намери бележка. Пишеше само, че заминава с Бьорн за няколко дни.

— И не пише къде?

— Не.

— Чували ли сте се скоро?

— Не — каза Гудни, все още смръщена.

— А Маркус? — попита Арни. — Не е ли искала да говори с него? Поне за лека нощ снощи.

— Не. Опитах се да ѝ се обадя на мобилния, но беше изключен.

— Това не ти ли се струва странно?

Гудни въздъхна.

— Да, малко. Тя иначе винаги се обажда, когато са с Бьорн. Най-вече да се чуе с Маркус. Тя добре ли е?

— Не знаем — каза Арни. Видя как очите на Гудни се разшириха. — Смятаме, че е в Грундарфиордур с Бьорн или поне е била там. Видели са Бьорн да товари пикала си с провизии. Къде може да са отишли, според теб?

— Знам ли? На къмпинг сигурно. Или я с извел с лодката. Не знам.

Арни прецени, че думите на жената говореха за искрено неведение относно това къде е дъщеря ѝ.

— Дали са се скарали нещо, как мислиш?

— Не — каза Гудни, — или поне аз не знам. Според мен те не се карат.

Арни повдигна учудено вежди. Доколкото знаеше от опит, двойките винаги се карат.

— Харпа се възхищава от Бьорн — обясни Гудни, — и разчита на него. Тя изкара много тежка година. Първо остана без работа, после приятелят ѝ се самоуби. Бьорн ѝ беше опора през цялото време.

Арни разбра, че няма да научи нищо повече от майката на Харпа. Явно Харпа не ѝ е казала за истинския си проблем.

— Мъжът ти ли намери бележката?

— Да.

— Той тук ли е?

— Да, нещо майстори в гаража.

— Може ли да говоря с него?

Гудни поведе Арни от кухнята към задната част на къщата.

— Връзва мухи в момента — каза тя. — Много е добър с мухарката. Вече не може да излиза за риба в океана, та това му е заместител. Наскоро ходи да лови за няколко дена.

Ейнар, бащата на Харпа, изобщо не приличаше на нея. Беше набит, силен мъж със сива коса, сурови сини очи и загорялото лице на човек, прекарал десетилетия върху вълните на Атлантика.

Нещо в езика на тялото му докато се запознаваха подсказа на Арни, че Ейнар знае повече за Харпа, отколкото жена му. Посещението не го изненада. Той знаеше, че дъщеря му е загазила.

— Може ли да поговоря с мъжа ти насаме? — попита Арни.

Гудни се поколеба, но излезе от гаража.

Арни погледна над рамото на Ейнар, където наистина имаше приспособления за правене на стръв — видя нещо, хванато в менгеме и една лупа. Арни го огледа: няколко сиви перца, омотани на кукичка.

— Не ми прилича на муха — каза той.

— Ти не си съомга — отвърна Ейнар.

— Така е.

— Ловил ли си на муха? — попита Ейнар.

— Не. Не ми е по джоба — каза Арни.

— То поевтиня от една-две години, от кризата. Но пък и хората обедняха. Вече не мога да си позволя да ходя по хубавите реки.

— Жена ти каза, че тъкмо се връщаш от риболов. Хвана ли нещо?

— Хванах. По-трудно е, когато има малко риба, но и по-интересно. Стига да хванеш нещо. Този път ми излезе късметът. Заповядай, седни.

Арни седна на единия пластмасов стол, а Ейнар махна макаричка тел от другия и се настани срещу него. Арни огледа гаража. Нямаше място за кола, бе пълен с инструменти и какво ли не още, включително и комплект стикове за голф в единия ъгъл — убежище за един пенсионер, когото го сърбяха ръцете.

— Колко знаеш? — попита Арни.

— За кое?

— За проблемите на Харпа.

— Какви проблеми? — по-скоро предизвикателен въпрос, отколкото реакция на разтревожен родител. Лицето на Ейнар обаче остана безизразно като камък.

— Мисля, че ти знаеш за проблемите на Харпа — каза Арни. — Мисля, че знаеш повече, отколкото жена ти. Можем да говорим за това с нея, а можеш и ти да ми кажеш. Колко знаеш?

Ейнар въздъхна. Усмихна се печално.

— Знам доста. Завчера отидох да ѝ оставя Маркус и я намерих разплакана на пода. Разказа ми всичко.

— Какво ти разказа?

Ейнар се смути.

— Не мога да ти кажа. Тя трябва да говори с вас за това.

— Искаш да я предпазиш ли?

Ейнар сви рамене и кръстоса ръце. Непоклатим като стълб.

— Разказа ли ти за Габриел Орн? Какво се е случило наистина.

Ейнар не отговори.

— Виж, Ейнар. Трябва спешно да открием Харпа. Знаем, че е с Бьорн. Имаш ли представа къде може да са заминали?

Ейнар поклати глава.

— Знаем, че Габриел Орн не се е самоубил. Знаем, че дъщеря ти го е нападнала и той си е ударил главата в земята. Не искам да те питам за това. Поне не сега. Ще му дойде редът. Но смятаме, че някои от хората, които са били с нея през онази нощ, са отговорни и за покушенията над Оскар Гунарсон и Джулиън Листър, британският министър.

Този път Арни предизвика реакция.

— Това е абсурд! Аз познавам Бьорн. Той е добър човек. Даже...

— Ейнар се разколеба.

Арни зачака.

— Даже Харпа ме помоли да проверя къде е бил в дните, когато са стреляли по тези хора и аз проверих. На първата дата е бил за риба в морето, а на втората — на пристана в Грундарфиордур.

Арни реши да не споменава, че Бьорн е бил видян във Франция в деня преди покушението над министъра. Но беше интересен фактът, че Харпа се е усъмнила достатъчно, че да проверява приятеля си.

— Ейнар, ние знаем, че Бьорн не е дръпнал спусъка, но смятаме, че е бил замесен — каза Арни. — Ето защо си мислим, че Харпа може би е в опасност. Помисли, не се ли сещаш къде може да са отишли?

— Това за Бьорн не го вярвам — каза Ейнар.

— Съжалявам, но е истина. Кажи ми къде е Харпа.

— Не знам — каза Ейнар. — В бележката пишеше само, че заминават за няколко дни. Не пишеше къде.

— От кого беше бележката? — попита Арни. — От Харпа ли?

— Не — отговори Ейнар. — От Бьорн.

ГЛАВА 36

Магнъс поддържахше добра скорост. След Боргарнес, пътят бе празен и имаше дълги прави участъци, по които натискаше педала на газта докрай.

Отляво, в далечината, океанът блестеше под слънчевите лъчи, които се процеждаха през облаците. Отдясно на пътя се простираше поле от лава. Зад него, през пролуките в завесата от мъгла се виждаха планински склонове — сиви крепости с влажни зелени долини между кулите им.

Право напред се виждаше все по-големият силует на кратера Елдборг — идеален кръг от сива скала, издаден над равнината.

Магнъс не бързаше толкова само защото трябваше спешно да арестува Бьорн. Бързаше и заради Ингилейф, и заради дядо си, и заради убийството на Бенедикт, заради убийството на баща му и страховете на Оли. Всички тези мисли се въртяха из главата му и се надпреварваха да им обърне внимание.

Но Магнъс трябваше да се съсредоточи върху Бьорн и Харпа. И върху Инголфур Арнарсон, който и да беше той.

Съжали, че не носи пистолет — чувстваше се като гол. Съмняваше се Бьорн да е въоръжен, но не е изключено. Бяха използвали револвер в Лондон и пушка в Нормандия. Какво пречеше Бьорн да има огнестрелно оръжие и в Исландия? Ченге без пистолет не беше истинско ченге, според Магнъс.

След няколко километра права отсечка, Магнъс влезе в един завой прекалено бързо и „Рейндж Роувърът“ едва не се преобърна.

Отпусна с една идея педала на газта.

Телефонът му иззвъня. Погледна кой е, преди да вдигне.

— Здравсти, Шарън.

— Исак го няма.

— Какво!?

— Отидохме да го приберем. Приятелката му каза, че вчера се върнал в Исландия, за да види болната си майка. Била на смъртно

легло, или поне той така твърдял.

— Да бе, сигурно!

— Приятелката се обадила на майката и тя казала, че е добре.

— Майката видяла ли се е с Исак?

— За малко. Дошъл си у дома и почти веднага потеглил пак.

Казал, че отива на къмпинг. Сам. Искал да помисли.

— Къде?

— Майката не казала. Обадете ѝ се да я питате.

— Добре. Благодаря, Шарън.

Исак не знаеше как да постъпи. Провери и двата прохода към Грундарфиордур, без да открие и следа от пикапа на Бьорн. След тази дълга обиколка се върна обратно в селището. Сега обмисляше следващия си ход. На картата нямаше други проходи, през които да минава път на юг от градчето. Грундарфиордур се намираше в заливче с формата на подкова, оградено от всички страни с тревисти склонове, плавно преминаващи в скали. Имаше много водопади, но нищо подобно на проход. Имаше и други варианти, малко по-далеч, но откъде да започне?

Премина бавно през малкото рибарско пристанище. Макар резервоарът му да бе наполовина пълен, Исак спря на една бензиностанция.

Момчето зад тезгяха четеше книга. Беше на възрастта на Исак, може би с година-две по-малък, с отпуснато тяло, дълга руса коса и бледа кожа. Исак не разбираше как хора като него прекарват целия си живот в средата на нищото. Това би го подлудило. Исак би избягал оттук, веднага щом събере пари за билет до Рейкявик.

Плати горивото.

— Можеш ли да ме упътиш? — попита той юношата. — Търся един планински проход тук наоколо. Един приятел ми каза, че в него имало хижа.

— Тук в Грундарфиордур няма проходи — каза младежът. — Трябва да отидеш в Олафсвик или към Стикисхолмур.

— Тях ги огледах — каза Исак, — но хижа не намерих.

— Съжалявам — продавачът се зачете в книгата си, „Гроздовите на гнева“.

Исак се тръгна към изхода.

— Момент! — каза младежът. — Проходът Керлингин! Там живее Тролката.

— Тролка ли?

— Да! Не си чувал за Тролката от Керлингин? — продавачът изцъка с език, възмутен от невежеството на хората от Рейкявик. — Право на изток от новия път към Стикисхолмур. Там имаше хижа, сигурен съм.

Бьорн седеше пред хижата и слушаше Харпа вътре. Виковете ѝ преминаха в стонове, а след това всичко утихна.

Той бе шокиран от реакцията ѝ. Надяваше се, че поне ще разбере гледната му точка. Може би още има шанс за това, но има ли време? Бьорн знаеше колко е важен за нея, какво доверие му има.

След около четирийсет минути той влезе вътре.

Харпа се бе избутала до стената и лежеше, опряла гръб в нея.

Бьорн я развърза.

— Седни на стола — каза той. Беше по-скоро предложение, отколкото заповед.

Харпа не реагира. Затова той седна до нея и се облегна на стената.

— Мога ли да те оставя развързана? — попита я той. — И без това няма къде да избягаш. Главният път е на няколко километра оттук.

Харпа кимна.

В крайна сметка проговори, както той очакваше.

— И какво? Събрахте се след смъртта на Габриел Орн, така ли? Нали уж се разбрахме да не се срещаме повече? За да не може полицията да ни свърже.

— Не беше веднага след това, а през юни. Една вечер с брат ми отидохме на бар, в „Гранд Рок“. Там се засякох със Синдри. На следващия ден се срещнах с него и Исак. Всички бяхме на мнение, че това, което се случи с Габриел Орн, всъщност не беше толкова лошо. Че той си го заслужаваше. Че и други заслужават същото.

— Затова си отишъл във Франция. Но ако не си стрелял по Джулиън Листър, какво си правил там?

— Подготвих терена. Едни приятели на Синдри, с дрога се занимават, имаха човек в Амстердам, който намери пушка и мотор. Аз трябваше да говоря с тях и да им платя. После отидох до вилата на Листър в Нормандия и зарових пушката. Исак направи нещо подобно в Лондон.

— Да им платиш? Откъде взе пари?

— От Исак. Не знам откъде ги е намерил. Сигурно от техните.

— Няма ли да ми кажеш кой е дръпнал спусъка?

— Не.

Мълчание.

— Нали си наясно, че това е убийство? Всички вие сте убийци.

Бьорн въздъхна.

— Аз не мисля така, Харпа.

— Е какво е, ако не убийство?

— В Исландия винаги са умирали хора. Това е опасно място. Фермери умират в снежни виелици, докато търсят заблудени овце. Рибари се давят в океана...

— Вече не е така. От години не е умирал човек от студ. А баща ми никога не е губил член от екипажа си.

— Извадил с късмет — каза Бьорн. — Аз загубих брат си и братовчед си, когато лодката на чичо потъна. Оцеляха само той и още двама.

Харпа повдигна вежди.

— Не знаех.

— Бях на четиринайсет години — каза Бьорн. — Трябваше и аз да съм в лодката, но футболният ни отбор имаше важен мач за купата. Цял живот се обвинявам за това.

— Не си ми казвал — Бьорн забеляза искра съчувствие в очите на Харпа, но само за миг. — Но тези хора не са били убити!

— Не в прекия смисъл. Но те умряха, докато работеха за прехраната на семействата си. За разлика от банкерите, които никога не поемаха рискове.

— Това не ви оправдава, Бьорн.

— Мисълта ми е, че хората умират. Харпа. А Габриел Орн и Оскар умряха за по-добра кауза, отколкото брат ми.

— Не си прав.

Бьорн изведнъж изгуби търпение.

— Тези хора разрушиха страната ни! Погребаха нас и децата ни, и внуците ни в дългове за десетилетия напред! И се отърваха безнаказано! Нито един от тях не е в затвора! Някой трябваше да направи нещо — Бьорн се опита да се овладее. Искаше да убеди Харпа, а не да ѝ вика. — И ние се заехме с това.

Бьорн си пое дълбоко въздух. Имаше още какво да ѝ каже, но не беше сега моментът. Още не. Не и преди да се погрижат за Инголфур Арнарсон.

— Трябва да се обадя по телефона — каза той. Взе въжето. — Ще ти завържа ръцете и краката. Съжалявам. Няма да се бавя.

Завърза два сложни възела около китките и глезените ѝ. Стегна ги достатъчно, че Харпа да не може да ги развърже. А дори да успее, къде ще отиде?

Взе ножа и двата телефона — неговия и нейния — и излезе. Мина с пикапа през прохода и се озова от другата му страна. Пред него се разкри великолепна слънчева гледка: целият Брейдарфиордур, изпъстрен с островчетата си, светата могила на Хелгафел, градчето Стикисхолмур отдясно, Западните фиорди в далечината, а на преден план, надолу към водата — Берсеркяхраун.

На билото над Бьорн стоеше самотната фигура на Тролката. Главата ѝ бе само на няколко метра от ниските облаци.

Той слезе от пикапа и провери за покритие. Имаше.

Обади се и тръгна да се връща към хижата, но се спря. Чуваше се шум от кола. Погледна надолу и видя едно малко купе, което се изкачваше по разбития път. С подобна кола не може да се стигне до хижата през тези кратери. Сигурно бе турист, който искаше да види Тролката.

Бьорн реши да изчака и да види.

Дупките бяха кошмарни. Исак не можеше да повярва, че това някога е бил главният път за Стикисхолмур. Правеше всичко възможно да ги заобикаля, докато хондата пъшкаше и скрибуцаше към прохода, но не можеше да избегне всички кратери.

Изведнъж, на двеста метра пред себе си, Исак видя пикапа на Бьорн. Самият Бьорн бе облегат на колата и гледаше към Исак.

Исак намали. Няма как Бьорн да не го е разпознал от това разстояние.

Исак спря колата. Обърна с рязка маневра и тръгна бавно надолу, сякаш лошият път го е отказал.

Караше бавно и наблюдаваше пикапа в огледалото за обратно виждане. Не след дълго Бьорн се качи в колата и потегли към прохода. След минута вече не се виждаше.

Исак изчака още малко, обърна хондата и тръгна след съучастника си.

Изкачваше се много внимателно — слизаше от колата преди всеки завой и оглеждаше зад него — не искаше да налети неочаквано на Бьорн. След около половин час в този муден ритъм, Исак подаде глава иззад една канара и видя хижата — стърчеше самотна в долината сред камъни, скали, мъхове и вода. Пикапът на Бьорн бе паркиран отпред.

Харпа бе прекарала голяма част от детството си в разплитане на рибарски мрежи. Имаше силни и сръчни пръсти и знаеше какви възли връзват рибарите.

Наблюдава внимателно Бьорн, докато връзваше ръцете и краката ѝ. Той знаеше какво прави. Харпа не можеше да стигне възела на китките си, а този около глезените ѝ щеше да е много труден за развързване. Подозираше, че дори на Бьорн ще му трябва нож за него.

Въпреки това реши да опита. Подръпна, побутна, поумува и се почуди. В крайна сметка усети как възелът се отпуска. Точно преди да го развърже, Харпа чу рева на приближаващия се пикап.

Разколеба се и отново затегна възела.

Следващият път.

ГЛАВА 37

Ана Оск подкара малкото си пони в лек галоп из детската стая. Имаше го от три седмици, от рождения си ден, но продължаваше да си играе с него.

Майка ѝ каза, че ще ѝ купят истинско пони, когато стане на девет години. Баща ѝ не беше толкова сигурен. Парите го притесняваха. Все за това мислеше. Глупчо! Мама ѝ каза, че са богати. И то беше очевидно — имаха огромна къща в центъра на Рейкявик, до самото езеро.

Но когато ѝ подарят истинско пони, няма да може да го гледа вкъщи. Градината не била достатъчно голяма. Това също беше глупаво! Дворът на къщата беше *много* голям, далеч по-голям от двора на Сара Рос, най-добрата приятелка на Ана Оск.

Ана Оск вдигна понито до прозореца, за да му покаже градината. Стаята ѝ бе на втория етаж, много високо, и имаше хубава гледка. Виждаше точно къде могат да направят конюшня — точно в ъгъла, до онова дръвче. Фасулска работа!

Докато мислеше как точно да се разположи новата постройка, Ана Оск забеляза движение в градината на съседите. Някой лазеше из храстите зад къщата. Беше мъж. Не се виждаше добре, но Ана Оск забеляза, че това не е съседът. Реши, че човекът си играе на криеница.

Ана Оск огледа двора за деца. Възрастните никога не играеха на криеница сами. Дете не видя, но реши, че сигурно е някъде наблизо. Сигурно беше отпред. Мъжът не се виждаше от предната страна на двора и от пътя.

Много странно. Щеше да каже на мама какво е видяла.

— Ана Оск! — гласът на майка ѝ прогърмя по стълбите. Звучеше ядосана. — Ана Оск, ела тук веднага! Колко пъти да ти казвам да си прибираш играчките от кухнята!? Писна ми вече! Никаква телевизия днес!

Ана Оск се разплака.

Магнъс спря пред дървената сграда на полицейския участък в Грундарфиордур и слезе от „Рейндж Роувъра“.

— Магнус!

Обърна се и видя яката фигура на Пал в черната му униформа. Началникът крачеше бързо към Магнъс откъм пристана.

— Много си бърз — каза Пал.

— Нямахте движение.

Пал се усмихна.

— Нещо ново за Бьорн?

— Нищо засега. От два дни никой не го е виждал на пристанището. Едва ли е излязъл с някоя лодка, щяха да го забележат. Началник пристана каза, че все пак ще провери дали някоя от малките лодки не липсва. Отбих се за малко при родителите и сестра му. Не са се чували с него. Не е ходил и в кафенето на рибарите. Полицията в Стикисхолмур и Олафсвик също го търси. Заградили са всички изходи от полуострова.

Това бе добра идея: имаше само два пътя, които излизаха от полуостров Снайфелс. Но пък полуостровът беше голям — осемдесет километра дълъг и петнайсет широк, предимно планински терен. Няма как да го претърсят основно.

Магнъс се замисли дали да извика хеликоптер. Но макар бреговата ивица да бе огряна от слънце, планините се криеха в облаци.

Разбира се, ако Бьорн е тръгнал оттук предишната вечер, можеше вече да е стигнал до другия край на Исландия. Но ако иска да скрие Харпа, би отишъл на място, което познава. Някъде близо до дома му.

— И сега какво?

— Мисля да проверим по магазините и бензиностанциите — каза Пал. — Сигурно е купил провизии или поне гориво. Не са много местата, където може да го направи. Да се разделим ли, или ще ходим заедно?

— Идвам с теб — отговори Магнъс. — Ти познаваш града и хората. Аз само ще си загубя времето.

— Добре — каза Пал и тръгна към бялата полицейска кола. — Качвай се. Тъкмо ще ми разкажеш какво точно става.

Исак измъчи хондата на майка си до края на пътя и я остави зад една голяма, конусовидна скала. Беше истинско чудо, че осите на колата издържаха. Исак заличи следите от гуми с крак. Не искаше Бьорн да забележи колата, ако тръгне да се връща към прохода.

Извади от найлоновата торбичка — ножа, който купи в Боргарнес, и го пъкна в джоба на палтото си. След това се прокрадна до скалата. Хижата бе на около двеста метра от мястото, където пътят излизаше на открито. Нямаше зад какво да се скрие, но само един от прозорците на хижата гледаше насам, а и той май беше малко над нивото на очите.

Исак забеляза, че мъглата се сгъстява и пълзи бавно надолу към долината.

От другата страна на хижата имаше високи скали, по които се спускаше водопад. В скалите имаше цепнатина, в която човек можеше да се скрие и да наблюдава къщурката.

Исак се насочи натам. Затича се приклепнал край хижата, като гледаше да не попада в полезрението на прозорците, и се спотаи в цепнатината. Оттук наистина имаше добра гледка към хижата, а и бе сигурен, че Бьорн не може да го види. Единственият проблем бе водата, която шуртеше непрестанно върху него. Беше студена! Много студена!

Ще изчака Бьорн да излезе пак. После ще се промъкне вътре и ще се погрижи за Харпа. Когато Бьорн се върне и открие трупа ѝ, Исак ще надупчи гумите на пикапа и ще избяга към хондата.

Бьорн да се оправя с тялото.

Но ако хванат Бьорн, което е неизбежно, той ще пропее.

Не! Исак трябва да убие и него. Може или да го изчака да излезе и да го изненада, когато се върне, или, ако Бьорн не излезе, да се промъкне в хижата през нощта, докато двамата с Харпа спят. Ако дотогава не умре от студ.

Планът не беше идеален, но нямаше връщане назад.

Пал влезе в градския супермаркет, а Магнъс остана да чака в колата. Обади се на Балдур и му каза, че няма и следа от Бьорн. Вече

му бе предал съобщението от Шарън, че Исак е изчезнал.

Балдур звучеше делово. Синдри не бе казал нито дума. Дори не бе поискал адвокат. Магнъс не се изненада. Ако остава още едно покушение, Синдри с удоволствие ще изчака, преди да проговори.

Арни бе говорил с родителите на Исак. Той тръгнал от дома им в девет часа предишната вечер с колата на майка си, малка хонда, натоварена с екипировка за лагеруване. Майка му казала, че семейството обичало да ходи на къмпинг в Торсмърк, на сто и петдесет километра източно от Рейкявик.

Извадиха късмет. В един от къмпингите, които провериха, казаха, че са забелязали Исак близо до Хверагерди, на югоизток от Рейкявик, по пътя за Торсмърк. Балдур и Магнъс бяха сигурни, че Исак не е тръгнал просто на почивка, но не беше изключено да е решил да се скрие на място, което му е познато.

А можеше да е отишъл на полуостров Снайфелс при Бьорн и Харпа.

Магнъс предложи да задържат Гули. Може би някак е успял да се придвижи от Тенерифе до Лондон и Париж и после да се върне. Не беше много вероятно, но не искаха да поемат никакви рискове — ако той е в ареста, не може да убие никого. Балдур се съгласи. Беше се отказал да критикува по-необичайните хрумвания на Магнъс. Залозите бяха твърде високи.

Пал се върна в колата.

— Нищо! Продължаваме.

Грундарфиордур беше малко градче и Пал стигаше почти светкавично от едно място до друго. Отбиха се в магазина за алкохолни напитки и после се насочиха към бензиностанцията.

— Младежът на касата познава Бьорн Хелгасон, но не го е виждал, откак е заредил пикапа предишната сутрин.

— Сигурно за да стигне до Рейкявик — каза Магнъс. На излизане му хрумна нещо друго и се спря.

— Да си виждал един млад мъж? Студент на двацет и две години, добре облечен, около един и седемдесет и пет, светла коса, с трапчинка на брадичката. Кара синя хондичка.

— Да — отвърна младежът. — Беше тук преди около час. Питаше къде има планински проход с хижа. Казах му за прохода

Керлингин. Не беше чувал за Тролката, представяш ли си? Тия от Рейкявик са гола вода!

ГЛАВА 38

Харпа седеше на пода и гледаше мъжа, когото допреди два часа обичаше повече от всеки друг. Знаеше, че погледът ѝ го смущава, но не ѝ пукаше. Изобщо не ѝ пукаше за него.

Изведнъж, за първи път от година насам, Харпа отново се почувства силна. Объркването, недоверието, вината, съмненията — всички тези унищожителни чувства, които тровеха живота ѝ, изчезнаха.

Харпа вече знаеше кое е редно и кое — не. Знаеше какво трябва да направи.

Сравнено с агонията, която преживя заради смъртта на Габриел Орн, стореното от Бьорн изглеждаше съвсем просто. Той бе планирал убийство. Това без съмнение беше нередно. Неин дълг бе да направи всичко възможно, за да спре злодеянието.

Не можеше да съживи Оскар, но може би имаше начин да спаси следващия набелязан и да накара Синдри, Бьорн и Исак да си платят. Както и техния съучастник, който и да беше той.

Знаеше как трябва да постъпи и щеше да го направи.

Но първо трябва да избяга.

Когато Бьорн излезе пак, Харпа ще развърже въжето около глезените си за по-малко от минута. Трябва някак да се оправи с вързани ръце, поне може да тича. Опитва се да си припомни географията на полуостров Снайфелс. Имаше представа къде се намират и знаеше, че са прокарали нов път през някой от съседните проходи. Само не знаеше дали е на изток или на запад. Реши да тръгне на запад.

Планът ѝ беше да се изкатери по склона до билото, да стигне до пътя в съседната долина и да спре първата кола, която види. Всеки би спрял на жена, стояща в средата на пътя с вързани ръце.

Но първо Бьорн трябва пак да излезе от хижата. Харпа не знаеше кога ще стане това и не смееше да попита, за да не издаде замисъла си.

Замисли се какво ще каже на полицията. Би било добре да им даде имената на следващата жертва и на убиеца. Но Бьорн не й каза нищо. Трябва да го подпита.

— Когато убиете последния човек от списъка, ще ме пуснеш ли?

— Не знам — отвърна Бьорн. Изглежда остана доволен от този въпрос. — Всичко зависи от теб.

— Хм... — Харпа замълча. Знаеше, че Бьорн иска да я убеди да остане тук доброволно за няколко дни. — Кога ще се свърши това? — попита тя.

— Не мога да ти кажа.

— Днес? Довечера? Утре? Другата седмица?

— Може би следобед. По-вероятно довечера. А до утре сутрин — със сигурност.

— Ти как ще разбереш?

— Ще ми пуснат съобщение.

— Затова ли ходиш да търсиш обхват?

— Когато ми кажат, че всичко е готово, вече ще чакам съобщението.

— От кого?

Бьорн поклати глава.

— Не мога да ти кажа, Харпа!

— Добре де, поне ми кажи коя е целта.

Бьорн поклати глава. Харпа забеляза, че вече не му е приятно да говори с нея.

— Е, защо не? И без това не мога да ви спра, нали така? Поне ми кажи отсега.

— Ще ти кажа, когато всичко свърши! — отсече Бьорн.

Харпа не искаше да го натиска повече, за да не усети какво е намислила.

— Хубаво! — намуси се тя.

Останаха смълчани пет-десет минути. Харпа гледаше през прозорчето как облаците танцуват над долината, носейки ту гъста мъгла, ту слънчеви лъчи.

Мъглата щеше да й помогне да избяга от Бьорн. Но пък и заради нея може да се загуби в планината. Просто трябва да се възползва от шанса си, когато той се появи.

Бьорн погледна часовника си.

— Отивам да проверя за съобщение — каза той.

Харпа изсумтя.

Бьорн хвърли един бърз поглед на възлите и излезе. След няколко секунди Харпа чу как запали пикапа и потегли.

Наведе се и се зае с възела. Дори не помръдва, мамка му! А беше сигурна, че го е разхлабила.

По-спокойно! Харпа спря, пое си въздух, огледа възела, помисли малко, подръпна тук, побутна там й... готово!

Беше свободна!

Огледа стаята за телефона си или за нож, но не намери. Няма време да се мотае. Отвори вратата и изтича навън със завързани ръце.

Исак видя как Бьорн излиза от хижата. Пулсът му се ускори, докато наблюдаваше как пикапът се отправи с дрънчене към пътя и се насочи към прохода. Един облак се носеше бавно над долината и протягаше влажни пръсти към скалите, сякаш тихо се придърпваше напред. Проходът не се виждаше. Отлично! Ще изчака Бьорн да се скрие в мъглата и тогава ще действа.

Облакът погълна пикапа. Исак се поколеба. Стисна ножа и тръгна към хижата. Не бе изминал и пет метра, когато чу вратата отново да се отваря. След малко видя как Харпа се затича надолу по склона към потока на дъното на долината.

Иска да избяга! Той се затича след нея. Още не го бе забелязала. Исак се опитваше да стъпва леко, за да не я подплаши. Колкото по-близо стигне до нея, толкова по-добре. А после — един финален спринт и готово.

Но Харпа вече бягаше с всички сили. Стрелна се по склона, през пътя, и прецапа потока, където се подхлъзна и падна с писък във водата. Стана, обърна се и видя Исак.

Исак се подвоуми. Ако не я изплаши, може би ще го вземе за спасител. Бяха се срещали само веднъж, през януари, и може би Харпа няма да го познае отдалече.

Той забави ход.

— Добре ли си? — извика Исак.

Харпа застина.

— Кой си ти?

— Разхождах се край прохода и те видях да тичаш — викна Исак. — Всичко наред ли е?

Харпа тръгна боязливо към него. Исак почти бе стигнал до потока. Стисна дръжката на ножа в джоба си.

— Исак! Ти си Исак, нали? — извика Харпа. Обърна се и се затича нагоре по склона.

Исак скочи в потока. Водата бе ледена, а течението — далеч по-силно, отколкото очакваше. Исак се подхлъзна на един камък и, падайки, удари главата си в друг. Студената вода го остави без дъх. За момент го обзе паника. Бързеите в исландските планини бяха много по-опасни, отколкото изглеждаха. Исак си пое въздух, вкопчи се в един камък и се изправи на крака.

Видя как Харпа се катери по скалистия склон на долината на няколко метра пред него, устремена към долния край на пелената от мъгла.

И тогава чу зад себе си приближаваща се кола.

Бьорн си мислеше за Харпа, докато караше в мъглата към прохода. Спокойствието ѝ го съмняваше. Беше свикнал да я вижда объркана и паникьосана. А сега сякаш бе намислила нещо. Това му подсказваше, че Харпа едва ли ще му прости и ще опази тайните му, когато я пусне.

В такъв случай, какво трябва да направи с нея?

Погледна телефона си. Две от чертичките примигнаха. Може би ще намери обхват, без да ходи чак до прохода. Спря пикапа. Съвсем наблизил пътят завиваше край една канара, но оттук хижата не се виждаше заради мъглата. Двете чертички примигнаха и изчезнаха. Той слезе от пикапа и тръгна по черната вулканична сгурия по края на пътя, за да намери покритие. Не успя.

От три страни бе обграден от гъста мъгла, но над главата му, през тънко було прозираше небесната синева.

Забърза обратно към пикапа.

И тогава я видя. Следа от крак в прахта, на няколко метра, от мястото, където бе минал. Стъпи до нея. Беше по-малка, със сигурност не е негова.

Тръгна по следата и влезе в мъглата. Сгурията бе разровена. Виждаше се част от отпечатък от гума.

На двайсетина метра от пътя имаше малка конусовидна скала. Погледна зад нея: кола. Същата, която забеляза да реве нагоре по пътя.

Кой беше това, по дяволите? Съмняваше се да е просто случаен непознат, решил да скрие колата си.

Можеше ли да е ченге? Хондичката не приличаше на полицейска кола, а и в багажника ѝ имаше къмпинг оборудване.

Може би Исак е дошъл за Харпа.

Бьорн изтича до пикапа, обърна го и даде газ обратно към хижата.

Проби през мъглата и пред него се отвори долината. Видя, че вратата на хижата е отворена. Огледа се наоколо и забеляза човешка фигура, която с мъка се катери по отсрещния бряг на потока. Исак!

Нагоре по склона видя Харпа, само на няколко метра под мъглата.

Слезе от пътя и се засили надолу към потока. Не мина много време преди пикапът да спре на място със звук на счупен метал. Бьорн изрита вратата и изскочи навън. Видя как Исак се обърна към него, а после продължи да се катери.

Бьорн се затича към потока и, скачайки от камък на камък, бързо стигна до отсрещния бряг. Харпа вече не се виждаше. Облакът слизаше все по-ниско. След малко Исак също се изгуби в него.

Бьорн продължи да гледа към мястото, където последно мярна Исак, докато краката му помпаха нагоре. Беше в добра форма. И беше сигурен, че Исак не е.

Бьорн издрапа покрай един по-голям камък. Някъде отляво изпърха птица. Той видя блясък на стомана и се извъртя, вдигайки ръка, за да парира удара. Ножът звучно разпра горната част на ръкава му. Бьорн отстъпи назад, но единият му крак пропадна.

Исак беше бърз и изненадващо силен. Щом Бьорн падна по гръб, острието проби палтото му, пуловера, ризата и кожата, и се заби между ребрата.

Бьорн усети удар, но не и болка. Протегна се и хвана Исак за гърлото. Очите на Исак се разшириха от изненада. Опита се да се отскубне, но Бьорн не го пускаше. Двамата се затъркаляха надолу,

Бьорн вкопчен в гушата на студента. Спряха се в една скала. Бьорн беше отгоре.

Стисна още по-силно. Исак започна да издава хълцащи звуци, не можеше да си поеме дъх. Зрението на Бьорн започна да се замъглява. Наложил си да се съсредоточи върху Исак, да успее да го души още няколко секунди. Но усещаше как силата си отива от тялото и от ръцете му.

Исак също го усети. Изблъска го рязко и Бьорн отхвърча встрани. Падна по гръб и остана да лежи задъхан върху мъха. До него Исак се опитваше да си поеме дъх. Но с всяка изминала секунда Исак ставаше по-силен, а Бьорн — по слаб.

Бьорн погледна към дръжката, която стърчеше от гърдите му. Странно, но още не го болеше.

Исак се приведе над него и издърпа ножа.

Бьорн изкрещя. От това го заболя. Адски! Но крясъкът му бе по-скоро грак.

Опита се да се изправи. Не успя. Раздвижи устни, опита се да прокара въздух през гласните си струни:

— Ела ми тука, копеле! — но излезе само шепот.

Синдри се молеше да му предложат цигара. По-лесно щеше да се зомбира, ако има поне един фас. На стената в стаята за разпити висеше червена табелка „Пушенето забранено“, но пък на перваза на прозореца стоеше пластмасова чашка с угарка в нея. Копеленцата можеха да му дадат цигара, ако решат. Но той нямаше да си поиска.

Откакто го арестуваха, не бе казал и дума. Не поиска адвокат — нямаше нужда някой да му казва да мълчи. Не оставаше още много, само няколко часа. После щеше да се разприказва. Но дотогава ще си трае.

Сега говореше черната. Плешивият само го зяпаше. Опита се да не слуша какво му ломоти тя, но нямаше как да не чуе името Инголфур Арнарсон, когато го спомена. Ако бяха толкова умни, досега щяха да разберат за кого става дума. Ако пък Синдри беше по-умен, щеше да избере кодово название, което няма нищо общо с човека, за когото се отнася. Другите мислеха, че цялата работа с кодовото име е абсурдна, но то свърши работа. Зачуди се как

полицията е стигнало до него. Може би някой го е написал някъде? Или са ги подслушвали?

Синдри знаеше, че ще отиде в затвора. Но колкото повече мислеше за това, толкова по-приятна му се струваше тази перспектива. В Литла Храун едва ли бе по-гадно, отколкото в неговата кочина. Щеше да има компания, може би щяха да му позволят да пише, щеше да стане известен. Най-накрая щяха да го забележат.

Тази сутрин, въпреки махмурлука си, той публикува своя манифест в блога си. Получи се изненадващо добре. Беше както призив за бунт, така и дестилат на идеите му от последните десет години. А щом го изправеха пред съда, книгите му щяха да се четат по целия свят.

Синдри остана горчиво разочарован от митинга за Айссейв. Затова и се напи толкова. Очевидно Исак имаше право — исландците бяха толкова добри и възпитани, че не можеха да излязат по улиците да се бият. Поне Ингилейф го слушаше с интерес. Беше прелестна и умна жена. Синдри наистина помисли, че ще му излезе късметът, но се оказа, че тя не се интересува от тялото, а от ума му. Може би, след време... Когато чуе за съдебното дело по националната телевизия.

Това беше проблемът със затвора. Никакъв секс. Но какво пък? Беше минала поне година от последния път, когато спа с жена. А едно време сами идваха при него.

Може би Ингилейф?

Не. Трябва да се примири с няколко години затвор. Но за някои хора щеше да се превърне в герой. А с течение на времето броят им щеше да нарасне, Синдри бе сигурен в това. Той ще стане исландския Нелсън Мандела!

— Нещо смешно ли има? — озъби му се плешивият.

— Не казвам, приятел.

— А Исак? — попита чернокожата жена. — Къде е Исак? Заедно ли са?

И това не казвам, отговори Синдри наум на въпроса. Исак търсеше Харпа с намерение да я убие.

Това не се връзваше с представата на Синдри за герой на народа. Трябва да го спре по някакъв начин. Трябва да се обади на Бьорн. Смъртта на Харпа ще е напразна. А ако Бьорн е прав, тя наистина е невинна.

Синдри можеше да погледне всекиго в очите и да му каже, че е горд с това, което направиха с Оскар Гунарсон и Джулиън Листър, и с това, което планираха за Инголфур Арнарсон. Дори смъртта на Габриел Орн бе оправдана.

Но не и на Харпа. Не биваше да я убиват. Щяха да обвинят и Синдри за смъртта ѝ и то с основание. Не го притесняваше законът. В очите на закона Синдри и без друго бе убиец. Притесняваха го хората. Пред тях не можеше да оправдае убийството на Харпа. Както и пред себе си.

— Какво има, Синдри? — попита плешивият. — Изглеждаш разтревожен. Знаем, че Бьорн е с Харпа. Исак също ли е с тях? Или е на друго място?

Синдри си пое дълбоко въздух.

— Кажи — подкани го нежно плешивият.

Той и жената се облегнаха търпеливо в столовете си.

Синдри помисли. Помисли още малко... И после заговори.

Магнъс се впечатли колко бързо кара Пал. Бе включил сирените, макар да имаше само няколко овце и два коня, които да им се възхитят. Те обаче изглеждаха заинтересувани.

Най-вероятно първи щяха да стигнат до прохода Керлингин. Останалите няколко полицаи от Стикисхолмур се бяха разпръснали из полуострова: някои охраняваха барикадите по изходите му.

Пал профуча през Берсеркяхраун, подмина новия път към Боргарнес и зави вдясно към прохода Керлингин. Отляво, по пътя към Стикисхолмур в посока Хелгафел, Магнъс забеляза сините светлини на друга полицейска кола.

— Случайно да имаш пушка в колата? — попита Магнъс.

— Не, разбира се — отговори Пал. — Нали знаеш, че исландските ченгета не носят оръжие?

— Ами, ако Бьорн е въоръжен?

— Че от какъв зор? Той е просто рибар. И знам, че няма разрешително за оръжие.

— В Лондон и Нормандия са имали оръжия.

— Няма да е въоръжен.

— Може да носи нож — каза Магнъс.

Пал не отговори веднага.

— Нож е по-вероятно — призна той.

— Е, браво!

Колата се мятеше като побъркан жребец, докато минаваха през дупките по пътя.

— С какво стреляте по белите мечки тогава? — попита Магнъс.

На три пъти през последните няколко години, Полярните мечки прекосяваха океана до Исландия върху плаващи късове лед, но щом стигнеха до сушата, биваха разстрелвани от местните полицаи.

— Това е различно — каза началникът. — Мили боже! — Едва успя да удържи колата да не падне в дерето при един по-остър завой.

Магнъс реши да остави Пал да си гледа пътя.

Телефонът му иззвъня.

— Магнус, Балдур се обажда. Откри ли Исак?

— В момента пътуваме към прохода.

— Синдри проговори. Каза, че Исак възнамерява да убие Харпа, за да й затвори устата.

— Бьорн знае ли за това?

— Не. Според Синдри, тази идея изобщо няма да му хареса.

— Интересно. Каза ли кой е Инголфур Арнарсон? Или кой е убиецът?

— Не.

— Прибрахте ли брата на Бьорн?

— Да. Докарахме и него в участъка. Изглеждаше изненадан. От осем часа сутринта боядисва един магазин на „Лаугавегур“. Това не прилича на подготовка за убийство.

Колата влезе в облак мъгла. Връзката с Балдур започна да се разпада.

— Обади се, когато намерите Исак — заръча той и затвори.

Минаха покрай няколко голи вулканични скали и започнаха да се спускат. Тролката бе скрита в мъглата, но Магнъс знаеше, че е някъде над главите им.

Изведнъж облакът сякаш се вдигна и двамата се озоваха в малка долина, пълна с камъни и мъхове. От лявата страна видяха хижата — вратата бе широко отворена. Вдясно беше пикапът. Гледаше към потока, едната му предна гума бе заклещена в дупка между камъните,

а една от задните бе отлепена от земята. Вратата на шофьора бе отворена.

— Намали! Ти провери в хижата, аз ще отида при пикапа! — нареди Магнъс, изскочи от колата в движение, изтича до пикапа и надникна вътре. Нямаше никого. Огледа склоновете. В другия край на долината забеляза човешко тяло, проснато на земята.

Прекоси студения поток и се затича нагоре. Беше Бьорн. С прободна рана в гърдите. Ако не дойде линейка скоро, щеше да умре.

Поне още бе в съзнание. Очите му се стрелнаха към Магнъс.

Магнъс попита най-важното:

— Кой беше?

Бьорн се помъчи да отговори, но му костваше твърде много. Магнъс приближи ухо до устните му. И чу една дума: Исак.

— Къде е Харпа? — попита той.

Бьорн не успя да отговори, но завъртя очи нагоре към склона.

— Натам ли избяга? — попита Магнъс.

Бьорн кимна с едва доловимо трепване на брадичката.

— Исак ли я гони?

Отново кимване.

Магнъс опита с още един въпрос.

— Кой е Инголфур Арнарсон?

Бьорн затвори очи и извъртя глава встрани.

Магнъс махна на Пал, който подтичваше тромаво към потока.

— Извикай линейка!

Пал вдигна ръка и се затича обратно към радиостанцията в патрулката.

Магнъс огледа склона. Мъглата се вдигаше и се изместваше вляво. Не видя нито Исак, нито Харпа. Затвори очи и се заслуша. Чувахе се ромон на вода, грак на гарван, тежкото дишане на Бьорн и, някъде отгоре, търкаляне на камъни.

Тръгна нагоре по склона и влезе в мъглата.

ГЛАВА 39

Харпа бягаше с всички сили, но това не беше достатъчно. Завързаните китки ѝ пречеха — не можеше да използва ръцете си за равновесие. Обувките ѝ също не бяха подходящи, хлъзгаха се на всяка крачка и хвърляха камъни зад нея. Харпа често се препъваше и беше само въпрос на време, преди да изкълчи някой глезен. Сърцето ѝ щеше да избухне.

Мъглата около нея бе гъста. Освен писъка в ушите си, Харпа чуваше и как Исак се катери някъде зад нея и я настига.

Изведнъж мъглата изчезна. Над Харпа блесна синьо небе. Отляво и отдясно имаше само скали. А отпред и отзад — гъста мъгла. Бе стигнала билото между двете долини.

Спря за момент. Чуваше как Исак пръхти близо зад нея. С нов прилив на енергия, Харпа се затича надолу към облака. Хлъзна се и падна. Едното ѝ коляно се усука, а другото се одраска. Извика от болка. Мъглата бе само на няколко метра от нея. Харпа продължи с куцукане надолу.

Почувства огромно облекчение, когато отново се скри в булото от влага. Макар склонът тук да бе по-полегат, коляното ѝ започна да поддава.

Мъглата бе гъста. Харпа забеляза купчина камъни отляво. Ако легне зад тях и не вдига шум, Исак никога няма да я открие.

Харпа смени посоката и се насочи към камъните.

Изведнъж чу тежките стъпки на Исак. Не го виждаше, но сякаш щяха да се сблъскат. Харпа все пак продължи към купчината.

Хвърли се зад тях, сгуши се и застина. Само че не застина напълно — гърдите ѝ се бореха за въздух, а сърцето ѝ препускаше.

След миг чу как Исак прелетя край нея. Видя краката му. Беше само на пет метра от нея, когато спря и се послуша. Тя се опита да не диша, но издържа само няколко секунди. Дробовете ѝ имаха нужда от въздух. Стори ѝ се, че издиша твърде звучно, но Исак явно не чу и продължи предпазливо напред в мъглата.

Харпа стана и тихичко тръгна настрани по склона, за да се отдалечи от Исак.

Но в този момент мъглата се разсея и разкри долината, блестяща на бледата слънчева светлина.

Исак бе на стотина метра вляво, малко под нивото на Харпа. Той спря и се огледа. Исак се обърна към нея.

Тя се затича надолу, колкото ѝ позволяваше болното коляно.

Магнъс се гмурна в мъглата. Склонът бе коварен, осеян с остри скали, хлъзгави места, мъх, пръст и тук-там трева. На всеки няколко крачки спираше, за да се ослуша. Не се чуваха падащи камъни.

Мъглата им вършеше добра услуга. Ако Харпа не вдига шум, Исак няма да я открие. Всъщност, най-логично беше тя просто да се скрие и да изчака.

Магнъс се намираше в различно положение. Той беше голяма и шумна мишена, а противникът му имаше нож, който току-що бе използвал. Да имаше сега един пистолет! Според правилника, трябва да спре и да изчака подкрепление.

Майната му на правилника! Освен всичко друго, подкреплението също няма да носи оръжие.

Магнъс продължи нагоре.

Сърцето му бумтеше. След малко се озова между две ерозирали скали. Стори му се, че вече е на билото между двете долини.

Чу как някъде недалеч под него някой падна и извика.

Магнъс промени леко посоката си по слух. Сега тичаше надолу. След няколко секунди излезе от мъглата. Под него се виждаше друга долина, по-тревиста от първата. През средата ѝ минаваше хубав път от черен асфалт.

На двеста метра надолу по склона, Магнъс видя Харпа, която се спускаше към долината, следвана от Исак. Харпа едва пазеше равновесие: ръцете ѝ бяха вързани пред нея.

Магнъс се забърза след тях. С ужас видя, че Харпа тича право към ръба на една пропаст, дълбока двайсетина метра. Явно не виждаше, че там скалата свършва.

— Наляво! — извика той. — Бягай наляво!

Но тя не му обърна внимание. За момент изглеждаше сякаш ще се хвърли в пропастта, но Харпа успя да спре на ръба на скалата. Обърна се. Видя, че Исак я настига, и се шмугна в една цепнатина.

Плъзна се надолу и стъпи на една издатина. Тръгна внимателно по нея, опряла гръб в стената на пропастта.

Исак се поколеба за миг на върха на издатината. Обърна се и видя, че Магнъс приближава.

— Чакай, Исак! — извика Магнъс.

Исак погледна надолу и се спусна в цепнатината след Харпа.

На Магнъс му отне цяла минута да стигне до ръба на пропастта. Оттам видя, че Харпа е стигнала до края на издатината и няма накъде да продължи. Исак пристъпваше към нея, протегнал ножа напред. По острието му още имаше следи от кръвта на Бьорн.

— Пусни ножа, Исак! — извика Магнъс. — Вече няма смисъл да я убиваш!

Исак се разколеба. Явно го чу.

— Синдри проговори. Знаем, че си намушкар Бьорн. Вече няма значение какво ще ни каже Харпа. Остави я!

За момент Магнъс помисли, че Исак ще постъпи разумно, но студентът взе друго решение.

— Не! — викна той. — Махай се! Махни се, или ще я убия! — и продължи да пристъпва към Харпа.

Щеше да я използва за заложница. И това бе някакъв напредък. Поне няма да я убие веднага.

Но когато имаш заложници, нищо не е сигурно. Магнъс бе присъствал на няколко такива случая в Бостън, когато невинни хора намериха смъртта си.

Въпреки че Исак се намираше в безизходица, поне не беше друсан или луд. И все пак, нищо не се знаеше.

След няколко секунди Исак щеше да стигне до Харпа. Магнъс прецени възможностите. Исак и Харпа бяха на шест-седем метра под него. А под тях имаше още десетина до дъното на пропастта.

Ако Магнъс се плъзне по скалата, може да завлече Исак със себе си чак до долу. Глупав ход. Магнъс сигурно щеше да си счупи някой крак, ако не и врата. А и Исак можеше да го намушка.

Но ако Исак стигне до Харпа, всичко може да се разреши без кръвопролитие.

Евентуално.

Исак бе на метър от Харпа. Тя нямаше накъде да избяга. Изпищя.

Мечка страх... Магнъс скочи.

Плъзна се по задник върху почти отвесната, гладка скала. Исак се извърна и замахна с ножа към него. Магнъс се завъртя. Острието го закачи по ръката, но той изрита Исак и двамата се затъркаляха надолу към дъното.

Магнъс си удари гърба, гърдите, а после и главата в един камък.

Всичко стана черно.

Нямаше представа колко време е бил в безсъзнание. Може би броени секунди, защото когато отвори очи, видя как Исак драпа към него, стиснал ножа. По едната му буза течеше кръв.

Магнъс се опита да се повдигне на лакът, но главата му бе замаяна. Тялото му получаваше смесени сигнали, обърканият му мозък не успя да се възползва от прилива на адреналин в организма му.

Исак стигна до него. Олюля се. Двама Исаковци.

Магнъс се опита да накара мозъка си да задвижи краката и ръцете му, но без успех.

Исак вдигна ножа. Магнъс не можеше дори да извика.

В този момент видя как един сив камък се стовари върху главата на Исак и младежът рухна.

Две Харпи влязоха в полезрението на Магнъс и бавно се събраха в една.

Най-накрая той успя да се надигне на лакти.

— Мерси — каза Магнъс.

— Какво да правя сега? — попита го Харпа, гледайки към тялото на Исак. Все още стискаше камък, малко по-голям от бейзбол на топка, в завързаните си ръце.

— Ако мръдне, халосай го пак — каза й Магнъс.

— Да не съм го убила?

— Дано! — В този момент по пътя се зададе полицейска кола с включени сирени. — Махни им да ни видят.

Главата го болеше, а порязаното на ръката му смъдеше. Магнъс се бе облегал на патрулната, спряна на пътя близо до прохода. С нея пристигнаха двама полицаи. Единият наглеждаше Исак, който още бе

в несвяст, а другият се обаждаше за линейка в болницата в Стикисхолмур.

— Убила съм го, нали? — попита Харна.

— Не, за съжаление — отвърна Магнъс. — Още диша.

— След Габриел Орн, не бих могла да живея с мисълта, че съм убила още някого.

— Харпа?

— Да?

— Един съвет. Отсега нататък не говори с никого, особено с полицаи, за случката с Габриел Орн. Не и без адвокат.

— Вече ми е все тая — каза Харна. Наведе се и разтри коляното си. — Ама как боли!

— Послушай ме — каза Магнъс. — Заради Маркус.

Тя се усмихна.

— Добре. Мислех, че искаш да чуеш признания от мен.

— Да, но това беше преди да ми спасиш живота. Спокойно, ние ще разберем какво е станало. Просто не искам да те прецакат в съда.

Тя се усмихна.

— Благодаря ти. И благодаря, че дойде да ме спасиш.

Главата на Магнъс започваше да се избистря.

— Имаме много въпроси, но най-важният е дали са набелязали нова жертва.

— Да — каза Харпа.

— Знаеш ли кой е?

— Питам Бьорн, но не ми каза.

— Инголфур Арнарсон? Споменава ли е това име?

— Първият заселник? Не. Каза, че имат още един съучастник — убиецът, но не знам кой е.

— Нищо ли не ти хрумва? Помисли!

— Не. Опитам се да разбера, но Бьорн не го издаде.

— А каза ли кога ще е покушението?

— Да... общо взето... — Харпа се намръщи в опит да си спомни думите на Бьорн. — Каза: „Може би следобед. По-вероятно довечера. А до утре сутрин — със сигурност“. Нещо такова. Ходеше до прохода да провери дали е получил съобщение от убиеца. В хижата няма обхват, затова. Намери ли го? Арестуван ли е?

Магнъс се сети, че Харпа не знае какво е станало с приятеля й. Трябваше да разбере. Нищо не пречеше и той да й каже.

— Намерих го, да. Исак го е намушкарал с нож.

— Боже мой! — Харпа закри устата си с ръце. — Как е той?

— Беше доста зле, когато го оставих на брега и тръгнах след теб. Намушкан е в гърдите.

— Оставил си го!?

— Да. С един полицаи, който щеше да повика линейка.

— Знаеш ли как е Бьорн?

Магнъс повдигна въпросително вежда към един от униформените, който говореше по радиостанцията.

— Сега ще питам — каза полицаият.

Полицаият се свърза с Пал. Магнъс щеше да помоли Харпа да се дръпне, но нямаше смисъл. Тя искаше да разбере.

— При теб ли е Бьорн Хелгасон? — попита полицаият.

— Да — чу се гласът на Пал по станцията. Магнъс разбра по тона му какво ще последва. — Умрял е на място.

Харпа ахна. Магнъс взе предавателя от полицаия.

— Пал, Магнус съм. Успя ли да го разпиташ?

— Не. Загуби съзнание почти веднага.

— Мамка му! — Магнъс вече мислеше за следващата жертва. Инголфур Арнарсон, който и да беше той, скоро щеше да умре, освен ако не направят нещо. На Магнъс му хрумна една идея. — Пал?

— Да?

— Намери телефона на Бьорн. Провери на кого се е обаждал последно.

— Прието!

Магнъс се изправи и зачака отговор от Пал. Лицето на Харпа бе бледо, но очите й бяха сухи.

— Съжалявам! — каза й Магнъс.

— Засега съм добре — отвърна тя. — Сигурно скоро ще ме удари. В хижата си дадох сметка за злините на Бьорн. Той беше убиец. Сам се докара дотам.

Радиостанцията пропука в ръката му.

— Магнус?

— Да?

— Проверих последния избран номер. Намерих едно име.

— И то е?

— Ейнар.

Зад гърба на Магнъс, Харпа извика:

— Не! Не, не, не, не! — В гласа ѝ имаше болка и отчаяние. —
Не го слушай, Магнус! Той се е объркал!

Но Магнъс знаеше, че Пал не е сгрешил. Предполагаше, че и Харпа го знае.

ГЛАВА 40

Арни се връщаше към Рейкявик от Хафнарфиордур, където говори с родителите на Исак. Те също нямаха представа къде е синът им. Майка му бе усетила, че нещо не е наред, но Исак не бе обелил и дума за това.

Арни почти бе стигнал до полицейското управление на Хверфисгата, когато телефонът му иззвъня. Балдур.

— Арни, веднага тръгвай към Селтярнарнес. Знаем кой е убиецът. Бащата на Харпа — Ейнар.

— Разбрано!

— Не го арестувай, докато не дойде подкрепление.

— В какво е обвинен?

— В убийството на Оскар Гунарсон. С това ще започнем, после ще видим.

Време беше за буркана. Арни доста се забави, докато го закрепил на покрива на шкодата, но после тръгна и натисна газта докрай, докато минаваше, стиснал зъби, през тежкия трафик на Рейкявик. Изви рязко, за да избегне един моторист, когото не видя в насрещното. Погледна в огледалото — човекът не беше паднал.

Намали, когато стигна до отбивката за Бакавьор и добре че го направи, защото в същия момент забеляза как Ейнар слиза от колата си и влиза в къщата.

Арни паркира, а иззад завоя долетяха две патрулки, слава богу с изключени сирени. Арни им махна да спрат.

— Заподозреният влезе в къщата! Бързо!

— Момент — единият полицаи говореше по радиостанцията. — Казах да изчакаме подкрепления. Може да е въоръжен. Ще изпратят бригада „Викинг“.

Арни седна да чака в колата си на петдесетина метра от къщата на Ейнар. Наблюдаваше предната врата: няма как Ейнар да излезе, без Арни да го забележи. Патрулките се изтеглиха да дебнат задния вход.

Всички чакаха пристигането на бригада „Викинг“, отрядът на Рейкявик за спешно реагиране, включващ доброволци от полицията в столицата. Арни беше разочарован, че няма сам да извърши ареста, но поне щеше да види командосите в действие.

Телефонът му иззвъня. Беше Балдур.

— Арни, трябваш ми в участъка.

— Ама Ейнар...

— Бригада „Викинг“ ще го арестува, щом пристигнат. Ти ела тук. Трябва да разберем коя е следващата жертва. Роберт ще те замести.

Арни видя колегата си да пристига в служебната шкода. С нежелание обърна своята и се насочи обратно към участъка.

Почти бяха стигнали до Хелгафел, когато телефонът на Магнъс зазвъня. Балдур.

— Арни е видял Ейнар. Прибрал се е у тях.

— Арестувал ли го е?

— Извикахме бригада „Викинг“. Ейнар сигурно с въоръжен.

— Ей това е работа! — зарадва се Магнъс. — Да ми бяха помогнали и на мен!

— Нещо ново за следващата цел?

Магнъс погледна към жената до себе си. Тя гледаше през прозореца на колата към хълма Хелгафел, закрила уста с ръка. Лицето ѝ бе застинало от мъка.

— Харпа не знае нищо. Исак е още в безсъзнание — Магнъс щеше да добави, че от Бьорн повече нищо няма да разберат, но реши да не го прави пред Харпа.

— Исак ще оживее ли?

— С черепните травми никога не се знае.

— Е, поне знаем къде е Ейнар. Едва ли ще навреди на някого, докато си е вкъщи, а щом се опита да излезе, ще го спипаме.

— Дано да няма и други съучастници — каза Магнъс.

— Мислиш ли, че има? — попита Балдур.

— Не знам, но трябва да сме готови за най-лошото. Обади се, когато арестувате Ейнар.

Магнъс се замисли. Ейнар ли беше стрелял по Оскар и Джулиън Листър? Или някой друг?

— Харпа?

— Да?

— Баща ти говори ли английски?

— Не чак. Знае някоя друга дума. Защо?

Това означаваше, че Ейнар не е можел сам да си подготви терена във Франция и Англия.

— Пътувал ли е някъде през последните две седмици? — попита Магнъс възможно най-деликатно.

Харпа се загледа през прозореца към къщурките в покрайнините на Стикисхолмур.

— Да — отговори тихо тя. — Ходи за риба. Два пъти.

— А ходи ли на лов, освен за риба?

Тя кимна, без да го погледне.

— Преди ловеше северни елени в планината. Тогава беше по-млад, с повече пари.

Северните елени бяха развъдени в Исландия през осемнайсети век и сега живееха на свобода из вътрешността на страната.

— Той има ли оръжие у тях? — попита Магнъс.

Харпа кимна.

— Сигурна съм, че има и разрешително.

Магнъс се обади на Балдур и му предаде какво е разбрал. Бригада „Викинг“ бе добра предпазна мярка.

— Не мога да повярвам, че татко е направил това — каза Харпа.

— Знам, че ненавижда bankerите, загуби всичките си спестявания в „Одинсбанки“, а и е злопамятен. Но най-лошото е, че може би го е направил заради мен.

— Как така?

— Той мисли, че bankerите са ми съсипали живота. Габриел Орн... Оскар... Трябваше мен да вини, че му предложих да вложи в акции на „Одинсбанки“, но той явно е обвинявал тях, задето са ме подвели.

— Това си е самата истина, не е ли така?

— Да, но аз не съм го карала да ги убива! — по бузите ѝ се спуснаха две сълзи. — Сигурно Бьорн го е навил. Татко и Бьорн... Знаех, че са близки, понякога пиеха заедно кафе на пристана, но няха никаква представа за какво си говорят.

Магнъс се опита да ѝ се усмихне, за да я успокои. Съжаляваше я. Двамата ѝ най-любими мъже се оказаха убийци. Като гръм от ясно

небе.

— Знаеш ли — каза тя и избърса сълзите си, — по думите на Бьорн съдя, че татко едва ли ще стреля по някого.

— Как така? — попита Магнъс.

— Бьорн не ми каза точен час. Очакваше да получи съобщение, когато всичко е готово. Какво значи „всичко да е готово“ според теб?

— Разбрах — каза Магнъс. Проследи мисълта на Харпа понататък. Може би има и друг съучастник. Едва ли, но не бе изключено. Или пък Ейнар е намерил място, откъдето да наблюдава жертвата и да стреля в най-удобния момент. В такъв случай, защо се е прибрал?

Каква опасност може да грози жертвата, докато убиецът си стои на сигурно вкъщи?

Отрова? Не. Бомба?

Бомба.

Ако някъде из Рейкявик е заложен взрив, лошо. Няма как да разберат кой от Финансовите викинги е следващата цел.

На Магнъс му хрумна нещо. Обади се на Пал, но началникът не вдигна. Явно още е при хижата, извън обхват. С помощта на един униформен, Магнъс се свърза с него по радиостанцията.

— Пал, къде си?

— Охранявам местопрестъплението.

Логично. В долината бе извършено убийство, все пак.

— Моля те, виж дали ще намериш някаква тетрадка в хижата.

— Трябва да изчакам съдебните медици.

— Няма нужда. Знаем кой уби Бьорн. Сега трябва да разберем кой е следващият набелязан.

— Добре — каза колебливо Пал.

— После ми се обади.

Колата спря на паркинга пред полицейското управление в Стикисхолмур. Магнъс остана при радиостанцията да изчака обаждането на Пал. Минаха пет минути. Виеше му се свят. Спомни си това усещане от футболните мачове в гимназията: симптомите на мозъчно сътресение.

Чу гласа на Пал.

— Огледах в хижата, но няма никакви записки или тетрадки.

— Нищичко? А лаптоп поне?

— Не. Намерих само една книга. Изглежда Бьорн я е четял. Магнъс бе разочарован.

— Добре. Коя е книгата?

— „Независими хора“ от Халдор Лакснес.

— Естествено — каза Магнъс с въздишка. — Добре, Пал. Ще направиш ли още една проверка? Ейнар трябва да е изпратил текстово съобщение на Бьорн. Но сигурно още не се е получило. Можеш ли да занесеш телефона му до прохода, там има обхват?

— Веднага.

„Независими хора“. Магнъс си спомни картината на стената у Синдри. Той явно бе препоръчал книгата на Бьорн. Жалко, че такова хубаво четиво служи за оправдание на толкова изкривени идеи.

Магнъс я бе чел като юноша. Тогава не я оцени по достойнство. Трябваше да я препрочете.

Телефонът му извъня. Арни.

— Какво става? Арестуваха ли Ейнар? — попита Магнъс.

— Още не. Чакат бригада „Викинг“.

— Е докога!?

— Не знам — каза Арни. — Мен ме пратиха обратно в управлението. Намери ли Бьорн?

— Да. После ще ти обясня — отвърна Магнъс. — Трябва да затварям, че чакам едно обаждане — Магнъс прекъсна връзката.

По радиостанцията се обади Пал.

— Получи се съобщение от Ейнар. Една дума: „готов“.

— Благодаря — каза Магнъс. Излезе от патрулката. Мозъкът му препускаше. Значи Ейнар е готов. Готов за какво? Коя е следващата цел, по дяволите?

Чакай малко...

„Независими хора“. Единият от героите не се ли казваше Инголфур Арнарсон? Точно така!

Какъв беше той? Син на местния земевладелец, за когото работеше Бяртур. Нещо такова. Магнъс се напъна да си спомни. Момчето било кръстено на първия заселник от майка си — националистка и интелектуална снобка.

Синдри имаше предвид героя от романа на Лакснес, а не човека, който бе стъпил на брега преди хиляда години.

Добре, но за кой от Финансовите викинги става дума? Магнъс не си спомняше много за Инголфур Арнарсон, освен че бе забогатял.

Трябва бързо да разбере. Но кого да попита?

Ингилейф! Това бе една от любимите й книги.

Пое си дълбоко въздух и избра номера й. Тя вдигна веднага.

— Здравей, Магнус — гласът й бе безизразен. Не се радваше да го чуе.

— Инголфур Арнарсон — каза Магнъс. — Знам кой е. Героят от „Независими хора“, синът на земевладелеца.

— А, да — отвърна Ингилейф. — Звучи логично.

— Не си спомням книгата добре. Как можем да разберем кой бизнесмен се крие зад това име?

— Не съм сигурна, че става дума за бизнесмен — каза Ингилейф.

— А как иначе? Той е бил много богат, нали? Не си ли беше купил кола? Първата в целия район.

— Да, но е бил член на Кооперативното движение, така станал толкова влиятелен. Не е бил точно алчен капиталист. Всъщност, търговците не го обичали, защото ги оставил без работа. После заминал за Рейкявик — Ингилейф млъкна.

— Ингилейф?

— Божичко! Знам кой е човекът!

— Кой?

— В Рейкявик Инголфур Арнарсон станал директор на Националната банка, а после и премиер.

— Олафур Томасон! Исландският премиер до тиганената революция, бившият лидер на Партията на независимостта, също и бивш шеф на Централната банка.

— Точно така! — каза Ингилейф. — Магнус...

— Да?

— Имаш ли минутка? Искам да ти кажа нещо. Мисля да замина за Хамбург. Точно щях да се обадя на Свала.

— Съжалявам, Ингилейф, но не мога да говоря в момента. Трябва да затварям.

За момент се почуди дали не сгреши, като я отрязва така.

После се обади на Балдур.

Разказа му за опасенията си, че следващата цел е Олафур Томасон и че вероятно е заложена бомба.

— Сигурен ли си? — попита Балдур.

— Естествено, че не съм сигурен! Но му кажете да внимава. Той има ли полицейска защита?

— Имаше допреди два месеца, после я отменихме. Нали пестим средства...

— Е, ще трябва да я върнете още сега — каза Магнъс и затвори.

Стоеше сам на паркинга. Сградата на полицейското управление в Стикисхолмур бе по-голяма от тази в Грундарфиордур, както подобаваше на областен център. В бялото бетонно блокче се помещаваха полицията и областният съд.

Магнъс се поколеба, преди да влезе. Няма какво друго да направи, нали? Трябва да разчита на Балдур да предаде заръката му. Това може да отнеме няколко минути, дори и повече, ако бяха нужни нечии подписи, одобрения и други спънки. Може би пак ще решат, че Магнъс действа само по интуиция.

Магнъс се сети, че бившият исландски премиер живее в къща на брега на Тьорнин — езерото, пълно с птици, в центъра на Рейкявик. Ако Арни пътува от Селтярнарнес към полицейската централа, сигурно в момента е точно там.

Магнъс му се обади.

— Арни, къде техващам?

— Точно при университета.

Той беше на няколкостотин метра от езерото.

— Добре. Слушай ме внимателно...

— Кажи.

— Знаеш ли къде живее Олафур Томасон?

— Да.

— Добре. Мисля, че той е следващата жертва. Вероятно е заложена бомба. Искам да отидеш у тях и да изкараш него и семейството му от къщата. Не му давай да пипа никакви пакети и кутии, и най-вече да не пали колата. Разбра ли?

— Магнъс, сигурен ли си? Той е важна клечка все пак.

— Затова и искат да го очистят.

— Отивам! — каза Арни.

Добро момче, помисли си Магнъс. Олафур имаше слава на сприхав човек, особено след като го изритаха от поста му, и нямаше да се зарадва, ако някакъв кльоцав детектив започне да се разпорежда в дома му.

Какво да се прави?

Арни включи пак буркана, даде газ, прехвърча през кръговото пред университета и след по-малко от минута се носеше по пътя край езерото Тьорнин. Къщите по брега бяха едни от най-скъпите имоти в Рейкявик, а домът на Олафур се намираше в северния край, близо до кметството.

Докато приближаваше къщата, Арни видя познатата му висока, слаба фигура на бившия премиер. Стоеше до вратата на мерцедеса си и тръгна да се качва.

Арни наду клаксона, но това едва ли щеше да попречи на Олафур да завърти ключа.

Мерцедесът бе паркиран на алеята пред къщата, с муцуна към пътя и езерото. Арни трябва да направи нещо в следващите две или три секунди, за да убеди Олафур да не завърта ключа, а да излезе от колата.

По алеята край езерото вървеше една жена и буташе бебешка количка. Без да отпусна клаксона, Арни засили шkodата право към нея. Видя как устата ѝ се изкриви в писък. В последния момент извъртя волана и се заби в близкото дърво. Въздушната възглавница го блъсна в лицето.

Арни чу писъците на майката и тропот от тичащи крака.

Отвори вратата, освободи се от въздушната възглавница и излезе от колата.

— Къде си се засилил така, по дяволите!?

Арни се обърна и видя разгневеното лице на бившия исландски премиер.

Усмихна се.

ГЛАВА 41

Под колата на Олафур имаше бомба. Арни сам я видя, лазейки под шасито. Не му беше работа, но трябваше някак да затвори устата на бившия премиер. Извикаха отряд сапъори от граничната полиция. Но те бяха свикнали да работят предимно с мини от Втората световна война. Отне им известно време, докато намерят двама специалисти по обезвреждане на коли — бомби. Единият бе на почивка, а другият — в едно от джакузитата на градската баня.

В крайна сметка експертите заложиха на сигурно и предизвикаха контролиран взрив, който направи на нищо градината на бившия премиер и изплаши до смърт дъщеричката на съседите.

Бригада „Викинг“, когато най-сетне се появи, нахлу в дома на Ейнар и го арестува, докато гледаше голф по телевизията. След обиск, в гаража му бяха открити пособия за правене на бомби.

В полицейския участък в Стикисхолмур Магнъс се готвеше да тръгне обратно към Рейкявик. Преди да потегли, занесе едно кафе в стаята за разпити, където чакаше Харпа. Планът бе да я закарат до Рейкявик, където тя да бъде подложена на официален разпит в полицейското управление. Щяха да я ескортират униформени полицаи.

— Благодаря — каза тя, поемайки чашата с кафе.

— А аз ти благодаря, че се нахвърли на Исак. Искях да те питам: ти как се озова долу толкова бързо?

— Скочих. Като теб — тя се усмихна. — Само че не се пребих толкова. Как е Исак? Ще оцелее ли?

— В момента е в интензивното. Поддържат го в изкуствена кома и му вливат лекарства против мозъчно възпаление. Не е сигурно, но май ще се възстанови напълно... За съжаление.

— Аз пък се радвам, Магнус. Не искам още едно убийство да ми тежи на съвестта.

Магнъс имаше какво да каже по този въпрос, но си замълча. Отпи от кафето.

— Сега какво ще стане? — попита Харпа. — Ще ме затворят ли?
— Най-вероятно — отговори Магнъс. — Но може и да се отървеш, ако имаш добър адвокат. Това все пак е Исландия, не Тексас.
— Не знам дали ще издържа.
— Ти много препати — каза Магнъс. — Наистина много. Повечето хора отдавна биха се пречупили.
Харпа се усмихна тъжно.
— На една крачка съм.
— Сигурно, но мисли за Маркус. Само за него мисли. Стискай зъби заради него.
— Да — кимна Харпа. — Добре.
Магнъс пресуши чашата си.
— Въпреки всичко, той е късметлия, че има такава майка. Ако ти не се пречупиш, той ще стане един чудесен млад мъж, сигурен съм.
Харпа с усилие удържа сълзите си.
— Благодаря — каза тя толкова тихо, че Магнъс едва я чу.

Слънцето залязваше бавно над океана и къпеше Бярнархьофн в лъчите си. Магнъс бе доволен, че пътува сам обратно към Рейкявик. Наслаждаваше се на този двучасов преход от хаоса в Стикисхолмур към полицейското управление в столицата.

Телефонът му зазвъня. Номерът бе непознат и Магнъс за малко да не вдигне. На третото позвъняване обаче не издържа.

— Магнус!

— Здравей, Магнус, Снори се обажда.

Магнъс усети как се изправи в седалката. Говореше с Голямата Съомга!

— Здравей, Снори.

— Обаждам се да ти се извиня. Ти беше прав от самото начало. Трябваше да те послушаме.

— Беше трудно решение — каза Магнъс. — Нямахме никакви доказателства.

— Но ти беше прав. Предполагам, че именно затова си при нас. Затова и искаме да останеш.

— Благодаря — отвърна Магнъс. — Снори?

— Да?

— Не забравяй, че тези хора са престъпници, а не терористи.

Снори се засмя.

— Няма. Остава само да убедя и всички останали в това.

Магнъс се усмихна и затвори. Извинението беше прието. Доколкото знаеше, полицаите не обичаха да се извиняват, особено шефовете.

Искаха да остане в Исландия. Така да бъде.

Но какво ще прави с Ингилейф? Сигурно вече е говорила със Свала. Вече е решила. Може би не биваше да ѝ затваря толкова бързо, а да ѝ каже да изчака, докато той предупреди Олафур Томасон.

Но вече беше късно.

Или не беше? Магнъс не искаше тя да заминава. Да, тя си решаваше какво да прави с живота си. Да, Германия щеше да е златна възможност за нея. Може би наистина има нужда да се откъсне от него и от Исландия, но той не иска да се разделят.

Взе телефона, избра номера ѝ и зачака.

Тя не отговори. Сигурно виждаше номера му на екрана си, но е решила да не му вдигне.

Включи се гласовата ѝ поща. Приятно бе да чуе гласа ѝ. Дълго мълча след сигнала и накрая просто затвори.

Склоновете на Бярнархьофн приближаваха. Както и полето на Берсерките. Магнъс усети как главата му се завърта. Проклетото сътресение!

Отби отстрани на пътя и излезе от колата. Изправи се и вдиша дълбоко. Свежият въздух в Исландия е наистина свеж. Вятърът напълни дробовете му с кислород и погъделичка бледите му страни.

След няколко минути се почувства много по-добре. Когато се качи в колата, забеляза на задната седалка доклада на патолога от случая с Бенедикт Йоханесон.

Остави вратата отворена и започна да го прелиства. Едва ли щеше да попадне на нещо ново, но пък трябва да провери.

Не се знае.

И наистина, на първата страница, в графа „Причина за смъртта“, Магнъс забеляза нещо, което имаше значение само и единствено за него.

Бенедикт бил намушкан веднъж в гърба и два пъти в гърдите. Убиецът бил десничар.

В един юлски ден преди единайсет години бащата на Магнъс бе отворил вратата на вилата, която наемаше за лятото в Дъксбъри. Поканил някого вътре. Обърнал се с гръб към него и бил намушкан в гърба, а после и два пъти в гърдите. Така бе умрял. Убиецът бил десничар.

Един и същ начин на действие. И без съмнение един и същ убиец.

Магнъс винаги се бе чудел как престъпниците имат предпочитан метод на действие, независимо дали са дребни автоджамбази или подли серийни убийци. Явно има нещо в рутината, в това да правиш нещо по един и същ начин, което им помага да се справят в тези моменти на крайно напрежение.

Представи си как убиецът звъни на вратата в Дъксбъри, сложил ръкавици, как поздравява баща му и влиза в къщата. Може би от самото начало е решил да изчака баща му да се обърне с гръб, както бе направил Бенедикт десет години по-рано. Тогава го е намушкал веднъж и го е довършил с още два удара в сърцето. Този метод се е доказал преди това. И пак щеше да подейства.

Магнъс се сецаше само за един човек, който познава и Рагнар, и Бенедикт.

Халгримур. Дядо му. Тъст на Рагнар и приятел на Бенедикт от детинство. Човекът, който живееше във фермата, срещу която Магнъс стоеше в момента.

Магнъс знаеше, че полицейското разследване не бе стигнало до дядо му. А и защо да го разпитват? Бенедикт се бе преселил в Рейкявик години преди смъртта си.

Опита се да си спомни дали дядо му е десничар. Не можеше да си го представи как пише, но не бе забравил как удря. Старецът беше левичар, Магнъс бе почти сигурен. Но имаше един очевиден проблем. Имиграционните бяха потвърдили, че Халгримур не е влизал в САЩ през лятото на 1996-а. Нещо повече, Халгримур нямаше дори паспорт.

А къде е бил Халгримур на дваайсет и осми декември, 1985-а, когато Бенедикт е убит?

Това беше втората Коледа на Магнъс в Бярнархьофн. Сива и родителите й бяха дошли на гости от Канада, но Магнъс не помнеше какво е правил дядо му през целия месец.

Имаше известна закономерност. Семейна вражда, достойна за исландска сага, започнала със смъртта на Йоханес, бащата на Бенедикт, през трийсетте години, продължила с падането на Гунар от скалата през четирийсетте и с убийството на Бенедикт през осемдесетте. Възможно ли беше смъртта на Рагнар през деветдесетте да е част от същата поредица? Магнъс не можеше да си го представи. Засега.

Откъсна очи от доклада и се загледа над полето от лава към белите постройки във фермата и по-тъмния силует на църквата.

Ако ще остава в Исландия, какво ще прави с Бярнархьофн? Да продължи да избягва това място, или да се изправи лице в лице със спомените?

Обля го гневна вълна. Напрежението от предишните няколко дни изби на повърхността. Ингилейф, дядо му, преследването на убийците, намушкването на Бьорн, собственото му разминаване със смъртта...

Магнъс взе решение. Няма какво да му мисли, трябва да действа, докато още е под пара.

Натисна газта, засили се през полето от лава и отби към фермата.

Подмина падината, където бяха погребани двамата берсерки и след миг вече приближаваше добре познатите постройки във фермата. При други обстоятелства, това място би му се сторила красиво: големият склон с водопада, малката дървена църква, розовото отражение на слънцето в океана.

Но Магнъс усети как го обзема ужасен страх.

Не искаше да налети на чичо си Колбейн. Сиба бе казала, че дядо му вече не живее в голямата къща и затова Магнъс спря пред една от по-малките.

Излезе от колата. През прозореца видя мъж, приведен над някакъв вестник в холчето. Лицето му бе скрито, докато попълваше кръстословицата, но Магнъс видя, че мъжът е възрастен и че държи химикалката с лявата си ръка.

Позвъни на вратата. После почука.

— Добре де, идвам! — чу се познат глас: груб, но и вече малко по-слаб. — Ей сега! Търпение! Търпение!

Магнъс почука още по-силно.

Старец в зелена риза отвори вратата. Лицето му бе набръчкано от сблъсъка с хиляди морски бури. Устата му бе изкривена надолу. Сините му очички блестяха злобно.

— Магнус?

— Аз съм, да!

— Не те ли мярнах онзи ден на пътя?

— Мярна ме.

— Е, какво правиш тук?

Идвам да ти предам едно съобщение.

— А защо си мислиш, че искам да го чуя?

Старецът беше на повече от осемдесет, но Магнъс усети вътрешната му сила. Опитваше се да овладее положението, разговора и самия Магнъс. Магнъс усети как се смаява до гордото, но изплашено дванайсетгодишно момче, което беше едно време.

— Не знам как е умрял баща ми и не знам как е умрял Бенедикт Йоханесон. Но знам, че ти имаш нещо общо и с двете убийства и смятам да разбера точно какво.

— Това ли е съобщението?

— Не. Съобщението ми е следното: не смей да умираш, преди да съм разбрал всичко. Защото ще те накарам да си платиш, старче! Можеш да разчиташ на това.

Лицето на Халгримур почервения и той се наежи.

— Ти за какъв се мислиш, бе!?

Магнъс нямаше намерение да го слуша. Обърна се, скочи в „Рейндж Роувъра“ и запраши към Рейкявик.

Но щеше да се върне.

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Исландците казват, че хората, които разориха страната им, не са повече от трийсет. Оскар Гунарсон е събирателен образ на тези хора.

Героите с високи политически длъжности, като премиера на Исландия и британския финансов министър по време на кризата, също не отговарят на действителните лица. Всички прилики с тях са случайни.

Искам да благодаря на редица хора за помощта им. Ник Чийтъм и Петур Мар Олафсон, моите редактори на английски и исландски, Оливър Менсън, агентът ми, Риченда Тод, Том Бърнард, Карл Стейнар Валсон, Анна Маргрет Гудьонсдотир, Сигрун Лиля Гудбяртсдотир, Арман Торвалдсон, Алда Сигмундсдотир и Лара Джилис. Приятно предизвикателство е да пишеш за страна, която не е твоята. Ако има някакви грешки, те са изцяло мое дело.

Искам да благодаря и на жена си Барбара и на децата си за търпението и подкрепата им.

Издание:

Автор: Майкъл Ридпат

Заглавие: 66 градуса северна ширина

Преводач: Матей Тодоров

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ProBook

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: английска

Редактор: Албена Раленкова

Коректор: Марко Кънчев; Катя Калфова

ISBN: 978-954-2928-20-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2400>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.